

Hồ
Bé

Bảy
năm không
không
hỏi

Mục lục

<u>Chương 1: Định Mệnh</u>	
<u>Chương 2: Anh Là Người Như Thế Nào ?!!</u>	
<u>Chương 3: Cảm Ồn</u>	
<u>Chương 4: Nguy Hiểm</u>	
<u>Chương 5: Nụ Hôn Đầu</u>	
<u>Chương 6: Hai Tháng Sau Lại Gặp</u>	
<u>Chương 7: Thành Ý</u>	
<u>Chương 8: Muốn Cô</u>	
<u>Chương 9:</u>	
<u>Chương 10: Bắt Cóc</u>	
<u>Chương 11: Bắt Cóc (2)</u>	
<u>Chương 12: Giúp Cô Xử Lý Vết Thương</u>	
<u>Chương 13: Bị Bắt Xem Mắt</u>	
<u>Chương 15: Anh Lại Cứu Tôi</u>	
<u>Chương 15: Tìm Anh Giúp Đỡ</u>	
<u>Chương 16: Đừng Ý Giúp</u>	
<u>Chương 17: Bước Chân Đến Hàng Không</u>	
<u>Chương 18: Thương Lượng</u>	
<u>Chương 19: Tại Sao Anh Lại Thích Sống Cuộc Sống Như Vậy</u>	
<u>Chương 20: Sớm Muộn Gì Tôi Cũng Thấy!</u>	
<u>- Kiêu An Nhã -</u>	
<u>Chương 21: Sợ Gì Chứ ? Đã Có Tôi Ở Đây !</u>	
<u>Chương 22: Đừng Ý Giao Đầu</u>	
<u>Chương 23: Thua Tâm Phục Khẩu Phục</u>	
<u>Chương 24: Sẽ Không Làm Nhược Điểm Của Anh</u>	
<u>Chương 25: Kể Từ Bây Giờ Cho Phép Em Làm Nhược Điểm Của Tôi!</u>	
<u>Chương 26: Thất Vọng</u>	
<u>Chương 27: Sẽ Có Một Ngày, Tôi Để Em Giết Tôi</u>	
<u>Chương 28:</u>	
<u>Chương 29: Chỉ Cần Có Anh, Nơi Nào Cũng Muốn Đi!</u>	
<u>Chương 30: Chị Dâu, Ngẫu Lắm</u>	
<u>Chương 31: Luyện Tập</u>	
<u>Chương 32: Thực Nghiệm</u>	
<u>Chương 33: Tôi Sẽ Không Chết</u>	
<u>Chương 34: Tôi Ở Đây Với Anh, Có Chết Cùng Chết</u>	
<u>Chương 35: Vậy Còn Tôi ? Tôi Thì Thế Nào ?</u>	
<u>Chương 36: Tôi Sẽ Giết Em! Để Không Phải Yêu Em Như Thế Này.</u>	
<u>Chương 37: Đời Này Tôi Chỉ Có Mình Em!</u>	
<u>Chương 38: Tắm Biển</u>	
<u>Chương 39: Con Gái Của Hàng Nhân</u>	
<u>Chương 40: Yêu Người Không Thế Yêu</u>	
<u>Chương 41: Cô Ấy Là Bạn Gái Của Tôi</u>	
<u>Chương 42: Anh Đang Bảo Vệ Em</u>	

Chương 43: Tìm Được Usb

Chương 44: Anh Ấy Là Anh Ấy, Không Phải Của Ai

Chương 45

Chương 46: Anh Là Người Đàn Ông Tuyệt Vời Nhất Trên Đời Đây

Chương 47: Thử Váy Cướiii

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52: Mất Mác

Chương 53: Kết

Chương 53: Kết (Tiếp).

Chương 53: Kết (Tiếp).

*Thông Báo Trailer Truyện Mới

*Thông Báo

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Định Mệnh

Tác giả: Phạm Kiều Trang - Hồ Bé

Tiệm cafe Gió Đông!

Hiện tại đang là quá giữa trưa, thời điểm này tiệm Cafe lớn nhất tại trung tâm thành phố A cực kỳ đông khách.

Nhân viên lẫn ông chủ tất bật đi đi lại lại, tiếng người cười cười nói nói, tiếng gõ bàn phím máy tính, tiếng tách sứ đặt xuống bàn kính... tất cả hình thành nên một chuỗi âm thanh hỗn tạp đặc trưng của tiệm cafe, ồn ào đến mức muốn đau đầu.

Giữa lúc cao điểm như vậy, bỗng dưng cả không gian đông đúc đột nhiên trở nên im bật.

Một người đàn ông từ đầu đến chân mặc đồ đen, khắp người tỏa ra một luồng hàn khí vô cùng kinh khủng dẫn theo sau bốn năm tên đàn em nữa mở cửa bước vào. Ông chủ tiệm thấy vậy đành vội vàng vàng bỏ khay cafe trên tay xuống bàn, nhanh chóng chạy lại, cúi đầu cẩn thận chào:

"Anh Thành"

An Nhã lúc này đang ngẩng quay lưng về phía cửa, đầu mắt cũng chuyên tâm nhìn xuống cuốn menu trước mắt, vốn dĩ không thèm để ý đến nhân vật được gọi là "anh Thành" đang khiến mấy người bạn của cô đang nhìn đến không buồn chớp mắt kia, chỉ có lỗi tai vô tình nghe lọt mấy chữ:

"Anh Thành mới đến à...". Ông chủ nhìn thấy người đàn ông đó, liền toát mồ hôi hột: "Em...em mới nộp thuế...cách đây hai hôm"

An Nhã thờ dài, trong lòng thẫn thờ: Thì ra là xã hội đen, ý thế đông ức hiếp người khác. Chẳng trách lúc anh ta bước vào đây, tất cả mọi người đều đột nhiên im lặng như vậy.

"Đại ca hôm nay không đến đây thu thuế, đến uống cafe thôi, căng thẳng gì chứ?". Một giọng nói khác vang lên, chỉ cần nghe qua cũng biết đó là giọng của một tên đàn em của người được gọi là "anh Thành" kia.

"Vâng...vâng...uống cafe...mời anh Thành vào ng ồi"

Nửa phút sau, phía bên cạnh An Nhã truyền đến một giọng nói vô cùng dễ nghe: "Ng ồi ở đây đi".

Lần này, An Nhã kìm không được, li ền vô thức quay sang nhìn mấy người vừa ng ồi vào bàn cafe bên cạnh, ở giữa bốn năm người nhuộm tóc tai xanh đỏ, sẫm trở ầy mình ... có một người đàn ông ăn mặc rất lịch sự, áo sơ mi đen, quần tây đen, tóc cũng màu đen. Nếu không phải từ đầu đến chân anh ta toát ra một vẻ lạnh lùng riêng biệt của giới xã hội ng ầm, chắc chắn không bao giờ cô tin, lưu manh lại có người đẹp trai đến thế.

Đẹp trai cực phẩm!!!

"Đại ca, anh uống gì?". Khi nghe một tên ng ồi bên cạnh gọi anh ta là đại ca, An Nhã lại càng cảm thấy kinh ngạc. Khuôn mặt đó cùng lắm chỉ khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi là cùng, vậy mà cái tên nhìn kiêu gì cũng cảm thấy già hơn kia lại gọi hắn là đại ca.

Anh ta im lặng chăm chú nhìn cuốn Menu trên tay một lúc lâu, hàng mi dài rủ xuống đôi mắt sáng ngời như sao, một lát sau mới chậm rãi trả lời: "Cafe đen đi"

Ông chủ này giờ đứng bên cạnh gật đầu lia lịa: "Vâng...vâng, một cafe đen loại cao cấp".

"Nhã, cái anh ng ồi bên bàn kia đẹp trai thật đấy".

Nghe bạn ngồi bên cạnh nói vậy, cô lập tức thu lại tầm mắt, tiếp tục cúi xuống nghiên cứu cuốn menu, hơi bối rối trả lời: "Mình không thấy đẹp trai".

Ở bàn bên kia, sau khi mấy tách cafe đặc biệt nhanh chóng được bê ra, mấy tên lưu manh dường như không quen với việc ngồi thưởng thức người đi đường qua ô cửa kính như những người lịch sự, cho nên đành kiếm chuyện cho bớt nhàm chán:

"Đại ca, gần đây hộp đêm New Way mới tuyển thêm được mấy em, trông cũng được lắm"

Thành vẫn chăm chú xem gì đó trên điện thoại, không thèm ngẩng đầu lên mà chỉ hờ hững nói: "Thì sao?"

"Hay là đêm nay ta đến đó đi"

"Không có hứng"

Tên kia cần tách cafe lên, uống một ngụm, dường như mục đích uống chỉ để lấy can đảm mới có thể nói tiếp: "Đại ca à, anh đừng trách em lắm chuyện. Nhưng mà nếu anh không thích phụ nữ, em có thể tìm giúp anh một người đàn ông ...đảm bảo anh sẽ không thất vọng".

Khỏi phải nói. Sau khi nghe được những lời này, mấy con mắt của toàn bộ phụ nữ trong tiệm cafe Gió Đông lập tức như muốn lẫ ra ngoài. Đẹp trai như vậy, hóa ra không thích phụ nữ à?

Kiến Thành đặt smartphone xuống bàn "cạch" một tiếng, hai đầu lông mày cau lại: "Ai bảo mày tao không thích phụ nữ?"

"Em...em chỉ nghe...mấy đứa kia nói thế". Tên có hình xăm lớn trên cổ lấp bắp: "Tại em.. chưa thấy anh gần gũi với phụ nữ...nên tưởng..."

"Đó là vì tao không có hứng"

Anh ta nói xong câu này, mấy tên còn lại lần toàn bộ phụ nữ trong tiệm đầu nhìn Kiến Thành bằng ánh mắt: Không có hứng với phụ nữ thì là thích đàn ông rồi còn gì?

Mặc dù không ai dám nói ra nhưng nhìn biểu tình của họ, Kiến Thành liền biết mình nói bị hở rồi, cho nên đành chỉ bừa sang bàn cafe phía bên cạnh, nói tiếp câu vừa nãy: "...với phụ nữ khác. Tao chỉ có hứng với cô ta"

"Cô ta ạ?". Cả năm tên đồng thời nhìn sang bàn bên cạnh rồi lại đồng thời hỏi lại: "Anh quen cô ta à?"

"Không quen". Ngón tay Kiến Thành vừa vắn chỉ đến vị trí của An Nhã: "Có hứng từ cái nhìn đầu tiên, được không?"

Mấy tên đàn em gật đầu như bở củi: "Được ạ. Được ạ. Để em gọi cô ta sang đây cho đại ca".

Nói rồi, hai tên vừa định đứng dậy thì bàn bên cạnh truyền đến một giọng nói vô cùng mềm mại: "Tôi không thích anh ta"

Ngón tay Kiến Thành vừa định hạ xuống liền lập tức khựng lại. Nãy giờ anh chỉ vô tình chỉ bừa về phía bên cạnh, còn không thèm nhìn xem ngón tay mình đang chỉ vào ai, không ngờ cô gái ngồi bàn bên kia lại dám từ chối anh trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Trên đời này, chỉ có anh từ chối phụ nữ, chưa từng có người phụ nữ nào dám từ chối anh. Lòng tự trọng hình như bị tổn thương rồi.

Anh nghiêng đầu nhìn sang bên phải một góc bốn mươi lăm độ, liền nhìn thấy ngón trỏ của mình đang chỉ về phía một cô gái có mái tóc đen nhánh buông dài đang chăm chú đọc cái gì đó trên tay. Cô ta mặc một bộ váy trắng, da thịt cũng trắng như tuyết, dù nửa khuôn mặt bị mấy sợi tóc lòa xòa che đi nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ biết cô ta có bề ngoài cực kỳ xinh đẹp, khí chất toát ra từ cơ thể cũng khiến cho người đối diện cảm thấy rất rõ ràng: người ta là thiên kim tiểu thư, con gái nhà quyền quý, chính là lá ngọc cành vàng.

Con gái nhà lành. Một người chưa từng có hứng thú với phụ nữ như Kiến Thành, đột nhiên lại cảm thấy rất thú vị.

Kiến Thành vỗ vỗ vai tên đàn em: "Không cần, để anh tự sang"

Dứt lời, anh chần chệch dừng dậy, bước về phía An Nhã, hai bàn tay vẫn thản nhiên đút vào túi quần, nhàn nhạt nói: "Cô nói không thích tôi?"

An Nhã không thèm ngẩng đầu lên nhìn Kiến Thành, những ngón tay xinh đẹp vẫn chuyên tâm lật giở cuốn Menu: "Đúng vậy".

"Cô tên là gì?"

Lần này, An Nhã có vẻ hơi khó chịu gập cuốn Menu lại. Anh ta là loại người gì vậy, không có dây chuyền kinh xấu hổ sao? Rõ ràng cô đã nói không thích anh ta, còn tỏ thái độ "tiễn khách" rõ rệt như vậy, vậy mà anh ta không những không đi mà còn chạy lại hỏi cô tên gì.

An Nhã ngẩng đầu lên nhìn Kiến Thành, hỏi lại: "Vậy anh tên là gì?"

Lần đầu tiên bị từ chối, lần đầu tiên gặp kiểu phụ nữ thế này, bên ngoài An Nhã tuy rất mạnh mẽ yếu đuối nhưng mỗi lời nói ra thì lại cứng miệng vô cùng, khiến Kiến Thành có chút bất ngờ. Anh ngỡ người mất mấy giây, sau đó đột nhiên nở ra một nụ cười đầy mỉa mai hoặc: "Tên Nhã cũng đẹp đấy".

Nói rồi, anh không thèm quan tâm đến sắc mặt ngạc nhiên của An Nhã, đứng dậy xoay người rời đi, trước khi về đến bàn của mình còn buông lại cho cô một câu không đầu không cuối: "Em yên tâm. Tôi nhất định sẽ làm cho em thích tôi".

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Anh Là Người Như Thế Nào ?!!

Sau khi anh ta vừa đi khỏi, Diệp Linh kéo áo cô nói nhỏ:

"Trời ơi, Nhã, cậu có biết cậu vừa gây chuyện với ai không hả?"

"Mình không biết, cũng không quan tâm"

"Anh ấy là Kiến Thành đấy, Kiến Thành đấy, không đụng vào được đâu"

An Nhã nhíu mày quan sát sắc mặt của Diệp Linh, liền cảm thấy cô bạn mình hôm nay có lẽ bị chập mạch rồi. Kiến Thành thì đã sao, anh ta là lưu manh chứ có phải là sếp của bọn cô đâu mà phải sợ như vậy.

"Mình đâu có đụng vào anh ta"

"Cũng đúng". Diệp Linh gật gù một lúc, sau đó ghé sát vào tai An Nhã, thấp giọng nói: "Anh ấy là đại ca lớn thứ hai của Hồng Dã đấy. Đến cả chủ tịch thành phố còn phải nể mặt Hồng Dã vài phần, mình với cậu mau về đi, không đụng đến anh ta được đâu".

Thật ra An Nhã từ nhỏ đã được cha mẹ bảo bọc rất tốt, mẹ của cô kinh doanh xa xỉ phẩm, ba của cô lại làm chính trị đã lâu, tuy nhiên bạn bè của cô thì không một ai biết, An Nhã chính là con gái duy nhất của Chủ tịch thành phố A, người mà Diệp Linh vừa mới nhắc đến.

Nghe Diệp Linh nói vậy, cô cảm thấy hơi khó chịu: "Tại sao Chủ tịch thành phố lại phải nể mặt người như bọn hần"

"Cái này thuộc về bí mật của xã hội ngầm và chính trị, chúng ta không biết được đâu, mau về thôi"

Kiến Thành sau khi quay trở lại bàn của mình, nhìn thấy mười con mắt ngạc nhiên của năm tên đàn em, đành giả vờ như không thèm để ý, kéo ghế ngồi xuống.

"Đại ca, anh có hứng...với cô ta thật hả?". Khải Chột nhào người lại gần Kiến Thành, đáy mắt không giấu nổi sự tò mò lẫn kích thích tột độ. Khắp giới xã hội ngầm, không một ai là không biết Kiến Thành không thích phụ nữ. Xưa nay chỉ có phụ nữ theo đuổi anh ta rồi lại bị anh ta từ chối, đến hôm nay, anh ta đứng giữa bao nhiêu người như vậy, tuyên bố có hứng với người phụ nữ kia. Vậy mà cô ta lại phũ phàng từ chối anh. Tin này truyền ra, toàn giới xã hội đen nhất định sẽ chấn động.

Kiến Thành nâng ly cafe lên, uống một ngụm: "Mày không nhìn thấy à?"

"Thấy chứ, em thấy mà". Một tên căn căn ống hút mới lấy được ở giỏ đựng giấy bên cạnh: "Nhưng hình như... cô ta không thích anh"

Mấy tên còn lại dường như chưa bao giờ được chứng kiến đại ca mình như vậy, nhất thời cũng đồng loạt gật đầu, chỉ mong có thể kích động Kiến Thành một chút, để anh ta sớm có hứng thú với phụ nữ: "Đúng vậy đấy, đại ca. Cô ta con gái nhà lành, chắc chắn không thích người như chúng ta được đâu"

"Chúng mày thấy tao nói chơi bao giờ chưa?"

Cả năm tên lại đồng loạt lắc đầu.

Anh đặt ly cafe xuống bàn, liếc mắt về phía An Nhã, nhướn mày: "Con gái nhà lành không thích kiểu người như chúng ta, tao lại càng có hứng thú"

An Nhã vừa bị Diệp Linh lôi kéo đứng dậy liền nghe lọt tai câu này, cô lập tức quay sang nhìn Kiến Thành, ánh mắt hiện lên sự bài xích khó che giấu. Ở khoảng cách hai mét, hai người mặt đối mặt, mắt giao mắt, một người thâm trầm tĩnh lặng, một người cực kỳ chán ghét, cứ thế nhìn nhau.

Tất cả mọi người xung quanh đều im bật, nín thở nhìn hai người.

Diệp Linh thấy không khí như vậy liền bấu tay An Nhã, khẽ nói: "Nhã, đi thôi". Sau đó lôi cô đi.

Mấy tên đàn em của Kiến Thành thấy vậy liền đứng dậy định đuổi theo, chỉ có đi đầu còn chưa kịp đi thì anh ta đã nói: "Không cần đuổi theo"

"Đại ca, để cô ta đi như vậy hả".

"Lát nữa kiểu gì cô ta cũng tìm đến chúng ta"

Nói rồi, anh liếc mắt về phía ghế ngồi của An Nhã, hất hàm ra hiệu. Những tên đàn em nhìn theo ánh mắt của Kiến Thành, liền thấy bên bàn cafe bên kia có một chiếc ví da của nữ và một chiếc điện thoại. Khải Chột hiểu ý, nhanh chóng chạy đến cầm lấy thứ kia đem lại cho Kiến Thành.

Anh ta đặt ly cafe xuống bàn, bấm nút nguồn điện thoại, màn hình bật sáng. Hình nền hiển thị ảnh của An Nhã đang ngồi ôm một chú chó Poodle màu trắng bên cạnh mấy chậu dâu tây đỏ rực. Ánh nắng trên cao rơi lên mái tóc dài của cô, soi đầy lên nửa khuôn mặt góc nghiêng xinh đẹp, tạo thành một bức ảnh vô cùng say đắm lòng người. Kiến Thành nhìn bức ảnh vài giây, sau đó vuốt màn hình lên, cẩn thận kiểm tra kết nối Wifi, sau đó lại tắt máy, đút vào túi quần.

Chỉ cần có kết nối Wifi, An Nhã nhất định sẽ sớm đến tìm anh ta.

Trong lòng Kiến Thành bỗng dưng lại xuất hiện một tia vui vẻ, anh ta kìm không được, khóe môi khẽ nhếch lên, nở ra một nụ cười vừa lạnh lùng bốn cột, vừa chứa đựng sự mê hoặc riêng biệt của đàn ông cực phẩm trong giới xã hội đen.

"Thanh toán, đi về".

Mấy tên đàn em mắt tròn mắt dẹt nhìn đại ca mình, bọn họ xưa nay lui tới các quán bar, cửa hàng trên địa bàn thành phố A này chưa từng phải trả tiền, Kiến Thành cũng không quan tâm đến chuyện bọn chúng có trả tiền

hay không, cho nên bọn chúng cứ chơi bời chán rồi đi về. Không ngờ hôm nay, anh lại đích thân nói hai chữ: "Thanh toán".

Khải Chột khó tin mất mấy giây, sau đó cũng phải lôi ví ra đặt mấy đồng tiền xanh đỏ lên bàn, rồi mới cùng đoàn người đi về.

Trong khi đó, An Nhã sau khi bị Diệp Linh lôi kéo về gần đến nhà thì mới phát hiện ra hai tay cô bây giờ trống trơn, điện thoại lẫn ví tiền đều không thấy nữa. Có lẽ mấy chuyện xảy ra vừa nãy khiến đầu óc cô hoạt động không kịp, cho nên trong lúc bị Diệp Linh kéo đi đã để quên tại tiệm cafe rồi.

"Linh, điện thoại và ví tiền của mình..."

"Hả?"

"Để quên ở tiệm cafe rồi"

"Cái gì?". Diệp Linh tròn mắt hỏi lại. Lúc này khó khăn lắm mới có thể thoát được khỏi tiệm cafe đó, cũng may mấy tên lưu manh đó còn chưa giờ trò gì với cô và An Nhã. Bây giờ hai người quay lại đó, chẳng khác gì tự dâng mình vào miệng cọp.

"Nhã, bây giờ phải làm sao? Mình sợ quay lại đó lắm, mấy người kia sẽ không để yên cho chúng ta đâu"

"Cậu sợ gì chứ?"

"Đó là vì cậu không biết anh Thành thôi. Cả thành phố này, làm gì có ai dám đụng đến anh ấy. Mình còn lo cho cậu muốn chết đây"

"Lo cho mình?"

"Ừ. Anh Thành trước giờ nổi tiếng: chỉ nói một, chưa từng nói hai. Bây giờ anh ấy nói sẽ làm cho cậu thích anh ấy, mình chỉ sợ...."

"Mình sẽ không thích anh ta"

Mặt mày Diệp Linh lộ rõ vẻ bất lực, nhắc lại câu lúc nãy: "Đó là vì cậu không biết anh Thành thôi"

An Nhã thở dài: "Bây giờ cậu về trước đi, mình quay lại đó tìm điện thoại"

"Không, Nhã, đừng đến đó nữa, hoặc đợi anh ta về rồi hãy đến được không?"

Nhìn vẻ mặt khó xử của Diệp Linh, An Nhã đành phải miễn cưỡng gật đầu: "Được rồi. Mình có định vị điện thoại, sẽ không mất được đâu"

Diệp Linh gật gật.

***

Chiều hôm đó, một mình An Nhã bắt Taxi đến tiệm Cafe Gió Đông, tuy nhiên sau khi tìm kiếm một chỗ ở bàn cafe cũ mà vẫn không thấy. Tiệm cafe này đông khách như vậy, chắc chắn ví tiền thì mất rồi, nhưng điện thoại của cô có khóa bảo mật thì không thể mất được, cũng may hôm nay cô không đem theo nhiều tiền trong ví.

An Nhã thở dài, cùng lúc ấy ông chủ quán bê khay cafe đi qua, cô đành kéo áo lại hỏi: "Chú ơi, trưa nay cháu có để quên điện thoại ở đây..."

Cô còn chưa nói hết câu, ông chủ đã lên tiếng: "Cháu à, đừng tìm nữa. Anh Thành đã cầm đồ của cháu đi rồi. Tốt nhất là nhắm mắt coi như đồ đã mất rồi, đừng dây dưa với những người như vậy".

Ông chủ vừa nói xong thì có một bàn gọi thêm Matcha, ông ta quay lại nhìn An Nhã bằng ánh mắt cực kỳ cảm thông rồi gật gật đầu, bưng khay cafe rời đi.

Thế giới này là cái gì chứ? Ba cô là chủ tịch thành phố, tại sao thành phố này vẫn còn loạn như vậy. Từ người già lẫn người trẻ đều sợ cái tên mặt mày lạnh như băng tên là Anh Thành đó sao? Ông chủ ở đây ít nhất cũng phải trên bốn mươi tuổi, vậy mà vẫn phải cúi đầu gọi anh ta một

tiếng: Anh Thành. Đến cả cô bạn Diệp Linh của cô khi nhìn thấy anh ta cũng cảm thấy sợ sệt không nói nên lời như vậy.

Kiến Thành, rút cục anh ta là người như thế nào???

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cảm Ơn

Tối hôm đó, An Nhã định vị được điện thoại của mình đang ở một hộp đêm trên đường XXX.

Thật ra sau khi nghe mấy lời của Diệp Linh và ông chủ tiệm cafe khuyên mình, cô lại có chút ng ần ngủ, cho nên sau mấy tiếng đắn đo suy nghĩ, mãi đến tận gần bảy rưỡi đêm, cô mới hạ quyết tâm đến hộp đêm đó đi tìm lại điện thoại.

Suốt từ chiều đến tận tối nay, chiếc điện thoại của cô vẫn ở yên nơi đó, chưa từng di chuyển.

An Nhã đứng trước hộp đêm giăng đầy những biển hiệu nhấp nháy, ch ần chừ một lúc lâu rồi mới chậm chạp bước vào. Thật ra, cô từ nhỏ tới lớn chưa từng đến những nơi phức tạp như vậy, phải đi một mình lại càng không, cho nên trong lòng không tránh khỏi có chút lo sợ. Tuy nhiên, chiếc điện thoại đó lại là đồ vật kỷ niệm duy nhất mà anh trai đã mất để lại cho cô, An Nhã luôn trân trọng nó như một món bảo vật quý, bởi vậy, dẫu có sợ hãi đến bao nhiêu đi chăng nữa, cô cũng nhất định cũng phải tìm lại được nó.

Dưới những ánh đèn xanh đỏ chói mắt, mùi nước hoa, mùi thuốc lá hòa quyện với nhau n ồng nặc làm mắt cô cay xè. Ở đây, phụ nữ ăn mặc vô cùng sexy thiếu vài hưng phấn nhảy nhót, đàn ông thì một tay cầm ly rượu, m ồm ngậm điếu thuốc lá lập lòe, tay còn lại không an phận đưa ra sau bóp hông phụ nữ.

An Nhã thấy cảnh tượng như vậy lập tức bu ồm nôn.

Cô cắn chặt môi, cố gắng chịu đựng cơn bu ồm nôn cuộn lên của dạ dày, đưa mắt nhìn quanh quán Bar một lượt, sau đó chỉ năm giây liền khựng lại

ở một bàn trong góc tối.

Ở đó, có một người đàn ông dù ng ẩ lạng lẽ trong một đám người hết sức ồn ào, thì chỉ cần liếc qua một cái thôi, An Nhã cũng đủ sức nhận ra đó là người cô cần tìm, Kiến Thành.

Khí chất toát ra từ anh ta vô cùng riêng biệt, vừa lạnh lẽo, vừa đậm bạc, lại vừa mang theo một chút gì đó thâm sâu riêng biệt, dẫu có tr ầm lặng bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng vẫn không thể lẫn đi đâu được. Chẳng thế mà An Nhã mới chỉ gặp anh ta đúng một lần mà đã lập tức nhận ra.

Cô hít sâu một hơi, thu hết can đảm bước lại gần bàn của Kiến Thành, mặc kệ mấy con mắt hau háu sáng rực của lũ đàn ông trong quán Bar nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, cứ thế run run bước đến.

Ở bàn bên kia, dường như Kiến Thành không bất ngờ trước sự xuất hiện của cô, trái lại, anh ta vẫn thoải mái tựa lưng vào ghế bọc da, ung dung quan sát An Nhã từ đầu đến cuối. Một tên đàn em quay sang ghé tai anh nói nhỏ:

"Đại ca, cô gái đó đến thật r ấ kìa"

Kiến Thành không thềm nói gì, ánh mắt chỉ mông lung nhìn về phía người con gái đang đi đến. An Nhã dừng bước trước bàn rượu của bọn họ, miệng cố gắng lẩm nhẩm mấy từ: "Xin chào"

"Người đẹp đến tìm bọn anh à? Không phải là đã đổi ý, thích đại ca của anh chứ?"

"Đã đến r ấ, hay là ng ẩ đây uống rượu với bọn anh đi. Bọn anh có nhiều thứ hay lắm"

"Cô em chưa đến đây bao giờ có phải không? Nhìn cái kiểu ng ờ ngác của em kìa, làm đại ca anh hứng thú với em r ấ đấy"

"Câm miệng". Kiến Thành lạnh lẽo nói ra hai chữ, mấy tên đàn em đang nhe răng cười cợt nhả lập tức ngậm miệng.

"Tìm tôi à?"

An Nhã gật gật đầu, chiếc váy trắng dài quá gối hết sức nổi bật giữa không gian đầy mùi sắc dục: "Tôi đến đây là để tìm điện thoại". Cô ngừng lại một lát, có chút khó xử nhìn Kiến Thành: "Nghe nói anh đã cất nó giùm tôi, có thể cho tôi xin lại được không?"

"Cô tên gì?"

"Nhã ạ"

"Tên đầy đủ"

"Kì ầu An Nhã"

Kiến Thành rút từ trong túi ra một chiếc điện thoại cùng chiếc ví da, anh đặt ví ở trên bàn, ngón tay mở nút nguồn điện thoại lên: "Đọc mặt khẩu máy"

"Dạ?"

Khải Chột chen miệng: "Cô em là chủ của chiếc điện thoại này, chẳng lẽ không biết mặt khẩu máy? Đại ca bọn anh chỉ muốn xác minh chút thôi, căng thẳng gì chứ?"

An Nhã hơi cúi đầu, đọc một dãy số: 140591

Màn hình được mở khóa, anh ta thản nhiên tiếp tục bấm mười số điện thoại, sau đó nhấn nút gọi. Lúc An Nhã còn chưa biết anh ta định làm gì thì Kiến Thành cầm điện thoại và ví da đột nhiên đứng dậy, vươn tay đưa đến cho cô: "Tôi tên Dương Kiến Thành"

Trưa nay mặc dù đã tiếp xúc một lần nhưng khi đó An Nhã cảm thấy rất chán ghét người đàn ông này, cho nên không để ý gì lắm đến anh ta. Không ngờ bây giờ, lúc anh ta đứng dậy, cô mới biết Kiến Thành thực ra vô cùng cao lớn. Chiều cao khoảng chừng một mét tám mươi bảy, tám mươi tám gì đó, khuôn ngực rộng lớn, dáng người rất có phom. Anh ta vẫn

mặc áo sơ mi đen, quần âu đen, ánh mắt cũng đen thẫm sâu thẫm, khắp người tỏa ra một mùi nước hoa vô cùng dễ chịu, không hề giống với bất cứ mùi nước hoa đàn ông nào mà An Nhã từng biết.

"Thành thật cảm ơn anh"

"Không có gì"

An Nhã cầm lấy đồ trên tay Kiến Thành, hơi cúi đầu nói: "Tạm biệt"

Thật ra cô vốn định nói nhiều hơn, cảm ơn anh ta chân thành hơn, tuy nhiên ở chỗ như quán Bar thì không thích hợp để nói dài dòng cho lắm, thêm nữa ngồi bên cạnh anh ta còn có mấy tên đàn em săm trở đây mình, từ đầu đến cuối đều không thèm chớp mắt quan sát hai người nói chuyện như vậy. Thành ra An Nhã chỉ biết nói một câu "Cảm ơn" rồi lại nói "Tạm biệt" mà thôi.

Cô cứ nghĩ anh ta sẽ không để cho cô đi dễ dàng như vậy, không ngờ Kiến Thành không những không thèm nói gì mà còn gật gật đầu, tỏ ý không tiến. An Nhã ôm chặt ví tiền lẫn điện thoại trong lòng, cúi thấp người đi ra phía cửa, lảng tránh ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô của mấy người đàn ông trong quán Bar.

Khi cô vừa rời khỏi bàn của Kiến Thành một đoạn thì có hai người đàn ông đầu tóc nhuộm xanh đỏ, còn cạo trọc một bên, bước tới chặn đường đi của An Nhã:

"Cô em, đi đâu đấy? Xinh đẹp thế này, hay là tối nay đi chơi với anh đi"

"Xin lỗi, tôi bận rồi"

Một tên tiến đến ôm eo An Nhã, há miệng cười lớn: "Bận rộn gì vậy? Đi với hai người bọn anh, đảm bảo em còn thích bận rộn với bọn anh hơn đấy"

"Tránh ra". An Nhã lùi lại một bước, đẩy anh ta ra, tuy nhiên tên đàn ông ấy có cánh tay rắn như gọng kìm, cô cố gắng đẩy thế nào cũng không ra được.

"Làm gì nóng thế?". Vừa nói, bàn tay còn lại của hắn vuốt ve dọc từ eo xuống hông cô. An Nhã bất chợt cảm thấy rùng mình, cô không kìm được liếc nhìn tay dùng hết mười phần sức lực tát vào mặt hắn một cái rất mạnh.

"Mẹ kiếp. Mày dám đánh tao?"

Mặt mày tên kia lập tức in năm ngón tay của An Nhã, hắn liền tức giận đến mức mắt long lên sòng sọc, sau đó nắm lấy tay An Nhã lôi đi, tên còn lại cũng ra sức phối hợp, vừa cười cợt nhả vừa thò tay luồn vào váy cô.

An Nhã ra sức gào lên, nhưng dù có gào khản cả cổ cũng không thể át được tiếng nhạc đinh tai nhức óc trong quán Bar, hoặc dù có ai nghe được đi chăng nữa thì cũng chẳng có hơi đâu quan tâm đến mấy chuyện bao đồng như vậy. Đàn ông trêu ghẹo phụ nữ trong quán Bar này là chuyện xảy ra như cơm bữa, bớt nói bớt nhìn thì hơn.

An Nhã nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, cố sức giằng khỏi hai tên kia, cổ tay bị nắm đến mức đau nhói. Lúc đó, cô thực sự cảm thấy rất ân hận, ân hận vì đã không nghe lời khuyên của mọi người mà cố chấp đến đây, sau khi cảm giác ân hận trôi qua đi, cô đột nhiên nhớ đến Kiến Thành.

Phải rồi, Kiến Thành, anh ta có thể giúp cô.

Nghĩ đến đây, An Nhã cố gắng ngoái đầu lại nhìn về phía bàn của Kiến Thành, chỉ thấy người đàn ông đó nửa thân mình chìm trong bóng tối, không rõ có nhìn thấy hoàn cảnh hiện tại của cô hay không, cũng không rõ anh ta đang làm cái gì.

Đúng lúc cô bị lôi đến gần cửa quán Bar thì đột nhiên phía sau vang lên một giọng nói:

"Chúng mày làm cái gì vậy?"

Hai tên kia lập tức khựng lại. An Nhã cũng quay lại về phía phát ra giọng nói kia, phát hiện ra đó là một trong năm tên đàn em của Kiên Thành.

"Anh Kiệt...Bọn em mới tìm được con hàng này hay lắm"

"Chúng mày chán sống rồi à? Cút ra"

Người tên là Kiệt kia quát lớn, hai tên đang lôi kéo An Nhã liền buông tay cô ra.

"Anh Kiệt... anh cũng thích con đàn bà này à. Người anh Kiệt thích, bọn em đâu dám tranh với anh"

"Tao thích? Tao chưa có gan để thích. Đây là người của anh Thành"

Nghe đến hai chữ Anh Thành, nét mặt hai tên kia lập tức trở nên tái mét: "Anh.. Anh Thành à? Anh Kiệt, bọn em không biết, không biết thật đấy". Nói rồi, chúng quay sang nhìn An Nhã, rồi rít nói: "Xin lỗi chị, xin lỗi chị, bọn em không biết, chị tha lỗi cho bọn em".

Người đàn ông tên Kiệt quát lớn: "Cút"

"Vâng, vâng. Bọn em cút đây ạ"

Dứt lời, hai tên nắm tay nhau, nhanh chóng lui mất.

An Nhã được một phen hốt hoảng, sau khi định thần lại liền quay sang người đàn ông tên Kiệt, cúi đầu nói: "Cảm ơn anh"

"Không cần cảm ơn tôi. Cảm ơn đại ca ấy"

"Dạ?"

"Đi thôi, tôi đưa cô ra ngoài"

An Nhã không còn cách nào, đành theo anh ta ra khỏi quán Bar. Kiệt vậy cho cô một chiếc Taxi, An Nhã lại cúi đầu chào anh ta một lần nữa rồi mới ngẩng lên xe ra về

Ngồi trên xe, nhìn những tấm biển hiệu lướt qua ngoài cửa sổ, trong lòng An Nhã lại bỗng dưng xuất hiện một cảm giác rất kỳ lạ. Kể từ sau cái chết của anh trai, cô đã rất ghét xã hội đen, lại càng ác cảm với những người như Kiến Thành. Cô vẫn luôn cho rằng họ đều là những người độc ác, không coi mạng người ra gì, luôn ỷ thế cậy đông để chèn ép người khác. Tuy nhiên, lần đầu tiên gặp Kiến Thành, cô đã có cảm giác như anh ta không phải là hạng lưu manh bình thường, mà là kiểu một đẳng cấp cao hơn trong xã hội đen.

Anh ta không trực tiếp ra mặt bất kỳ cái gì nhưng chỉ tính riêng khí chất lạnh lẽo toát ra từ người anh ta thôi, đã có thể bức chết người khác rồi.

Hơn thế nữa, anh ta lại còn giúp cô hai lần. Không những trả lại điện thoại cho cô, còn cho người giúp cô thoát khỏi hai tên ở quán Bar.

Nếu xét về phong cách thông thường của xã hội đen, lẽ ra anh ta muốn ép cô phải đi theo anh ta thì chỉ cần phẩy tay một cái là xong, đằng này Kiến Thành tuyên bố sẽ làm cho cô thích anh ta, rồi lại chẳng có hành động gì cả.

Nghĩ đến đây, An Nhã ra sức lắc đầu mấy lần. Cô bị điên rồi, cô đang trông chờ điều gì vậy? Tại sao trong lòng bỗng dưng lại có ý nghĩ mong chờ người đó có hành động gì với mình? Điên rồi, điên rồi...

Về đến nhà, An Nhã liền mở Zalo lên, nhắn tin cho Diệp Linh.

"- Linh, anh Thành đó là người thế nào?

- Cậu tìm lại được điện thoại rồi à?

- Ừ, tìm được rồi.

- Tìm được ở đâu vậy, sao tự nhiên lại hỏi anh Thành?

- Anh ta trả lại điện thoại cho mình nên tò mò chút thôi.

- À..."

Diệp Linh ngừng một lúc, màn hình bên kia vẫn hiện dòng chữ đang soạn văn bản. Nửa phút sau, có tin nhắn mới:

"- Đại ca thứ hai của Hồng Dã, đẹp trai khuynh đảo, chưa từng gần gũi với phụ nữ, trẻ tuổi mà leo lên được vị trí đại ca của bang phái lớn như thế, chắc chắn giết người cướp của không ít. Nghe nói anh ta trước nay chưa bao giờ nói cái gì mà không làm được, bản lĩnh vô cùng lớn, cho nên dù là người nhiều tuổi gấp đôi anh ta hay bọn trẻ trâu lít nhít cũng đều phải cúi đầu gọi anh ta hai tiếng anh Thành.

- Cậu nắm thông tin kỹ thế?

- Tại vì cậu ác cảm với xã hội đen nên mình không kể cho cậu thôi. Phụ nữ khắp thành phố mình hâm mộ anh Thành không ít đâu.

- Họ bị ám đầu hết rồi à, sao lại đi hâm mộ kiểu người suy đồi đạo đức như thế?

- Nay, cậu nói mình bị ám đầu đấy à.

- Á, cậu cũng hâm mộ hẳn à?

- Không thèm nói chuyện với cậu nữa, tớ đi ngủ để mơ về anh Thành đây"

An Nhã cười cười, đặt điện thoại xuống bàn, nửa phút sau lại thấy tin nhắn đến của Diệp Linh:

"- Hôm nay gặp mặt trực tiếp mới thấy đúng là anh Thành đẹp trai thật đấy. Huhu"

Cô ko thèm trả lời, chỉ lặng lẽ nằm xuống giường, nhắm mắt nhưng không sao ngủ được. Cô hận xã hội đen, hận đến mức chỉ muốn trên thế giới này không còn lưu manh nữa... Thế nhưng, không hiểu sao hình ảnh của người đàn ông ấy lại cứ luẩn quẩn trong đầu cô mãi không dứt.

Dương Kiến Thành, tên đẹp, người đẹp, khí chất tốt. Chỉ tiếc lại là xã hội đen!!

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Nguy Hiểm

Một thời gian sau đó, An Nhã không gặp lại Kiến Thành.

Thỉnh thoảng cô vẫn cùng mấy người bạn của mình đến quán cafe cũ, thế nhưng tuyệt nhiên không gặp lại anh ta thêm một lần nào nữa. Thỉnh thoảng cô thấy trên báo viết về mấy vụ đòi nợ thuê r ồi chặt chân chặt tay trong thành phố, bất giác không hiểu sao cô lại chột nghĩ đến Kiến Thành.

Cho đến mãi sau này, An Nhã mới biết, Kiến Thành không bao giờ làm mấy việc vặt vãnh như đòi nợ thuê hay giết người cướp của. Anh ta là xã hội đen chân chính, đại ca chân chính, sống một cuộc sống liếm máu trên lưỡi dao, sinh mạng của chính mình luôn treo ở trên đầu, lừng lơ như sợi tóc. Buôn ma túy, buôn hàng quốc cấm và vũ khí đạn dược xuyên lục địa mới chính là những việc Kiến Thành làm, và công việc như thế mới phù hợp với đẳng cấp giết người không chớp mắt của anh ta.

***

Ba tháng sau, An Nhã được công ty cho đi nghỉ dưỡng ở Thái Lan.

Hôm đó, cô và Diệp Linh đang mua sắm tại tầng 8 của trung tâm Gaysorn Bangkok thì nghe một tiếng nổ lớn ở phía dưới truyền đến, tiếp theo sau là tòa nhà rung lắc dữ dội, kính chịu lực bắt đầu rạn ra r ồi nứt toác, tất cả mọi người trong khu mua sắm hết hoảng la hét r ồi bỏ chạy tán loạn.

Ở phía dưới, lửa dần dần lan lên, thang máy không hoạt động, thang bộ quá tải. Mấy người chạy thang bộ xuống đầu tiên, một lát sau lại chạy ngược lên, hét lớn: "Cháy, cháy, không xuống được"

Lần đầu tiên An Nhã gặp tình cảnh như vậy, cô cũng như tất cả mọi người ở đây, đầu lo lắng đến mức mặt mày tái mét, hai chân mềm nhũn, thật sự chỉ muốn gọi điện thoại về nhà cho ba mẹ, khóc một trận thật lớn. Bây giờ không di chuyển được, lửa và khói dần dần lan lên, từ tầng trên mọi người cũng đang cố gắng di chuyển xuống rồi mắc kẹt ở tầng 8.

Người gào khóc, người la hét, người đập cửa kính, người cố chấp lao xuống thang bộ,..., tạo thành một khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

An Nhã nắm tay Diệp Linh, cả hai người không biết phải làm thế nào, đoàn người ở dưới không chịu được khói, liên tục lao lên tầng tầng trên. An Nhã đẩy Diệp Linh đi trước, sau đó vì quá nhiều người chen lấn nên cô bị đẩy về phía sau, thành ra An Nhã trở thành người đi cuối cùng của đoàn người.

Đúng lúc cô vừa bước được hai bậc thì một thanh sắt từ trên cao rơi xuống trước mặt, lửa bén vào tấm dán tường cháy phừng phừng, hai cô không thể nào tiếp tục lên được, phía dưới khói độc cứ dần dần bay lên.

"Nhã... Nhã...". Diệp Linh ngoái đầu gào khản cổ nhưng đoàn người vẫn đẩy cô đi.

An Nhã đứng phía dưới bỗng dưng nước mắt lăn dài, không biết nên tiến hay nên lùi, chỉ có thể bất lực đứng khóc.

Hô hấp của cô dần dần trở nên khó nhọc, đầu óc bắt đầu quay cuồng, đúng lúc cô tưởng mình sắp ngất đi thì có một chiếc bóng đen đen cao lớn từ tầng trên đi xuống.

Người đó chỉ cần nhảy một phát là có thể bay qua được thanh sắt nóng cao quá đầu người, sau đó cúi người, nhanh như cắt lướt qua đám cháy, tốc độ nhanh đến mức quần áo mặc trên người còn không kịp bén lửa.

Lúc anh ta đi lại gần, mắt An Nhã đã mờ đi, không nhìn rõ rút cục đó là ai. Đúng lúc cô sắp ngất đi thì người đó đã nhanh chóng đi đến, đỡ lấy eo cô, sau đó bế An Nhã đi đến bức tường kính chịu lực ở phía trước.

Người đàn ông ấy dùng một cánh tay ôm An Nhã, cánh tay còn lại đưa lên bịt mũi tránh khói độc. Đi đến bức tường kính, anh ta giơ khuỷu tay thúc mạnh một cái, kính lập tức vỡ tan tành thành từng mảnh.

An Nhã lơ mơ nghe thấy tiếng gió vi vút bên tai, vài giây sau, anh ta ôm An Nhã nhảy ra cửa sổ.

Trái tim cô sợ đến nỗi muốn bắn ra ngoài lồng ngực. Đây là tầng 8 đấy, nhảy ra ngoài như vậy, khi rơi xuống đảm bảo chết không nhắm mắt.

Đúng lúc cô tưởng mình sẽ chết đi thì bên tai liền vang lên "Bịch" một tiếng, sau đó cả người rung mạnh. Hóa ra người đàn ông ấy ôm An Nhã nhảy một cú cực kỳ xa, sau đó tung người bám vào một đường ống dẫn nước đọng từ trên tầng thượng xuống dưới.

Mặc dù mắt bị khói độc làm cay xè không thể nhìn rõ vật gì, tuy nhiên An Nhã vẫn cảm nhận được rõ ràng sức mạnh kinh hồn từ anh ta. Người đàn ông đó dùng một tay ôm cô mà vẫn có thể lấy đà nhảy một cú xa như vậy, còn chỉ dùng một tay cũng có thể bám chắc vào đường ống, không tính đến độ chuẩn xác, chỉ tính đến thể lực khủng khiếp từ anh ta thôi, An Nhã cũng đã thấy bái phục sát đất rồi.

Anh ta nhanh như cắt, một tay rắn như gọng kìm ôm lấy An Nhã, tay còn lại lấn đôi chân trượt theo đường ống, cứ thế trèo xuống bên dưới. Cô lơ mơ ngửi thấy mùi hương trên người đàn ông này rất quen thuộc, hình như đã từng ngửi thấy ở đâu rồi, đây là loại nước hoa nam đặc biệt.

"Anh là ai vậy?". An Nhã cố hết sức thều thào hỏi người đàn ông kia, tuy nhiên anh ta từ đầu đến cuối đầu không thèm trả lời cô mà chỉ tuyệt đối giữ im lặng.

Đầu óc An Nhã bắt đầu có cảm giác lại sau khi được hít thở không khí bên ngoài, tuy nhiên vì sợ hãi bởi cảm giác cheo leo muốn thót tim, cho nên cô vẫn cảm thấy trước mặt quay cuồng, không thể tỉnh táo đoán được xem người đang cứu mình là ai.

Vài phút sau, hai người tiếp đất an toàn. Người đàn ông kia thả cô xuống, sau đó vừa định xoay người rời đi thì An Nhã vô thức túm lấy cánh tay anh ta, gặp người nôn ra mặt xanh mặt vàng, đầu óc quay như chong chóng.

"Buông ra"

An Nhã bị chứng sợ độ cao, bây giờ hai chân mềm nhũn, không thể đi được, cho nên chỉ biết túm tay anh ta làm điểm tựa. Hai người cứ lôi lôi kéo kéo như vậy đến khi bên trên truyền đến một tiếng nổ vô cùng lớn, sau đó một trận mưa thủy tinh từ trên dội xuống đầu của hai người.

Người đàn ông ấy lập tức nhấc bổng An Nhã lên, vác lên vai chạy thực mạng, vừa hay gần đó có một chiếc xe bán tải, anh ta vừa ném cô vào trong khoang xe thì các mảnh thủy tinh từ kính chịu lực cũng cắm xuống đến nơi, mấy mảnh còn xuyên cả qua nóc xe, mắc kẹt trên đó.

An Nhã nhìn cảnh tượng này không khỏi kinh sợ đến mức cả người cứng đờ, nếu chậm một bước thôi, bây giờ có lẽ cô đã thành thịt băm rồi.

Người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên cựa quậy, An Nhã thấy anh ta bấm vào cái gì đó trên tai, sau đó nghe loáng thoáng tiếng rì rì phát ra từ vật trên tai anh ta.

Bấy giờ, cô mới phát hiện ra người này chính là Kiến Thành.

Dương Kiến Thành? Anh ta đến Thái Lan làm gì?

"Ok. Hẹn ở chỗ cũ". Kiến Thành nói xong câu ấy, phía sau liền truyền tới một tiếng bụp rất nhẹ, sau đó tấm kính chắn gió của xe ô tô xuất hiện một lỗ hổng, nhìn giống vết đạn xuyên qua.

"Cúi xuống".

Anh gằn lên một tiếng, sau đó nhanh chóng chồm qua người An Nhã, dùng tay nhấn đầu cô xuống ghế, thuận đà đó nhảy sang ghế lái.

Xe nổ máy, lao vun vút trên đường, phía sau vẫn truy ền đến những tiếng còi hú của cứu hỏa, những tiếng người than khóc, tiếng kính rơi vỡ xuống nền vỉa hè. An Nhã liếc qua gương chiếu hậu, li ền thấy có bốn năm chiếc xe đen xì đuôi theo xe bọn họ. Hình như người trên đó chính là những kẻ vừa bắn viên đạn lúc nãy.

Cô nhìn vết đạn r ồi lại nhìn Kiến Thành. Anh ta làm cái gì mà để bị truy sát như vậy? Đại ca xã hội đen của Việt Nam sang đến tận đất nước Thái Lan làm gì?

An Nhã không phải là người không biết đi ều, mặc dù trong lòng vừa sợ vừa thắc mắc muốn điên lên được, tuy nhiên cô lại tuyệt đối không mở miệng hỏi anh ta một câu nào cả. Cô biết, bây giờ không phải là lúc để hỏi.

Kiến Thành vẫn chuyên tâm lái xe, sắc mặt lạnh lẽo như băng, kỹ thuật lái xe của anh dường như rất tốt, cả một đường phố đang náo loạn vì vụ nổ ở trung tâm thương mại kia, vậy mà chiếc xe vẫn lao vun vút trên đường, tốc độ không hề suy giảm.

"Thắt dây an toàn vào"

An Nhã ngơ ngác mất mấy giây, sau đó không dám hỏi nhi ều, li ền cúi xuống thắt dây an toàn.

Cô vừa thắt xong thì anh bỗng dừng dẫm chân phanh, chiếc xe đang lao nhanh bỗng dừng lại đột ngột khiến mấy chiếc xe phía sau đang tăng tốc đuôi theo li ền không phanh kịp, lập tức đâm vào thân xe, ba chiếc sau cũng nối đuôi đâm theo.

Dù đã thắt dây an toàn nhưng cả người An Nhã vẫn lao về phía trước, đầu đập vào bàn trên mui xe, sừng vù một cục.

Cô còn chưa kịp kêu một tiếng thì phía sau lại truy ền đến những tiếng "bụp, bụp". Đạn tiếp tục xuyên qua cửa kính xe sau của hai người, găm vào kính chắn gió phía trước.

Kiến Thành liếc qua gương chiếu hậu rồi nhanh như cắt thò đầu ra, vừa đạp chân ga vừa cần súng nhắm chuẩn thùng xăng sau khi bị va đập đã bung nắp ra của chiếc xe phía sau, bắn một phát.

Viên đạn vừa bay đi, chiếc xe liền phát nổ.

Anh không thèm quay đầu lại, xe vẫn lao với tốc độ như bay trên đường. Một lát sau rẽ vào một con đường ngoằn ngoèo, hình như là đường đi lên một cánh rừng.

Kiến Thành không quan tâm đến chuyện trong rừng không có đường, xe cũng hoàn toàn tắt đèn pha, cứ thế lao về phía trước, chiếc xe rung lắc mạnh đến nỗi mặt mày An Nhã xám ngoét, cô chưa bao giờ phải đối diện với tình cảnh nguy hiểm như thế này. Cách đây một tiếng thì là vụ nổ ở trung tâm thương mại, bây giờ là chạy trốn khỏi sự truy đuổi của những kẻ cô còn không biết là ai, mạng sống mỏng manh như sợi tóc. Lúc này chỉ cần Kiến Thành kéo đầu cô xuống chậm một giây thôi, có lẽ bây giờ cô đã đi báo cáo diêm vương rồi.

"Chúng ta đi đâu vậy?"

Anh vẫn tập trung lái xe, không nhìn An Nhã, cũng không trả lời cô. An Nhã thấy nét mặt nghiêm trọng như vậy của Kiến Thành cũng không dám hỏi thêm gì nữa.

Nương theo ánh trăng bạc mờ mờ, khi chạy vào đến sâu trong rừng, anh tắt máy, cẩn thận quan sát một lúc rồi mới xuống xe.

An Nhã không dám ở lại một mình nơi rừng rú kinh hoàng như thế này, cũng đành phải xuống xe theo anh.

"Đi theo sau tôi"

Cô gật gật đầu. Hai người bỏ lại xe, tiếp tục đi sâu vào trong rừng.

Hình như con mắt của Kiến Thành rất tốt, có thể nhìn xuyên cả trong bóng đêm, cho nên dù cả cánh rừng đầy dây leo chằng chịt không thấy lối

đi như thế, chỉ nhờ một chút ánh sáng hiu hắt từ mặt trăng, anh vẫn có thể đi rất nhanh.

Đi được một quãng, cơ bắp An Nhã như muốn rời xa, những việc xảy ra vừa nãy khiến đại não cô căng thẳng quá mức, bây giờ cơ thể cũng không thể chịu đựng được thêm, không thể đi được nữa.

"Tôi...không đi được nữa"

Kiến Thành chợt khựng lại, sau đó không nói không rằng một câu, cúi xuống bế cô đi.

Không khí trong rừng đặc quánh, xa xa vẫn vọng lại tiếng động cơ xe lẫn tiếng chó sủa, Kiến Thành nhẹ giọng: "Đừng nói cũng đừng la hét. Chó săn đánh hơi rất nhanh"

An Nhã gật đầu. Trong lòng hiện tại vừa cảm thấy phức tạp, lại vừa lo sợ, không dám mở miệng nói thêm gì nữa.

Ở trung tâm thương mại, anh cứu cô một mạng. Bây giờ lại kéo cô vào mấy chuyện giết người cướp của của anh, cô không biết nên cảm ơn anh hay là trách anh mới phải

Hai người đi đến một con suối, anh đặt An Nhã xuống dòng nước lạnh, nước ở đây lạnh buốt đến nỗi suýt nữa thì cô buột miệng hét lên, tuy nhiên ngay sau đó cô lại kìm nén hạ giọng: "Anh làm cái gì vậy?"

Kiến Thành không thèm trả lời, cũng lẳng lặng cúi xuống để cả người ngâm trong nước, vài giây sau liền đứng dậy, kéo cô lên.

Đi thêm một đoạn, anh bỗng dừng khẽ nói: "Ngâm người qua nước sẽ mất mùi, chó săn khó đánh hơi thấy"

Hóa ra là vậy. Cô hít sâu mấy hơi, thật sự cảm thấy cuộc sống mấy chục năm được bảo bọc kỹ lưỡng của cô, hôm nay được trải qua một lần phiêu lưu mạo hiểm như vậy, cũng cảm thấy có chút kích thích, đột nhiên trong lòng lại xuất hiện một cảm giác vô cùng hẫ hẫ hộp xen lẫn thú vị.

Kiến Thành có thể lực rất tốt, anh ôm cô đi băng băng trong cánh rừng, rất lâu sau đó, hai người dừng ở một ngôi nhà gỗ.

Anh đưa tay lên miệng ra dấu im lặng, nhẹ nhàng bước đến nép sát vào cánh cửa, lẳng lặng tháo chốt an toàn của khẩu súng trên tay.

Cạch một tiếng, cửa mở ra, một bóng đen từ bên trong liền vọt ra ngoài....

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nụ Hôn Đầu

Kiến Thành nhanh như chớp xoay ngược báng súng, cánh tay như gọng kìm kẹp chặt cổ người kia, sau đó lên gối thúc vào mạng sườn hắn ta hai cái.

Cái bóng đen đó liền kêu nhẹ một tiếng: "Anh Thành"

"Kiệt"

***

Kiệt bật một chiếc đèn pin cỡ nhỏ, dẫn hai người vào trong nhà gỗ. Đi đến một khoảng trống, anh ta dừng lại, cúi xuống mở tấm gỗ dưới chân lên, dưới đó liền lộ ra một đường hầm.

Ở dưới tầng hầm có điện, khi xuống đến nơi, An Nhã mới phát hiện ra váy áo trên người mình đã bị gai trong rừng cào đến rách bươm, trên lớp da thịt trắng như tuyết cũng xuất hiện mấy vết máu đã khô, chân tay cô trầy xước thâm thẫm.

Cô liếc nhìn Kiến Thành, cũng thấy quần áo trên người anh ta bị gai cào không ít, anh ta vẫn mặc sơ mi đen, quần đen, gương mặt tuấn tú dấu trải qua một trận truy sát nghệt thở vẫn duy trì một vẻ lạnh lùng tàn nhẫn khó che giấu.

"Mọi chuyện sao rồi?"

Kiệt hơi khựng lại, ngoảnh đầu nhìn An Nhã, hàm ý như muốn hỏi Kiến Thành: cô ta nghe được có sao không?

Kiến Thành ng ồi xuống ghế, nâng cốc nước lên uống một ngụm lớn, nói: "Tình cờ gặp trong trung tâm thương mại, cứ nói đi, không sao đâu"

"Bọn Roger đang ráo riết tìm chúng ta, hàng vẫn an toàn"

Kiến Thành gật đầu. An Nhã liếc thấy ở dưới đây còn có một vài cánh cửa nữa, có lẽ là bên trong còn gian phòng khác. Cô không muốn biết quá nhiều về mấy chuyện trong xã hội đen, tránh gây phiền phức cho mình, cho nên nhân lúc hai người đàn ông kia tỏ vẻ đề phòng cô như vậy, An Nhã đành lí nhí nói:

"Tôi sang gian phòng bên kia được không?"

"Ừ"

Tầng h ầu này được thiết kế khá rộng, cũng rất thông thoáng, An Nhã đẩy một cánh cửa bước vào, mò mẫm bật công tắc đèn điện. Bên trong căn phòng có một chiếc giường nhỏ, một chiếc bàn, một tủ quần áo và một phòng vệ sinh.

Cô rất lo lắng cho Diệp Linh, cho nên sau khi vào phòng, việc đầu tiên cô làm không phải là đi tắm mà là gọi điện thoại cho Diệp Linh.

Cũng may, ở đây vẫn có sóng điện thoại.

Điện thoại vừa kêu đến tiếng tút thứ hai thì bên kia đã có người nghe máy:

"- Alo, Alo, Nhã phải không, Nhã"

- Linh, mình đây, cậu không sao chứ?"

- Ổn trời, cậu còn sống. Cậu đã đi đâu vậy, mình không tìm thấy cậu, còn tưởng cậu..."

- Mình không sao, hiện tại đang có việc một chút, cậu cứ về khách sạn trước nhé.

- Nhã, cậu không sao chứ?

- Mình không sao. Vậy nhé, mình cúp máy đây".

An Nhã không muốn cho Diệp Linh biết những chuyện cô đã trải qua, ít nhất là vì muốn đảm bảo sự an toàn cho chính bản thân mình, sau đó là đảm bảo an toàn cho Diệp Linh. Kiến Thành là xã hội đen, anh ta sẽ không vì lòng thương hại giữa những người cùng quốc tịch mà nường tay không giết cô. Đêm nay, An Nhã đã biết rất nhiều chuyện của Kiến Thành, bây giờ anh ta có tha cho cô một con đường sống hay không, cô còn không dám chắc.

Nghĩ đến đây, cô vô thức nhìn về phía cánh cửa, liền thấy Kiệt đã đứng ở cửa từ khi nào. Thấy anh ta xuất hiện bất thành hình như vậy, đại não vốn đang căng thẳng của cô liền cảm thấy sợ hãi tột độ, trái tim gập ghềnh như nhảy vọt lên tận cổ họng.

"Đưa điện thoại cho tôi"

Người đàn ông tên Kiệt này hoàn toàn khác mấy tên đàn em còn lại của Kiến Thành, mấy lần gặp trước kia, ấn tượng của An Nhã về anh ta là rõ ràng nhất. Kiệt không cợt nhả, không nói nhiều, lúc nào cũng im lặng ngồi bên cạnh Kiến Thành. Anh ta không nhuộm tóc, chỉ có cánh tay xăm một hình con đại bàng rất lớn.

An Nhã biết mình không thể tỏ ra không hợp tác, thế nên đành tắt nguồn điện thoại rồi đưa cho Kiệt.

Anh ta nhận lấy, gật đầu, rồi quay người ra ngoài.

Lúc này An Nhã mới thở hắt ra một hơi, bọn họ tịch thu điện thoại của cô, tức là sẽ không vội vàng giết cô.

An Nhã vội vàng bước vào phòng vệ sinh, tìm vòi nước để đi tắm. Váy áo của cô đã bị gai cào rách bươm, không thể mặc được nữa, lúc đi qua tủ quần áo, cô đành mở tủ, lấy tạm một chiếc sơ mi nam mặc vào. Trong tủ, tất cả quần áo cũng đều màu đen, size rất lớn, có lẽ là đồ của

Kiến Thành. An Nhã còn ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng đặc trưng của riêng anh ta.

Cô từ nhỏ đến lớn đều sống một cuộc đời bình lặng, bây giờ lại gặp phải biến cố lớn như vậy, phản ứng đầu tiên trong lòng tất nhiên là vô cùng lo sợ, tuy nhiên, An Nhã không phải là kiểu người khi sợ hãi thì sẽ khóc lóc hay náo loạn ầm ỹ. Cô chỉ lẳng lặng chôn chặt cảm xúc vào trong lòng, yên lặng nhắm mắt nhưng không sao ngủ nổi.

Cách một bức tường, phía bên kia là hai người đàn ông xã hội đen dù chung quốc tịch nhưng lại vô cùng nguy hiểm, phía trên đầu là bọn sát thủ đang tích cực lùng sục, nếu tìm được mấy người bọn họ, nhất định cũng sẽ không bỏ sót cô.

An Nhã đứng giữa cả hai, nếu cô phải chết, nhất định cô sẽ lựa chọn chết trong tay Kiến Thành.

Bất giác, khi đó cô lại nghĩ đến người anh trai đã mất sáu năm trước của mình, một giọt nước mắt mát lạnh bỗng nhiên trượt xuống. Anh trai cô lúc đó là một cảnh sát đi điều tra mới vừa ra trường, trong một chuyên án truy quét tội phạm buôn ma túy đã bị bọn xã hội đen giết chết. An Nhã còn nhớ, lúc cô cùng ba mẹ chạy vào bệnh viện, anh trai cô chỉ còn thoi thóp thở nhưng vẫn cố nắm tay cô nói một câu cuối cùng: "Nhã, đừng có khóc".

***

Nửa đêm, đột nhiên An Nhã nghe tiếng lạch cạch ở bên ngoài.

Cô rón rén ngồi dậy, nhìn qua khe hở trên cánh cửa gỗ, thấy Kiến Thành không ngủ. Anh đang lắp ráp súng. Cách đó một quãng, Kiệt cũng đang chuẩn bị đồ đạc gì đó.

"Lại đây". Kiến Thành vẫn chuyên tâm lắp ráp súng, không ngẩng đầu lên, chỉ có âm thanh từ bờ môi anh ta truyền tới tai An Nhã.

Bỗng dưng anh ta cất tiếng nói như vậy, An Nhã có chút giật mình, tuy nhiên rất nhanh cô lại tự gạt đi, cô đang đứng cách anh ta một cánh cửa, chỉ

cô nhìn thấy anh ta chứ nhất định anh ta không thể nhìn thấy cô. Câu nói đó chắc chắn là nói với Kiệt.

Nghĩ vậy, An Nhã liếc nhìn sang chỗ Kiệt, trái tim cô liền đông cứng lại khi ánh mắt anh ta cũng đang hướng về phía cánh cửa phòng cô.

Như vậy tức là hai chữ "Lại đây" kia, là Kiến Thành nói với An Nhã. Anh ta không thèm nhìn mà vẫn biết cô đang lén xem trộm hai người bọn họ, không hổ danh là đại ca xã hội đen, thính giác và độ nhạy bén quá sức kinh người.

An Nhã run run một lúc rồi cũng rón rén mở cửa bước ra, Kiệt nhìn thấy cô mặc sơ mi của Kiến Thành thì tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, tuy nhiên sau đó lại nhanh chóng cúi xuống tiếp tục bỏ một số đồ đạc vào túi.

Kiến Thành chỉ vào một phần bánh mì trên bàn, nói: "Ăn đi"

Bụng An Nhã réo ừng ục, từ tối đến giờ cô còn chưa kịp ăn gì, lại phải chạy trốn khắp nơi, đói đến mức chân tay mềm nhũn.

Cô chần chừ một lúc rồi chậm chạp đi đến bàn trà, cầm bánh mì lên, cắn một miếng. Khi An Nhã ăn xong, Kiệt cũng chuẩn bị đồ đạc xong, anh ta nói:

"Đại ca, đến giờ xuất phát rồi"

Kiến Thành gật đầu, bỏ khẩu súng vào trong túi.

Ba người lên đến căn nhà gỗ phía trên, sau khi Kiệt ra ngoài trước nghe ngóng tình hình, thấy mọi thứ vẫn an toàn, anh ta đưa tay đập nhẹ vào cánh cửa gỗ, An Nhã đi theo sau Kiến Thành, bước ra ngoài.

Bấy giờ, ngoài trời vẫn còn tối, ba người bọn họ cứ đi băng băng trong rừng, đến khi mặt trời vừa ló rạng thì cũng ra đến đường quốc lộ. Kiệt chặn một chiếc xe tải, cướp xe quay trở lại thành phố.

Xe chạy được một quãng, bỗng dừng Kiệt quay sang nói với Kiến Thành, ánh mắt anh ta liếc về phía An Nhã: "Đại ca"

An Nhã lập tức hiểu ý, bọn họ muốn thủ tiêu cô. Lúc này ở trong ngôi nhà trong rừng, bọn họ không lập tức giết An Nhã là vì sợ để lại vết tích, mấy người truy sát Kiến Thành sẽ phát hiện ra đây chính là cứ điểm bí mật của anh ta.

Mặt mày An Nhã liền tái mét, cô nhớ tới bộ dạng trước đây, lúc ở tiệm Cafe Gió Đông của Kiến Thành, khi đó anh ta nói: "Em yên tâm, tôi nhất định sẽ làm cho em thích tôi".

Khi đó Kiến Thành chỉ là một tên lưu manh bình thường khiến cô rất chán ghét, bây giờ anh ta là một đại ca máu lạnh của giới xã hội đen, An Nhã hiện tại lại cực kỳ sợ anh ta.

Kiến Thành liếc cô một lát, đồng tử thâm màu co lại, trái tim An Nhã cũng theo sự im lặng của anh ta mà rơi xuống vực thẳm. Trong hoàn cảnh thế này, mở miệng cầu xin càng khiến cô nhanh chết, thế nên An Nhã chỉ nép sát mình vào cánh cửa, lặng lẽ nhìn Kiến Thành.

Giữa lúc An Nhã nín thở chờ đợi quyết định của anh ta thì đằng sau bỗng xuất hiện một chiếc xe cảnh sát.

Cảnh sát tại sao lại xuất hiện ở đây?

Phía đằng sau, xe cảnh sát thông báo trên loa mini mấy câu gì đó bằng tiếng Thái, Kiệt liếc nhìn Kiến Thành, thấy anh ta gật đầu, xe lập tức chạy chậm lại rồi dừng hẳn.

Kiệt kéo mũ lưỡi trai xuống che khuất nửa khuôn mặt, giả vờ lục lọi cốp xe như tìm giấy tờ, bốn năm người cảnh sát Thái Lan nắm chặt khẩu càn súng ngắn đeo bên hông đi lên phía xe bọn họ, nói mấy từ, An Nhã nghe không hiểu.

Mấy người cảnh sát thấy vậy đành dùng tiếng Anh: "Mở cửa, xuống xe"

An Nhã run bắn cả lên, có lẽ sau vụ nổ tối qua, chính quyền Bangkok đã siết chặt an ninh hơn, cho nên mới kiểm tra các xe ô tô vào thành phố kỹ lưỡng như vậy. Lúc này An Nhã thấy Kiến Thành và Kiệt đem theo rất nhiều vũ khí theo người, nếu bị phát hiện, nhất định họ sẽ bị đi đầu tra, cô cũng không tránh khỏi liên lụy.

Cô nhìn Kiến Thành, thấy anh ta im lặng.

Kiệt mở cửa xe bước xuống, cầm mấy thứ giấy tờ trên tay, đưa cho một người cảnh sát.

Viên cảnh sát đó gật gật đầu, sau cùng, lúc vừa định cho bọn họ đi qua thì phía trước lại xuất hiện thêm một chiếc xe Cảnh sát nữa.

Hai người cảnh sát đi tới, hất hàm nói: "Từ đâu đến"

"Đồng chí cảnh sát, tôi chở hàng cho công ty phụ tùng ô tô"

Cảnh sát nhìn lên khoang xe, xuyên qua cửa kính màu đen thấy thấp thoáng trên cabin còn hai người nữa, một người ra lệnh: "Lục soát".

Kiệt nín thở, bàn tay bắt đầu lạnh nhá đưa tới thắt lưng, chuẩn bị rút súng. Ở đây, cảnh sát được trang bị vũ khí đầy đủ, lại đông người như vậy, đối đầu trực diện không phải là cách hay. Tuy nhiên, Dương Kiến Thành là tội phạm nằm trong tầm theo dõi của cảnh sát quốc tế, mặc dù chưa tìm thấy đủ căn cứ để truy nã anh ta, nhưng cũng giới cảnh sát cũng không ít người biết mặt Kiến Thành.

Thái Lan mới xảy ra biến cố lớn, bọn họ lại tàng trữ một lượng lớn vũ khí như vậy, nhất định sẽ là một cái cớ hợp lý nhất để cảnh sát bắt Kiến Thành. Nếu tình thế nguy cấp, để đảm bảo an nguy cho đại ca mình, Kiệt cũng đành buộc phải lựa chọn phương án đối đầu trực diện.

Cảnh sát vừa mở cửa xe, tay của Kiệt cũng vừa chạm đến khẩu súng. Đúng lúc đó, Kiến Thành lại cúi xuống hôn An Nhã.

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hai Tháng Sau Lại Gặp

Đầu An Nhã nở ầm một tiếng.

Cái gì vậy? Tình huống này là sao? Tại sao tự nhiên lại hôn cô?

Kiệt đứng bên dưới, cánh tay chuẩn bị rút súng li ền giữ nguyên vị trí, im lặng nhìn hai người. Hai người cảnh sát cũng khựng lại vài giây, nhúu mày khó hiểu.

Bờ môi của Kiến Thành rất lạnh, đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng lướt trong khoang miệng An Nhã, để lại dư vị thơm ngọt mang mùi hương riêng biệt của anh ta. Nụ hôn mang tính chiếm đoạt này tuy đến quá bất ngờ khiến cô không thích ứng kịp, tuy nhiên trái tim An Nhã vẫn chấn động dữ dội, cả người run rẩy. Cô không dám chống cự, cũng không dám đẩy ra, đành buông thõng cánh tay mặc kệ cho anh ta muốn làm gì thì làm.

Đúng lúc đó, cô thấy dưới bụng hơi nhột nhột. Vài giây sau li ền nghe thấy hai tiếng "Bụp...Bụp". Tiếp theo đó, Kiến Thành g ần như ngay lập tức buông cô ra, nhanh như cắt c ầm súng lao ra ngoài.

Hóa ra, sự nhột nhột lúc nãy là do hành động rút súng của anh ta. Kiến Thành cúi xuống hôn An Nhã, một là vì ngăn cô không kêu lên, hai là để phân tán sự chú ý của đám cảnh sát, đi ều thứ ba mới là quan trọng nhất: lẳng lẳng rút súng giết chết họ khi họ còn chưa kịp phòng bị.

Nghĩ đến đây, cô bất chợt rùng mình, bờ môi vẫn còn vương một chút hơi lạnh của môi Kiến Thành, khiến trái tim cô tê buốt.

"Cúi xuống"

Trước khi nhảy ra khỏi khoang xe, Kiến Thành để lại hai từ, An Nhã hiểu ý liền cúi xuống, ép sát thân mình vào ghế ngồi. Bên dưới nhanh chóng dội đến những tiếng súng "đoàng" "đoàng", tiếp theo sau đó là những tiếng la hét, tiếng người quẩn thảo vô cùng hỗn loạn.

An Nhã mặc dù trong lòng cực kỳ lo lắng nhưng cô không đủ can đảm để ngẩng đầu lên nhìn. Một lát sau, khi các âm thanh từ súng đạn tan đi, tất cả mọi thứ đã trở nên yên ắng, cô mới dám bò dậy.

Kiến Thành và Kiệt đang đứng phía dưới, lục trên người mấy tên cảnh sát đã bị bắn chết thứ gì đó, cô nghe loáng thoáng tiếng Kiệt chửi thề "Mẹ kiếp. Đại ca, anh nói đúng, bọn họ là cảnh sát giả"

An Nhã giật mình, Dương Kiến Thành làm cái gì mà bị thế lực lớn như vậy truy sát? Đến cảnh sát cũng có thể làm giả để bắt được bọn họ. Bây giờ cô đi cùng anh ta, chắc chắn cũng sẽ không tránh khỏi liên lụy, mà trước hết, cô còn chưa biết anh ta có tha cho cô một con đường sống hay không.

Cô khở sở ôm đầu, đang không biết phải làm thế nào thì đột nhiên nhìn thấy xe cảnh sát đỗ đằng trước có bóng người thấp thoáng. Một họng súng đen ngòm từ phía sau xe lẳng lặng chĩa thẳng vào người Kiến Thành.

Lúc đó An Nhã không nghĩ nhiều, hoặc có thể do cô quá hoảng loạn nên đạp nhăm chân ga, chiếc xe tải lao đi, đâm mạnh vào xe cảnh sát phía trước. Viên đạn từ họng súng kia bay chệch hướng, găm thẳng vào xe của cô, chỉ cách tai An Nhã vài centimet, cô còn nghe rõ tiếng đạn vi vút bên tai rồi găm vào ghế lái.

Kiến Thành phản xạ nhanh như chớp, anh lùi lại nép vào thân xe rồi nhả đạn về phía bóng đen kia. Người đàn ông núp sau xe cảnh sát vốn định bắn lên Kiến Thành, nhưng không ngờ An Nhã giữa đường lại phá hỏng mọi chuyện của hắn. Người đàn ông đó hậm hực nhìn về phía An Nhã đang ngồi run rẩy sau tấm kính xe rồi thò tay vào trong túi, rút ra một quả bom khói, ném về phía Kiến Thành.

Bom khói lăn lông lốc trên nền đất rồi chỉ chưa đầy vài giây sau đã phun khói dày đặc, không nhìn thấy bất cứ phương hướng nào. An Nhã

ngồi trên xe, bắt đầu thấy mắt mình cay xè, tuy nhiên cả người cô vẫn cứng ngắc vì quá hoảng sợ cho nên cứ mở thật to hai mắt, sắc mặt tái nhợt.

Đúng lúc đó, có một bàn tay to lớn đưa lên, che mắt cô lại.

Vì khoang xe đầy khói nên cô không thể nhìn thấy người đó là ai, tuy nhiên An Nhã vẫn có thể ngửi được thoang thoang mùi hương của anh ta. Kiến Thành lạnh lùng mở miệng:

"Không bị thương chứ?"

Mới chỉ trong vòng chưa đầy hai mươi tư tiếng, một người từ nhỏ đến lớn chỉ sống một cuộc đời an bình trong vòng tay của ba mẹ như An Nhã lại phải trải qua nhiều chuyện đáng sợ như vậy, tất nhiên thành trì trong lòng cô đã sớm lung lay, sợ hãi đến mức không nói nên lời. Tên sát thủ kia bắn chệch viên đạn về phía cô, chỉ nhích thêm vài centimet nữa thôi là cô chắc chắn đã đi cày Nại Hà báo danh rồi, lý trí trong lòng cô hoàn toàn sụp đổ, kinh hoảng đến cực điểm.

Khi Kiến Thành hỏi câu đó, dù giọng nói vẫn mang sự lạnh lùng như bình thường nhưng bàn tay anh lại dịu dàng che đi khói trong mắt cô, khiến An Nhã không kìm được, quay người ôm cứng lấy anh ta, khóc lớn:

"Cho tôi về, xin anh, hãy thả tôi về"

Thân thể cao lớn lập tức cứng lại. Lần đầu tiên bị phụ nữ ôm, lại còn khóc lóc trong lòng mình thế này, Kiến Thành nhất thời hơi kinh ngạc.

Anh cứng ngắc người một lúc, sau đó không biết làm thế nào. Giết An Nhã cũng không được, cô vừa cứu anh một mạng, mà thả đi thì không dám chắc cô có biết giữ mồm giữ miệng hay không. Tiến không được, lui cũng không xong, Kiến Thành có chút hơi đau đầu.

Cô gái trong lòng anh hơi run rẩy, mấy giọt nước mắt chảy qua kẽ tay anh:

"Thành, tôi sẽ không nói gì đâu. Tôi không biết gì hết, tôi sẽ coi như chưa từng gặp anh, chưa từng quen anh. Sau này cũng không xuất hiện trước mặt anh nữa. Hãy thả tôi đi"

Kiến Thành vẫn im lặng, khói dần dần tan đi, Kiệt đứng bên dưới canh gác thấy An Nhã đang ôm chặt Kiến Thành, anh ta liền nhú mày.

Xe chạy vào thành phố, không khí im lặng vẫn bao trùm trong cabin, khi gần đến một ngã tư đèn đỏ, Kiến Thành đột nhiên mở miệng:

"Thả cô ta xuống đây"

Kiệt khựng lại, quay đầu nhìn Kiến Thành bằng ánh mắt không thể tin được, dường như anh ta chưa từng thấy đại ca mình tha cho người đã biết không ít chuyện của bọn họ bao giờ. Bây giờ đột nhiên buông tha cho cô ta như vậy, cũng tương đương với việc tự chuốc thêm nguy hiểm vào mình.

"Đại ca"

Kiến Thành không nói gì, ánh mắt lạnh lùng vẫn mông lung nhìn về phía trước. Kiệt thấy ý đại ca đã quyết, cho nên càng không dám không nghe theo, xe chạy chậm lại rồi dừng ở giữa ngã tư, vài giây sau An Nhã liền xiêu bước xuống.

Khi về đến khách sạn rồi, cô vẫn không tin là mình vẫn còn sống, vẫn còn có thể quay về lành lặn thế này.

Diệp Linh thấy cô khoác một chiếc sơ mi nam, chân tay trầy xước liền không giấu nổi kích động, hét lên:

"Nhã, cậu...cậu làm sao vậy?"

An Nhã buông mình trên giường, mệt mỏi nhắm mắt: "Mình không sao?"

"Sao cậu lại trở nên như vậy? Cậu mặc đồ của ai kia? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?". Diệp Linh đi đến bên giường, cúi xuống cầm tay

An Nhã lên xem xét: "Đi, mình đưa cậu đi báo cảnh sát"

"Linh, mình vẫn bình an vô sự. Không mất một miếng thịt nào cả".

Diệp Linh thở dài, nhìn An Nhã đang nằm bẹp trên giường, trong lòng vừa thương xót vừa khó hiểu.

Chiều ngày hôm đó, An Nhã rời Băng Kok, trở về thành phố A.

Cô bắt đầu quay trở lại công việc bình thường, cuộc sống bình thường, mọi chuyện ở Thái Lan và Dương Kiến Thành đã dần dần lui vào dĩ vãng.

Hôm đó anh ta cứu cô một mạng, sau đó lại không giết cô. Diệp Linh từng nói, anh ta xưa nay giết người cướp của không ít, vậy tại sao khi đó lại quyết định thả cô đi, mặc dù biết rõ thả cô đi sẽ tương đương với việc anh ta gặp nguy hiểm?

An Nhã thở dài, ngón tay vô thức chạm đến bờ môi, bất giác con tim lại đập hăng mạnh một nhịp.

Trong đầu cô mặc dù rất muốn quên đi những chuyện đã từng xảy ra, nhưng cô lại không thể quên được, lại càng không thể quên nụ hôn của Kiến Thành trên chiếc xe ngày hôm ấy. Đó là nụ hôn đầu của cô, nụ hôn với một tên xã hội đen máu lạnh, giết người không chớp mắt.

An Nhã nhắm mắt, nặng nề đi vào giấc ngủ, chiếc áo sơ mi của Kiến Thành vẫn xếp gọn gàng trong tủ, mùi hương đặc trưng của anh ta dường như vẫn vương vấn trong căn phòng ngủ thơm ngát của cô, nệm nòn và đệm bạc.

***

Hai tháng sau.

Gần đây, công ty An Nhã có rục rịch ký kết hợp đồng với một công ty tài chính có tiếng trong thành phố A.

Hôm đó, cô cùng Giám đốc và một người thư ký ngồi trong một nhà hàng sang trọng chờ đợi đối tác, ngồi chờ suốt hơn bốn mươi phút mà vẫn không thấy bọn họ xuất hiện. Thật ra An Nhã vốn chỉ là một nhân viên bình thường của công ty, lẽ ra không được đi những cuộc xã giao quan trọng như thế này, tuy nhiên hôm đó trưởng phòng kinh doanh xảy ra chút chuyện đột xuất, thành ra An Nhã miễn cưỡng phải đi thay.

Lần đầu tiên được đi thương thảo hợp đồng, cô có chút hồi hộp, tuy nhiên ngay sau đó lại nhanh chóng gạt đi. Sau khi đi du học trở về, ba của An Nhã muốn cô vào làm cho một cơ quan nhà nước, có đi đâu, cô thích cuộc sống tự do, thích trải nghiệm, thế nên An Nhã đã xin ba mẹ cho mình thời hạn bốn năm để tới làm việc cho một công ty bậc trung trong thành phố, làm một nhân viên bình thường. Với thành tích tốt nghiệp loại giỏi trường đại học Cambridge, cô nhanh chóng trở thành một nhân viên được cấp trên coi trọng, cũng bởi vì thế mà An Nhã mới có cơ hội tham gia buổi xã giao hôm nay.

Cô vừa nghĩ đến đó thì cửa phòng đột ngột mở ra, sau đó một bóng dáng cao lớn, từ đầu đến chân mặc vest đen, quần âu đen, giày đen bước vào, theo sau anh ta còn bốn, năm người nữa, khắp người cũng đều mặc đồ đen.

An Nhã lập tức cứng người.

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thành Ý

Kiến Thành dẫn theo bốn, năm người nữa bước vào. An Nhã còn tưởng mắt mình nhìn nhầm nên cố sức chớp chớp mấy cái, nhưng dù có chớp thế nào thì bóng dáng người đàn ông lạnh lùng ấy vẫn không tan đi, vẫn hoàn hảo tuấn mỹ đến mức cô cứ đờ người ra như tượng.

Giám đốc vội vàng đứng dậy, giơ tay về phía Kiến Thành:

"Giám đốc Thành, xin chào"

Anh ta lạnh nhạt giơ tay, giọng nói vẫn vô cùng bình thản:

"Giám đốc Lâm".

Kiến Thành bày ra khuôn mặt như không hề quen biết An Nhã, thậm chí còn không buồn liếc mắt nhìn cô một cái, lãnh đạm đi đến bàn ăn, ngồi xuống. Kiệt cùng đám vệ sĩ cũng không rời Kiến Thành nửa bước, đứng vây quanh anh ta.

Thực ra do việc cô đi thay cho trưởng phòng Kinh doanh quá bất ngờ cho nên An Nhã tạm thời còn chưa có thời gian nghiên cứu về công ty đối tác, trên đường đến đây chỉ nghe giám đốc và thư ký nói sơ qua, đó là một công ty tài chính có tầm vóc cũng khá lớn, lại được thế lực xã hội đen đứng đằng sau chống lưng, cho nên rất có danh tiếng ở thành phố A. Nếu không phải gần đây tình hình bất động sản bị đóng băng, công ty của An Nhã không tìm được đối tác nào có đủ thực lực giúp họ vượt qua được khó khăn này, chắc chắn sẽ không dám dây dưa với xã hội đen như thế.

Nhưng mà...Dương Kiến Thành từ một kẻ lưu manh chọc ghẹo cô ở tiệm cafe, rồi đến một tên xã hội đen bị người ta truy đuổi ở Thái Lan, bây giờ chớp mắt cái lại biến thành một Giám đốc của công ty tài chính lớn

như vậy, nhất thời An Nhã cảm thấy hơi khó tin, nói đúng hơn là không thể thích nghi kịp.

Bữa cơm nhanh chóng náo nhiệt bởi những lời chúc tụng, ca ngợi, nịnh nọt. Bên công ty của An Nhã ra sức lấy lòng vị tổng giám đốc lạnh lùng kia, anh ta từ đầu đến cuối sắc mặt vẫn không thay đổi, đôi đờng tử sẫm màu thâm sâu như biển, không nắm được bất cứ một tia cảm xúc gì, chỉ thỉnh thoảng lịch sự nhếch môi, nâng ly chạm cốc với người khác mà thôi.

Khi rượu đã ngà ngà, chủ đề chính mới bắt đầu.

"Anh Thành, gần đây công ty tôi có cần sử dụng một ngu ần vốn, nhưng tạm thời chưa đi ầu động ịp, không biết công ty tài chính của anh có thể giúp đỡ không?"

"Giúp thì cũng được, có đi ầu, cái tôi luôn coi trọng là thành ý"

Thư ký hiểu chuyện, liền đứng dậy châm thêm rượu vào ly của Kiến Thành, tranh thủ cúi xuống khoe bộ ngực cỡ bự sau cổ áo khoét sâu trước mặt anh ta.

"Tất nhiên, tất nhiên". Mắt giám đốc công ty của An Nhã sáng rực lên, không ngờ Kiến Thành chịu giúp ông ta nhanh đến vậy: "Chúng tôi nghe danh tiếng của anh Thành đã lâu, bây giờ mới có dịp trực tiếp gặp mặt. Đúng là trẻ tuổi tài cao, phong độ hơn người".

Kiến Thành đặt ly rượu xuống bàn, nhàn nhạt mở miệng: "Giám đốc Lâm quá khen rồi".

An Nhã nãy giờ ng ồi bên cạnh, chỉ thỉnh thoảng góp vui vài câu về tình hình tài chính trong nước gần đây hoặc mấy câu hỏi thăm thông thường, Kiến Thành tỏ ra như không quen biết cô, cô cũng giả vờ như không quen biết anh ta.

Dưới ánh đèn lấp lánh của nhà hàng sang trọng, người đàn ông mặc chiếc sơ mi đen vương mùi thơm thoang thoang đặc trưng, hàng mi dài rủ xuống đôi mắt rất sáng nhưng lại không thể nhìn thấy đáy, từng điệu bộ

nâng ly nhấp môi đầu mang theo ngàn vạn quyến rũ, ngàn vạn phong tình, bất giác lại khiến An Nhã nhớ lại nụ hôn khi ở Thái Lan của hai người, bờ môi bỗng tê tê.

"Anh Thành, đêm nay tôi đã chuẩn bị một phòng tổng thống ở tầng trên cùng của khách sạn này, mọi thứ ở trong đó cũng đã được chúng tôi bố trí đầy đủ, anh xem, thế này đã đủ thành ý hay chưa?".

Giám đốc Lâm lôi ra một con dao găm được bọc trong một hộp nhung màu đỏ, chuôi con dao được đính đá lấp lánh, ở giữa khảm một viên ngọc màu xanh lam có hình thù kỳ dị, khi được ánh sáng chiếu đến liên tục phát ra những màu sắc vô cùng rực rỡ, đây về phía Kiến Thành:

"Đây là con dao găm ba trăm năm tuổi của Tây Vực, tôi đã may mắn mua về trong một phiên đấu giá. Cái này tặng anh Thành, coi như quà gặp mặt hôm nay".

Giám đốc Lâm đương nhiên biết Kiến Thành là xã hội đen, từ đầu đến chân anh ta toát ra một khí chất lạnh lẽo riêng biệt của những người đã từng sống trên ngọn súng lưỡi dao, cho nên trước khi đến đây đã đặc biệt tìm một thứ phù hợp với thân phận của Kiến Thành, đem tặng anh ta để lấy lòng.

Kiến Thành gật gù đầu. Lúc đó nét mặt giám đốc Lâm mới giãn ra, ông ta liếc mắt ra hiệu cho Thư ký. Cô thư ký ưỡn ẹo, ôm lấy cánh tay Kiến Thành:

"Anh Thành, để em đưa anh lên phòng".

Kiệt đứng bên cạnh, cúi xuống lạnh nhạt nói: "Mời cô trở về chỗ ngồi".

Cô thư ký hậm hực nhìn Kiệt, sau đó lại nhìn sắc mặt lạnh lẽo như băng của Kiến Thành, cuối cùng cũng miễn cưỡng buông tay anh ta, trở về chỗ ngồi.

"Thành ý của công ty ông". Kiến Thành ngừng lại một lát, tay gõ gõ xuống mặt bàn: "Chưa đủ".

Khi anh ta nói câu này, ánh mắt hướng về phía An Nhã. Giám đốc Lâm lập tức hiểu ý. Ông ta sững người, đắn đo mất nửa phút, sau đó mới cười cười lên tiếng:

"Nhã, cô đưa anh Thành lên phòng đi"

An Nhã đang mải mê ngắm con dao găm trên bàn, đột nhiên giật mình: "Giám đốc...tôi...tôi ạ?"

Thấy thái độ của cô như vậy, ông ta cau mày giận dữ: "Đúng, là cô đấy".

Kiến Thành chăm chú quan sát An Nhã, khoe miệng khẽ nhếch lên. Anh ta không nói không rằng câu nào, bỗng nhiên đứng dậy: "Hợp tác phải có thành ý. Chuyện giám đốc Lâm nhờ, xin lỗi, tôi không giúp được".

Giám đốc Lâm hốt hoảng đứng dậy theo, miệng rớt rít nói: "Anh Thành, là nhân viên của tôi mới vào nghề, còn chưa hiểu chuyện. Anh Thành đừng nóng. Để cô ấy đưa anh lên phòng nghỉ ngơi".

Nói rồi, ông ta huých huých tay An Nhã. An Nhã đột nhiên phải thay trưởng phòng đi xã giao, bây giờ lại phải thay thư ký đưa Dương Kiến Thành lên phòng, đột nhiên trong lòng lại xuất hiện một cảm giác vô cùng kỳ dị. Không khí trong phòng ăn VIP đột nhiên căng thẳng như cung đã lên dây, bây giờ từ chối trước mặt giám đốc thì không được, mà đưa anh ta lên phòng cũng không xong.

Dương Kiến Thành nguy hiểm như thế nào, cô đã được trải nghiệm sâu sắc. Nếu biết trước đến đây sẽ gặp anh ta, nhất định cô sẽ không đi. Cô càng phải tránh xa anh ta càng tốt.

An Nhã suy nghĩ một lúc, sau cùng vẫn phải cố bày ra vẻ mặt tươi cười như không có chuyện gì xảy ra, đứng dậy: "Anh Thành, để tôi đưa anh lên phòng".

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kỳ Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Muốn Cô

Thời gian trước đây, Kiến Thành sau khi xông pha đem rất nhiều ma túy từ Tam giác vàng trở về liền được đại ca của Hồng Dã cho nghỉ ngơi mấy ngày.

Mấy tên đàn em thấy anh ta suốt ngày quanh quẩn ở biệt khu, hết lắp ráp súng rồi lại tháo ra, không đến trường bắn bắn súng thì cũng nhàm chán đọc sách quân sự, thế nên hôm đó bọn chúng đã lôi bằng được Kiến Thành đến tiệm Cafe giải sầu.

Ông chủ ở đây mới nhìn thấy bóng dáng Kiến Thành liền khiếp vía đến mức mặt mày trắng bệch, khay trà trên tay run run, còn tưởng ông ta vì chậm trễ nộp thuế nên đích thân đại ca thứ hai của Hồng Dã mới đến tận đây. Không ngờ Kiến Thành chỉ đến uống cafe.

Cũng từ đó mà mới có cuộc gặp gỡ với An Nhã.

Sau khi hết thời gian nghỉ ngơi, vì nhận được lệnh phải cướp một lô hàng từ tên trùm ma túy tên là Roger đem về cho nên Kiến Thành đã sang Thái Lan. Lời hứa với đám đàn em: nhất định phải làm cho An Nhã thích mình đành phải tạm gác lại.

Thế lực của Roger ở Thái Lan vô cùng lớn, hai bang phái lại không thể đối đầu trực diện cho nên Kiến Thành chỉ có thể dẫn theo một người, cùng Kiệt tới Băng Kok để âm thầm cướp hàng, có đi ầu dù đã cực kỳ cẩn thận nhưng họ vẫn bị đám đàn em của Roger phát hiện.

Tình hình khi đó cực kỳ nguy hiểm, Kiệt đành phải một mình lái xe đưa hàng tới giấu ở căn cứ hiểm bí mật, còn Kiến Thành vào trung tâm thương mại đánh lạc hướng Roger, lúc hắn phát hiện ra, liền dùng bom gài vào trung tâm tòa nhà, ép Kiến Thành phải lộ diện.

Đúng lúc tình hình căng thẳng như vậy, Kiến Thành tình cờ gặp An Nhã ở tầng tám trong tình trạng sắp ngất đi vì khói độc, lẽ ra anh nên bỏ mặc cô, để cô chết và nhanh chóng tìm đường trốn thoát mới đúng. Thế nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy gương mặt An Nhã tái nhợt, nước mắt rơi lã chã, anh lại quyết định cứu cô.

Không ngờ, sau hành động bộc phát ấy lại kéo theo rất nhiều hệ lụy. Cuối cùng, nếu lúc đó An Nhã không kịp thời cứu anh một mạng, có lẽ Kiến Thành đã có suy nghĩ giết cô để bịt đầu mối rồi.

Sau khi trở về Việt Nam, đại ca lớn của Hồng Dã trước nay luôn coi Kiến Thành là nhân tài có đủ phẩm chất thông minh và bản lĩnh hơn người dưới trướng của mình, cho nên đã quyết định đưa anh lên vị trí tổng giám đốc công ty tài chính Minh Dã, một mặt giúp ông ta có thể đi đầu hành lĩnh vực kinh doanh, một mặt vẫn có thể bí mật hành động những công việc đặc thù của xã hội đen. Công ty Minh Dã đó thực chất chỉ là vỏ bọc để rửa tiền cho bọn họ. Cũng bởi vì thế nên mới có cuộc lại của anh và An Nhã ngày hôm nay.

***

An Nhã cùng Kiến Thành, một trước một sau rời khỏi phòng ăn VIP, đi trên một đoạn hành lang dài bằng kính, phía dưới chân mấy đàn cá tung tăng bơi lội.

Anh dứt hai tay vào túi quần, nhàn nhã đi phía sau An Nhã, chăm chú nhìn cơ thể mảnh mai của cô, đáy mắt thâm trầm như biển. An Nhã cảm nhận được ánh mắt đằng sau lưng mình, thế nhưng cô không dám quay đầu lại, càng không dám lên tiếng, trong lòng cô tồn tại một thứ cảm xúc gì đó rất mơ hồ, rất sợ hãi, cô không biết định nghĩa nó như thế nào mới phải. Bây giờ cô chỉ muốn đưa thật nhanh anh ta lên phòng tổng thống, sau đó quay đầu bỏ chạy, thế thôi.

Hai người cứ im lặng như vậy cho đến khi lên đến phòng nghỉ mà giám đốc Lâm đã chuẩn bị trước. An Nhã giờ tay đưa tấm thẻ phòng VIP cho Kiến Thành, lịch sự nói:

"Anh Thành, đây là phòng nghỉ của anh".

Kiến Thành hơi nhếch môi: "Giám đốc không dặn dò cô đi đâu gì à?"

"Tôi hôm nay chỉ là đi xã giao thay cho trưởng phòng kinh doanh bận chuyện đột xuất, không được dặn dò trước gì cả"

Nói xong một hơi, An Nhã sợ mình không đủ can đảm để bỏ trốn cho nên phải nói thật nhanh câu kế tiếp: "Chào anh, chúc anh ngủ ngon".

Dứt câu, không chờ Kiến Thành trả lời, An Nhã quay đầu co giò bỏ trốn. Không ngờ vừa xoay lưng lại đã thấy Kiệt cùng mấy người vệ sĩ nữa đứng đằng sau, mặt mày đằng đằng sát khí.

Kiệt tiến đến trước mặt An Nhã, lạnh lùng nói: "Cô Nhã, mời vào phòng".

An Nhã bắt đầu thấy tim đập thình thịch, cả người khẽ run lên, cô liếc nhìn Kiệt rồi lại quay đầu nhìn Kiến Thành, thấy anh ta đã thản nhiên đi vào bên trong, còn cố tình không đóng cửa, biểu thị rõ ràng hàm ý: cô chỉ có một con đường để đi, đó là đi qua cánh cửa này.

"Tôi phải trở về, xin anh tránh ra".

Nghe thấy câu này, sắc mặt Kiệt không thay đổi, anh ta vẫn đứng im lì ở chỗ cũ, mấy người vệ sĩ đứng sau anh ta cũng dàn thành một hàng đứng trước An Nhã, không chừa lại cho cô bất kỳ lối đi nào.

Kiệt kiên nhẫn nhắc lại câu lúc nãy: "Cô Nhã, mời vào phòng".

Nhìn nét mặt lạnh như băng của mấy người vệ sĩ, An Nhã sợ đến mức lòng bàn tay đổ rất nhiều mồ hôi, tuy nhiên cô lại cắn chặt môi không chống cự hay kêu la gì cả. An Nhã biết, cô không thể chống cự, càng không có khả năng chống cự.

Cô hít sâu mấy hơi, sau đó lẳng lặng quay đầu, đi qua cánh cửa bằng gỗ cao cấp dát vàng, Kiệt nhìn theo bóng An Nhã đi vào phòng, sau đó thuận

tay, khép cửa lại.

Anh ta đứng ở ngoài cửa, tựa vào hành lang chầm một điếu thuốc, rít một hơi dài rồi nhả khói. Dương Kiến Thành xưa nay chưa từng gần phụ nữ, hôm nay Kiến Thành lại yêu cầu An Nhã ở cùng một phòng với mình như vậy, đến một người thân tín cùng lẫn lộn với anh ta nhiều năm như Kiệt, cũng cảm thấy không thể nào tin nổi. Người đàn bà tên An Nhã này, nhất định phải đề phòng.

Trong căn phòng xa hoa đã chuẩn bị trước, chiếc giường bằng đồng tỏa ra mùi trầm hương rất nồng, mấy ánh sáng từ bóng đèn mờ mờ màu quýt làm nổi bật lên một thân hình cao lớn đang ngồi trên sofa, trầm lặng hút thuốc.

Người đàn ông ấy vô cùng tuấn mỹ, từng đường nét trên gương mặt đều hoàn hảo như tạc tượng, mỗi góc cạnh đều toát lên một vẻ phong trần khẳng khái xen lẫn sự lạnh lùng tàn nhẫn, An Nhã chầm chậm đi đến gần anh ta, trái tim không biết vì run rẩy sợ hãi hay là vì anh ta quá đẹp trai mà cứ đập loạn lên trong lồng ngực.

"Anh muốn gì?"

Trước câu hỏi mang theo một chút giận dữ của An Nhã, anh ta vẫn thản nhiên nhả khói thuốc, nhàn nhạt trả lời:

"Lúc ở Thái Lan, cô đã nói thế nào?"

"Tôi nói sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa". An Nhã ngừng lại vài giây, cố gắng làm cho tâm tình mình bình ổn trở lại: "Tình huống hôm nay, tôi không cố ý. Nếu biết trước sẽ gặp anh, tôi nhất định sẽ không đến".

"Cô đi gặp đối tác mà không biết họ là ai?". Kiến Thành dập thuốc đứng dậy, bước về phía An Nhã, chống tay ép cô lọt thỏm vào giữa anh ta và bức tường phía sau: "Cô muốn gì?"

"Tôi không muốn gì. Tôi nói rồi, tôi chỉ đột xuất đến đây"

"Tôi có thể tha cho cô một lần, không có nghĩa sẽ có lần sau".

Nói rồi, anh ta vươn tay, bóp cằm An Nhã, cơ hàm cô đau nhức đến mức khóe môi giật giật.

"Nói, cô làm việc cho ai?"

An Nhã cố sức phát âm ra mấy chữ, cả khuôn mặt gần như biến dạng:
"Không... làm việc... cho ai"

Bàn tay Kiến Thành dùng lực siết chặt hơn, An Nhã đau đến mức suýt nữa thì bật khóc. Bàn tay này trước đây đã dịu dàng che mắt cho cô, bây giờ lại hành hạ cô không chút thương hoa tiếc ngọc như vậy, người đàn ông này, rút cục anh là ác quỷ hay là cái gì?

"Tôi nói rồi... Tôi... không làm việc cho ... ai. Nếu anh ... giết tôi... anh không phải là... Dương... Kiến...Thành"

Lực đạo trên tay anh vẫn không giảm đi, anh ta lạnh lẽo nói: "Lý do?"

"Dương Kiến Thành nói được... sẽ làm được...". An Nhã cố sức há miệng hóp mấy ngụm không khí: "Anh tuyên bố... trước mọi người... sẽ làm cho tôi thích anh... Bây giờ tôi chưa...thích anh...anh không thể... giết tôi".

Ánh mắt Kiến Thành lóe lên một tia tàn nhẫn, anh ta cười nhạt, từ từ buông tay, An Nhã theo đà đó trượt xuống, hai chân mềm nhũn, ra sức hít thở không khí.

"Nói đi nói lại, thì ra vẫn là muốn quyến rũ tôi?"

An Nhã không còn sức để trả lời, cô ngã bệt xuống nền gỗ cao cấp, mặc kệ anh ta muốn nói gì thì nói. Kiến Thành thấy cô như vậy, liền dùng một tay kéo xốc cô lên, ném lên trên giường lớn:

"Xem ra cô hao tâm tổn sức không ít".

Anh ta nhếch môi khinh bỉ, sau đó đè thân thể cao lớn lên người An Nhã khiến cô không thở nổi: "Được. Nếu cô đã mất công như vậy, tôi cũng thỏa mãn cô một lần. Trực tiếp biến cô thành người đàn bà của tôi, chơi cô chán rồi vứt đi, xem như tôi đã nói được làm được".

An Nhã vùng vẫy chống cự, gần như hét lên: "Buông ra, tôi không quyến rũ anh. Không thích"

"Đừng có giờ trò lạt mền buộc chặt với tôi".

Nói rồi, anh ta cúi đầu, bờ môi lạnh lẽo như băng gần như nghiến nát môi An Nhã, mùi vị thơm ngát đặc trưng của anh ta không ngần ngại xộc vào trong khoang miệng. Kiến Thành siết chặt lấy eo cô, đầu lưỡi không mang theo sự dịu dàng như nụ hôn ở trên xe tải lần trước mà cuồn cuộn đã đầy tính chiếm đoạt, không cho An Nhã lấy nửa cơ hội để chối từ.

Đầu cô tê tê, người đàn ông này, rút cục là hắn muốn cái gì?

An Nhã cố gắng nghiêng đầu thoát khỏi bờ môi của Kiến Thành nhưng đã bị bàn tay to lớn của anh ta giữ chặt lấy gáy, chỉ có thể há miệng thật to để đầu lưỡi anh ta mặc sức làm càn trong khoang miệng.

Cô hạ quyết tâm cắn mạnh một cái, vài giây sau liền cảm thấy mùi máu tanh mằn mặn nơi đầu lưỡi, cái cắn vào lưỡi chắc chắn đau, thế mà người đàn ông kia còn chẳng buồn nhíu mày lấy một lần, ngược lại, bàn tay của anh ta còn không ngần ngại siết mạnh vòng eo cô rồi bắt đầu tiến lên trên, toàn thân An Nhã không kìm được mà bỗng chốc run rẩy theo từng sự đụng chạm của anh ta.

Đây là cảm giác gì vậy? Vừa khó chịu lại vừa dễ chịu, vừa run rẩy lại vừa hồi hộp, vừa sợ sệt lại vừa mong chờ, cảm giác như có một luồng điện xuất phát từ lòng bàn tay của anh ta, mỗi tác động da thịt anh ta chạm vào liền trở nên ngứa ngứa.

An Nhã cảm thấy toàn thân mình gần như phát điên, cô cố gắng hết sức lắc đầu nguây nguẩy, bờ môi kia đang miết trên môi cô bởi vì không có sự chuẩn bị trước mà bị trượt sang gò má.

"Buông...ra... đ ồ...điên".

Kiến Thành nhếch môi, khắp người tỏa ra một mùi vị nguy hiểm đậm đặc:

"Tôi điên thế nào... cô cứ từ từ cảm nhận"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 9:

"Dương Kiến Thành... anh là đồ điên. Tôi sẽ không bao giờ thích loại điên như anh"

Kiến Thành không thèm quan tâm đến cô gái đang vùng vẫy dưới thân mình, bàn tay to lớn trực tiếp luồn vào trong váy.

An Nhã từ trước đến nay chưa từng đụng chạm thân mật với người đàn ông nào, vậy mà anh ta ngay cả nụ hôn đầu của cô cũng cướp, bây giờ cả cơ thể cũng định cưỡng đoạt luôn. Cô không nhịn được liền tiếp tục cắn anh ta thêm mấy cái.

Làm cún cũng được, biến thành chó đại cũng xong, cô không thích cùng với anh ta. Không thích là không thích.

Vài giây sau, anh ta lập tức khựng lại, An Nhã còn tưởng màn hóa thân thành động vật của mình đã dọa đối phương thành công nên có chút sống người. Cô ngược nhìn Kiến Thành, thấy anh ta dường như không hề quan tâm đến mấy vết cắn trên tay mình mà lạnh lẽo ngẩng đầu lên nhìn về hướng cửa sổ lớn hướng ra ban công, ánh mắt lóe lên sự tàn nhẫn trong đêm tối.

An Nhã nhìn theo tầm mắt của anh ta, liền thấy phía sau tấm rèm cửa là một bóng hình nhỏ nhỏ mờ mờ, nếu không quan sát kỹ, chắc chắn chỉ tưởng đó là một nhánh cây in dấu lên cửa sổ.

Người đàn ông này, dù đang ở trong tình trạng nằm đè lên một người phụ nữ như thế này nhưng vẫn giữ một sự cảnh giác và tỉnh táo cao độ, chẳng trách anh ta còn trẻ tuổi như vậy đã là đại ca một bang phái lớn rồi. Bản lĩnh thật sự không thể xem thường.

Kiến Thành liếc mắt nhìn An Nhã, dù không cần nói gì thì cô vẫn đủ hiểu, anh ta muốn cô im lặng.

Thứ bên ngoài cửa sổ kia chắc chắn nguy hiểm, An Nhã bị cảm giác sợ hãi chi phối cho nên cô cũng quên mất mình và anh ta đang ở trong tình cảnh hết sức mờ ám, đầu óc chỉ tập trung nghĩ đến người đang đứng phía ngoài kia, ra sức gạt đầu.

Thật lòng mà nói, cô không hẳn quá sợ hãi, mà là từ đáy lòng còn xuất hiện một cảm giác kích thích cao độ, khiến cô đột nhiên cảm thấy rất hồi hộp, đại não như có một luồng cảm giác lạ lẫm xen lẫn hiếu kỳ cứ thúc giục tim cô đập loạn lên.

Cái này chính là sức hút của những việc bản thân chưa có trải nghiệm, ví dụ như Kiến Thành cảm thấy cuộc sống của anh ta luôn đầy rẫy hiểm nguy cho nên đã thành quen, còn An Nhã, từ trước đến nay cô chỉ quen sống một cuộc đời bình lặng, thành ra gặp nguy hiểm một chút, lại cảm thấy có chút kích thích.

Người đứng bên ngoài thò vào từ ô thoáng một chiếc ống dài, từ đó thổi ra một luồng khói trắng. Kiến Thành hơi nhíu mày, sau đó nhẹ nhàng nhồm dậy, đẩy An Nhã lăn ra mép giường rồi thuận tay cuộn chăn quấn người cô lại.

An Nhã bị quấn đến nghẹt thở cũng không dám kêu lên một tiếng, chỉ có thể miễn cưỡng mở to mắt nhìn qua một kẽ nhỏ trên đầu, tập trung quan sát trong đêm tối.

Kiến Thành giơ khuỷu tay bịt mũi, lặng lẽ đi đến gần cửa sổ lớn, bước chân nhẹ nhàng đến nỗi không hề phát ra một tiếng động nào. An Nhã nhìn anh ta di chuyển linh hoạt trong bóng đêm, bóng dáng cao lớn chớp mắt cái đã nép sát vào tấm rèm cửa, khắp người Kiến Thành tỏa ra một luồng sát khí cực kỳ nguy hiểm tựa như một con báo đang chờ đợi săn mồi, bất giác lại cô lại cảm thấy lạnh buốt sống lưng.

Người bên ngoài dường như rất có thời gian, thế nên gần mười phút sau mới bắt đầu có một chút động tĩnh. Hắn cẩn thận gõ nhẹ hai tiếng vào

cửa sổ để thăm dò hai người trong phòng, sau khi thấy bên trong yên ắng không một tiếng động, hắn mới dùng súng laze cắt kính cửa sổ, sau đó lại cẩn thận đặt xuống.

Suốt quá trình này, An Nhã gần như nín thở. Cảm giác chờ đợi một kẻ lạ mặt nguy hiểm còn đáng sợ hơn đối đầu trực diện hơn gấp trăm nghìn lần. Cô biết, mục tiêu của tên sát thủ ngoài kia là Dương Kiến Thành chứ không phải là mình, tuy nhiên nếu anh ta bị giết, hắn cũng nhất định cũng không thể để cô sống sót.

Thế nhưng, đi đâu An Nhã cảm thấy khó hiểu nhất ở đây là: Kiệt và vệ sĩ của Kiến Thành đang ở ngay bên ngoài, tại sao anh ta lại lựa chọn một mình đương đầu như vậy?

Rất nhanh, An Nhã có câu trả lời ngay sau đó.

Tên sát thủ nhẹ nhàng luồn qua khe cửa đã bị cắt bởi tia laze, bước vào trong phòng một bước rồi đảo mắt quan sát một lượt, cuối cùng tầm mắt dừng ở chiếc giường lớn giữa phòng.

Trong bóng tối, An Nhã nhìn thấy con dao trên tay hắn sáng loáng, vũ khí sắc bén đáng sợ đến nỗi cả người cô lập tức đông cứng lại. An Nhã liếc về phía Kiến Thành, thấy anh ta vẫn nép sát vào rèm cửa không động tĩnh gì, trong lòng không khỏi xông lên một câu hỏi to đùng: chẳng lẽ anh ta định bỏ mặc cô bị tên kia giết nhảm như vậy?

Tên sát thủ vừa bước thêm một bước, bỗng dưng có một bóng đen lảng lảng lao về phía hắn, tốc độ nhanh đến mức hắn còn chưa kịp định hình là luồng gió từ đâu thổi đến thì đã thấy bàn tay đang cầm dao bị bẻ kêu rắc...rắc..., cổ cũng bị kẹp đến mức không thể kêu lên được, chỉ có thể vùng vẫy trong tuyệt vọng, nửa phút sau không còn thấy cử động gì nữa.

Đúng lúc đó, có thêm hai, ba tên sát thủ nữa bước vào phòng, thấy đồng bọn của mình chết như vậy, gần như ngay lập tức vung dao về phía Kiến Thành, anh nghiêng người né tránh rồi lùi ra sau vài bước, một tay vươn ra thực hiện lại động tác bẻ cổ tay người kia, sau đó xoay người giơ chân đạp vào tên phía sau khiến hắn bắn ra vài mét rồi đập vào tường. Sau khi đoạt

được dao, Kiến Thành không buồn chớp mắt, nhanh như cắt lao tới rạch một đường ngang trên yết hầu của tên còn lại, máu từ cổ hắn lập tức phun ra xối xả, chẳng mấy chốc đã trở thành một vũng đỏ lôm trên sàn nhà.

An Nhã thất kinh. Mắt mở to, mồm miệng không sao khép lại được. Cô đã từng chứng kiến anh ta giết người một lần, nhưng khi đó chỉ sử dụng súng, một phát đã chết ngay. Còn bây giờ Kiến Thành sử dụng dao, độ tàn ác còn gấp rất nhiều lần so với việc trực tiếp cho đối phương một viên đạn.

"Đại ca".

Bên ngoài nghe thấy bên trong có tiếng động, đám vệ sĩ gần như ngay lập tức xông vào, ở đây là phòng tổng thống, hệ thống cách âm cực kỳ tốt, này giờ mấy người kia đánh nhau cũng không hề phát ra tiếng động nhiều, vậy mà Kiệt vẫn có thể phát hiện ra điều bất bình thường bên trong, có lẽ giác quan của anh ta cũng nhạy bén không thua Dương Kiến Thành là mấy.

"Đại ca, anh không sao chứ?". Đèn điện bật sáng, mấy người vệ sĩ tất cả đều rút súng, cảnh giác đứng vây quanh Kiến Thành. Kiệt quan sát căn phòng một lượt, ánh mắt dừng ở chỗ An Nhã bị quấn trên giường vài giây rồi quay đi.

"Không sao"

Kiến Thành ném con dao xuống đất, phúi phúi tay đi về phía tên còn thoi thóp thở đang nằm trên nền nhà. Hắn bị anh ta đập một cước mạnh đến mức bắn đi xa như vậy, có lẽ lục phủ ngũ tạng đã sớm hỏng hết cả rồi.

Khi có ánh sáng, An Nhã mới thấy cả người Kiến Thành hiện tại đã dính đầy máu, mấy tên sát thủ nằm chết la liệt trên sàn nhà, tên nào cũng bị giết một cách rất tàn nhẫn. Tuy nhiên sắc mặt anh ta thì vẫn không hề biến đổi, từ đầu đến cuối vẫn lạnh lẽo như một tảng băng, giết nhiều người như vậy mà không buồn chớp mắt lấy một cái như vậy, bất giác An Nhã lại thấy sống lưng lạnh buốt.

Kiệt ng ỡ xồm xuống đất, nâng tay tên sát thủ sắp chết kia, c ần con dao găm sáng loáng lạnh lùng cắt mạnh một đường, ngón tay trở của hắn ngay lập tức lặn lông lốc xuống sàn.

Tên kia đang sắp chìm vào hôn mê liền bị sự đau đớn dội đến từ bàn tay, bỗng nhiên bật dậy gào lên như heo bị chọc tiết.

"Tao cho mày ba mươi giây, nói, ai sai mày đến đây?".

An Nhã lúc này mới nhìn kỹ tên sát thủ, xem qua dáng ng ỡ vắn vẹo của hắn cũng có thể đoán được, hầu như toàn bộ xương sườn của hắn đã bị gãy cả r ỡ. Sức mạnh của Dương Kiến Thành thật quá mức kinh người, độ tàn nhẫn cũng khiến người ta không thể tưởng tượng ra nổi.

Ba mươi giây tiếp theo trôi qua, một ngón tay nữa rời khỏi bàn tay của tên sát thủ. Kiệt c ần dao dí vào cổ hắn:

"Cứ mỗi ba mươi giây, người mày sẽ thiếu đi một miếng thịt. Hay để tao gợi ý cho mày nhé, mày chỉ c ần trả lời Đúng hoặc Không, thế thôi". Kiệt ngừng lại vài giây, liếc về phía An Nhã: "Cô ta là đồng bọn của mày, đúng không?"

Kiến Thành nãy giờ sắc mặt không thay đổi, nghe xong câu này bất chợt nhú mày.

An Nhã nằm trong chấn lại càng không thể hét lên, cũng không thể vùng vẫy giải thích, miệng chỉ nói được mấy từ: "Không...không phải", nhỏ đến mức chỉ có một con ru ỗ nghe thấy.

"Tao không biết"

"Mẹ kiếp".

L ần này, tai của tên sát thủ là vật hy sinh. Kiệt không c ần chờ thêm ba mươi giây, mà trực tiếp rạch thêm một đường trên mặt hắn, máu me chảy xuống nh ầy nhụa.

"Tao nói....tao nói...". Hấn rút cục cũng chịu đau không nổi, yếu ớt rên lên.

"Nói"

Tên sát thủ há miệng, vừa định nói thì Kiến Thành đột nhiên gằn lên: "Nằm xuống".

Vừa dứt lời, một viên đạn từ bên ngoài bay tới, găm thẳng vào ấn đường tên sát thủ, hấn chết không nhắm mắt, miệng vẫn còn há hốc.

Vệ sĩ của Kiến Thành ngay lập tức bò dậy, nhả đạn điên cuồng về phía bên ngoài, đúng lúc đó một toán người nữa xông vào phòng. Một người đàn ông mặc một chiếc quần rằn ri, đi đôi boots cao chạy tới trước mặt Kiến Thành:

"Anh Thành, không sao chứ?"

Kiến Thành gật đầu: "Lôi".

"Vâng"

Người đàn ông tên Lôi ấy đột nhiên liếc về phía giường An Nhã đang nằm, biểu cảm trên mặt lập tức cứng lại. Tuy nhiên, chỉ vài giây sau anh ta liền quay mặt đi chỗ khác.

"Đại ca, người có thể tránh được mấy vòng bảo vệ của chúng ta, bò vào tận đây, chứng tỏ năng lực không tệ"

Kiến Thành lẳng lặng ngồi xuống sofa, cầm một điều thuốc đưa lên miệng, tên thuộc hạ bên cạnh liền cúi xuống cầm bật lửa châm thuốc cho anh ta.

"Lôi, đi đâu tra đi".

"Vâng, đại ca".

Hai người vừa nói đến đó thì Kiệt từ bên ngoài đi vào, mặt mày có chút khó coi: "Anh Thành, bọn chúng dùng Súng bắn tỉa xuyên giáp KSVK 12.7, trốn ở một chỗ an toàn bắn tỉa, không tìm ra được".

Kiến Thành hơi nheo mắt quan sát tên sát thủ mới bị bắn chết trên sàn nhà, chậm rãi khả nhối thuốc:

"Khoảng cách bắn khoảng 1.500m, vị trí nhắm bắn có lẽ ở trên tầng thượng, hãy tìm theo phía tòa nhà đối diện hướng cửa sổ bị cắt trong bán kính 1,5km, trích xuất lại CCTV ở đó. Còn nữa".

Anh ta ngừng lại một lát: "Nếu chúng mày muốn lấy mạng tao, thì địa chỉ của tao vẫn như cũ. Biệt khu B, số nhà 23, đường X"

Mấy người trong phòng đồng thời ngẩng đầu lên ngạc nhiên nhìn Kiến Thành, vài giây sau mới hiểu ra vấn đề. Người đàn ông tên Lôi bước nhanh về phía mấy cái xác chết, lấy từ trong người chúng ra mấy thiết bị nghe lén cỡ nhỏ. Thì ra, này giờ bọn họ bị nghe lén. Chẳng trách Kiến Thành lại bỗng dưng nói như vậy.

Dương Kiến Thành cũng thật là... tuyên chiến có cần ngầu như vậy không?

An Nhã chỉ kịp nghĩ đến đây, liền thấy đầu óc ong ong, vài giây sau mí mắt cũng trở nên trĩu nặng. Cô nằm trong chăn, ngủ thiếp đi lúc nào không biết!!!

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Bắt Cóc

Đoạn 10

Sau khi hủy máy nghe lén xong xuôi, hai người thân cận nhất với Kiến Thành là Kiệt và Lôi lặng lẽ đứng bên cạnh anh ta, chuẩn bị nghe lệnh.

"Kiệt, đi tìm tòa nhà đó đi".

"Vâng, đại ca".

Kiến Thành nhìn sang phía Lôi, đập điều thuốc trên tay xuống gạt tàn: "Cậu đi đầu tra xem, mấy tên sát thủ kia lọt vào đây bằng cách nào. Nếu có nội gián, đừng giết ngay, mang về đây".

"Vâng, anh Thành".

"Dọn dẹp xác chết cho sạch sẽ"

"Vâng, em biết rồi".

Hai người vừa chuẩn bị ra ngoài, Kiệt bỗng dừng lên tiếng: "Đại ca...cô gái đó...". Anh ta ngừng lại một lát, vẻ mặt u ám: "Không thể giữ lại".

Kiến Thành cau mày, không nói gì, Kiệt cũng không nói thêm gì nữa, cùng Lôi mở cửa ra ngoài.

Sau khi mọi người đi khỏi, Kiến Thành châm thêm một điều thuốc nữa, sau khi hút xong mới lặng lẽ đứng dậy, ôm An Nhã sang phòng bên cạnh.

Căn phòng này hôm nay chết nhai người rồi, bình thường anh có ngủ trên một núi xác chết cũng không sao, chỉ có đi đầu... không hiểu sao bây giờ

bỗng dưng trong lòng lại anh xuất hiện một cảm giác không muốn ngủ ở nơi như vậy.

Kiến Thành cúi xuống nhìn cô gái trong lòng, biết rõ An Nhã tuy nằm trong chăn nhưng vẫn vô tình hít phải một ít khí gây buồn ngủ cho nên mới ngoan ngoãn ngủ say như thế. Người phụ nữ này, rút cục cô ta có đáng tin hay không? Tại sao quyến rũ anh rồi lại nhất định chống cự anh? Anh không biết nữa, hôm nay mệt rồi. Chỉ muốn ngủ thôi.

***

Sáng hôm sau, An Nhã tỉnh dậy trong một căn phòng xa lạ.

Cô nhắm mắt rồi lại mở mắt, sau khi phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường không hề quen thuộc mới giật mình hết hoảng bật dậy.

Quần áo vẫn còn nguyên, nội y vẫn còn nguyên, cơ thể không có dấu hiệu gì giống với việc vừa trải qua một cuộc hoan ái cả, chỉ có bờ môi hơi đau đau.

An Nhã thở phào một tiếng, sau đó mới quay sang bên cạnh, chiếc giường rộng lớn trống không, chăn đệm cũng lạnh lẽo, chứng tỏ đêm qua không có người nào nằm ở đây, hoặc là người đàn ông ấy đã rời đi từ rất lâu rồi. An Nhã giơ tay đỡ trán, sao cô không nhớ gì cả?

Dương Kiến Thành!!!

Đây không phải là căn phòng đêm qua, sao cô lại bị mang sang đây, anh ta đi đâu rồi?

An Nhã ngó nghiêng một hồi, rồi lại mở cửa phòng khách sạn rón rén đi ra, tất cả mọi thứ nơi đây dường như không còn vết tích gì của người đàn ông ấy nữa. Căn phòng anh ta đã giết người ngay bên cạnh phòng cô ngủ, bây giờ cũng đóng cửa im lìm, không hề có bóng dáng của cảnh sát đến đi điều tra. Chẳng lẽ Kiến Thành dễ dàng buông tha cho cô như thế?

Một tuần sau.

Sau khi rời khỏi khách sạn hôm đó, An Nhã không gặp lại Kiến Thành thêm lần nào nữa. Ngay đến cả việc ký kết hợp đồng anh ta cũng giao cho cấp dưới làm, không hề trực tiếp ra mặt.

Thật ra, An Nhã cũng đã từng thắc mắc, không biết là rút cục là anh ta còn sống hay không? Ngày hôm đó sau khi cô ngủ quên mất đã xảy ra chuyện gì? Hoặc là anh ta giết nhiều người như vậy, chẳng lẽ đã bị cảnh sát bắt mất rồi?

Cô thở dài một tiếng, dù gì cũng chẳng liên quan đến cô!!

Hôm đó, An Nhã tan ca rất muộn.

Cả hần gửi xe cũng chỉ còn lại mỗi xe cô, An Nhã vừa chán nản lên xe vừa thẩn nhiên rửa bà trưởng phòng chết tiệt, hôm nào cũng hành cô đến tận muộn mới được trở về như vậy, còn nói cô chính là nhân tài của phòng kinh doanh, phải đem hết công việc giao cho cô để tích lũy kinh nghiệm.

Kinh nghiệm đâu chẳng thấy, chỉ thấy đầu óc quay như chong chóng, chân tay rã rời, não bộ càng ngày càng mù mịt.

Bỗng nhiên, có một người đàn ông đội mũ lưỡi trai từ đâu xuất hiện, gõ gõ vào cửa kính xe. An Nhã tưởng đó là đồng nghiệp cũng tan ca muộn như mình cho nên không để phòng, hạ kính xe xuống:

"Chào cậu, có chuyện gì vậy?"

"Cậu là Nhã ở phòng kinh doanh phải không?"

An Nhã mỉm cười gật gật: "Ừ, mình làm phòng kinh doanh. Cậu làm việc ở phòng nào?"

Người đàn ông đó hơi nhếch môi, sau đó ngay lập tức rút từ trong túi ra một chiếc khăn tay, hung bạo bịt chặt miệng của An Nhã.

An Nhã bị bất ngờ đến mức chỉ có thể mở to mắt nhìn anh ta, muốn hét lên mà không sao mở miệng ra được, hốc mũi bị một luồng khí cay cay

xộc vào đau đớn. Cô bị hấn ghì chặt vào ghế lái, chân tay vùng vẫy chống cự cũng không thể xi nhê gì. Hoàn cảnh này là sao? Tại sao tự nhiên cô lại bị như vậy?

An Nhã chỉ kịp nghĩ đến đó đã thấy mi mắt trĩu nặng, sau đó đầu óc tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

***

Khi An Nhã tỉnh lại, cô thấy mình đang bị còng tay nằm trên một tấm thảm trong một căn phòng rộng rãi.

"Người đẹp, tỉnh rồi à?". Người đàn ông to lớn đang hút xì gà trên ghế sofa lớn cúi xuống nhìn cô, xung quanh ông ta còn có mấy người mặc đồ đen giống như vệ sĩ.

"Đây là...đâu vậy?"

An Nhã quan sát xung quanh căn phòng một lượt, phát hiện ra đây là khu nhà kiểu biệt thự cao cấp, trần nhà có một số chỗ còn dát vàng, mấy người phục vụ thỉnh thoảng bưng mấy khay hoa quả trà nước đặt lên bàn, cách ăn mặc và dáng người rất giống người Thái Lan.

Không lẽ cô bị bắt cóc rồi bán sang Thái Lan?

Người đàn ông to béo dường như đọc được những thắc mắc trong lòng cô, ông ta bật cười, chần chừ phả ra một làn khói thuốc:

"Con mắt của Dương Kiến Thành quả thực không tệ, người đẹp như thế này, chẳng trách có thể lọt vào mắt xanh của anh ta".

Đầu An Nhã nổi lên một tiếng. Dương Kiến Thành? Tại sao lại là Dương Kiến Thành? Chuyện cô bị bắt chẳng lẽ là vì liên quan đến anh ta?

"Cô gái, đừng sợ. Tôi chẳng qua cũng chỉ là một thương nhân tôn thờ lợi ích thôi, có thể đổi cô lấy lợi ích, trước khi đạt được, tôi nhất định sẽ không động đến sợi tóc nào của cô"

"Tôi không quen Dương Kiến Thành"

"Không quen". Ông ta cười lớn: "Tôi không nghĩ chỉ vì một người không quen mà cậu ta mạo hiểm đến tận đây đâu".

Ông ta rút thêm một hơi thuốc, nhìn An Nhã đầy vẻ chế nhạo: "Khắp giới xã hội đen ở châu lục này, ai cũng nói Dương Kiến Thành không có nhược điểm. Thế nhưng có lẽ tôi may mắn, vô tình nhặt được người đàn bà của cậu ta. Cô nói xem, một người chưa từng động đến đàn bà như Dương Kiến Thành, một khi đã động đến cô rồi, tin này truyền ra ngoài, có phải ai cũng sẽ coi cô là nhược điểm của anh ta không?"

Kiến Thành chưa từng có phụ nữ, cái này cô biết, cả thành phố A đều biết. Nhưng cô và anh ta thật sự không có gì, anh ta cũng không có khả năng để đến tận đây tìm cô.

Trái tim An Nhã đột nhiên nhói đau. Từ khi quen Dương Kiến Thành, cuộc sống của cô đã thay đổi triệt để, từ một người quen sống cuộc đời bình thường, giờ đây cô lại phải đối diện với hết hiểm nguy này đến nguy hiểm khác, bây giờ chuyện của anh ta lại liên lụy đến cô, cô có chết, làm ma cũng không tha cho anh ta.

An Nhã suy nghĩ một lúc rồi lại quyết định không trả lời thêm gì, nếu bọn chúng biết sự thật cô và Kiến Thành không có bất cứ quan hệ gì, nhất định cô sẽ không còn giá trị, lúc đó càng nhanh chết. Mặt khác, cô lại không có can đảm để nói dối, lại càng không dám hy vọng Kiến Thành sẽ vì cô mà đến, cho nên mới lựa chọn im lặng.

Đúng lúc ấy, có một người vệ sĩ đi vào, nói với người đàn ông to béo ban nãy:

"Đại ca, hắn đến rồi".

"Nhanh thế à? Cho vào".

Ông ta quay về phía cô, cười nham hiểm, bàn tay vương mùi xì gà vươn ra vuốt ve gương mặt của An Nhã: "Người đẹp, người đàn ông của

cô đến tìm cô r ấ. Bất cóc cô từ Việt Nam sang đây, cũng coi như không uổng công sức".

An Nhã cắn chặt môi, nghiêng đầu né tránh bàn tay bẩn thỉu của ông ta. Kiến Thành đến r ấ, chỉ cần anh ta đến là được r ấ, cô không dám mong anh ta vì mình cho nên mới đến, thế nhưng không hiểu sao nghe tin anh ta đã đến, cô lại cảm thấy trong lòng ngập tràn chờ mong và hy vọng đến như vậy.

Cửa mở ra, một bóng dáng cao lớn thẳng tắp, sơ mi đen, quần âu đen lãnh đạm bước vào. Dưới ánh đèn, khuôn mặt đó hoàn hảo như tạc tượng, trên người anh ta tỏa ra một loại khí phách khiến cho người khác cảm thấy có một loại áp lực vô hình, cả người tràn ngập hơi thở lạnh lẽo. Người đàn ông này có sự quyến rũ lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm và sắc bén không người nào có được. Theo sau anh ta chỉ có một người duy nhất, Lôi.

Trái tim An Nhã chấn động dữ dội, lúc bị bắt cóc, cô không khóc, lúc tỉnh dậy trong một căn phòng xa lạ trong tình trạng bị còng chân tay, cô không khóc, thế nhưng không hiểu sao nhìn thấy Kiến Thành bước vào, hai hốc mắt cô lại bỗng dưng đỏ hoe.

"Thành". Người đàn ông to béo đứng dậy, nhếch môi ni ềm nở đón tiếp Dương Kiến Thành.

"Adonis, lâu r ấ không gặp".

"Thật ngại quá, cậu bận nhiều công việc như vậy, để gặp được cậu, tôi cũng chỉ còn cách bất đắc dĩ tìm đến người phụ nữ của cậu thôi".

Kiến Thành từ đầu đến cuối không thềm liếc nhìn An Nhã đang nằm dưới sàn lấy một cái, lạnh lùng trả lời:

"Tôi tuy chỉ là một thương nhân bình thường ở Việt Nam, cũng không phải có danh tiếng gì, thế nhưng lẽ nào ông không biết, tôi chưa từng có phụ nữ".

"Quả thật, khắp giới xã hội ngành Châu Á, không có ai là không biết đi ầu này". Adonis mỉm cười: "Bởi vậy nên tôi mới đem cô gái này đến đây, người phụ nữ được Dương Kiến Thành tuyên bố sẽ chiếm đoạt được như vậy, tìm được thật sự không phải dễ".

"Gần đây tôi bỗng nhiên thích giỡn chơi với phụ nữ, khiến ông thất vọng rồi". Kiến Thành vắt ng ối vắt chân lên nhau, thân hình cao lớn dù đã ng ồi trên một chiếc sofa rất rộng nhưng có nhìn kiểu gì vẫn cảm thấy không hề vừa vặn.

"Người phụ nữ được cậu ra sức bảo vệ, còn đích thân đến tận đây tìm về, chứng tỏ giỡn chơi cũng rất có thành ý"

Kiến Thành hơi nhếch môi: "Tôi nhận lời mời của ông đến đây là muốn bàn về lô vũ khí đạn dược trong tay ông"

An Nhã chậm rãi cúi thấp đầu xuống, lặng lẽ rơi nước mắt. Cô tại sao lại có hy vọng mãnh liệt rằng anh ta sẽ đến vì mình chứ? Anh ta tàn nhẫn như vậy, máu lạnh như vậy, giết người còn không thêm chớp mắt như vậy, cô lấy cái gì mà dám hy vọng anh ta sẽ cứu mình. Một người đứng đến đây trong hoàn cảnh này, ít ra còn liếc nhìn cô lấy một cái, anh ta dù gì cũng có chút quen biết, vậy mà đến lông mày còn không buồn nhúc nhích. Cô chắc chắn sẽ chết rồi!!

"Chuyện vũ khí, chúng ta cứ từ từ bàn sau. Còn bây giờ, cái tôi muốn nói đến chính là lô hàng anh mới cướp được từ Roger lần trước".

"Nói đi, đừng vòng vo"

Adonis cười lớn: "Cậu quả thực có bản lĩnh hơn người. Tôi đổi cô gái kia lấy lô hàng, ý cậu thế nào?"

Đổi hay không đổi? An Nhã cắn chặt môi, trong tuyệt vọng vẫn cố chấp níu kéo một tia hy vọng.

Kiến Thành không trực tiếp trả lời mà chỉ chậm rãi rút thuốc, một lát sau mới lạnh lùng lên tiếng: "Một triệu đô đổi lấy lô vũ khí mới nhất".

Adonis liếc mắt cho tên vệ sĩ đứng sau, hắt liếc nhìn con dao bước lên, rạch một đường trước ngực áo của An Nhã, áo ngực bên trong lập tức lộ ra, phơi bày thanh xuân rực rỡ của cô trước bao nhiêu người. Lần đầu tiên trong đời, An Nhã cảm thấy bản thân mình hèn mọn và nhục nhã đến vậy. Sự nhục nhã xuất phát từ việc cô trở thành vật để trao đổi, đến rút cục giá trị bản thân còn không xứng đáng để trao đổi.

Vì vẫn bị băng keo bịt miệng nên cô không thể gào thét, cũng không thể vùng vẫy chống cự, chỉ có thể ngước mắt lên đau đớn nhìn Kiến Thành.

Còn anh ta thì không hề liếc cô.

"Tôi không có nhiều kiên nhẫn đâu. Một là cậu giao lô hàng đó cho tôi, hai là cô gái này phải chết. Đương nhiên, trước khi cô ta chết, tôi sẽ ném ả cho lũ đàn em thay phiên nhau hưởng thụ"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kỳ Cầu Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bắt Cóc (2)

"Tôi không có nhiều kiên nhẫn đâu. Một là cậu giao lô hàng đó cho tôi, hai là cô gái này phải chết. Đương nhiên, trước khi cô ta chết, tôi sẽ ném ả cho lũ đàn em thay phiên nhau hưởng thụ"

Lần này, Dương Kiến Thành dập thuốc, đứng dậy.

An Nhã này giờ đang cúi gầm mặt, nghe thấy tiếng bước chân anh ta, trái tim lại kịch liệt chấn động. Người đàn ông này, rút cục là anh cứu cô hay không cứu cô, tại sao lại mâu thuẫn đến như vậy?

Kiến Thành lãnh khốc từng bước tiến lại phía Adonis, đám vệ sĩ của ông ta lập tức giương súng, đồng loạt nhắm về phía Dương Kiến Thành.

"Dương Kiến Thành, đây là địa bàn của tôi, cậu dám làm gì?". Adonis mặc dù có vệ sĩ đứng bảo vệ bên cạnh, lại đông người như vậy cho nên mới dám cứng miệng, tuy nhiên, tâm can ông ta đã thực sự run rẩy dữ dội. Cái người đàn ông kia, dù anh ta không hề mở miệng đe dọa hay cần bất cứ loại vũ khí gì trên tay, nhưng chỉ riêng khí chất lạnh lẽo nguy hiểm xuất phát từ bản thân anh ta thôi, cũng đủ bức người khác đến tim đập chân run rồi.

Kiến Thành tỏ ra như không thèm quan tâm, sắc mặt từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi, vẫn thản nhiên bước về phía Adonis.

"Nếu cậu còn dám bước thêm một bước, tôi không đảm bảo sẽ giữ lại mạng sống cho cô ta đâu".

Adonis vừa nói vừa liếc về phía sau, tên vệ sĩ đứng bên cạnh An Nhã liếc nhìn con dao rạch một đường từ cổ cô xuống dưới vai, một dòng máu đỏ từ cổ trắng như tuyết chảy xuống dưới ngực áo, lọt vào khe hở giữa

áo lót của An Nhã. Mồm miệng cô bị băng keo bịt chặt, lại bị đau đớn dôi đến như vậy, không thể hét lên được, chỉ có khuôn mặt giàn giụa nước mắt.

Vậy mà Dương Kiến Thành vẫn không thèm nhìn cô một lần, sắc mặt vẫn không biến đổi. Đôi chân dài kia đương nhiên cũng không ngừng lại.

"Nỗ sủng". Adonis dường như không thể chịu đựng thêm sự nguy hiểm của anh ta, đột nhiên gằn lên.

Lần này, Kiến Thành dừng lại

"Adonis, ngoài đại ca của H ồng Dã ra, chưa một ai dám ra đi ầu kiện với tôi".

Anh ta vừa nói dứt câu, cửa lớn đột ngột bị mở ra, Kiệt lôi một người đàn ông máu me nh ầy nhựa bước vào, sau đó đem vứt mạnh xuống đất.

Adonis nhìn thấy con trai của mình bị đánh đến mức không còn nhận ra được hình hài đang nằm thở thoi thóp dưới đất, hai hốc mắt li ền đỏ ng ầu g ằn lên: "Dương Kiến Thành, cậu dám?"

"Tại sao tôi không dám?". Kiến Thành ung dung đút hai tay vào túi quần, thản nhiên trả lời: "Tôi cho ông hai lựa chọn, một là đem lô vũ khí đó bán cho tôi, đổi lại con trai của ông. Hai là chúng ta cùng chết. Ông nên nhớ, ông có người thân, còn tôi thì chẳng có gì. Cuộc mua bán này, tôi cùng lắm là mất mạng, còn ông thì mất sạch".

Adonis giận đến run người. Ông ta liếc nhìn An Nhã mình đ ầy máu me dưới sàn r ỗ lại nhìn con trai mình. Nếu cô ta đúng là người phụ nữ của Dương Kiến Thành, trong đi ầu kiện của anh ta nhất định phải kèm cả cô ta mới đúng. Thế nhưng Kiến Thành từ đ ầu đến cuối đ ầu không thèm liếc cô ta lấy một cái, cô ta bị thương cũng không quan tâm đến sống chết thế nào. Có lẽ ông ta mất công sang tận Việt Nam một chuyến nhưng lại nhạt được đ ồ ph ế vật r ỗ.

Dương Kiến Thành quả thực không thích phụ nữ.

Anh ta trước giờ nổi tiếng trong xã hội đen bởi vì bản lĩnh và sự lạnh lùng tàn nhẫn khó ai bì được. Sở dĩ Kiến Thành còn trẻ như vậy mà đã có thể vang danh khắp giới, cũng bởi vì không có nhược điểm, không có thứ gì có thể uy hiếp anh ta.

Người trong xã hội đen không thể không hiểu một đạo lý: đã dấn thân vào con đường này, nhược điểm chính là chỗ chết. Adonis có gia đình, có con trai, lô vũ khí lần này anh ta trả một triệu đô cũng không hẳn để cho ông ta thiệt.

Adonis suy nghĩ một lát, sau đó mới nghiêng răng nói: "Được. Cậu đã mất công lặn lội đến đây, làm sao tôi có thể không bán. Trước tiên, hãy trả con trai của tôi cho tôi đã".

Kiến Thành nhếch môi cười nhạt, Lôi cần điện thoại đặt lên bàn, màn hình hiển thị giao dịch đang chuyển khoản 1 triệu USD từ tài khoản của Kiến Thành vào tài khoản của Adonis. Nửa phút sau, điện thoại của Adonis báo tin nhắn đến, là tin nhắn đã nhận được thành công 1 triệu USD.

"Adonis, tôi đã có thành ý trước. Bây giờ, phải xem thành ý của ông".

Adonis kiểm tra lại tài khoản một lượt, sau khi xác nhận tiền đã chuyển vào túi mình, liền giả lả tươi cười thâm độc: "Được. Chờ tôi gọi một cuộc điện thoại".

"Người của chúng tôi đã chờ sẵn ở cửa kho vũ khí. Cứ trực tiếp đưa hàng ra ngoài là được".

Adonis há hốc miệng kinh ngạc, không thể tưởng tượng ra nổi Dương Kiến Thành có thể làm đến mức này. Kho vũ khí của ông ta giấu ở một nơi rất an toàn, lại ít người biết đến, vậy mà anh ta không những có thể tìm thấy, còn vượt được hàng loạt phòng tuyến bảo vệ, nhàn nhã cho người chờ sẵn ở cửa kho. Người đàn ông này, quả thật không thể xem thường.

"Được". Nói rồi, ông ta gọi một cuộc điện thoại. Nội dung đưa hàng ra bên ngoài cho đoàn xe đã chờ sẵn.

Sau khi cúp máy, Adonis nói: "Xong rồi, thả con trai tôi ra được rồi chứ?"

"Hẹn gặp lại ở sân bay".

Dứt lời, Kiến Thành xoay người rời đi, Kiệt và Lôi cũng đem con trai của ông ta đi cùng. Adonis hận đến nỗi nghiêng răng kèn kẹt, lần này ông ta bỏ công sức ra giăng một mẻ lưới, cuối cùng không những không câu được cá, còn bị mất cần, chỉ hận không thể băm Dương Kiến Thành thành từng mảnh ném cho chó ăn.

Anh ta chỉ đem theo vài người vào tận hang ổ của ông ta, còn cướp vũ khí một cách trắng trợn và nhẹ nhàng như vậy, Adonis đủ hiểu, ông ta chơi không lại Dương Kiến Thành.

Adonis vừa định châm điều xì gà, chợt nhìn thấy An Nhã đang bê bê máu ngổ bệt dưới đất, rồi lại nhìn bóng dáng Kiến Thành ngao nghể rời đi, lửa giận trong đầu liền bốc lên: "Mẹ nó, giết con đàn bà đó cho tao".

Lưỡi dao sáng loáng mạnh mẽ hạ xuống, An Nhã cố dấn hết chút sức lực cuối cùng vùng vẫy né tránh, rút cục tên vệ sĩ đâm trượt vào bả vai cô. Máu từ vai chảy xuống, hòa cùng máu từ cổ, nhỏ tong tong xuống sàn.

An Nhã nước mắt giàn giụa, đau đớn cực điểm, chỉ có thể phát ra mấy tiếng "Ừ"... "Ừ" tuyệt vọng.

Tên vệ sĩ có lẽ giết người nhiều thành quen, thế nên mặt mày không biến sắc, vẫn tiếp tục hạ lưỡi dao thứ hai xuống, lần này là nhắm thẳng vào tim của An Nhã.

An Nhã cả người bị tên vệ sĩ đè lên, giữ chặt không thể vùng vẫy, chỉ có thể mở to mắt đợi chờ cái chết. Cô là con gái duy nhất của ba mẹ, cô ở thành phố A sống một cuộc đời yên bình, anh trai cô đã chết rồi, không lẽ đến cả cô cũng phải chết dưới tay xã hội đen như vậy?

An Nhã chỉ có thể gào thét tuyệt vọng trong lòng: Dương Kiến Thành, tôi hận anh... hận anh...

Dao lạnh lòng hạ xuống, An Nhã bất lực nhắm mắt. Không ngờ khi con dao sắp chạm đến ngực áo của An Nhã thì đột nhiên có một luồng gió bất thành linh từ đâu thổi tới, sau đó cô cảm thấy như có thứ gì đang nhỏ tong tong xuống ngực mình. Đã đâm chưa? Tại sao cô không thấy đau?

An Nhã gần như ngay lập tức mở mắt, Dương Kiến Thành một tay bẻ cổ tên vệ sĩ, tay còn lại nắm lưỡi dao trên ngực cô, máu từ bàn tay anh chảy xuống ròng ròng, chảy ướt đầm cả một mảng áo của An Nhã.

"Mẹ kiếp".

Kiến Thành chửi thề một tiếng, sau đó buông dao ra, nhanh như chớp rút súng bắn xối xả về phía cửa lớn, thành công ép vệ sĩ bên ngoài của Adonis không thể xông vào.

Lúc này, An Nhã mới phát hiện ra, Kiệt đã cầm súng dí lên gáy Adonis từ khi nào, còn Lôi thì đã dọn dẹp đám vệ sĩ đứng trong phòng xong xuôi. Khoảng thời gian hành động chỉ chừng chưa đầy một phút, vậy mà chỉ ba người bọn họ đã đảo ngược hoàn toàn cục diện, biến bọn Adonis trở thành lũ phế vật.

Kiệt dí mạnh súng vào gáy Adonis, lạnh lẽo nói: "Bảo vệ sĩ của ông cút hết ra ngoài".

Adonis mặt mày xám ngoét, vội vội vàng vàng hét lên: "Mau cút, cút hết ra ngoài"

"Đại ca, chúng ta đi thôi". Lôi cầm súng hướng ra cửa, quay đầu lại nói với Kiến Thành.

Kiến Thành liếc mắt về phía An Nhã, anh ta hiểu ý, buông súng đi đến chỗ An Nhã, bế cô lên, máu từ người An Nhã vẫn chảy ròng ròng, chảy ướt đầm chiếc váy cô đang mặc.

Ba người bọn họ đem theo cả An Nhã, Adonis và con trai hấn lên một chiếc xe quân dụng, đám vệ sĩ đứng bên ngoài thấy đại ca mình bị uy hiếp

như vậy cũng không dám làm bừa, đành chia nhau lên xe đi theo sau xe của Kiến Thành.

Khi ra khỏi địa phận của Adonis, đến một cây cầu, Kiệt đột nhiên tăng tốc khiến mấy chiếc xe kia không kịp đuổi theo, khi xe của Kiến Thành vừa chạm tới đầu bên kia, cây cầu liền phát nổ. Mấy chiếc xe đang đi đến giữa cầu bị sức ép của quả bom dội đến, bay vọt lên không trung rồi bốc cháy dữ dội, rơi xuống sông chìm ngấm.

Adonis thấy cảnh tượng này không khỏi đen mặt, ông ta gầm lên: "Dương Kiến Thành".

Kiến Thành ngẩng ở ghế trước, không thèm quay đầu lại nhìn ông ta, chỉ có một họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào ấn đường của Adonis.

"Nói nhieu".

Anh ta vừa dứt lời, một viên đạn từ nòng súng bay đi, Adonis chết không nhắm mắt. Kiệt và Lôi đồng thời kinh ngạc nhìn Kiến Thành, sợ dĩ bọn họ tưởng chỉ cần dọa ông ta một lần là được, khi đến được sân bay rồi sẽ thả cha con Adonis đi. Ông ta là người cung cấp vũ khí cho không ít bang phái ở Châu Lục, mối quan hệ không tệ, giết ông ta rồi nhất định bọn họ sẽ có thêm không ít kẻ thù. Dương Kiến Thành đương nhiên biết rõ điếu này, tại sao anh ta còn quyết định nổ súng?

"Đại ca, anh giết ông ta, sau này chúng ta kêu gì cũng gặp rắc rối". Lôi không nhịn được, liền thu hết can đảm hỏi Kiến Thành.

"Chúng ta từng gặp ít rắc rối?"

Hai người ngẩng trong xe lập tức ngậm miệng.

Xe đi vòng vào vào một cánh rừng rồi dừng lại. Ba người bọn họ đi bộ vào một ngôi nhà bằng gỗ nằm giữa cánh rừng, mở cửa xuống tầng hầm lần trước. An Nhã vì bị mất nhiều máu nên đã mê man từ lúc rời khỏi biệt khu của Adonis. Lúc trên xe, Lôi đã tạm thời cầm máu giúp cô, tuy nhiên

vết thương cần được xử lý triệt để. Bọn họ lại không thể tìm đến bác sĩ, cho nên phải tìm một chỗ an toàn tìm cách giải quyết.

Hình như, Dương Kiến Thành xưa nay không thích phụ nữ, bây giờ lại không nỡ để một cô gái chết.

Vì đi đầu này mà Kiệt chỉ có thể thở dài. Sự bất an trong lòng ngày một tăng lên.

Khi xuống đến tầng hầm, Lôi đặt An Nhã lên bàn, vừa định mở áo của An Nhã ra để tiện xử lý vết thương thì Kiến Thành đột nhiên lên tiếng:

"Dừng lại".

Bàn tay Lôi vừa đặt lên áo An Nhã, lập tức khựng lại: "Đại ca, vết thương này cần xử lý, nếu không cô ta sẽ chết vì mất máu".

"Lấy hộp thuốc lại đây"

Kiệt và Lôi đồng thời nhìn nhau, miệng há to không sao khép lại được. Xưa nay bọn họ đâm chém bị thương không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng đều tự mình xử lý, trường hợp nặng quá mới phải bắt cóc một bác sĩ đến đi đầu trị cho mình. Đối với Kiến Thành mà nói, xưa nay anh ta một là tự mình khâu vết thương, hai là người khác cung kính khâu cho anh ta, chưa từng có tiền lệ đại ca của bọn họ xử lý vết thương cho người khác.

Vậy mà hôm nay, anh ta không những vì cô gái kia mà tay không đoạt dao, còn đích thân xử lý vết thương cho cô ta.

Đại ca của bọn họ, hình như có vấn đề rồi.

"Đại ca...anh...để em... xử lý vết thương ở bàn tay của anh đã".

Lúc này, vết thương trên bàn tay của Kiến Thành vẫn đang nhỏ máu tong tong, vậy mà mặt mày anh ta vẫn không biến sắc, dường như không thèm quan tâm đến những vết thương nhỏ như vậy.

Kiến Thành gật gật đầu. Lúc Lôi nâng bàn tay anh ta lên mới phát hiện ra vết thương toác miệng, lòi cả xương trắng, lúc đỡ cùi để sát trùng chắc chắn đau đến thấu tim gan. Tuy nhiên, đi đâu làm Lôi kính phục nhất đó là sắc mặt của đại ca mình, từ đầu đến cuối Kiến Thành vẫn đứng vững như không, thậm chí lông mày cũng không thèm nhíu lại lấy một lần. Đường như anh ta không hề biết đau.

Sau khi băng xong xuôi, Kiến Thành đứng dậy, ôm An Nhã bước vào gian phòng bên cạnh. Trước khi đi còn buông lại cho hai người họ một câu:

"Định vị hành trình của Dương, khi nào ra khỏi địa phận Thái Lan, thông báo với tôi".

***

Lời tác giả: Mọi người đọc xong xin đừng tiếc 1 like, 1 comment cho người viết truyện. Bởi vì để hàng ngày đúng 9h tối có thể post truyện, tác giả đã phải bỏ ra rất nhiều công sức, chất xám, thời gian và đôi khi phải gác lại công việc sang một bên để tập trung viết truyện.

Cho dù sét đánh mưa giông hay ốm đau quặt quẹo vẫn ra truyện đầu đầu, thế nên mọi người đọc xong có thể uống chén trà, thong thả bình luận đôi dòng cho bạn Hồ có thêm động lực ngày mai tiếp tục viết truyện được không?

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Giúp Cô Xử Lý Vết Thương

Kiến Thành đem An Nhã đặt lên giường của mình, chậm rãi vươn tay cởi váy áo trên người cô.

Chiếc váy màu trắng An Nhã đang mặc sớm đã bị thấm máu trở thành một màu đỏ thẫm, tóc tai dính mồ hôi bết vào gương mặt, bờ môi trắng bệch như tờ giấy.

An Nhã cảm thấy có người đang chạm vào người mình nên khẽ cự quây, lẩm bẩm nói: "Dương Kiến Thành, tôi hận anh...hận anh".

Mặc dù khi nói những lời này cô đang ở trong trạng thái hôn mê nhưng đầu mảy của Kiến Thành cũng không kìm được mà khẽ nhú lại.

Cô ta hận anh? Nếu không phải anh cứu cô kịp thời, có lẽ bây giờ cô đã chỉ còn lại một cái xác rỗng. Cô không biết ơn anh thì thôi, còn hận anh?

Kiến Thành nhắm mắt, cầm một chiếc khăn kẹp bông thấm ỉn, chà lên vết thương trên người An Nhã. Cô gái nằm dưới giường vì bị đau mà yếu ớt rên rỉ khe khẽ: "Ừ...Đau..."

Người đàn ông kia dường như không thèm quan tâm, anh ta tiếp tục dùng khăn lau rửa, còn tiện tay dùng kim chuyên dụng khâu lại miệng vết thương trên vai cô. Chỉ ba mươi phút sau đó, một đường may đẹp đẽ hiện ra trên da thịt trắng như tuyết của An Nhã.

Sau khi khâu xong xuôi, lúc này tầm mắt của anh mới dừng lại ở dòng máu từ cổ chảy xuống ngực An Nhã, vết máu khô chảy vào giữa kẽ của hai bên áo lót, trượt xuống phía dưới sâu hun hút, khiến anh đột nhiên thấy nhức mắt.

Mẹ kiếp!!!

Không biết đã ngủ qua bao lâu, khi An Nhã tỉnh giấc, cô thấy mình đang nằm trong một gian phòng tối, bên cạnh có một ánh đèn ngủ lơ mờ miễn cưỡng soi sáng một góc căn phòng.

Cô nhìn quanh một lượt, sau cùng phát hiện ra đây chính là phòng ngủ trong tầng hầm lần trước ở Thái Lan, khi cô cùng Kiến Thành chạy trốn, cô đã ở tại đây. An Nhã nhú mày, khắp thân truyền đến một trận đau nhức dữ dội, vết thương ở cổ và vai bây giờ mới có cảm giác chân thực khiến cho cô không kìm được mà khẽ nhăn mặt đau đớn.

Lúc này, An Nhã mới phát hiện ra quần áo bẩn thỉu trên người mình đã được thay bằng một chiếc sơ mi nam sạch sẽ, mấy vết máu khô trên người cũng đã được lau đi, chỉ có xương cốt trong người là không thể thay mới, chỉ muốn vỡ vụn ra thành từng mảnh.

An Nhã ngưng ngẩn một lúc, sau đó bỗng dưng cảm thấy sau lưng có gì không ổn cho nên ngay lập tức xoay người lại, liền chạm phải đôi mắt đen thẫm không thấy đáy của Kiến Thành.

"Á". Trong căn phòng tối, ánh mắt anh ta không kiêng dè nhìn chăm chăm vào An Nhã, hai cô giật mình hét lên, còn suýt lăn xuống đất.

"Sợ cái gì?".

"Anh... anh nằm ở đây từ khi nào?"

Cô thực sự không biết, đêm qua sau khi xử lý vết thương, Kiến Thành còn tự tay thay đồ trên người cô, sau đó mới nằm xuống ngủ cạnh An Nhã. Anh bẩm sinh đã có giác quan nhạy bén hơn người, lại trải qua rèn luyện trong phong ba bão tố nhiều năm, thế nên khi An Nhã vừa cựa người tỉnh dậy, anh cũng lập tức mở mắt ra ngay, không ngờ đã dọa cô sợ chết khiếp.

"Đây là phòng của tôi".

Cô th ần người ra một lúc, đại não lúc này mới bắt đầu rục rịch hoạt động trở lại, khi ấy bỗng nhiên nhớ lại những chuyện mấy ngày nay đã trải qua, An Nh ấ lại cảm thấy trong lòng bí bách không sao chịu được.

"Dương Kiến Thành, các người đâm chém tranh giành nhau là chuyện của các người, tại sao lại kéo tôi vào?"

"Cô cho rằng tôi thích kéo phụ nữ vào?"

"Phải không? Người đàn ông tên Adonis kia, chẳng phải vì anh nên mới bắt tôi sao?"

An Nh ấ ôm một bụng tức trong lòng, lúc đó chẳng cảm thấy sợ hãi cái gì, chỉ thấy vô cùng chán ghét: "Vết thương trên người tôi anh định đền thế nào? Dù anh cố ý hay là vô ý, tôi cũng là bị anh hại"

"Muốn bao nhiêu tiền?"

Tiền? An Nh ấ cười nhạt. Anh ta hại cô bị bắt cóc, bị sỉ nhục, bị thương, còn suýt bỏ mặc cô chết dưới tay Adonis... vậy mà bây giờ lại muốn dùng tiền để rửa sạch sẽ mọi chuyện?

An Nh ấ vốn định nói: Tôi không cần tiền của anh, cũng không thêm so đo nữa, chỉ cần sau này anh đừng liên lụy đến tôi, vậy là đủ. Thế nhưng, khi t ần mất cô bỗng dừng dừng ở bàn tay đang bị băng bó trắng xóa của Kiến Thành, mấy lời định nói cô lại đành nuốt ngược vào trong họng.

Cô vẫn nhớ trước lúc tiếp đi, Kiến Thành đã dùng tay không nắm lưỡi dao của tên vệ sĩ của Adonis, máu từ tay anh ta nhỏ tong tong xuống ngực áo cô, có lẽ bàn tay Kiến Thành cũng bị thương không nhẹ.

An Nh ấ ngẩn người suy nghĩ một lát, sau cùng lại cảm thấy dù sao anh ta cũng là cứu mình nên mới ra như vậy, cho nên đành nói:

"Tay của anh". Cô hơi ngập ngừng, hít sâu một hơi: "Thế nào rồi?"

"Không chết được"

Thấy thái độ trả lời hờ hững của anh ta như vậy, An Nhã cũng chẳng buồn hỏi thêm gì nữa. Ngay từ đầu, mối quan hệ của bọn họ đã là cứu - liên lụy, rồi lại liên lụy, xong lại cứu, rút cục trở thành một mớ bòng bong rối như tơ vò. Hiện tại, cảm giác của An Nhã đã hoàn toàn khác với lần đầu tiên đến đây, cô không sợ anh ta giết mình bịt đầu mối nữa, bởi vì... nếu Kiến Thành xác định giết cô, chắc chắn anh ta sẽ không tự tổn thương đến mình vì cứu cô như thế. Người đàn ông này, kiếp trước cô có nợ anh ta không mà kiếp này lại cứ phải dây dưa với anh ta như vậy?

Cô bị thương, anh ta cũng bị thương, anh ta hại cô bị bắt cóc, nhưng cuối cùng lại cứu cô khỏi Adonis. Món nợ này mặc dù ban đầu là vì anh ta, nhưng suy cho cùng thì cũng có thể coi là hòa được rồi, An Nhã bỗng nhiên không muốn so đo với Kiến Thành nữa.

An Nhã cắn răng ngẩng dậy, vết thương ở bả vai vì bị vận động mà hơi rơm rớm máu. Không phải là cô muốn tự hành hạ bản thân mình, mà là nằm chung giường cùng với một người đàn ông như vậy, cô không quen. Hơn nữa, anh ta lại là Dương Kiến Thành, cho nên cô lại càng cảm thấy không thể ngủ cạnh được.

"A". An Nhã không nhin được, khẽ rên lên một tiếng.

"Ồn ào quá"

Nghe thấy giọng Kiến Thành có chút khó chịu, An Nhã ngoái đầu lại hỏi: "Này, vết thương của tôi là anh xử lý à?"

"Không". Anh ngừng lại một lát, chậm rãi nói thêm đúng một từ: "Lôi"

"Nói như vậy... cái gì trên người tôi, anh ta cũng thấy hết rồi?"

"Không biết".

An Nhã cảm thấy da đầu tê tê, cô từ nhỏ tới lớn chưa từng có bạn trai, cũng chưa từng có ai chạm qua cơ thể, vậy mà hôm nay không những phơi bày ra trước bao nhiêu người, còn để mấy người đàn ông thoải mái đụng vào, dù biết họ vì cứu cô nên mới như vậy, nhưng cũng khiến An Nhã cảm

thấy vô cùng mất mặt. Nộ khí vừa dịu đi đôi chút, lại bắt đầu nhen nhóm xông lên:

"Dương Kiến Thành, mong rằng từ giờ về sau chuyện của anh, đừng liên lụy gì đến tôi nữa"

"Mạng của cô là do tôi cứu, liên lụy hay không, không do cô quyết định"

"..."

An Nhã vừa định nói thêm thì bên ngoài truyền vào mấy tiếng gõ cửa, cuối cùng, cô lại đành phải nhịn xuống.

"Đại ca, hàng đã ra khỏi địa phận Thái Lan rồi"

"Được. Chuẩn bị đi, năm phút nữa xuất phát".

Kiến Thành liếc nhìn An Nhã một cái, sau đó ngẩng dậy, đi vào phòng tắm. An Nhã hiểu ý, lập tức cũng dậy chuẩn bị theo.

Khi mấy người bọn họ ra đến đường Quốc lộ trời vẫn còn chưa sáng. Lần này, Kiến Thành không đến sân bay để trở về Việt Nam mà có một chiếc trực thăng quân dụng đến đón bọn họ. An Nhã ngồi trên máy bay, trong lòng quả thực không thể hiểu nổi tại sao một chiếc trực thăng lại có thể di chuyển dễ dàng trong không phận của hai quốc gia như vậy, cũng qua chuyện này, cô mới nhận ra rằng, thế lực của Dương Kiến Thành quả thực không hề nhỏ.

"Đại ca, bên xe chuyển hàng báo lại, ngày mai sẽ đem hàng về đến Việt Nam"

Lôi ngồi trên ghế phụ phía trên, sau khi nghe điện thoại liền quay xuống nói với Kiến Thành. An Nhã ngồi bên cạnh anh ta, nhắm mắt giả vờ ngủ, tỏ ra như chưa từng nghe thấy mấy lời nói vừa nãy. Kết quả là cô ngủ quên luôn.

"Bên Adonis thế nào?"

"Con trai của ông ta đang hôn mê, tạm thời chưa có động tĩnh. Các bang phái ở Thái Lan sau khi nghe thông tin đang bắt đầu tranh giành địa bàn rồi"

Kiến Thành gật đầu: "Tăng cường hỏa lực cho các xe bảo vệ hàng, tránh để xảy ra chuyện".

"Vâng".

"Đại ca, còn một tin nữa". Kiệt im lặng nãy giờ, đột nhiên lại mở miệng. Anh ta liếc nhìn An Nhã một cái, chậm rãi nói: "Toàn thành phố A hiện nay đang nỗ lực tìm kiếm cô ta"

Kiến Thành nheo mắt, cúi xuống quan sát An Nhã đang nằm ngủ say sưa trong lòng mình, không nói gì. Dường như cô gái nhỏ này chắc chắn có thân phận không tệ, bởi thế cho nên vẻ mặt Kiệt mới trở nên nghiêm trọng như vậy.

"Cô ta là con gái của Chủ tịch thành phố".

Lần đầu tiên sau khi rời khỏi Thái Lan, anh vốn đã định đi điều tra thân phận của An Nhã, tuy nhiên gần đây bên phía Roger liên tục gây sức ép với Hồng Dã, anh vừa phải gánh vác công ty tài chính, vừa phải thay đại ca đối phó mọi chuyện, quả thực chưa từng có thời gian. Không ngờ An Nhã lại là con gái của Chủ tịch thành phố A, liên quan đến giới chính trị, chắc chắn không tốt đẹp.

"Báo cáo cụ thể"

"Ba của cô ta là Kiều Đức Viên, mới nhậm chức Chủ tịch thành phố năm ngoái. Gia đình họ có một người con trai đã chết tên Kiều Đức Minh, là cảnh sát đi điều tra bị tội phạm giết chết. Từ chuyện đứa con đã chết này mà ông ta đã thề trước nhân dân rằng sẽ dẹp hết xã hội đen ở thành phố A"

Kiệt ngừng lại một lát: "Đại ca, cô ta đã biết quá nhiều chuyện, lại có thân phận như vậy. Không thể giữ lại".

Kiến Thành đưa ngón tay chạm nhẹ vào gò má mềm mại của An Nhã, cô khẽ cựa quậy một chút, rồi lại khẽ lẩm bẩm: "Thành... đau".

Không biết từ bao giờ, trong lòng An Nhã lại xuất hiện cảm giác dựa dẫm vào Kiến Thành như vậy. Lúc cô sắp chết trong tòa nhà Gaysorn, chỉ có anh cứu cô trong biển lửa. Lúc cô tuyệt vọng sắp chết trong tay Adonis, cũng là anh cứu cô. Dù tất cả đều là vô tình và miễn cưỡng nhưng dù sao An Nhã cũng không thể tự lừa dối chính mình rằng: bây giờ mỗi khi gặp bất cứ chuyện gì nguy hiểm, trong đầu cô liền nhớ đến cái tên Dương Kiến Thành đầu tiên.

Đàn ông như vậy, dù nguy hiểm nhưng lại rất đáng tin cậy. Bởi thế nên nếu có một ngày cô vì liên lụy anh ta mà phải chết, nhất định cô sẽ chọn chết trong tay Dương Kiến Thành.

Ngón tay đang vuốt ve khuôn mặt An Nhã đột nhiên khựng lại. Kiến Thành nhíu mày suy nghĩ một lúc rất lâu, sau cùng trả lời:

"Tăng tốc. Quay trở về thành phố A"

Lời vừa nói ra, mấy người đàn ông ngồi trong trực thăng không nhận được mà cùng đồng thời quay đầu lại nhìn Kiến Thành. Dù anh không trực tiếp trả lời nhưng hàm ý đã vô cùng rõ ràng: Người phụ nữ này, nhất định không thể giết!!!

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bị Bắt Xem Mất

Trực thăng dừng nghỉ bơm nhiên liệu một lần rồi lại tiếp tục lên đường quay về thành phố A.

An Nhã từ đầu tới cuối đầu nằm ngủ ngoan trong lòng Kiến Thành, chỉ thỉnh thoảng khẽ cựa quậy một chút, còn tiện tay túm lấy vạt áo sơ mi của anh, dụi dụi đầu vào đó.

Kiến Thành xưa nay không thích phụ nữ, thế nhưng hiện tại trong lòng anh lại không có một chút nào bài xích cô gái này cả, thậm chí trong đầu còn bỗng dưng có một suy nghĩ: Nếu An Nhã cứ ngoan ngoãn như vậy, đoạn đường trở về thành phố A dài thêm một chút cũng không vấn đề gì.

Ngay từ đầu, An Nhã trước mặt bao nhiêu người từ chối anh, anh chẳng qua chỉ là muốn giỡn chơi một chút, cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Sau này chứng kiến cô trải qua bao nhiêu chuyện, dù sợ hãi cực điểm cũng không ảm ỹ hay náo loạn gì, chỉ im lặng cắn răng chịu đựng tất cả. Khi đó Kiến Thành đã nghĩ: người con gái này tuy bề ngoài rất mảnh mai yếu đuối nhưng nội tâm lại rất mạnh mẽ kiên cường, khác hẳn tất cả những phụ nữ trước đây anh từng biết. Phụ nữ có thể đứng bên cạnh một người luôn sống trên đầu súng lưỡi dao như anh, phải thật sự có bản lĩnh.

Bản lĩnh này, anh đã nhìn thấy trên người An Nhã, cũng chính vì thế mà rút cục anh đã bị thu hút bởi cô. Lần này, Kiến Thành đến tận hang ổ của Adonis, thực ra mục đích cũng không chỉ có mình lô vũ khí đạn dược.

Kiệt ngoảnh đầu nhìn Kiến Thành đang vuốt ve cô gái nằm trong lòng, liền cảm thấy khó tin không sao thích nghi được. Chưa bao giờ anh ta thấy đại ca mình đối xử với ai dịu dàng đến thế, ngay cả khi cô ta có thể hại chết mình, Kiến Thành vẫn nhân nhượng buông tay, tha cho An Nhã hết

lần này đến lần khác. Anh ta rút cục chỉ có thể thở dài, hờn nhan đúng là họa thủy.

Cũng khó trách, trong lòng Kiệt và các anh em trong giới, ai ai cũng đều coi Dương Kiến Thành là thần thánh, một lòng tôn sùng. Người đàn ông ấy bản lĩnh hơn người, có cốt cách khí phách, cách đối xử với anh em dưới trướng cũng khiến họ một lòng nỗ lực. Vốn tướng Kiến Thành tàn nhẫn máu lạnh, vô dục vô cầu, lại càng không có nhược điểm, rút cục đến hôm nay đại ca họ tôn thờ lại động tâm vì một người phụ nữ. Anh ta lại cảm thấy có chút không cam lòng.

***

Khi An Nhã tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm trên một chiếc Taxi.

Taxi? An Nhã bật dậy, phía bên ngoài cửa kính xe lướt qua mấy bảng hiệu quen thuộc bằng tiếng Việt Nam, đây cũng là đường phố ở thành phố A, chẳng lẽ cô đã về đến thành phố A rồi?

Nhưng mà Dương Kiến Thành đâu?

"Cô gái, tỉnh rồi à?"

Nghe bác tài xế nói vậy, An Nhã mới giật mình: "Bác ơi, sao cháu lại ở đây?"

"Có người cho tôi tiền, bảo tôi đưa cô đi lòng vòng khắp thành phố, cho đến khi nào cô tỉnh lại thì thôi"

An Nhã hơi nhúm mày, còn chưa kịp nghĩ thêm gì đã thấy phía trước có mấy người cảnh sát giao thông chặn xe của họ lại. Người tài xế xuất trình giấy tờ, sau đó một người cảnh sát đi tới thân xe, nghiêng đầu nhìn qua cửa kính thấy An Nhã ngồi trong đó. Anh ta hơi kinh ngạc, sau đó vội vàng thông báo qua bộ đàm: "Báo cáo, tìm thấy một người rất giống cô Nhã".

Tình hình khẩn trương thế này, không cần nói thì An Nhã cũng đoán được, có lẽ ba cô đã vận dụng mối quan hệ để lục tung cả thành phố A này

để tìm cô r ồi. An Nhã đã mất tích hơn ba ngày, một người bình thường mất tích 48h là có thể báo án được r ồi, huống h ồ cô lại là con gái duy nhất của chủ tịch thành phố, làm sao có chuyện ba cô khoanh tay đứng nhìn như vậy?

Mười phút sau, một đoàn xe nữa tới nơi, mẹ của An Nhã từ trong xe chạy ra, nhìn thấy cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi nam li ền lao đến ôm ch ần lấy cô, cả khuôn mặt đầm lệ: "Nhã, con đã đi đâu? Mẹ tưởng không còn được gặp con nữa".

"Mẹ... con...". An Nhã chỉ kịp nói đến đây, đột nhiên hai mắt tối s ầm lại, sau đó ngất đi, không còn biết trời trăng gì nữa.

Khi tỉnh dậy l ần thứ hai, An Nhã thấy mình đang ở trong bệnh viện. Ba đứng ở cửa sổ hút thuốc, mẹ Hoài thấy cô mở mắt li ền sốt sáng lên tiếng: "Con tỉnh r ồi? Có đói không? Mẹ đút cho con ăn nhé"

An Nhã cảm thấy cả người m ềm nhũn vô lực, chỉ có thể yếu ớt nói: "Mẹ, con muốn ăn cháo sườn".

"Được, mẹ bảo thím Duyên nấu cháo sườn".

An Nhã nằm trong bệnh viện mấy ngày, bác sĩ nói vết thương trên vai cô mặc dù đã được khử trùng và khâu lại, tuy nhiên do mùa nóng đổ nhi ều mồ hôi nên đã nhiễm trùng, cơ thể lẫn tinh th ần của cô cũng phải chịu đựng áp lực quá mức cho nên c ần phải tĩnh dưỡng thêm vài ngày.

Ba mẹ cô sau khi nhìn thấy mấy vết thương trên người con mình, li ền không giấu nổi tức giận:

"Nhã, con nói đi, là ai đã bắt cóc con?"

"Ba, con không biết, bọn chúng bịt mắt"

"Vậy ai đã gây ra vết thương cho con? Con bị đâm bằng dao đấy, con có nhìn thấy mặt không? Có biết chỗ đó là chỗ nào không?"

An Nhã lắc đầu nguầy nguậy: "Con không biết"

"Con đừng nói, ngay cả người đã khâu vết thương trên người con, con cũng không biết".

An Nhã có chút chua xót trong lòng, cô không thể nói ra Dương Kiến Thành, lại càng không thể nói vì anh ta mà cô mới bị thương như vậy. Ba cô làm chính trị, anh ta là xã hội đen, ba cô không thể đụng đến anh ta, cô cũng không muốn anh ta đụng đến ba cô. Mọi chuyện đã qua rồi, bây giờ chỉ muốn quên hết đi mà sống, vậy thôi.

Kiêu Đức Viên dập thuốc: "Cho dù con không nói, ba sẽ đi đầu tra ra thằng đó. Nhất định đem nó nhốt một gông trong tù"

"Ba, không phải họ đã thả con rồi sao? Đừng truy cứu nữa được không?"

"Nhã, khi con trở về đã mặc áo sơ mi của ai? Con và thằng đó có mối quan hệ như thế nào? Tại sao bọn chúng đã bắt cóc con rồi lại thả con? Con ra sức bảo vệ nó để được cái gì? Con đã quên anh trai con đã chết thế nào rồi sao?"

Từng câu hỏi của ba xoáy sâu vào lòng An Nhã. Cô mặc dù đã từng hận Kiến Thành, hận xã hội đen, anh ta cũng đã giết nhiều người như vậy, tất nhiên cô không dưới một lần muốn anh ta vào tù. Kiến Thành vào tù rồi, không phải cô sẽ không phải sợ anh ta liên lụy mình nữa sao?

Thế nhưng, thế lực của Kiến Thành to lớn cỡ nào, An Nhã không thể hiểu rõ nhưng cô biết chắc chắn không hề nhỏ. Nói không chừng, cả ba cô cũng không làm được gì anh ta, ngược lại, Kiến Thành còn có thể làm khó dễ ba cô. Hơn nữa, anh ta lại từng cứu cô.

An Nhã cắn môi, rút cục vẫn lựa chọn im lặng.

Kiêu Đức Viên thở dài: "Con nghỉ ngơi đi. Ba mẹ đã chọn được một người đàn ông tốt cho con, mau khỏe lại rồi sớm đi gặp mặt người ta"

"Ba... con..."

"Còn nữa, mau xin nghỉ việc ở công ty đó đi. Ba đã biết chuyện Giám đốc công ty đó ép con phải tiếp đãi bằng cách nào rồi. Con yên tâm, ba nhất định cũng sẽ không tha cho hắn".

Sau khi ba đi rồi, An Nhã mệt mỏi gục đầu xuống gối. Cô đang sống một cuộc đời bình yên, bỗng dưng Dương Kiến Thành từ đâu xuất hiện, làm đảo lộn hoàn toàn cuộc sống của cô, hại cô không những ra không nổi này, còn không được tự do làm một công việc như mình mong muốn nữa.

Dương Kiến Thành chết tiệt, tôi hận anh, hận anh...

***

Một tuần sau đó, An Nhã xuất viện. Ba mẹ cô không quan tâm đến việc cô có đồng ý xem mặt hay không, ngay lập tức sắp xếp cho cô gặp mặt một người đàn ông, nghe nói anh ta là con trai của một viên chức nào đó làm trong bộ công an, cũng là bạn của ba cô.

An Nhã cảm thấy ba mẹ đã mất đi anh trai, gần đây lại buồn lòng vì chuyện của cô nhiều như vậy cho nên mới miễn cưỡng đồng ý gặp mặt. Hai người hẹn gặp ở một tiệm cafe, An Nhã đã nghỉ việc ở công ty cũ cho nên có thời gian đến sớm hơn một chút.

Một lát sau, một người đàn ông ăn mặc quần áo, sơ mi lịch sự bước vào. Dáng người anh ta vừa phải, nước da hơi trắng, mái tóc màu nâu nhạt được chải chuốt gọn gàng.

"Xin chào, em là Nhã phải không?"

"Vâng, mời ngồi".

Anh ta kéo ghế ngồi xuống, ôn hòa giới thiệu: "Anh là Nam, xin lỗi đã đến muộn. Em đợi lâu chưa?"

An Nhã nhìn người đàn ông này, bất giác lại nhớ đến lần gặp gỡ Kiến Thành ở quán Bar lúc trước, khi đó anh mặt mày không biểu lộ ra cảm xúc gì, chỉ đứng dậy bình thản giới thiệu: "Tôi là Dương Kiến Thành". Trực tiếp xưng cả họ cả tên, ngữ khí vô cùng bá đạo.

"Em cũng vừa mới đến thôi. Anh uống gì?".

Nam vẫy vẫy tay với người phục vụ, gọi một ly cafe đen đá.

"Ngày trước anh đã gặp em một lần, khi đó em mới chỉ bảy tuổi. Không ngờ bây giờ gặp lại, em đã xinh đẹp hơn xưa rất nhiều rồi".

An Nhã có hơi ngạc nhiên, mỉm cười hỏi lại: "Thật sao? Sao em chẳng nhớ gì cả. Khi đó không phải anh nhất gan hơn, không dám gặp em đấy chứ?"

"Đâu có, lúc đó em không thèm nhìn anh. Sau này, anh đi du học rồi làm việc ở Đức mấy năm, bây giờ có thể quay về nước, cuối cùng em đã thèm nhìn đến anh rồi".

An Nhã ngẫm nghĩ một lát rồi dường như chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt cô đột nhiên trở nên lấp lánh: "Anh... có phải là người năm đó đã cho em một chiếc huy hiệu hình Pikachu không?"

"Em vẫn còn nhớ sao?". Mắt Nam cũng sáng rực lên không kém An Nhã.

"Nhớ chứ, đến bây giờ em vẫn còn giữ nó mà. Hóa ra là anh à?"

"Ừ. Là anh"

Người đàn ông này nói chuyện rất lịch sự, từng điệu bộ cử chỉ cũng rất nhã nhặn ôn hòa, chứng tỏ anh ta từ nhỏ đã được giáo dục rất tốt. Ba mẹ cô xưa nay luôn coi trọng người có học thức, có trình độ, có lẽ cũng vì thế mà mới chấm Nam đầu tiên.

Vậy còn Dương Kiến Thành thì sao? Anh ta là xã hội đen, lạnh lùng tàn nhẫn, giết người không chớp mắt. Ba mẹ cô chắc chắn không bao giờ chấp nhận kiểu người như vậy.

Nghĩ đến đây, An Nhã bỗng dừng lại cảm thấy mình điên rồ. Tại sao lúc này lại nhớ đến anh ta chứ. Anh ta có thể nào cũng không liên quan đến cô, vết thương trên vai còn chưa lành sẹo, sao cô còn muốn dây dưa với anh ta.

An Nhã gượng cười, không kìm được mà nhẹ nhàng hỏi: "Tên đầy đủ của anh là gì?"

"Nguyễn Thành Nam".

Cũng có một chữ Thành!!

Nam nhẹ nhàng đặt ly cafe xuống bàn, dịu dàng nói thêm: "Anh biết tên đầy đủ của em là Kiều An Nhã"

"Thật ra em cảm thấy chưa muốn có bạn trai lắm". Cô có chút khó xử: "Cũng không phải là em chê anh..."

Nam mỉm cười ngắt lời: "Nhã, anh hiểu. Em là một cô gái tốt. Ngay từ lúc anh mười ba tuổi, đã cảm thấy em rất đáng yêu. Cá nhân anh cũng cảm thấy chuyện hai bên ba mẹ sắp xếp như thế này cũng không thoải mái lắm, hay là em cứ cho anh một cơ hội, để cho anh từ từ tìm hiểu em, có được không?"

An Nhã khẽ gật đầu. Cô cũng đã trưởng thành rồi, ba mẹ hiện tại chỉ còn có một người con duy nhất là cô, thật sự, cô không muốn ba mẹ phải lo lắng cho mình thêm nữa.

Hai người ngồi trong tiệm cafe trò chuyện rất lâu, Nam nói hiện tại anh mới trở về nước, thành lập một công ty riêng. Tuy công ty quy mô còn nhỏ, lại mới đi vào hoạt động nên chưa có danh tiếng gì, tuy nhiên An Nhã cảm thấy Nam thực sự là một người có năng lực, lại đối nhân xử thế rất tốt, sau này công ty đó sẽ phát triển không tệ.

An Nhã vốn định đi taxi trở về, tuy nhiên Nam cứ nhất định muốn đưa cô về nhà cho nên An Nhã phải miễn cưỡng đồng ý. Khi vừa rời khỏi tiệm cafe, cô vô tình nhìn sang bên đường đối diện, bỗng dừng lại thấy bóng lưng quen thuộc của một người.

Mấy chiếc xe đen bóng từ từ dừng ở nhà hàng đối diện bên kia đường, một đám người mặc vest đen, kính đen bước xuống. Kiến Thành bước xuống cuối cùng, trên người anh vẫn mặc sơ mi đen, quần tây đen, mái tóc ngắn cũng màu đen khẽ lay động theo làn gió.

An Nhã nghe loáng thoáng tiếng mấy người cung kính cúi đầu nói: "Anh Thành".

Kiến Thành gật gật đầu, bóng dáng cao lớn nổi bật giữa một đám người, cốt cách凛冽 khí chất phi phàm không thể lẫn lộn đi đâu được. Anh ta bước vài bước, sau đó dường như chợt nhớ ra cái gì, đôi chân dài đột nhiên khựng lại. Kiến Thành chậm rãi ngoái đầu nhìn qua phía con đường, tầm mắt rơi trên người An Nhã.

Cô đang ngơ ngẩn nhìn anh ở bên này đường, rút cục vì bất ngờ mà không kịp né tránh, thành ra bốn mắt nhìn nhau, người này nhìn người kia, ở giữa hai người là một con đường đông đúc xe cộ qua lại.

Dương Kiến Thành.

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chap 15: Anh Lại Cứ Tôi

"Nhã, em nhìn gì vậy?"

Nghe tiếng Nam truy đến, An Nhã mới giật mình bối rối thu lại tầm mắt, cô mỉm cười gượng gạo: "Không có gì, chúng ta về thôi".

Kiến Thành đứng bên này đường, hơi nheo mắt quan sát An Nhã đi cùng một người đàn ông, một trước một sau bước vào xe. Người đàn ông kia lịch sự mở cửa ghế phụ cho cô ngồi vào rồi mới vòng qua ghế lái, lái xe rời đi.

Xe vừa đi khỏi, Kiệt đứng bên cạnh anh hơi thấp giọng nói: "Anh Thành, đến giờ rồi ạ".

Dương Kiến Thành gật đầu, không nói gì, về mặt âm u lạnh lẽo xoay người bước vào trong nhà hàng.

***

Thời gian này An Nhã không đi làm cho nên rất buồn chán, thỉnh thoảng cô sẽ cùng Diệp Linh ra ngoài mua sắm hoặc là đến mấy trung tâm triển lãm xem tranh nghệ thuật.

Thực ra, Diệp Linh gia cảnh rất khó khăn, từ nhỏ cha mẹ mất sớm, một mình bà ngoại nuôi cô ấy lớn lên cũng rất cực khổ, bởi vậy cho nên mỗi lần đến trung tâm mua sắm, đều là An Nhã giả vờ cái này không hợp với cô, cái kia không vừa người cô để tặng quần áo cho Diệp Linh.

Hai người chính là bạn thân suốt bao nhiêu năm, một người không phải lo lắng cơm áo gạo tiền, còn một người phải vất vả bươn chải lo toan cuộc

sống... cuối cùng chẳng màng đến khoảng cách địa vị gì mà cứ thế lớn lên bên nhau.

Hôm đó là sinh nhật của An Nhã.

Cô vốn định cùng Diệp Linh đến một tiệm trà sữa ở cổng trường trung học trước đây của bọn họ, tự nhâm nhi mấy cốc trà sữa như sinh nhật mọi năm. Không ngờ vừa ra đến cổng đã thấy Nam đứng tựa vào xe nghịch điện thoại, nhìn đồng lá rụng trên thân xe cũng đoán được là đã chờ cô rất lâu rồi.

"Nhã". Thấy cô mở cửa, Nam tắt điện thoại đút vào túi quần rồi nhanh chóng đi lại, trên môi vẫn giữ một nụ cười ôn hòa.

"Anh đến lâu chưa, sao không vào nhà?"

"Anh ở đây đợi em"

"Đợi em...hả?"

"Ừ, đợi em". Nam rút ra một chiếc kẹo mút hình trái tim, đưa cho An Nhã: "Chúc mừng sinh nhật"

An Nhã lúc đầu có hơi ngạc nhiên, sau đó liền bật cười: "Lớn rồi, ai ăn kẹo mút nữa chứ"

"Anh cũng biết em không thích ăn kẹo mút nữa cho nên đã chuẩn bị sẵn một phòng ở Hầm Lâu rồi, em có thể đến đó cùng anh không?"

An Nhã ban đầu định lắc đầu từ chối, tuy nhiên nhìn ánh mắt ngập tràn chờ mong của Nam như vậy, lại cảm thấy người đàn ông này đã mất công đợi cô rất lâu, rút cục cô đành nói: "Đợi em gọi một cuộc điện thoại"

"Em bảo cậu ấy cùng đến luôn nhé. Bây giờ anh với em qua đón"

Ngón tay đang bấm điện thoại của An Nhã chợt khựng lại: "Anh biết em có hẹn với Linh à?"

"Muốn theo đuổi một người thì cũng phải bỏ tâm huyết ra tìm hiểu về người đó chứ. Huống hồ anh còn có bậc phụ huynh hậu thuẫn. Thói quen sinh nhật năm nào cũng đến tiệm trà sữa của em và Linh, anh làm sao có thể không biết".

"Xem như anh lợi hại". An Nhã cười cười, gọi cho Diệp Linh một cuộc điện thoại, sau đó ba người cùng nhau đến H ồng Lâu.

H ồng Lâu thật ra là nhà hàng sang trọng ở trung tâm thành phố. Nơi đây về cơ bản là địa điểm xã giao của những người có địa vị và các thành phần có tiền trong xã hội. Bên trong được thiết kế giống như một quán trà của Nhật Bản, mỗi ô rộng bằng một gian phòng, được ngăn cách với nhau bằng một tấm ván cách âm, bên ngoài có rèm cửa che khuất.

Ba người đến một phòng trà đã đặt trước. Trong phòng, Nam đã để sẵn một chiếc bánh gato ba tầng cùng một bó hoa cẩm tú cầu rất lớn. Diệp Linh bấm tay cô nói khẽ: "Soái ca thế này, cậu không nhanh tay tóm lấy, dễ bị hốt đi lắm đấy".

An Nhã cười cười: "Mình chờ cậu có bạn trai trước".

Diệp Linh nhìn quanh căn phòng một lượt, ánh mắt không giấu nổi hạnh phúc: "Mình nói cho cậu biết một bí mật, mình mới nhận lời Cường rồi".

"Cường? Cái người cậu mới quen được ba tháng đấy hả?"

"Đúng thế. Mình thấy anh ấy rất tốt".

"Nhưng cậu còn chưa hiểu gì về người ta".

Hai người vừa nói đến đây thì Nam bỗng nhiên lên tiếng: "Nhã, lại đây thấp nển đi".

An Nhã chậm rãi tiến lại, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn anh".

Ba người ngồi trong phòng, vừa ăn uống vừa trò chuyện rất lâu. Một lát sau đó, An Nhã cùng Diệp Linh mở cửa đi tới phòng vệ sinh, không ngờ lúc qua hành lang lại đụng mặt một người.

"Cường".

Người đàn ông tên Cường kia đang chuyên tâm nghe điện thoại, thấy có người gọi tên mình liền ngoái đầu lại, sau đó nói thêm vài ba câu với đầu dây bên kia rồi cúp máy, bước nhanh về phía Diệp Linh.

"Linh, sao em lại ở đây?"

"Hôm nay là sinh nhật của Nhã, bọn em đến đây chơi một chút"

Cường liếc nhìn An Nhã, đáy mắt chợt lóe lên vài tia phức tạp. An Nhã dù cảm thấy con mắt anh ta nhìn mình có chút không tự nhiên, tuy nhiên cô vẫn lịch sự mỉm cười, gật đầu một cái.

"Anh đến đây làm gì vậy?"

"Anh tiếp khách ở đây. Vừa tiếp xong rồi".

An Nhã hơi ngẩng đầu: "Vậy mời anh đến phòng tham gia cùng tụi em cho vui"

"Được"

Ở trong phòng, hai người đàn ông uống bia, An Nhã cùng Diệp Linh trò chuyện với nhau, Cường thỉnh thoảng băng quơ liếc về phía cô, đáy mắt ngập tràn tình ý. Không hiểu sao An Nhã cứ có cảm giác anh ta là kiểu người không hề đáng tin một chút nào, lại có lai lịch rất mờ mịt. Cứ như vậy cho đến gần mười rưỡi đêm bọn họ mới rục rịch mới ra về. Không ngờ vừa ra khỏi cửa đã gặp chuyện.

Nam ra sảnh lớn thanh toán tiền trước, còn Cường hình như uống hơi say, cho nên lúc bước ra hành lang vô tình va vào người phục vụ, khay

rượu trên tay phục vụ sòng sánh rồi đổ ra ngoài, không ngờ đúng lúc đó lại có một thanh niên đi qua, thành ra cũng bị rượu bắn lên áo.

"Con bà chúng mày, không có mắt à?"

"Anh Đạt em xin lỗi, xin lỗi". Người phục vụ vội rút khăn tay lau đi vết ố trên áo sơ mi trắng tiều tụy của người đàn ông tên Đạt kia. Hắn mặc một bộ quần áo được cắt may tỉ mỉ, tóc nhuộm màu đỏ rực, giày da bóng lộn, có nhìn thế nào cũng cảm thấy người đàn ông đó là kiểu công tử lảm tiều tụy hống hách. Hắn giơ chân đạp một phát vào người phục vụ, khiến anh ta lao đảo ngã xuống đất, khay đồ trên tay cũng rơi xuống, mấy chiếc cốc thủy tinh vỡ tan tành, tạo thành những tiếng động vô cùng đinh tai nhức óc.

Mấy người ở căn phòng bên cạnh bị tiếng động này thu hút, tùm lại ở hành lang xem kịch hay. Không biết Đạt có thân phận thế nào, chỉ cần nhìn thấy mọi người trong tiệm trà này không một ai dám ra tay can ngăn là đủ hiểu anh ta thuộc kiểu người không dễ chọc vào rồi.

"Mày, mày là thằng cố tình va vào nó để rượu đổ vào người tao phải không?". Đạt túm cổ áo Cường, mắt trợn trừng đe dọa.

"Xin lỗi, tôi không cố ý"

"Không cố ý con bà mày". Đạt vung nắm đấm, đấm một phát rất mạnh vào mặt Cường, chỉ một lát sau, cả khuôn mặt anh ta liền bầm tím.

"Mày nói xem, áo của tao định thế nào? Thứ mặt hàng như mày có đủ tiền đền không? Mẹ kiếp, mới vừa ra ngoài chơi đã gặp thứ rẻ rách, bắn áo thì ông chơi thế đéo nào được nữa". Hắn buông cổ áo, ném bịch một cái Cường xuống đất, sau đó ra hiệu cho đàn em lên đấm đá anh ta túi bụi.

Diệp Linh xưa nay vẫn luôn là người nhát gan, cô chạy lại mấy lần nhưng đều bị đám vệ sĩ kia đẩy ra, sau cùng chỉ dám đứng một bên bịt miệng khóc. An Nhã thấy cảnh này liền nhíu mày, cô nhìn Cường mình đầy máu me dưới nền gạch rồi lại nhìn người đàn ông kia, sau cùng An Nhã lên tiếng:

"Này, người ta đã nói là không cố ý rồi. Tại sao còn đánh người ta"

Đạt đang đút tay vào túi quần nhếch môi nhìn người bị đánh, nghe thấy câu này liền ngoái đầu về phía An Nhã. Ở trong tiệm trà này, phụ nữ hẳn đã gặp không ít, cô nào cũng mặt hoa da phấn nhìn đến ngán rồi, hôm nay gặp được một cô gái xinh đẹp kiều thuần khiết như vậy, tất nhiên là ánh mắt anh ta liền sáng rực lên:

"Bạn trai của cô em à?"

"Không. Bạn trai của bạn tôi"

"Hay là thế này đi. Đêm nay cô em đi với anh, anh tha cho nó, thế nào?"

An Nhã nhìn Cường vẫn đang quần quai giờ tay che đầu, xung quanh mấy người đàn ông thì nhau dầm đạp, rồi lại nhìn Diệp Linh đang run rẩy bên cạnh, nước mắt đầm đìa trên mặt, cô hít sâu một hơi, chậm rãi trả lời:

"Tôi nói cho anh biết, nếu không ngừng tay lại, tôi sẽ báo công an"

"Làm ơn báo nhanh hộ anh cái. Công an toàn thành phố A này, đưa nào dám đụng đến ông đây?"

Một người đàn ông tốt bụng đứng sau An Nhã, khẽ nói: "Em gái, đừng chọc vào bọn họ. Con trai của cục phó trong bộ công an đấy, mau đi đi".

Ngón tay đang bấm điện thoại của An Nhã lập tức cứng lại. Cô hít sâu một hơi, cục phó bộ công an thì cục phó bộ công an, cô không tin trên đời này không tồn tại luật pháp. Nghĩ đến đây, cô kiên quyết bấm nút gọi, không ngờ điện thoại còn chưa kịp kết nối đã bị người ta giật mất.

"Làm cái gì vậy?"

Đạt cầm điện thoại An Nhã trên tay lắc lắc, sau đó liếc mắt ra hiệu, hai tên đứng sau anh ta lập tức tiến đến xốc nách An Nhã.

"Cô em, đêm nay đi theo anh, ngày mai báo công an thêm tội cưỡng bức cũng chưa muộn". Hắn tiến lại gần, đưa tay sờ sờ lên gò má của An Nhã,

sau đó quay đầu nói với mấy tên vệ sĩ đứng cạnh: "Đưa cô ta đến phòng tao".

"Buông ra, buông ra". An Nhã túm lấy tay Diệp Linh, vùng vằng hét lên. Mấy người đứng gần đó thấy cảnh tượng như vậy cũng nhanh chóng tản ra, dường như mọi người gặp chuyện này đã thành quen, hoặc là thế lực của Đạt lớn đến nỗi không một ai, kể cả quản lý ở đây cũng không dám đụng.

An Nhã cố gào thật to, chỉ hy vọng Nam ở ngoài kia có thể nghe thấy, tuy nhiên ở đây không gian quá lớn, thành ra cách một quãng đã không nghe thấy bên này xảy ra chuyện gì. Cô cứ bị lôi đi xềnh xệch như thế, Diệp Linh vừa khóc vừa chạy theo, khi đi qua một phòng trà ở đầu hành lang, bỗng nhiên có một tiếng người truy đến.

"Dừng lại".

Cả Đạt lẫn mấy tên vệ sĩ của hắn ta lập tức ngừng lại.

Vì vị trí chiếc bàn kia quá tối, lại bị ngăn cách bởi một tấm rèm nên An Nhã không thể nhìn thấy người ngồi phía bên trong là ai, cô cố gắng nheo mắt, trong lòng hy vọng mãnh liệt người đó là Dương Kiến Thành. Chỉ cần có Dương Kiến Thành, là ai cô cũng không sợ.

"Mẹ kiếp. Đứa nào dám ra lệnh cho ông đây?". Đạt hùng hùng hổ hổ, ngang ngược xông vào bên trong, khi hắn ta đẩy tấm rèm ra, sắc mặt liền tái mét.

"Anh... anh...". Hắn vừa mới lắp bắp nói đến đây thì người liền bắn đi xa mấy mét, có lẽ bị một ăn một phát đập không hề nhẹ.

"Mẹ kiếp. Mà nhất định chán sống rồi". Lôi bước ra từ sau tấm rèm, phui phui tay: "Mày chửi tao, tao cùng lắm là bẻ cái hàm răng chó của mày. Nhưng mày chửi anh Thành... chặc chặc..."

Anh Thành!!! Dương Kiến Thành. Đúng là anh rồi!!!

Hai tên vệ sĩ đang xốc nách An Nhã nghe thấy hai chữ Anh Thành liền run như cầy sấy, bàn tay không kìm được lấy bấy buông cô ra, hai chân bọn hắn mềm nhũn, tưởng chừng còn suýt chút nữa té ra quăng.

Đạt vừa quỳ vừa bò trên nền gạch, lết tới trước bàn: "Anh Thành, em xin lỗi. Em không biết là anh, em không biết. Em có mắt như mù. Xin anh tha cho em"

Người phía bên trong tấm rèm chậm rãi đứng dậy, bóng dáng cao lớn ngập tràn sát khí khiến cả khoảng không gian bỗng sặc máu tanh. Giây phút đó, không hiểu sao trái tim An Nhã lại đập điên cuồng trong lồng ngực, một cảm giác hồi hộp lẫn vui mừng cứ như một cơn cuồng nộ không ngừng xông lên đại não cô, từng sợi dây thần kinh căng ra cao độ. Hai tháng rồi không gặp, cũng không nghe bất cứ tin tức gì của anh ta, dù rất nhiều lần cô đến tiệm cafe Gió Đông ngồi chờ một thứ gì đó rồi lại nhanh chóng rời đi, trong lòng thật sự không thể phủ nhận được một điều rằng: cô rất mong được gặp lại Dương Kiến Thành.

Người đàn ông mặc áo sơ mi đen, quần tây đen bước ra khỏi vùng tối, ánh mắt vừa lạnh nhạt vừa đậm bạc liếc qua người An Nhã, một lát sau mới chậm rãi mở miệng:

"Tha chuyện gì?"

"Em không biết là anh ở trong đó, em lỡ miệng. Sau này không dám nữa, anh tha cho em một lần thôi"

"Được"

Đạt không ngờ được Thành gật đầu đồng ý nhanh đến vậy, trán hắn ướt đầm mồ hôi, rồi rút cảm ơn: "Cảm ơn anh Thành, cảm ơn anh"

"Tao cho mày mười giây, mày lần bao xa được thì lần. Hết mười giây...". Kiến Thành nói đến đây, Lôi liền rút ra một khẩu súng, lặng lẽ tháo chốt an toàn: "Súng không có mắt".

"Anh Thành...em"

"Chín... Tám".

Kiến Thành đút tay vào túi quần, đứng đưng không nói gì, Lôi đứng bên cạnh, thản nhiên đếm số.

Đạt mặt mày trắng bệch như tờ giấy, vội vội vàng vàng lết dậy, cùng hai tên vệ sĩ quay đầu chạy như bay ra khỏi hành lang. Chỉ có đi đầu bọn chúng chưa kịp mất dạng thì một viên đạn đã găm thẳng vào bắp chân của Đạt, máu bắn ra tứ phía, văng lên tường, hắt khuyu xuống ôm chân gào thét như heo bị chọc tiết.

An Nhã thấy cảnh này không phải lần đầu cho nên cũng chỉ hơi kinh hoảng một chút, tuy nhiên Diệp Linh đứng bên cạnh đã sợ hãi đến nỗi sắp ngất xỉu tới nơi. Mấy người ở các gian phòng bên cạnh ban nãy vừa tụ tập xem trò hay, bây giờ ai nấy đều trốn chui trốn lủi trong phòng, đến thở mạnh cũng không dám nữa. Khỏi phải nói, tất cả mọi người ở đây đều tự biết rằng: Dương Kiến Thành hành động đặc biệt khủng bố, cách tốt nhất là nên né ra xa thì hơn.

Kiến Thành lười biếng xoay người đi vào trong phòng, đi được hai bước đường như chợt nhớ ra đi đâu gì, anh nghiêng đầu quay lại với Lôi: "Cắt gân tay hắn đi".

Sau đó bước qua tấm rèm, đi thẳng.

Tên Đạt kia vẫn ôm chân nằm lăn lộn, khi nghe Kiến Thành nói vậy chỉ có thể mở to mắt tuyệt vọng. Dương Kiến Thành xưa nay chỉ nói một, chưa từng nói hai, bây giờ dù có quỳ lạy van xin đến đâu rơi máu chảy cũng đâu vô nghĩa.

Mấy người đàn em của Lôi đi đến, lôi xềnh xệch Đạt ra ngoài. Khi hắn vừa đi khỏi đó thì Nam cũng thanh toán xong, anh ta vội vã chạy đến trước mặt An Nhã, lo lắng nắm vai cô:

"Nhã, có chuyện gì vậy? Linh sao thế?"

An Nhã lắc đầu: "Không sao, xảy ra chút chuyện hiểu nh ần thôi. Anh có thể vào trong kia, cùng bọn em đỡ Cường đi ra được không?"

"Được, em đợi anh ở đây"

Khi An Nhã đi qua căn phòng kia l ần nữa, mặc dù đứng bên ngoài này không thể nhìn ra được cảnh tượng gì bên trong, tuy nhiên cô cảm nhận được rất rõ ràng một ánh mắt sắc như dao từ trong đó chiếu thẳng lên người mình, sống lưng bỗng nhiên trở nên lạnh toát.

Dương Kiến Thành, đây là l ần thứ ba anh ta cứu cô. An Nhã thật sự rất muốn nói một câu cảm ơn, thế nhưng cô lại đứng ch ần chừ h ồi lâu, thực lòng không dám bước vào căn phòng đó nửa bước. Thế giới của anh ta màu đen, sắc mùi máu tanh, thế giới của cô màu trắng, êm ả yên bình, giữa hai người luôn luôn t ồn tại một khoảng cách không thể nào phá vỡ.

Nam đỡ Cường đi tới, thấy An Nhã đứng th ần người trước cửa phòng, anh đi đến g ần phía cô, một tay nắm lấy tay An Nhã, nhẹ nhàng lên tiếng:

"Nhã, chúng ta về thôi"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tìm Anh Giúp Đỡ

Dưới sự ra mặt trực tiếp của Dương Kiến Thành, mấy người bọn họ an toàn ra khỏi nhà hàng, sau khi đưa Cường đến bệnh viện xong xuôi, Nam mới lái xe đưa An Nhã về nhà.

"Nhã, anh xin lỗi. Hôm nay sinh nhật em mà lại để xảy ra chuyện".

"Không sao đâu. Em cũng không việc gì mà"

Nam rút ra từ trong túi một chiếc hộp màu nhung đỏ, vươn tay đưa đến trước mặt An Nhã: "Cái này tặng sinh nhật em".

Thấy cô nhìn chiếc hộp chần chừ hồi lâu, Nam đành nói tiếp: "Cái này lúc anh đi công tác, tiện tay mua về thôi. Em đeo thử xem đẹp không?"

An Nhã cảm thấy có chút khó xử, sau cùng vẫn chậm rãi cầm lấy chiếc hộp mở ra, bên trong là một sợi dây chuyền có mặt hình holly sáng lấp lánh: "Đẹp quá, cảm ơn anh".

Một lát sau, xe dừng lại trước căn biệt thự màu trắng ở tiểu khu Vạn Kim Phúc, An Nhã xuống xe, sau khi vừa xoay người vào trong nhà thì Nam lại bất chợt lên tiếng: "Nhã".

"Dạ"

"Anh theo đuổi em, có được không?"

Cô nắm chắc hộp nhẫn màu nhung trong tay, vì dùng lực quá mạnh cho nên lòng bàn tay liền truyền đến một cảm giác đau nhói. Vài phút sau An Nhã mới trả lời: "Để em suy nghĩ đã".

Đêm hôm ấy, mặc dù nằm trên giường, bên cạnh là sợi dây chuyền hình hồ ly để yên lặng trên mặt bàn nhưng đầu óc của An Nhã lại cứ không ngừng hiện lên hình ảnh của Kiến Thành trong tiệm trà ban nãy. Không biết từ khi nào, cái tên Dương Kiến Thành lại khắc sâu trong lòng cô đến vậy, mặc dù anh ta lúc nào cũng lạnh lùng tàn nhẫn nhưng An Nhã không thể phủ định được một điều rằng: Kiến Thành là kiểu đàn ông cực kỳ đáng tin cậy, khí chất trời đất tỏa ra từ anh ta thực sự luôn khiến người ta phải kinh tâm động phách, hơn thế nữa anh ta cho cô cảm giác an toàn tuyệt đối, chỉ cần có Kiến Thành xuất hiện, An Nhã liền cảm thấy trên đời này không còn thứ gì đáng sợ nữa.

Cô thở dài một tiếng rồi nặng nề đi vào giấc ngủ. Hai người đàn ông, cùng tuyên bố theo đuổi nhưng mỗi người lại mang một phong cách riêng biệt. Dương Kiến Thành đứng trước bao nhiêu người khẳng định: "Tôi nhất định sẽ làm cho em thích tôi", so với một câu "Anh theo đuổi em, có được không", thật sự có mị lực hấp dẫn hơn rất nhiều.

Dương Kiến Thành, bây giờ nghĩ lại mới cảm thấy anh bá đạo thật đấy!!!

***

Một tuần sau, An Nhã nhận được tin Diệp Linh mất tích.

Cô vội vàng chạy đến đồn công an, thấy bà ngoại ngồi ở dãy ghế chờ ngoài hành lang, bờ vai gầy khẽ run run, nước mắt ướt nhòe gương mặt già nua sương gió.

"Bà ngoại".

Thấy An Nhã chạy đến, bà ngoại liền quay người lại, hai mắt đỏ hoe: "Nhã, Linh mất tích rồi. Bà không tìm được nó nữa"

"Bà ngoại, kể cho con nghe đi, tại sao Linh lại mất tích"

"Sáng hôm qua nó vẫn đi làm bình thường, còn dặn bà buổi tối không phải nấu cơm, đến tối nó sẽ mua đồ ăn mang về. Cả đêm hôm qua nó

không về, điện thoại cũng không liên lạc được"

"Đề con gọi tới công ty"

"Sáng nay người của công ty vừa gọi tới, nói là không thấy nó đi làm".

An Nhã suy nghĩ một lát rồi nắm lấy bàn tay bà, khẽ vỗ về "Bà, chắc Linh không sao đâu. Con đưa bà về, có kết quả công an sẽ liên lạc lại"

"Ừ".

Sau khi đưa bà ngoại về nhà, An Nhã liền bắt Taxi đến một chung cư trên đường xxx, đã có lần cô nghe Diệp Linh nói Cường ở đó, bây giờ lại không biết số điện thoại của anh ta cho nên chỉ có thể đến đó đi tìm.

An Nhã đến phòng quản lý, hỏi xin danh sách những người ở đây, nhưng có tìm thế nào cũng không thấy ai giống như bạn trai của Diệp Linh cả. Rút cục khi không thể tìm thấy thông tin gì, cô chỉ có thể nhờ ba can thiệp để công an triển khai tìm Diệp Linh sớm hơn một chút. Ba ngày sau cuối cùng bên công an thông báo kết quả: Diệp Linh bị bọn buôn người bắt cóc bán ra nước ngoài. Bây giờ có lẽ cũng đã xuất cảnh rồi.

Nhìn tấm ảnh chân dung của tên buôn người qua hồ sơ lưu trữ của công an, An Nhã mới giật mình phát hiện ra, đó là bạn trai của Diệp Linh.

Diệp Linh ngây thơ như vậy, nhất định là bị hấn lừa rồi. Ngay từ đầu, cô đã cảm giác hắn ta có điều gì đó rất khó hiểu, tóm lại là không hoàn toàn, không ngờ Cường lại là tên buôn người đang trong tầm truy nã của cảnh sát đi đầu tra như vậy.

An Nhã thở dài một tiếng, lăn đi lộn lại trên giường cả đêm vẫn không ngủ được. Người còn trong địa phận Việt Nam thì mới có ít nhiều hy vọng về khả năng tìm được, bây giờ xuất cảnh rồi, tìm được Diệp Linh quả thực như mò kim đáy bể. Thêm vào đó, việc tìm cô ấy còn liên quan đến chính sách pháp luật giữa hai quốc gia, không thể một sớm một chiều mà có thể nhờ cảnh sát nước khác tìm ra Diệp Linh được.

Hai ngày tiếp theo, An Nhã nhận được tin Diệp Linh đã bị bán cho một tổ chức buôn bán vũ khí ở H ồng Kông. Nghe nói gần đây bang phái Tất Kỳ ở đặc khu kinh tế này đang thiếu phụ nữ rót rượu phục vụ cho các sòng bài nên ra sức thu mua các cô gái từ khắp nơi trên thế giới, trước tiên là bán cơ thể của cô ta cho các hộp đêm, sau đó khi không dùng thân xác để kiếm tiền được nữa sẽ được chuyển sang sòng bài rót rượu.

Cảnh sát H ồng Kông dù vẫn nhận lời tìm kiếm Diệp Linh nhưng thực sự lại chưa có khả năng đụng đến bang phái lớn này, cho nên hồ sơ Diệp Linh mất tích vẫn xếp vào đó, không có gì tiến triển.

Bà ngoại của Diệp Linh làm nghề thu lượm ve chai, từ khi cô ấy mất tích, ngày nào bà cũng đạp xe đi khắp nơi hỏi tin tức của cháu gái, đôi mắt già nua vốn đã đục, nay lại vì khóc nhiều mà trở nên mờ h ắn đi, thành ra đi xe đạp bị té rất nhiều lần, cơ thể g ầy g ầy xương xương chưa bao giờ hết vết trầy xước.

An Nhã không dám nói cho bà ngoại biết sự thật về chuyện Diệp Linh đã bị bán sang H ồng Kông. Sau khi trở về từ ngôi nhà xiêu vẹo của bà ngoại Diệp Linh ở gần bãi rác, cô quyết định đến gặp Dương Kiến Thành.

Thật ra trong đầu An Nhã đã suy nghĩ đến việc nhờ Kiến Thành giúp đỡ từ lâu, tuy nhiên cô thật sự không dám chắc thế lực của anh ta có đủ lớn để so sánh với bang phái Tất Kỳ hay không, vả lại, anh ta có đồng ý giúp cô hay không mới là điều quan trọng. Kiến Thành chắc chắn không thích nhúng tay vào chuyện của người khác, càng không có lý do gì để giúp cô. Nhưng mà... thật sự An Nhã cùng đường rồi, nhìn bà ngoại mỗi ngày một héo hon như vậy cô không thể kiên nhẫn thêm được nữa. Cô phải tìm Diệp Linh, bằng giá nào cô cũng phải tìm được Diệp Linh.

***

Tòa nhà công ty tài chính Minh Dã.

An Nhã đứng dưới vỉa hè, ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà cao sừng sững giữa trung tâm thành phố A, biển hiệu quảng cáo cỡ lớn Công ty tài chính

Minh Dã đập vào mắt khiến lồng ngực cô dường như có một áp lực vô hình đè nặng, khó chịu không sao thở nổi.

Cô lẩm bẩm trong miệng mấy từ: Vì Diệp Linh, vì Diệp Linh, cố lên, cố lên...

Niệm thần chú xong xuôi, An Nhã hít sâu một hơi rồi đi vào tòa nhà. Rất may, lễ tân ở đây nói Tổng giám đốc hiện đang việc trong phòng riêng tại tầng 45, tuy nhiên nếu không đặt lịch hẹn trước thì không có khả năng được gặp.

An Nhã đến số điện thoại của anh ta còn không có, chẳng qua lần trước đi xã giao thay người khác mới vô tình biết Kiến Thành là giám đốc công ty tài chính Minh Dã nên mới lặn lội đến tận đây, làm sao có chuyện đặt lịch hẹn trước?

Cô đi đi lại lại dưới đại sảnh một hồi, sau đó lựa lúc không có ai chú ý liềm nhảy vào thang máy, đi thẳng lên tầng 45.

Thang máy vừa mở ra, hàng lang trước mắt đã có một đoàn người mặc áo đen đứng sẵn, mặt mày ai ai cũng lạnh như băng.

"Cô là ai?"

An Nhã nhìn thấy mấy người đàn ông từ đầu đến chân mặc đồ đen như vậy liềm không nén nổi run rẩy, phải cố gắng lắm mới có thể miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, trả lời: "Tôi tìm gặp Tổng giám đốc"

"Có hẹn trước không? Giấy tờ tùy thân đâu?"

"Tôi... tôi không có"

"Không có thì mời quay lại, tổng giám đốc không tiếp người lạ"

"Nhưng anh ời, tôi có việc quan trọng thật mà. Cho tôi gặp..."

An Nhã vừa nói đến đó thì phía sau lưng mấy người vệ sĩ truyền đến một giọng nói: "Chuyện gì vậy?"

Đám vệ sĩ tách ra, cung kính cúi đầu chào "Anh Lôi", khi đó An Nhã mới thấy người đàn ông đó chính là người đã băng bó vết thương trên vai cho cô, còn đi cùng Kiến Thành ở tiệm trà lần trước, nếu may mắn, có lẽ anh ta vẫn còn nhớ cô.

"Anh Lôi, tôi đến tìm anh Thành".

Lôi quan sát An Nhã một lượt, sau đó ngẫm nghĩ một lúc lâu, vài phút sau mới gật gật đầu: "Đại ca đang ở trong phòng, cô tìm anh ấy có việc gì"

"Có thể gặp Thành rồi nói được không?"

Lôi dẫn An Nhã đến trước một cánh cửa lớn, hai bên cửa đầu có vệ sĩ đứng canh. Sau khi gõ cửa mấy tiếng, bên trong có người nói: "Vào đi", Lôi mới đẩy cửa bước vào.

"Anh Thành, cô ấy đến tìm anh".

Kiến Thành đang bàn bạc chuyện gì đó với hai người đàn ông, An Nhã nhận ra một người là Kiệt, còn một người thì cô chưa gặp bao giờ. Thấy cô bước vào, tất cả mọi người trong phòng đột nhiên im bặt.

"Anh Thành". Dương Kiến Thành có lẽ bị cuồng màu đen thì phải, cả năm lần gặp anh ta, lần nào cũng thấy anh ta mặc sơ mi đen, chỉ có kiểu dáng hơi khác đi một chút.

"Có chuyện gì?"

"Tôi đến... là có chút việc... muốn thương lượng".

Nghe xong câu này, Kiệt có hơi nhú mày. Dương đứng bên cạnh hiểu chuyện liếc cúi xuống nói: "Đại ca, bọn em ra ngoài trước".

Kiến Thành hơi gật đầu, mấy người đàn ông mặt mày lạnh lẽo như băng lập tức mở cửa bước ra ngoài.

Khi vừa bước ra khỏi cửa, mấy khuôn mặt cứng ngắc đột nhiên thay đổi 180 độ, Dương không nhìn được, chạy tới áp mặt vào cánh cửa lớn, vênh

tai lắng nghe người bên trong nói gì, không quên kéo Kiệt và Lôi tham gia.

Ba người này chính là ba trụ thủ đắc lực nhất của Dương Kiến Thành. Vậy mà lại đi nghe lén như vậy, lũ đàn em đứng ngoài hành lang không tò mò mới lạ.

"Anh Lôi, đây là chị dâu phải không? Người mà anh kể lần trước ấy, cô mà được đại ca ôm đấy".

Vài phút trước vẫn còn ra dáng sát thủ chuyên nghiệp, sắc mặt không biểu lộ ra cảm xúc gì, vài phút sau cả hành lang toàn vệ sĩ lập tức túm năm tùm ba lại hóng hớt trước cửa phòng Dương Kiến Thành.

"Đúng rồi đấy. Trên máy bay, đại ca còn ôm cô ấy nữa cơ. Vuốt má cô ấy thế này này". Lôi làm lại động tác Kiến Thành đưa tay chạm vào gò má của An Nhã lúc cô bị thương ở trên trực thăng. Cả đám vệ sĩ đều trợn mắt há mồm, miệng mở to đến mức cằm suýt rơi xuống đất.

"Anh Lôi nhất định lừa bọn em. Em chưa thấy đại ca thích phụ nữ bao giờ, nắm tay còn chưa"

"Lần trước đại ca say, có một em ngực bự lén vào trong phòng, cởi trần truồng ra trước mặt, vậy mà anh ấy chỉ nói đúng một câu: Cút. Em không tin đại ca thích phụ nữ"

"Mày thì biết gì, người không bao giờ nhúng tay vào chuyện của người khác như đại ca mà trực tiếp ra mặt giúp cô ấy ba lần rồi đấy"

"Ba lần á? Vậy sau này cô ấy chắc chắn là chị dâu của chúng ta rồi".

Một tên lúc nãy có lỗi ngăn cản An Nhã vào phòng của Dương Kiến Thành, mặt mày trở nên vô cùng khó coi: "Từ giờ cô ấy mà đến đây, em không dám cản nữa"

"Nhưng mà chị dâu nhìn cũng xinh xắn nhỉ"

"Câm miệng đi, đến lượt mày ngấm đấy à".

Đây chính là tin tức chấn động đến nỗi khắp giới xã hội đen ai ai cũng phải kinh ngạc, đừng nói đến đám vệ sĩ đã được rèn luyện qua máu tươi và xác chết nhiều năm này, đến cả mấy trợ thủ đắc lực mặt sắt đen sì của Kiến Thành cũng không nhịn được kích động mà bỏ cả vị trí để buôn chuyện như đàn bà. Suy cho cùng, đại ca của họ vô dục vô cầi đã quá lâu, bây giờ tự nhiên có phụ nữ tìm đến tận cửa như vậy, anh em dưới trướng liền coi đây là chuyện đại hỷ của cả bang phái, mặt mày ai nấy đều hiện rõ sự vui mừng kích động, còn hận không thể tổ chức ngay một đám cưới hoành tráng nhất xã hội đen cho Dương Kiến Thành.

Kiệt không tham gia vào mấy trò này, anh ta chỉ im lặng rút khăn tay ra lau lau súng, hai đầu mày nhíu lại.

An Nhã đến tận đây chắc chắn là có chuyện, mà anh ta lại không muốn đại ca mình phải vì một người phụ nữ mà tự chuốc thêm phiền phức. Có đi ầu, giúp hay không giúp, không phải do anh ta quyết định.

***

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đồng Ý Giúp

Sau khi mấy người đàn ông trong phòng đi rồi, đột nhiên An Nhã lại cảm thấy không khí ở đây vô cùng căng thẳng. Lúc đứng dưới đại sảnh, cô quyết tâm bao nhiêu, bây giờ đứng trước Dương Kiến Thành, bị bức bách bởi khí chất lạnh lẽo của anh ta, cô lại càng nhụt chí bấy nhiêu.

An Nhã cứ đứng im một chỗ, mắt chăm chăm nhìn xuống cổ tay mình, bỗng dưng lại không biết bắt đầu từ đâu mới phải.

Dương Kiến Thành ở phía đối diện cũng không nói gì, anh thoải mái tựa lưng vào ghế bọc da, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn An Nhã, điệu bộ vô cùng lười biếng.

Một lát sau, An Nhã phải cố gắng lắm nhả trong miệng mấy lần, sau đó hít sâu một hơi lấy tinh thần mới có thể lên tiếng:

"Tôi...hôm nay đến đây là vì... có chút chuyện ... muốn nhờ anh giúp"

Kiến Thành vẫn im lặng, hai hàng mày cương nghị hơi nhếch lên, hàm ý chờ đợi cô nói tiếp.

"Tôi có một người bạn bị bắt cóc bán sang nước ngoài, nghe nói đã bị bang Tất Kỳ ở Hồng Kong mua. Tôi rất muốn tìm cô ấy"

"Tôi không phải là công an"

"Tôi biết. Vì cảnh sát hai nước không có khả năng xử lý việc này cho nên tôi mới tìm đến anh". An Nhã ngẩng đầu nhìn người đàn ông có gương mặt hoàn hảo đến từng đường nét đang ngồi phía đối diện, trong lòng bỗng trào dâng một niềm tin rất mãnh liệt: "Tôi nghĩ chỉ có anh mới có thể giúp tôi tìm lại được cô ấy"

Nghe một người con gái xinh đẹp như vậy ca tụng mình, nét mặt của Dương Kiến Thành từ đầu đến cuối đầu không hề thay đổi, vẫn lạnh lùng thờ hững như không: "Tại sao tôi phải giúp cô?"

An Nhã vốn đã chuẩn bị sẵn trong đầu câu trả lời cho tình huống này, bởi vì cô biết, lần này đến đây chẳng qua chỉ là níu kéo một chút hy vọng vô cùng nhỏ nhoi mà thôi, người như anh ta làm sao có khả năng chịu giúp đỡ một người không có chút giao tình nào như cô.

"Tôi cũng không nghĩ ra được lý do tại sao anh phải giúp tôi. Chỉ là vẫn muốn đến gặp anh một lần"

Nếu là người khác, nhất định cô sẽ nói: "Tôi có tiền, tôi có thể trả tiền cho anh", thế nhưng người ta là tổng giám đốc một công ty tài chính lớn, lại không thích phụ nữ, một người vừa có tiền vừa vô dục vô cầu như Dương Kiến Thành, cô thật sự không biết phải trả một cái giá như thế nào thì mới có thể nhận được một cái gật đầu của anh ta.

"Nếu không còn việc gì". Anh ta ngừng lại một lát, tầm mắt di chuyển về phía cửa chính: "Cửa chính ở đằng kia"

An Nhã thấy Kiến Thành ra lệnh đuổi khách rõ ràng như vậy, tâm tình bỗng nhiên chùng xuống, nghĩ đến Diệp Linh ở đất khách quê người bị người ta chà đạp, nghĩ đến sau này không được gặp lại cô ấy nữa, nghĩ đến bà ngoại đang héo hon từng ngày, hai hốc mũi cô bất giác cay cay. Hy vọng duy nhất của cô là Dương Kiến Thành, nhưng anh ta lại dứt khoát từ chối như vậy, cô còn có thể nhờ cậy ai bây giờ.

"Thành, anh có thể suy nghĩ lại được không? Có thể giúp tôi tìm cô ấy được không? Tôi biết anh không cần tiền, cũng không có hứng với phụ nữ, tôi không nghĩ ra được lý do gì cả. Anh cần gì, muốn gì, có thể nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ cố gắng, anh giúp tôi được không?"

Dương Kiến Thành đang viết lách cái gì vào tập văn kiện dưới bàn, đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn An Nhã: "Ai nói với cô tôi không có hứng với phụ nữ?"

Cả giới xã hội đen ở thành phố A này, không một ai là không biết, sáu từ "Không có hứng với phụ nữ", nhất định không được nói trước mặt Dương Kiến Thành. Cũng vì chuyện không có hứng này mà không ít đàn em liền mặc định Kiến Thành chỉ thích đàn ông, không thích phụ nữ. Bởi vậy cho nên sáu chữ "Không có hứng với phụ nữ" đã trở thành đại kỵ đối với anh ta.

An Nhã bỗng nhiên chột dạ, cô hơi bối rối sửa lại lời vừa nãy: "Ý của tôi không phải vậy. Ý của tôi là bởi vì anh không thích phụ nữ, nên mới không có hứng với phụ nữ... À, không phải... tôi xin lỗi"

Cô càng nói càng sai, càng nói càng cuống, đối diện với ánh mắt như muốn giết người của Kiến Thành, không ngất xỉu là may rồi, luống cuống đến nỗi ăn nói lộn xộn cũng tạm coi như là phản ứng bình thường mà thôi.

Kiến Thành chăm chăm nhìn An Nhã, trong lòng đột nhiên lại nhớ đến người đàn ông đã đi cùng cô lúc ở tiệm trà Hồng Lâu, dạ dày liền như ăn phải một bát giấm chua. Cô ta sao không đến nhờ vả bạn trai của mình, tự nhiên chạy tới đây van xin anh giúp đỡ làm gì, chẳng lẽ nghĩ anh không thích phụ nữ cho nên mới to gan như vậy?

Qua một lúc lâu sau đó, anh mới chậm rãi mở miệng: "Tôi muốn gì, cô đâu đáp ứng?"

Giữa lúc An Nhã đang định buông xuôi thì lại đột nhiên thấy Kiến Thành nói như vậy, cô nghĩ cũng không thèm nghĩ đã gật đầu lia lịa: "Đúng, cái gì cũng đáp ứng, miễn là tôi có đủ khả năng".

Nghe xong câu này, Dương Kiến Thành hơi nhếch mép, để lộ ra một nụ cười nửa miệng vô cùng quyến rũ, cũng cực kỳ tà mị, bất giác khiến An Nhã lạnh buốt sống lưng.

Khi cô còn chưa biết Kiến Thành cười như vậy có nghĩa là gì thì anh đã đứng dậy, sải bước tiến về phía An Nhã, sau đó nắm lấy cổ tay cô, kéo đi.

"Này, anh làm cái gì vậy?"

"Chuyện tôi muốn, cô chắc chắn có đủ khả năng"

An Nhã mặt ngệt ra, không hiểu trời trăng cái gì thì đã bị lôi đến một cánh cửa nhỏ, Kiến Thành đẩy cửa ra, cô mới biết bên trong là một phòng nghỉ được sắp xếp gọn gàng, ga giường cũng được trải rất phẳng phiu sạch sẽ.

Anh đẩy An Nhã xuống giường rồi giờ chân đạp cửa lại "R ần" một tiếng, những ngón tay đẹp đẽ nới lỏng mấy cúc áo cổ. Bấy giờ An Nhã mới bắt đầu có phản ứng, cô lập tức ch ồm dậy: "Thành, anh đừng...đừng...này"

"Cô không muốn tìm bạn cô sao? Điều kiện nào cũng đáp ứng?"

Trong khi đó, ở phía bên ngoài, mặc dù không h ề nghe thấy rõ người bên trong nói chuyện gì nhưng mấy tên hóng hớt đứng ngoài cũng có thể nghe được tiếng đạp cửa từ bên trong truyền ra.

Dương tròn mắt, há hốc miệng kinh ngạc, mãi đến gần hai phút sau mới có thể lắp bắp hỏi Lôi: "Anh... anh Lôi... anh đấm em một cái đi. Đại ca với cô gái kia... ấy... ấy... là thật, hay là mơ vậy?"

"Ờ, tao cũng đang phân vân"

Lôi không nể nang, giờ tay đấm một phát vào mặt Dương. Hắn ôm mặt kêu lên: "Ồi mẹ kiếp, đau thật đấy. Anh em ơi, là sự thật đấy. Đại ca có đàn bà thật đấy"

Cả một lũ mặc áo đen mặt mày cứng ngắc đầu tròn mắt há m ồm, gật gù lia lịa, sau đó cuống quýt tiếp tục vênh tai áp mặt vào cánh cửa nghe lén. Giữa một đám người nhốn nháo như vậy, chỉ có duy nhất một người vẫn lặng lẽ lau súng, anh ta dường như không quan tâm đến chuyện đang xảy ra nhưng đầu mày lại không kìm được mà khẽ nhú lại.

Bên trong phòng nghỉ, người đàn ông cao lớn đang đề lên một cô gái có dáng người vô cùng mảnh khảnh, dù cô có vùng vẫy chống cự thế nào

cũng không xi nhê gì so với thân hình cao 1m89 nặng 78kg của Dương Kiến Thành. An Nhã nghiêng răng gào lên:

"Này, từ từ đã"

"Gì?"

"Anh có đồng ý giúp tôi không? Anh chắc chắn tìm được bạn tôi chứ?"

Kiến Thành hơi ngừng lại, ánh mắt thâm sâu như biển không kiêng dè nhìn thẳng vào đôi đồng tử đẹp đẽ của An Nhã: "Bất kể ai có thể giúp cô, cô đều đồng ý thế này?"

An Nhã mím môi, thực muốn trả lời một câu: Không phải. Cô mặc dù đến đây là vì muốn trao đổi điều kiện với Dương Kiến Thành, cũng xác định rằng anh ta muốn bất kỳ cái gì, cô đều có thể đồng ý. Tuy nhiên, cô lại chưa bao giờ nghĩ tới một điều rằng: Nếu không phải là Kiến Thành, thì cô sẽ thế nào. Hoặc là, An Nhã chưa từng có cảm giác bài xích sự đụng chạm của anh ta, cho nên mới không suy nghĩ nhiều như vậy.

Nghĩ đến đây, cô bất giác giật mình. Nếu người có thể giúp cô không chỉ có Kiến Thành, liệu cô có đồng ý nhanh như vậy được không?

"Anh có thể đem bạn tôi trở về được không?"

Ánh mắt của Kiến Thành nhìn An Nhã xuất hiện vài tia chán ghét, giữa lúc anh định buông cô ra, ng ẩng dậy thì An Nhã lại bỗng nhiên níu lấy tay áo anh: "Tôi biết trên đời này không một ai có thể giúp tôi ngoài anh, cho nên mới đến đây"

Không phải là bất kỳ ai giúp tôi, thì tôi sẽ đồng ý. Mà bởi vì tôi biết, người duy nhất có thể giúp tôi chỉ là Dương Kiến Thành. Một câu khẳng định triệt để.

Kiến Thành hơi khựng lại, anh cúi xuống nhìn người con gái đang run rẩy trong lòng, dù cô cực kỳ run sợ nhưng ánh mắt lại hiện lên sự kiên định khó che giấu. Trên người của An Nhã toát lên sự khẳng khái mạnh mẽ,

không giả vờ yếu đuối, không thương cảm giả tạo, bất giác lại khiến đáy lòng anh nổi lên một cảm giác thương xót xen lẫn trân trọng. Đây là thứ xúc cảm anh chưa từng xuất hiện với bất cứ người nào, An Nhã chính là cô gái đầu tiên.

Kiến Thành hít sâu một hơi, buông cô ra, sau đó đi đến cửa sổ lớn trong phòng, lặng lẽ châm một điếu thuốc.

An Nhã cũng không dám nói thêm gì, chỉ nhẹ nhàng ng ồi dậy, chỉnh lại váy áo đã xộc xệch rồi giương mắt nhìn về phía bóng dáng người đàn ông cao lớn đang đứng ngược sáng. Cơ thể anh rất đẹp, nước da trắng khỏe khoắn, khi mặc áo sơ mi màu đen trông lại càng cực kỳ nổi bật, tấm lưng cũng rất có phom.

Người đàn ông này có khuôn mặt khiến biết bao nhiêu cô gái phải điên đảo, dáng người rất đẹp, khí chất cũng tốt như vậy, tại sao lại đi làm xã hội đen? An Nhã không thể nén được tiếng thở dài trong lòng, thật là uổng phí.

Cả gian phòng ng ỉ chìm trong yên tĩnh rất lâu, mãi gần nửa tiếng sau đó, Kiến Thành mới chậm rãi xoay người lại, dập điếu thuốc hút dở vào gạt tàn ở bệ cửa sổ: "Bạn của cô tên là gì?"

"Cô ấy tên là Diệp Linh. Từ nhỏ đã mồ côi, Linh ở với bà ngoại, giờ bà đã cao tuổi rồi, cuộc sống trước kia cũng chỉ có hai bà cháu nương tựa nhau. Tôi...."

An Nhã nói đến đây, khóe mắt cay cay, không thể nào nói tiếp được. Cô phải hít mấy ngụm không khí thật lớn, cố gắng cho nước mắt không chảy ra, một lát sau mới có thể lên tiếng:

"Thành, tôi sẽ làm người đàn bà của anh. Yên lặng đứng sau anh, sẽ không xuất hiện cùng anh, sẽ không trở thành nhược điểm của anh, tôi chỉ đứng trong bóng tối thôi. Anh hãy giúp tôi đi"

"Cô cho rằng tôi cần cô trở thành đàn bà của tôi?"

"Tôi biết anh không cần. Nhưng tôi thật sự không có gì để trao đổi cả"

Trước đây, Kiến Thành vì cứu Kiệt mà từng đỡ thay anh ta một viên đạn, khi đó đầu đạn đi chệch cuống tim chỉ 2cm, suýt chút nữa thì đã bỏ mạng ở Campuchia. Bây giờ, An Nhã lại vì một người bạn của mình là chấp nhận đem cơ thể cô ra để trao đổi với anh, dù biết cách giúp đỡ bạn bè giữa đàn ông và đàn bà đương nhiên khác nhau, tuy nhiên không phải vì thế mà anh cảm thấy xem thường An Nhã. Hơn nữa, cô đã khẳng định chỉ có anh mới có thể giúp được, cũng tương đương với việc, bản thân cô chỉ có thể giao cho anh. Dương Kiến Thành xưa nay không thích phiêu hã, bây giờ lại bỗng nhiên muốn nhúng tay vào chuyện của người khác.

Một lát sau, anh xoay người đi ra phía cửa, An Nhã cũng xuống giường đi theo sau. Kiến Thành chậm rãi ngồi xuống bàn làm việc, sau đó không thèm ngẩng đầu lên, nói lớn một câu không đầu không cuối:

"Vào đây"

Mấy tên đàn em đang nghe lén đột nhiên giật bắn mình, tuy nhiên do tác phong nhanh nhẹn đã được rèn luyện lâu ngày, cho nên chỉ vài giây sau tất cả đã khôi phục lại nguyên trạng vẻ mặt lạnh lẽo như băng. Ba trợ thủ đắc lực, Kiệt, Lôi, Dương giờ tay kéo phăng lại áo vest rồi mở cửa bước vào.

Ba người đàn ông đi đến trước bàn làm việc, hơi cúi đầu:

"Đại ca"

"Chuẩn bị đi, ngày mai sang Hồng Kông"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Bước Chân Đến Hồng Kông

An Nhã sau khi nghe xong câu này liền thấy tâm trạng vô cùng phức tạp, cô vừa cảm thấy vui vì Kiến Thành nói vậy tức là đã đồng ý giúp mình, lại vừa cảm thấy lo sợ bởi vì không biết anh ta có thực sự đồng ý với điều kiện trao đổi mà cô đưa ra hay không.

Ba người đàn ông nói "Vâng" một tiếng rồi mở cửa đi ra ngoài. Khi họ vừa đi khỏi, An Nhã vội vàng đi đến trước mặt Dương Kiến Thành, bàn tay nắm chặt gấu váy ban nãy đã bị anh làm nhàu nhĩ:

"Thành, nói như vậy là anh đồng ý giúp tôi rồi phải không?"

"Còn phải xem thái độ của cô thế nào"

An Nhã hít sâu một hơi, tự nhủ trong lòng: Vì cứu Diệp Linh, chuyện này cũng đâu có xá gì, huống hồ anh ta lại đẹp trai như vậy, lần đầu tiên đem cho anh ta cũng tạm coi như không uổng phí.

"Tôi nhất định sẽ làm tốt"

Đáy mắt Kiến Thành đột nhiên xuất hiện một vài tia vui vẻ, anh cúi xuống tiếp tục ký tên vào mấy tập văn kiện trên bàn, nét chữ ngời sáng thanh thoát nhưng lại vô cùng dứt khoát mạnh mẽ: "Vậy chuẩn bị đi. Ngày mai đi Hồng Kông".

Thật ra ngay từ khi nghe Kiến Thành dặn dò Kiệt chuẩn bị để đi Hồng Kông, An Nhã đã muốn xin anh cho mình đi cùng, tuy nhiên cô biết rõ phụ nữ tham gia mấy chuyện như thế này vốn rất phiền lụy, hơn nữa còn có thể làm vướng chân vướng tay Kiến Thành, thế nên mới không dám mở miệng nói ra. Không ngờ anh lại đồng ý cho cô đi theo.

An Nhã sung sướng đến mức muốn điên lên, không biết từ lúc nào trong lòng cô đã mặc định một điếu: Chỉ cần có Dương Kiến Thành, mọi chuyện dù khó khăn đến đâu cũng sẽ được giải quyết. Lần này anh ta chịu đến Hồng Kông, Diệp Linh coi như có hy vọng tìm về được rồi.

"Cảm ơn anh. Cảm ơn anh". An Nhã cười toe toét: "Tôi biết rồi, bây giờ tôi sẽ về chuẩn bị đi".

Nói rồi, cô cúi xuống chào Kiến Thành một cái rồi xoay người chạy ra cửa, nhanh chân rời khỏi căn phòng làm việc Tổng giám đốc Minh Dã. Trước khi đi còn không quên vẫy vẫy tay chào mấy người đàn em của Dương Kiến Thành, bọn họ thấy cô vui vẻ như vậy còn xúc động đến nỗi không kìm được mà lí nhí gọi hai tiếng "chị dâu", chỉ tiếc là An Nhã đang chìm trong sung sướng vì sắp tìm lại được Diệp Linh cho nên không thể nghe thấy hai từ quan trọng như vậy.

Lúc An Nhã đi rồi, Kiến Thành mới vứt bút xuống bàn, nhắm mắt dựa đầu vào thành ghế. Thời gian gần đây bận rộn rất nhiều việc khiến cho anh rất mệt mỏi, đại ca của Hồng Dã gần như đã lui về phía sau dưỡng già, giao toàn bộ quyền quản lý công ty lẫn việc buôn bán ma túy và vũ khí của mình cho Dương Kiến Thành, hai anh gần như một ngày chỉ có thể nghỉ ngơi trung bình hai tiếng.

Kiến Thành hơi nhúc nhích người, bàn tay vô thức đặt ở mạn sườn, cảm nhận một luồng âm ấm từ da thịt chảy ra. Anh thở dài một tiếng, vết thương bị đạn bắn còn chưa lành đã vận động mạnh như vậy, có lẽ là đã bị bục chỉ, chảy máu rồi. Lúc này chẳng qua anh chỉ định dọa An Nhã một chút, không ngờ cô chống cự kịch liệt như vậy, cuối cùng lại ngoan ngoãn đồng ý, khiến anh bỗng dưng không biết phải làm thế nào mới phải. Rút cục đành lựa chọn giúp cô.

Thật ra, do gần đây đại ca của Hồng Dã hầu như không tham gia vào những chuyện đâm chém của xã hội đen ở châu lục nữa, Kiến Thành cũng mới lên nắm quyền không lâu, Tất Kỳ cũng vì chuyện này nên mới tự cho mình cái quyền lộng hành ngang ngược khắp châu lục như vậy. Bởi thế cho nên, lần này Dương Kiến Thành cũng muốn đến Hồng Kông một

chuyến, vừa là vì nuông chi ầu An Nhã, vừa mượn lý do tìm người để khẳng định uy quyền với bang phái ở H ồng Kông này.

Luật pháp trị luật pháp, xã hội đen trị xã hội đen, những nơi công an và cảnh sát không thể đụng đến được, thì trạng thái cân bằng ổn định khu vực chính là do các bang phái của thế giới ngầm dùng thực lực của mình để duy trì. Ví như trước đây, nếu H ồng Nhân, đại ca của H ồng Dã còn quản lý địa bàn Đông Nam Á, bang phái Tất Kỳ chắc chắn không dám thu mua phụ nữ từ Việt Nam sang để phục vụ sòng bạc như thế. Chỉ tiếc, Kiến Thành còn quá trẻ, dù có bản lĩnh lớn đến mấy thì cũng vẫn không được các lão đại bang phái khác coi trọng.

***

An Nhã vốn không dám xin ba mẹ cho mình tự đi tìm Diệp Linh, đi cùng với Dương Kiến Thành lại càng không, cho nên cô đành phải nói dối ra nước ngoài du lịch một chuyến cho khuây khỏa. Ba mẹ An Nhã biết thời gian này cô không đi làm, Diệp Linh lại mất tích như vậy, con gái nhất định sẽ rất buồn cho nên đã không mảy may do dự mà gật đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, An Nhã dậy rất sớm, vừa ra khỏi nhà định đến công ty Minh Dã thì đã thấy Dương đứng dựa tường hút thuốc trước cổng tiểu khu từ bao giờ. Dưới chân anh ta ngang dọc mẫu đầu lọc thuốc, có lẽ là đã đợi từ rất lâu rồi, thấy An Nhã đi ra, Dương vút điếu thuốc đang hút dở xuống đất, chậm rãi tiến lại:

"Chị dâu, em chờ chị lâu rồi"

"Hả?". An Nhã tròn xoe mắt hỏi lại: "Cậu gọi tôi là chị dâu á?"

"Chị không nhớ em à? Em gặp chị một lần hôm chị đến công ty ấy"

An Nhã gật gù lia lịa, hôm đó đến Minh Dã, ngoài Kiệt và Lôi ra, thì người cô chú ý nhất là người đàn ông này. Anh ta dù sở hữu vẻ ngoài cứng nhắc đặc trưng của sát thủ chuyên nghiệp nhưng ánh mắt không hề lạnh lùng một chút nào, ít ra khí chất tỏa ra từ người này còn dễ chịu hơn rất nhiều so với đám sát thủ mặt sắt đen sì còn lại.

An Nhã hơi mỉm cười: "Tôi nhớ rồi. Nhưng mà tôi không phải chị dâu của cậu"

Dương dường như không thêm quan tâm đến chuyện An Nhã có đồng ý gọi như vậy hay không, anh ta bỗng nhiên cười toe toét: "Em là Dương. Em của anh Thành, sau này sẽ bảo vệ chị"

Dứt câu, không chờ An Nhã trả lời, anh ta đã nói tiếp: "Đi thôi, anh Thành bảo em đến đón chị. 9h lên máy bay"

"Ừ". An Nhã lẳng lặng đi theo anh ta, ngồi trên xe, hai người luyện thuyên đủ chuyện, ban đầu cô còn rất dè dặt trả lời, sau cùng vì hai người nói chuyện quá hợp cho nên cứ thế nói hết chuyện này tới chuyện khác, xe đến công ty Minh Dã lúc nào không biết.

Khi đến đây, một đoàn xe đã chuẩn bị sẵn sàng, An Nhã ngồi chung xe với Kiến Thành, đoàn bọn họ đi đến một cứ điểm ở cách ngoại ô khoảng ba mươi kilomet.

Xe đi vòng vào một lúc lâu, sau đó dừng lại ở một thung lũng giữa lòng núi, lúc bước xuống, An Nhã liền há hốc miệng kinh ngạc khi phát hiện ra đây chính là một khu chứa vũ khí quân sự có quy mô vô cùng lớn. Trên mặt đất nổi lên rất nhiều nắp hầm hình nấm, ở giữa vùng đất trống là hàng chục chiếc máy bay quân sự được xếp thẳng hàng ngay ngắn, xung quanh có hàng trăm người mặc áo đen cầm súng đi qua đi lại.

Thấy Dương Kiến Thành, mấy người đàn ông từ miệng hầm hình nấm nhanh chóng chạy lại chào hỏi:

"Anh Thành"

Kiến Thành hơi gật đầu: "Chuẩn bị máy bay đi"

"Vâng ạ. Máy bay đã chuẩn bị xong rồi, mời đại ca lên chiếc F-111"

F-111 là dạng máy bay quân sự có trang bị tiêm kích và các vũ khí tối tân, An Nhã không biết tại sao Dương Kiến Thành lại có thực lực quân sự

lớn đến như vậy, tuy nhiên cô không dám hỏi nhiều mà chỉ im lặng ngoan ngoãn lên máy bay cùng anh. Máy bay cất cánh, bay lên bầu trời rộng lớn, không một rada vệ tinh nào có thể phát hiện ra tần số của bọn họ, An Nhã tĩnh lặng nhìn ra biển mây trời qua ô cửa sổ nhỏ, sau đó tựa vào vai Kiến Thành ngủ quên lúc nào không biết.

***

Hồng Kông, Trung Quốc.

Sau khi xuống khỏi máy bay, có một đoàn người Trung Quốc đến đón bọn họ rồi đưa đến casino lớn nhất Hồng Kông.

Ban đầu, An Nhã tưởng Kiến Thành sẽ đến gặp mặt trực tiếp đại ca của bang phái Tất Kỳ, tuy nhiên anh chỉ vào sòng bạc chơi như người bình thường, Dương, Lôi và An Nhã đứng bên cạnh. Đám đàn em còn lại làm nhiệm vụ canh gác phía ngoài.

Ở các sòng bạc lớn, đặc biệt là đối với những người không có thế lực, đánh bạc thua - mất sạch, đánh bạc thắng - nhà cái nhất định sẽ không để cho toàn thân ra về. Dương Kiến Thành từ Việt Nam sang đây, lại mới lên nắm giữ quyền điều hành Hồng Dã không lâu, quản lý ở casino này còn chưa biết thân phận của anh ra sao, cho nên khi anh đánh bạc thắng liên tiếp, ăn hết casino chips trên bàn, bọn chúng đã bắt đầu ra ám hiệu ngầm với nhau để xử lý.

Một tên quản lý ngồi xuống bàn, vẫy vẫy cô gái chia bài bên cạnh, sau đó quay sang nói với Kiến Thành: "Anh trai, cái lũ này không phải đối thủ của anh. Nào, để tôi tiếp anh".

Hắn vừa ngồi xuống đã thua mười ván liên tiếp, sau cùng đành méo mặt đứng dậy. Một tên giám đốc cấp cao hơn lại thay hắn ta ngồi xuống.

Đây là bàn chơi Poker, 5 lá bài được chia ra. An Nhã đứng bên này thấy trên tay Kiến Thành là 5 lá bài 10.J.Q.K.7. Tên giám đốc cười cười, nói: "Tô"

Kiến Thành nhếch mép: "Theo"

"5000"

"10.000"

"Theo"

"20.000"

"Tất tay. 30.000"

"Theo"

Nhìn đồng casino chips trên bàn, An Nhã thẫn thờ nhắm mắt rồi quay đổi lên đến hơn 6 triệu USD. Cô nhún mày suy nghĩ, Dương Kiến Thành rút cục định làm gì, không phải sang đây cứu người sao, tại sao lại nhàn nhã chơi bài như vậy?

Rất nhanh sau đó, An Nhã đã có câu trả lời. Dương Kiến Thành không phải đến đây để nhàn nhã chơi bài mà là anh dùng cách này dạy dỗ cho lũ nhà cái chuyên cờ bạc bịp này một trận.

Tên giám đốc cười gian xảo, hạ bài: "Người anh em, mở bài đi"

Trên tay ông ta là 5 lá bài 10.J.Q.K.A. Thùng phá sảnh, gần như chắc thắng trong Poker.

An Nhã đột nhiên cảm thấy đầu óc ong ong. Lúc này Kiến Thành đã cược toàn bộ số tiền mang theo rồi, 5 lá bài trên tay anh ta chắc chắn thua người kia.

Kiến Thành hơi cau mày, chần chừ mãi không chịu hạ bài. An Nhã sốt ruột cho nên đành quay sang ghé tai Dương nói nhỏ: "Anh Thành thua rồi, làm sao bây giờ"

"Chị dâu à, chị phải tin tưởng đại ca chứ"

An Nhã nhủ thầm trong lòng: Thua trắng ra thế kia, tin tưởng kiểu gì bây giờ. Có khi nào anh ta đem cầ n cỗ cả máy bay để chơi bạc không? Nếu thế thì cô cũng hết đường về nước.

Tên giám đốc thấy Kiến Thành mãi không chịu hạ bài, liền liếc mắt cho mấy tên đàn em tiến lại. Sau đó gõ gõ ngón tay xuống bàn, nói: "Người anh em, sao thế? Mở bài ra đi"

"Tôi đổi ý rồi". Kiến Thành hơi ngừng lại, trái tim An Nhã cũng đông cứng lại theo: "Tôi cược toàn bộ số tiền của tôi và một bàn tay. Dám chơi không?"

Tên giám đốc có chút sửng ngời, trên tay ông ta đang cầ n 5 lá bài thùng phá sảnh, hơn thế nữa camera phía sau Kiến Thành cũng chiếu rõ ràng anh ta chỉ cầ n một bộ 10.J.Q.K.7, tín hiệu truyền tới tai nghe mini chip được gắn ở sau tai ông ta, khả năng thắng 100%, còn sợ gì thua ai: "Được. Toàn bộ số casino chips trên bàn và một cánh tay"

"Thành giao".

Nghe mấy câu này từ miệng Dương Kiến Thành, Dương và Lôi lập tức hiểu ý, bàn tay bắt đầu mạnh mẽ đưa lên thắt lưng, sẵn sàng rút súng.

Kiến Thành gập bài lại, sau đó xòe ra một lần nữa, tốc độ nhanh đến mức An Nhã còn chẳng kịp nhìn ra cái gì, sau khi bài được ngửa ra, cô mới nhìn thấy dưới tay Dương Kiến Thành không phải là 10.J.Q.K.7 mà là 10.J.Q.K.A đồng chất đồng màu. Thùng phá sảnh cao nhất trong Poker.

Sắc mặt tên giám đốc tái mét. Cả sòng bạc đang ồn ào cũng lập tức im bật.

Kiến Thành lạnh lùng ném con dao găm lên mặt bàn: "Chặt đi"

Đúng lúc đó, có một đám người súng ống vũ trang đầy đủ từ trên tầng hai bước xuống. Mấy trăm người đang đứng trong sòng bạc thấy tình hình nguy hiểm liền hiểu chuyện, nhanh chân chạy ra bên ngoài. Chẳng mấy

chốc, cả một casino đông đúc giờ chỉ còn một đám người, ng ồi ở chính giữa bàn, thản nhiên tựa lưng vào thành ghế chính là Dương Kiến Thành.

Tên giám đốc đứng dậy, chạy tới trước mặt một người đàn ông đi đầu, cúi xuống nói:

"Anh Quy ền". Ngón tay h ắn ta chỉ về phía Kiến Thành: "H ắn là người đã thắng hết 1/3 tỉ ền của sòng bạc hôm nay. Còn muốn lấy cánh tay của em"

Tên c ần đầu nheo mắt nhìn Kiến Thành, sau đó đột nhiên giơ tay tát vào mặt tên giám đốc: "Con mẹ mày, đến cả một thằng nhãi cũng xử lý không xong"

Nói rồi, h ắn quay sang g ầm lên với lũ đàn em: "Trói thằng nhãi đó lại đây, đem hết tỉ ền về cho tao".

Dương Kiến Thành phản ứng nhanh nhẹn, li ền giơ chân đạp chiếc bàn trước mặt bay về phía bọn Tất Kỳ đang chạy đến, nắm tên bị cạnh bàn thúc vào bụng, li ền gục xuống ôm bụng đau đớn.

Trong lúc bọn chúng còn đang luống cuống, anh nhanh chóng xoay người lại, nghiêng đầu nói với An Nh ả: "Đứng sau lưng tôi"

An Nh ả nghe xong li ền bám lấy vạt áo sơ mi của Kiến Thành, im lặng nép sát vào người anh, bóng dáng anh vô cùng cao lớn, chẳng mấy chốc đã che chắn hết cả người cô. An Nh ả đứng sau lưng anh, giữa một làn mưa bom bão đạn vẫn cảm thấy an toàn tuyệt đối.

Lôi và Dương nhanh như cắt rút súng nhắm vào cổ tay và đùi mấy tên còn lại, đám đàn em bên ngoài nghe tiếng động cũng lập tức chạy vào, mấy chục phát súng giảm thanh "bụp", "bụp" vang lên trong vòng ba mươi giây, h ầu như bên địch còn chưa kịp nhìn ra cái gì đã bị bắn đến thương tích triệt để.

An Nh ả núp sau lưng Kiến Thành, nhìn bọn Tất Kỳ tên nào cổ tay cũng bị đạn xuyên qua, không khỏi run c ần cập.

Tên cầ đầu tên Quy ền kia cũng nhanh không kém Dương Kiến Thành, trước khi bị bắn đã nhanh chân núp sau cột cầ thang, tuy nhiên khi vừa giơ súng ra định bắn trả thì một vật sắc nhọn xé gió bay đến, găm thẳng vào cổ tay của hắn ta. Máu lập tức phun ra nh ầy nhựa, cả bàn tay đang cầ súng đứt rời, lăn lông lốc xuống đất.

Bấy giờ nhìn kỹ mới phát hiện ra, đó là con dao găm của Kiến Thành.

Đúng lúc đó, từ trên cầ thang truy ền xuống mấy tiếng vỗ tay.

Lôi và Dương đ ồng thời giương súng nhắm v ề hướng phát ra âm thanh kia, chỉ có Kiến Thành là mặt mày vẫn không biến sắc, hai tay hờ hững đút vào túi qu ần, thản nhiên như mọi chuyện đã được anh sớm dự liệu từ trước.

Mấy tên đàn em bị thương của Tất Kỳ cắn răng bò dậy, cúi đầu nói: "Đại ca".

Đây có lẽ chính là đại ca của Tất Kỳ.

***

Thành giao: Giao ước được thông qua

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thương Lượng

An Nhã nín thở nhìn theo hướng nóng súng của Lôi chĩa lên, vài giây sau một người đàn ông đeo kính mát màu nâu chậm rãi bước xuống, đi xung quanh ông ta còn có bốn năm người vệ sĩ cầm súng máy hạng nặng bảo vệ tứ phía.

Ông ta nhếch môi nở ra một nụ cười cực kỳ nguy hiểm, vươn tay ra trước mặt Kiến Thành: "Tôi từng nghe nói, đại ca mới lên nắm quyền của Hồng Dã có bản lĩnh rất lớn. Hôm nay được tận mắt chứng kiến cậu tuổi còn trẻ mà khí chất đã hơn người như vậy, Thạch Cơ tôi rất hân hạnh, hân hạnh".

Kiến Thành cũng lịch sự nở một nụ cười lại, rút bàn tay từ trong túi quần ra, bắt tay ông ta: "Anh Cơ"

"Mời ngài, mời ngài"

Thạch Cơ giơ tay chỉ về phía chiếc bàn lớn ở góc phòng, lúc đi ngang qua lũ vệ sĩ bị thương còn giơ chân đạp bừa vào một tên: "Mẹ kiếp, mắt chúng mày để làm cảnh à. Đại ca của Hồng Dã mà chúng mày cũng dám đụng"

"Đại ca, bọn em không biết. Em xin lỗi"

Lôi tiến lại phía bọn họ, hạ giọng nói: "Anh Cơ, hiểu lầm thôi"

Thạch Cơ hơi nhướng lông mày nhìn về phía Lôi, sau đó lại liếc sang phía An Nhã. Ông ta đi lại bàn trà, ngẩng xuống đối diện Dương Kiến Thành, khoát tay ra hiệu cho một cô gái gần đó rót trà:

"Không biết hôm nay cậu Thành đến tận sông bài của tôi là chỉ muốn chơi bài thông thường hay là có việc gì"

"Tôi đến đây đương nhiên để chào hỏi anh Cơ". Kiến Thành nâng ly trà nhấp một ngụm, bình thản nói: "Cũng muốn thông qua anh Cơ tìm một người"

Thạch Cơ bỗng nhiên cười phá lên: "Khẩu khí rất lớn. Rất thẳng thắn"

"Cảm ơn"

"Nói đi, cậu muốn tìm người nào"

Kiến Thành liếc nhìn An Nhã, cô hiểu ý, rút ra từ trong túi một chiếc điện thoại, sau đó đặt lên bàn, màn hình hiển thị ảnh của Diệp Linh.

Thạch Cơ không thèm để ý đến chiếc điện thoại mà chỉ nhìn chằm chằm An Nhã, giọng điệu hết sức mỉa mai: "Tôi từng nghe Dương Kiến Thành xưa nay không có phụ nữ, lẽ nào cậu đổi khẩu vị rồi?"

"Tôi bây giờ chuyển sang ăn mặn"

"Khẩu vị được đấy"

Thạch Cơ cầm chiếc điện thoại lên, nheo mắt nhìn một lượt, sau đó liếc mắt ra hiệu cho tên giám đốc đang đứng phía sau: "Mày, có biết người này không?"

"Đại ca, gần đây chúng ta thu mua nhiều phụ nữ như vậy, em thật sự không thể nhớ được".

"Tìm thông tin thử xem"

Tên giám đốc lôi điện thoại ra, chụp lại tấm ảnh của Diệp Linh, sau đó lấy laptop tìm kiếm, chỉ chưa đầy ba phút sau, hàng trăm bức ảnh phụ nữ bị bắt cóc đến đây hiện ra, tuy nhiên lại không có bức nào là của Diệp Linh.

"Đại ca, không có người nào giống trong ảnh"

Thạch Cơ quay sang nhìn Kiến Thành, vẻ mặt dường như không mấy ngạc nhiên: "Cậu nghe rồi đấy, chỗ tôi không có người cậu cần tìm"

Dương rút ra từ trong túi áo vest một tập tài liệu nhỏ, đưa đến cho Kiến Thành. Anh nhận lấy rồi ném lên mặt bàn: "Anh Cơ, đừng nói tôi không nề mặt anh"

"Cái gì đây?"

"Tự xem đi"

Thạch Cơ cau mày, cầm tập tài liệu lên xem, vài giây sau mặt mày liền biến sắc: "Cậu... cậu..."

"Đây là bằng chứng về việc sòng bài Tất Kỳ dùng công nghệ hiện đại lừa bịp khách hàng. Trong tay tôi còn có tài liệu về việc anh cho lưu thông ma túy trong các hộp đêm, muốn xem không?"

Thời gian gần đây, có một bang phái lớn khác đang cạnh tranh sòng bài với Tất Kỳ, nếu bằng chứng này bị tung ra, khách chơi tại casino Tất Kỳ đương nhiên sẽ chuyển qua casino của bang phái đối đầu kia. Mà nguồn thu từ sòng bài là nguồn thu chủ yếu của Tất Kỳ, nhờ có tiềm lực tài chính từ việc bịp bợm này mới có thể mua vũ khí tiên tiến theo kịp thời đại. Việc này đã được bang phái của Thạch Cơ bảo mật rất kỹ, tại sao trong tay Dương Kiến Thành lại có tài liệu này?

"Thành, cậu nghĩ đem mấy thứ này đe dọa được tôi sao?"

"Trước khi đến đây tôi đã chuẩn bị hai phương án, nếu ông có thể bùng bít hoặc mua chuộc được phía cảnh sát, tôi cũng không ngại cho ông biết phương án thứ hai của tôi"

Kiến Thành vừa nói dứt câu, điện thoại của Thạch Cơ đổ chuông. Hắn cảnh giác liếc nhìn Kiến Thành rồi mới chậm rãi bấm nút kết nối:

"Nói đi"

"Đại ca... vũ khí... vũ khí của chúng ta... bị cướp hết rồi"

"Con mẹ nó, chúng mày bảo vệ kiểu gì đấy hả?"

"Đại ca, đối phương có hỏa lực rất mạnh, bọn em không địch lại được. Kho vũ khí bị bao vây rồi"

Kho vũ khí bị bao vây, tại sao đàn em của hắn còn gọi được điện thoại? Nghĩ đến đây, Thạch Cơ quay sang nhìn Kiến Thành, nghiến răng nói:

"Dương Kiến Thành"

"Đây chính là phương án thứ hai của tôi"

Thạch Cơ là con cáo già được rèn luyện trong xã hội ngầm nhiều năm, đương nhiên biết cái gì nên cứng rắn, cái gì nên thỏa hiệp. Tiền lực tài chính của ông ta xuất phát từ sòng bài, có tiền mới thu mua được vũ khí, Thạch Cơ chỉ mua vũ khí để củng cố lực lượng vũ trang của mình, thực lực chinh chiến hầu như không có. Suy cho cùng, Tất Kỳ chẳng qua cũng chỉ là một con hùm nhỏ ở Hồng Kông, kinh doanh casino và hộp đêm là chủ yếu, làm sao có thể so sánh với bang phái buôn vũ khí đạn dược và ma túy xuyên lục địa như Hồng Dã.

Nói cách khác, Tất Kỳ chỉ ngủ quên trong nhung lụa, còn Hồng Dã, mà nói riêng là Dương Kiến Thành, chính là sống một cuộc sống liếm máu trên lưỡi dao. Không thể so sánh.

Thạch Cơ tức giận đến mức huyết thái dương giật giật, ông ta nắm chặt bàn tay thành quyền, một lúc lâu sau mới thả ra.

"Thành, cậu chuẩn bị kỹ lưỡng quá rồi"

"Vẫn chưa. Người của tôi đang chôn thuốc nổ ở bốn góc casino này. Tạm thời vẫn chưa xong"

Mặt mày Thạch Cơ xanh lét, ông ta quay sang tên giám đốc, hét lên: "Tìm lại cẩn thận cho tao"

Ngón tay tên giám đốc lướt nhanh trên bàn phím, xung quanh, đàn em hai bên gườm gườm nhìn nhau. Một lúc sau đó, tên giám đốc nói: "Đại ca, tìm ra rồi"

"Nói đi"

"Cô ta cách đây 2 ngày đã bị bán cho thủ lĩnh bộ tộc Koro, vì thế nên lúc này mới không tìm thấy thông tin của cô ta"

Cơ thể An Nhã dường như đông cứng lại, trái tim như bị ai xé ra thành ngàn mảnh, tuyệt vọng đến mức không thể thở được. Đã tốn bao nhiêu công sức tìm đến tận Hồng Kông này rồi, vốn dĩ cô đã nghĩ sẽ tìm thấy được Diệp Linh, bây giờ lại lòi đâu ra Thủ lĩnh bộ tộc Koro. Thế này là thế nào?

Kiến Thành hơi liếc nhìn An Nhã, ánh mắt của anh vô cùng kiên định, bất giác lại khiến cô cảm thấy yên lòng hơn rất nhiều. Nhờ có ánh mắt này mà bỗng chốc An Nhã lại cảm thấy trong lòng dạt dào cam đảm, cô cúi xuống vòng tay ôm lấy cánh tay của Kiến Thành, hơi run run nói:

"Muốn tìm cô ấy"

Ở vị trí này, hai mắt giao nhau, đôi đồng tử đẹp đẽ của An Nhã vẫn toát lên vẻ quật cường sau một lớp nước ngân ngấn khiến đáy lòng ai kia lại trào dâng một cảm giác thương cảm. Kiến Thành im lặng một lúc, sau đó bất lực quay lại phía Thạch Cơ.

Anh hơi ngửa đầu dựa vào thành ghế, chậm rãi mở miệng: "Tôi muốn thông tin cụ thể"

"Hai ngày trước, cô ta được chuyển đến một hộp đêm ở thành phố X. Khi đi qua sa mạc, một số người của bộ tộc Koro đã nảy ý muốn mua về cho thủ lĩnh. Họ trả bằng vàng, tất nhiên là chúng tôi bán"

"Bộ tộc đó ở đâu"

"Vùng núi phía tây của Kim La"

Dương đứng bên cạnh, hơi cúi thấp đầu nói nhỏ vào tai Kiến Thành: "Đại ca, đó là khu rừng nguyên sinh lớn nhất Trung Quốc, bộ tộc này sống rất sâu trong rừng, chỉ thỉnh thoảng mới cử vài người ra bên ngoài. Tóm lại, nếu không phải là người của bộ tộc, sẽ không biết đường đi vào"

An Nhã đứng bên cạnh cũng nghe được mấy lời này, móng tay cô vô thức bấu chặt vào cánh tay Kiến Thành, hai hốc mắt bắt đầu cay đỏ. Trước khi sang đây cô tràn trề hy vọng bao nhiêu, bây giờ lại thất vọng bấy nhiêu, Dương đã nói như vậy, tức là khả năng cô tìm được Diệp Linh gần như không còn nữa.

"Anh Cơ, phụ nữ sinh ra không phải để cho đàn ông chúng ta chà đạp, tôi nghĩ anh đương nhiên hiểu đạo lý này"

"Thành, gần đây tôi suy nghĩ không thấu đáo, hành động hơi lỗ mãng, mong anh không chấp tôi"

"Không chấp thì cũng được. Chỉ có đi đâu, phụ nữ các anh đã thu mua..."

Kiến Thành nói đến đây hơi ngừng lại, Thạch Cơ hiểu ý liền tiếp lời: "Tôi sẽ trả tự do cho họ, sẽ trả tự do cho họ"

"Coi như anh hiểu chuyện"

Thạch Cơ không cam tâm bị sỉ nhục như vậy, trong lòng liền nhanh chóng nghĩ ra một cách: "Tôi thật sự không có gì để tạ lỗi với anh, hay là thế này đi, tôi cung cấp cho anh một thông tin rất có giá trị, ý anh thế nào?"

Kiến Thành hơi nhướng mày không nói gì, Thạch Cơ vẫy vẫy tay về phía sau, tên giám đốc liền mang laptop tiến lại.

Ông ta chỉ vào bản đồ trên laptop nói: "Trước nay không ai biết bộ tộc Koro thật sự ở đâu, chỉ biết ở trong khu rừng nguyên sinh Kim La thế thôi. Tuy nhiên gần đây tôi có thông tin chính xác về địa điểm của họ, hơn nữa, nơi họ sinh sống có một mỏ vàng có trữ lượng rất lớn. Lần này, nếu cậu

tìm người mà đến tận đó, vừa có thể đem người về lại vừa có thể lấy được vàng. Ý cậu thế nào?"

Dương tiếp tục ghé tai Kiến Thành nói nhỏ: "Từ trước đến nay cũng rất nhiều người đến đó tìm vàng, nhưng khu rừng ấy diện tích rộng gần bằng cả 1/2 nước mình, lạc vào hầu như không ra được, chỉ có thể chết già trong rừng. Đại ca, chúng ta nên suy nghĩ cẩn thận"

Dương Kiến Thành suy nghĩ một lúc, sau đó hơi nhếch miệng mỉm cười: "Chia phần thế nào?"

"Tôi năm, cậu năm"

"Tôi tám, ông hai"

Thạch Cơ giả vờ ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu. Lần này để Kiến Thành đi Kim La, ông ta cùng lắm là mất mấy tên đàn em, nếu may mắn thành công, còn có vàng mang về. Hai phần cũng coi như không thiệt.

"Được. Tôi sẽ cho 20 người đi theo cậu. Vũ khí tùy cậu sử dụng, đàn em của tôi đã học thuộc vị trí trên bản đồ, chúng sẽ dẫn cậu đến bộ tộc Koro"

"Được"

"Vậy ngày mai xuất phát, ý cậu thế nào?"

"Giờ xuất phát, tôi quyết định"

"Được, được. Cậu tùy ý quyết định"

Nghe xong mấy câu này, Dương và Lôi không hẹn mà cùng đồng thời quay sang nhìn nhau, sau đó lại nhìn An Nhã đang nép sát vào trong lòng Kiến Thành, dáng vẻ mềm mại như nước. Dương thở dài, nhẹ giọng nói:

"Anh thấy đại ca thiếu tiền không?"

"Đại ca mà thiếu tiền thì anh em mình chết đói lâu rồi"

"Vậy anh thấy đại ca thiếu vàng không?"

"Tao thấy vàng của đại ca chất đầy cả két bảo hiểm cỡ lớn"

"Thế thì đại ca đồng ý đến tận Kim La làm gì, không có mỏ vàng đó thì đại ca vẫn giàu mà"

Lôi không nhìn được, cần báng súng gõ lên đầu Dương hai cái khiến cái đầu ngu của hắn gần như được khai sáng:

"Mày bị ngu à? Đại ca không thiếu tiền nhưng đại ca thiếu tình đấy. Lần này đi đến tận Kim La không phải do chiều ý chị dâu sao?"

Đầu óc mới được khai sáng của Dương đã nhanh chóng khiến hắn hiểu ra, gật gật gù gù trả lời:

"Chị dâu mà ngồi cạnh ôm cứng cánh tay em thế kia, có bảo em nhảy vào hồ đao hay biển lửa em cũng nhảy"

Lại ăn thêm hai cái báng súng vào đầu, Lôi thối thối nòng súng, trong khi Dương nhăn mặt đau đớn:

"Trước khi mày kịp nhảy, chắc chắc đại ca đã moi tim mày ra rồi".

Hai người đàn ông đang nói đến đó thì Kiến Thành đã đứng dậy, nói thêm vài ba câu gì đó với Thạch Cơ rồi chuẩn bị ra về

Lúc ngồi trên xe trở về, mấy người đàn ông bàn bạc về chuyến đi Kim La ngày mai, An Nhã lại vì mệt quá mà nhắm mắt ngủ thiếp đi, cánh tay vẫn không rời tay Kiến Thành. Anh lười biếng đến nỗi chẳng thèm bảo cô bỏ tay ra, hôm nay có lẽ An Nhã đã bị dọa một trận rồi, thôi thì mặc kệ cô muốn làm gì thì làm.

"Chuẩn bị thêm 8 trực thăng, hỏa lực mạnh nhất, mang theo cả thuốc nổ"

"Vâng, đại ca"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tại Sao Anh Lại Thích Sống Cuộc Sống Như Vậy

Rừng nguyên sinh Kim La, vùng núi phía tây Trung Quốc.

Đoàn máy bay trực thăng của Dương Kiến Thành bay vòng vòng trên bầu trời, mấy người đàn ông trên đó dùng ống nhòm công nghệ cao chăm chú quan sát phía mấy dãy núi phía bên dưới.

Sau khi khoanh vùng được tọa độ nơi bộ lạc Koro sinh sống, nhìn từ bản đồ, đây chính là khu vực nằm giữa cánh rừng nguyên sinh Kim La, bốn bề được bao bọc bởi những dãy núi nhọn hoắt hiểm trở, phía dưới là thảm thực vật dày đến nỗi ánh sáng cực đại của mặt trời cũng khó có thể xuyên qua được.

Vùng được Thạch Cơ đánh dấu rộng có bán kính rộng khoảng hơn 40km, Kiến Thành không lựa chọn phương án đi đường bộ từ bìa rừng vào mà sử dụng trực thăng bay thẳng đến địa điểm đã định sẵn. Tuy nhiên, khi mục sở thị tận nơi Kim La, bọn họ mới biết rằng, ở đây cây cối chằng chịt đến nỗi cả một cánh rừng rộng hàng ngàn km không có nổi một bãi đất trống nhỏ nhoi nào để trực thăng có thể hạ cánh được.

Kiến Thành cầm bản đồ bàn bạc với mấy trợ thủ của mình, An Nhã ngồi bên cạnh ngủ gà ngủ gật, thỉnh thoảng còn tiện tay túm lấy cổ áo sơ mi anh, dụi dụi mũi vào đó.

"Đại ca, phía dưới không có nơi nào có thể hạ cánh được"

Kiến Thành cầm bút khoanh tròn một điểm ở giữa vùng Thạch Cơ đánh dấu, sau đó chia đủ ra 8 điểm xoay quanh vị trí đó, bình thần nói:

"8 trực thăng chia nhau ra hạ độ cao xuống thấp nhất ở 8 điểm này, di chuyển xuống bằng thang dây, sau đó leo núi xuống bên dưới, cuối cùng

gặp nhau ở chỗ này".

Anh vừa nói vừa chỉ vào chỗ mình vừa đánh dấu, Lôi và Dương chăm chú quan sát rồi gật đầu nói: "Vâng" một tiếng, sau đó thông báo qua bộ đàm cho các trực thăng còn lại.

Kiến Thành đang phân chia vị trí cụ thể cho từng người thì đột nhiên thấy vai mình nhẹ hẫng đi, anh hơi nhúm mày, sau đó dùng bút, giờ một tay lên kéo đầu An Nhã đang gập gù về phía cửa kính gục lại vào vai mình. Không biết từ khi nào, anh bắt đầu quen với việc An Nhã dựa đầu cũng ngủ được, còn đương nhiên coi vai anh là gối của mình, như một con mèo hư nằm trong lòng anh. Người con gái này có mùi hương rất thơm, mái tóc cũng rất mềm, hương thơm của cô xuất phát từ da thịt chứ không phải do dùng bất cứ loại nước hoa nào, thật sự khiến cho anh cảm thấy rất dễ chịu.

Sau khi giao nhiệm vụ xong xuôi, tám chiếc trực thăng thả thang dây xuống tám đỉnh núi trong bán kính 40km, Kiến Thành một tay ôm An Nhã, một tay quấn ba vòng dây thừng rồi đu người trượt xuống, Lôi và Dương cùng mấy người khác cũng leo thang dây xuống sau.

Ngọn núi họ đang đứng có địa thế vô cùng hiểm trở, An Nhã không muốn mình làm vướng chân vướng tay mấy người đàn ông cho nên cô nhất quyết xin Kiến Thành cho mình tự leo xuống bên dưới.

Dương cùng mấy người còn lại đóng móc móng bốn cạnh vào một tảng đá lớn sau đó phát cho mỗi người một chiếc đai đeo hông bằng chất liệu đặc biệt, một đầu nối với móc móng.

Kiến Thành đứng trên đỉnh núi, neho mắt chăm chú quan sát phía bên dưới, bóng dáng cao lớn cùng chiếc sơ mi đen lạnh lùng kiêu bạc nổi bật giữa một màu xanh bạt ngàn của lá, thực sự hút mắt người vô cùng.

"Đá ở đây dễ lở, mỗi người mang thêm một cuộn cáp dây dù, trượt xuống tốc độ thấp nhất, không di chuyển nhanh"

"Vâng, đại ca"

Đám người ở mấy chiếc trục thăng còn lại cũng đã xuống tới đỉnh núi được chỉ định, sau khi nghe lệnh của Kiến Thành qua bộ đàm, tất cả đều răm rắp y lệnh.

An Nhã loay hoay một lúc mới thắt xong đai đeo hông, cô đeo ba lô chạy lại phía Kiến Thành, vui vẻ nói:

"Thành, tôi xong rồi"

Anh nghiêng đầu quan sát An Nhã một lượt, sau cùng vươn tay siết chặt móc trên hông cô vào thêm một chút, khi đã cảm thấy yên tâm mới ôm eo An Nhã kéo đi.

"Nếu sợ độ cao thì nhắm mắt vào, chỉ cần giữ chắc dây cáp là được"

Lúc trước ở Thái Lan, anh không có đồ bảo hộ mà vẫn một tay ôm cô nhảy từ cửa sổ tầng 8 ra ngoài, bây giờ bọn họ có dụng cụ bảo vệ đầy đủ, cô đâu còn cảm thấy sợ nữa chứ.

An Nhã nắm chắc móc Carabiner trong tay, ngập tràn kiên định trả lời:
"Tôi không sợ"

Kiến Thành hơi mỉm cười, bàn tay đang ôm eo An Nhã đột ngột kéo cô xoay người lại, nhảy xuống bên dưới.

"Á....Á...Á...Á". An Nhã vì bị bất ngờ mà sợ hãi hét ầm lên, cảnh vật trước mặt liền quay như chong chóng.

"Anh làm cái gì vậy?"

"Thử xem cô sợ hay không?"

Có người nào đó lập tức ngậm miệng.

Mấy người đàn ông đi cùng có lẽ đã quá quen với những việc leo trèo nguy hiểm như thế này, bởi thế cho nên chẳng mấy chốc bọn họ đã leo được 1/4 ngọn núi. An Nhã hơi chậm chạp nên bị tụt lại phía sau một ít, chỉ có Kiến Thành kiên nhẫn leo chậm lại theo cô.

Trước đây xem mấy chương trình trên tivi, An Nhã cảm thấy những người leo núi thật sự vô cùng điên rồ, đến bây giờ đứng cheo leo ở giữa ngọn núi hiểm trở này, cô mới cảm thấy mình hóa ra cũng điên rồ thật đấy, thì ra cảm giác mạo hiểm lại phần khích như vậy, chẳng trách nhiều người lại thích bộ môn này đến thế.

Hai tiếng sau, khi bọn họ leo gần xuống được đến chân núi thì bầu trời bỗng ùn ùn mây đen kéo đến, chẳng mấy chốc sau đó đã đổ mưa trắng xóa. Từ trước đến nay, leo núi kị nhất là trời mưa, dây cáp trơn trượt không bám vào được, đất đá phía trên cũng theo dòng nước chảy ào ào xuống dưới.

An Nhã bị mưa tạt đến tối tăm mặt mũi, cô cố gắng với tay sang bám lấy người Kiến Thành, hai mắt nhắm tịt lại.

Dương cũng đạp chân vào vách núi đu người di chuyển về phía Kiến Thành, thở hổn hển nói: "Đại ca, không xong rồi. Móc móng trên kia gặp mưa dễ bị bật ra, trong khi chúng ta còn khoảng bốn mươi mét nữa mới chạm đến chân núi".

Dương Kiến Thành quấn mấy vòng cáp vào chân cố định vị trí, một tay vòng qua ôm An Nhã, tay còn lại vượt nước mưa chảy xuống mặt, lạnh lẽo ngoái đầu nhìn xuống phía dưới.

Một lát sau, anh nói lớn: "Bên phải, góc 4h có một hang động, mau trượt xuống đó"

Mấy người đàn ông đồng thời trả lời: "Rõ, đại ca"

Kiến Thành ôm An Nhã nhanh chóng đu dây xuống dưới hang động, khi chân hai người vừa chạm đến nơi thì móc móng gặp mưa đã bị bật ra, bọn Lô, Dương còn chưa kịp xuống đến nơi đã bị rơi tự do xuống dưới.

An Nhã trông thấy cảnh này liền mặt cắt không còn giọt máu, cứ đứng im như tượng, sợ hãi đến mức mồm miệng cứng lại. Chỉ có Dương Kiến Thành phản ứng nhanh nhẹn, anh gần như ngay lập tức buông cô ra, quơ

tay nắm lấy sợi dây cáp, tự quấn mấy vòng vào cánh tay mình, tay còn lại bám vào vách hang động.

Mấy người đang rơi lập tức bị một lực kéo lại.

Chứng kiến tận mắt cảnh này, An Nhã mới biết Kiến Thành có thể lực phi thường cỡ nào, ba người đàn ông kia ước chừng cân nặng gần 200kg mà một tay anh có thể giữ họ lại giữa không trung, chỉ có người bị trượt về phía trước một đoạn.

An Nhã không phải kiểu phụ nữ khi gặp chuyện hoảng sợ sẽ làm ầm ỹ náo loạn, chỉ vài giây sau đó cô lập tức lấy lại tinh thần, nhanh chóng tháo móc đeo hông của mình ra, một đầu cột vào tảng đá nhô ra giữa hang động, bàn tay nhỏ bé nắm chặt sợi dây cáp, ra sức phụ giúp Dương Kiến Thành.

"Thành, lùi lại"

Kiến Thành quay về phía sau, thấy cáp đã được cố định, bây giờ anh mới rút bàn chân đã bị kéo đến gần miệng hang trở lại. Dương ở phía dưới cũng nhanh tay đóng móc cố định vào vách đá, trèo lên bên trên.

Khi mọi người đã an toàn ở trong hang động rồi, An Nhã mới buông dây ra chạy lại phía Kiến Thành, ôm lấy cánh tay của anh:

"Anh sao rồi? Có đau không?"

Trên cánh tay của Kiến Thành đã xuất hiện mấy vết ngoằn ngoèo loang lổ do bị dây cáp thít đến bật máu, năm đầu ngón tay ở bàn tay kia cũng vì bám vào vách đá nhấp nhô mà toác miệng, tuy nhiên từ đầu đến cuối mặt mày anh vẫn thản nhiên như không: "Không sao"

"Lôi, liên lạc với những người còn lại đi"

Trong lúc Kiến Thành đang cần bộ đàm chỉ huy cho mấy người của các nhóm còn lại, An Nhã chạy đến chỗ Dương đang đứng giữ giữ tóc, hỏi xin một ít thuốc. Anh ta lục ba lô, lấy một hộp thuốc đưa cho cô, giọng điệu hết sức vui vẻ:

"Chị dâu, chắc lúc này chị sợ lắm hả?"

"Tôi suýt đứng tim"

"Có đại ca rồi, chị còn sợ gì chứ? Lúc này cùng lắm là bọn em rơi gãy chân thôi, phía dưới tán cây dày như vậy, không chết được. Đại ca chắc chắn biết đi đâu này, thế nhưng anh ấy thà tự mình bị thương còn hơn để bọn em gãy chân"

An Nhã nhìn về phía Kiến Thành đang đứng, tấm lưng anh rất thẳng, biểu hiện cho khí khái hiên ngang trượng nghĩa hơn người, bóng dáng cao lớn nhưng lại phảng phất ra một nỗi cô đơn tịch mịch, bất giác khiến đáy lòng cô xông lên một cảm giác thương yêu khó có thể nói thành lời.

"Chị dâu, đại ca trước đây đâu luôn như vậy. Bây giờ có chị rồi, chị hãy thay bọn em chăm sóc anh ấy"

"Tôi biết rồi".

An Nhã cầm hộp thuốc đi lại phía Kiến Thành, lúc đến nơi thì anh cũng vừa ngắt bộ đàm xong.

"Anh xuống đi"

"Chuyện gì?"

"Ngồi xuống, tôi băng lại vết thương cho anh"

"Không cần"

An Nhã không thêm đôi co nữa, cô giơ tay, kéo Kiến Thành ngồi xuống, vị đại ca nào đấy do không có sự chuẩn bị nên bị mất đà, lao phịch một phát xuống đất. Khi anh còn chưa kịp rút tay ra thì An Nhã đã lên tiếng trước:

"Ngồi yên, tôi băng cho anh".

Nghe khẩu khí dứt khoát của cô như vậy, anh cũng đành ng ồi yên, để mặc cô muốn làm gì thì làm. An Nhã c ần chút c ần, thấm ra bông r ồi lau lên miệng vết thương cho Kiến Thành, mấy mảng máu xanh đỏ lúc này còn bé tí, bây giờ đã lan ra hết nửa cánh tay, trông vô cùng đáng sợ.

"Đau không?"

"Không"

Bôi c ần vào vết thương hở mà không đau, chắc da thịt anh ta làm bằng đá.

An Nhã chu mỏ thối phù phù vào mấy đầu ngón tay từa máu của Kiến Thành, trái tim như bị ai xát muối: "Cảm ơn anh". Cô hơi ngừng lại một chút, hít sâu một hơi: "Vì giúp tôi mà đã đến tận đây"

"Tôi đến vì mỏ vàng"

An Nhã bấu môi tỏ vẻ không thèm chấp người đang bị thương, cô vui vẻ nói tiếp: "Cuộc sống của anh lúc nào cũng thế hả? Gặp chuyện nguy hiểm như vậy mà cứ đứng đưng chẳng có cảm giác gì"

"Quen r ồi"

"Tại sao anh lại thích sống cuộc sống như vậy?"

Kiến Thành đang nhắm mắt bỗng dưng mở ra, đôi đ ồng tử sẫm màu mông lung nhìn về một phía. Thấy anh im lặng không trả lời, An Nhã vừa quần băng keo quanh miệng vết thương, vừa tự lẩm bẩm: "Tranh đấu mãi không thấy mệt sao? Cơ thể anh nhiều vết thương muốn chết"

Người đàn ông an tĩnh kia yên lặng rất lâu, qua sáu bảy phút sau đó mới chậm rãi mở miệng:

"Xã hội đen chính là như vậy. Kẻ thắng làm vua, kẻ thua mất mạng"

***

Lời tác giả: Mấy hôm nay tớ đau răng nên rất mệt, ngày mai tạm thời nghỉ nhé mọi người. Cuối tuần vui vẻ!!!

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kỳ Cầu Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Sớm Muộn Gì Tôi Cũng Thấy!

Cơn mưa dữ dội làm không gian xung quanh trở nên tối tăm mờ mịt, đường xuống núi cũng ướt đầm trơn trượt, không thể đi tiếp được. Kiến Thành đành phải dẫn dò mọi người đêm nay ngủ qua đêm trong hang động, ngày mai mới tiếp tục xuống núi.

Mấy người đàn ông gom ít củi khô trong hang rồi châm lửa, khi ánh sáng vừa soi rõ bên trong hang động, An Nhã bị do bị bất ngờ nên liền hét ầm lên, hoảng sợ lao vào lòng Kiến Thành, ôm cứng lấy cổ anh.

Người đàn ông đang tựa vào tảng đá lập tức cứng đờ ra như tượng, anh ngược mắt lên nhìn lên trần hang động, phát hiện ra ở đó có một dây quan tài treo được cố định bằng cọc gỗ vào vách núi, có những chiếc còn mới, còn có chiếc đã mục nát, lòi cả xương người bên trong ra ngoài.

Cảnh tượng này thì Kiến Thành cùng mấy đàn em đã quen rồi, chỉ có An Nhã lần đầu tiên phải chứng kiến khung cảnh quỷ dị như vậy cho nên mới sợ hãi mà thôi.

Kiến Thành hơi đắn đo một lúc, ban đầu thực sự rất muốn đẩy cô ra, tuy nhiên khi nhìn người con gái vì sợ hãi mà run rẩy yếu ớt trong lòng, trái tim anh liền trào dâng một cảm giác thương xót, rút cục sau đó đành thở dài một tiếng, chậm chạp đưa bàn tay đã bị An Nhã băng trắng xóa ra, vỗ vỗ vai cô.

"Không sao. Người chết cả rồi, sợ gì chứ".

Trên đời này chắc chắn không có ai đồ phụ nữ như Dương Kiến Thành. Đồ kiêu đây không khác gì dọa chết con người ta.

Dương ngán ngẩm lắc đầu, vẻ mặt hiện rõ sự bất lực tột độ: "Anh Lôi, đại ca đúng là không hề có kinh nghiệm yêu đương".

Lôi ngẩng ôm súng trên một tảng đá, khinh bỉ nói: "Mày cứ chờ đấy mà xem".

Quả nhiên Dương không phải chờ lâu, chỉ vài giây sau An Nhã đã tăng thêm lực ôm lấy cổ Kiến Thành, rúc hẳn vào lòng anh, những ngón tay đẹp đẽ bấu vào áo sơ mi, làm anh nhúm một mảng: "Huhu, người chết thì mới sợ".

Nét mặt Kiến Thành trở nên vô cùng khó coi, vạt áo trước ngực hình như có thứ gì đó mát mát chảy xuống khiến anh đột nhiên lại không biết phải làm thế nào.

"Tôi ở đây, bất kỳ thứ gì". Anh hơi ngừng lại một lát, kiên định nói: "Cô cũng không cần sợ".

Bất cứ ai nói câu này, An Nhã cũng không tin. Tuy nhiên những lời này được chính miệng Dương Kiến Thành nói ra, cô nghĩ cũng không cần nghĩ đã cảm thấy bản thân tin tưởng tuyệt đối.

Đúng vậy, có anh ở đây, cái gì cô cũng không sợ.

An Nhã hơi ngẩng đầu lên nhìn anh, giọng mũi sụt sịt: "Thật à?"

"Thật".

Anh thần nhiên tựa người vào tảng đá, trầm giọng giải thích: "Quan tài treo này có lẽ của bộ tộc Koro".

"Họ chôn người chết ở đây sao?"

"Ừ. Một số bộ tộc ở Trung Quốc vẫn có tập tục chôn người chết trong quan tài treo trên núi, gọi là huyệt táng".

Mí mắt An Nhã giật giật, trước đây khi xem tivi, cô đã từng nghe qua ở Trung Quốc có hình thức mai táng cổ xưa nhất là Huyệt táng. Vốn dĩ khi

đó chỉ nhìn thấy trên màn ảnh thế thôi, không ngờ hôm nay được tận mắt chứng kiến trên thế giới vẫn còn nơi đáng sợ như vậy, cô vẫn cảm thấy có chút hơi khó tin. Tuy nhiên, nếu Kiến Thành nói đây là nơi mai táng của bộ tộc Koro, nghĩa là bọn họ sắp tìm thấy Diệp Linh rồi?

An Nhã gần như bị niềm vui sướng tạm thời lấn át đi sự sợ hãi, hai mắt sáng lên: "Vậy có phải chúng ta sắp đến được nơi bộ tộc Koro sinh sống rồi không?"

"Ừ"

Cô vui vẻ gật gật đầu, sau đó mới chậm rãi buông cổ Kiến Thành ra, tuy nhiên cánh tay vẫn bám chặt lấy tay anh, không rời nửa bước. Kiến Thành cũng lười biếng không thèm để ý mấy chuyện này, mặc kệ cô muốn làm gì thì làm.

Mấy người đàn ông còn lại quan sát thấy cảnh tượng này, sáu con mắt dường như muốn lồi cả ra ngoài. Lôi nhếch mép quay lại phía Dương, thản nhiên nói:

"Thấy chưa? Trình độ như chúng ta xách dép chạy theo đại ca cũng không kịp"

"Em phục rồi". Dương giơ ngón cái về phía Kiến Thành, ánh mắt sáng ngời lấp lánh: "Mỗi ngày đi theo đại ca là một ngày khôn".

***

An Nhã ôm cánh tay của Kiến Thành, chăm chăm nhìn vào đống lửa, cố ép bản thân quên chuyện trên đầu họ là một đống quan tài đựng xác chết đi. Quần áo ướt sũng nước của bọn họ sau khi được hơi nóng, chẳng mấy chốc đã khô hết. Dương cầm một ít thực phẩm đã chuẩn bị sẵn đem cho từng người, tới lượt An Nhã, anh ta vui vẻ nói:

"Chị dâu, tay đại ca bị thương, chị đút cho anh ấy ăn đi"

An Nhã vươn tay ra cậ̀n lấy một phậ̀n bánh, gậ̣t gậ̣t đậ̀u: "Tôi biệ́t rậ́t, cảm ƠN".

Kiến Thành nậ́y giợ̀ nằm tặ̣a lên một phiệ́n đá, nhặ́m mặ́t nghị̃ ngời, nghe thậ́y hai ngượ̀i nói chuyệ̣n nhự vậy cụ̃ng khộng thệ̀m nhụ́c nhích gì. An Nhã hơi lay lay ngượ̀i anh, nhẹ̣ giọng nói: "Thành, ặn chậ́t đi"

"Khộng độ́i"

"Khộng độ́i cụ̃ng phạ̉i ặn. Anh mạ̀ chệ́t độ́i trượ́c khi đệ́n đượ̣c bộ̣ tộc Koro, tôi sẹ̃ một mìṇh ôm hệ́t vặ̀ng vệ̀ hệ́t"

Lúc nậ́y còn khộ́c lọ́c vị̀ nhìn thậ́y độ́ng xượng trặ́ng, bậ̀y giợ̀ còn dặ́m mặ́nh miệ̣ng nói sẹ̃ tự̣ ôm hệ́t vặ̀ng vệ̀ Cô gạ́i nạ̀y... từ đậ̀u đệ́n chậ̀n là một chuộ̉i cảm xụ́c vộ cụ̀ng thụ́ vị, cặ̀ng lúc̣ lại cặ̀ng khiệ́n anh muộ́n khám phạ́.

Kiến Thành bộ̀ng thậ́y trong lộ̀ng vộ cụ̀ng vui vệ̀, anh chậ̣m rậ́i mợ́ mặ́t, cậ̀n một mậ̃u bánh đựa lên miệ̣ng. Đệ́n cạ̉ cách ặn uộ́ng của anh cụ̃ng vộ cụ̀ng tao nhậ́, khộng hậ̀y giộ́ng với nhự̃ng kiệ̉u ngượ̀i phậ̀m phụ tục tự̃, trên tráṇ việ́t hai chự̃ "Lưụ manh" một chậ́t nạ̀o.

Dượng Kiến Thành chặ́c chặ́n xuậ́t thận trong một gia đìṇh đượ̣c giạ́o dục khộng tặ̣, tại sao anh ta lại đi theo con đượ̀ng xạ̃ hội đéṇ?

An Nhã vừạ nhai mậ̃u bánh vừạ vộ̀ đậ̀u ngặ́m nghị̃, sau khi ặn xoṇg liệ̀n mệ̣t mợ́i ngụ̉ quên mặ́t, cặ́nh tay vậ̃n bặ́u chặ́t tay Kiến Thành . Đêm hòṃ độ́, hai ngượ̀i nằṃ cặ̀nh nhặ̀u bên độ́ng lự̉a, bàṇ tay bị̣ thượng của ai kia trợ̉ thàṇh gộ́i đậ̀u bặ́t đặ́c đị̃ cho An Nhã, cộ lặ́ng lặ́ng nhặ́m mặ́t ngụ̉ ngon trong vộ̀ng tay anh, cọ́ Dượng Kiến Thành ợ̉ bên, mợ́i sự̣ sợ̣ hậ̉i trên đợ̀i nạ̀y độ́i với An Nhã đạ̃ khộng còn ỵ́ nghị̃a gì nự̉a.

***

Sặ́ng sợ́m hòṃ sau, năṃ ngượ̀i bọ̣n họ̣ tiệ́p tặ̣c xuộ́ng núị.

Lậ̀n nạ̀y, Kiến Thành cộ̀ng An Nhã trêṇ lượ̃ng, đụ dậ̀y cạ́p trượ̣t xuộ́ng, vệ́t thượng trêṇ cặ́nh tay đượ̀ng nhự khộng đặ́ng đệ̉ anh bậ̣n tâm, tộ̀c độ̣ đi

chuyển vẫn vô cùng linh hoạt.

Dưới chân núi là một thác nước nhỏ tung bọt trắng xóa, An Nhã vừa trèo xuống khỏi lưng Kiến Thành đã vội vàng vàng lao lại, ra sức vốc nước rửa mặt. Nước ở đây rất trong lành, còn có thể nhìn thấy mấy đàn cá nhỏ gầy bờ tung tăng bơi lội, thực muốn nhảy xuống tắm một trận cho thỏa thích.

Kiến Thành đứng khoanh tay phía sau, nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, đành lên tiếng: "Tắm trước đi"

Nói rồi, anh nhìn về phía mấy người đàn ông còn lại, lãnh đạm mở miệng: "Góc trái hướng 9h có một con suối khác, qua đó đi"

"Vâng, đại ca"

Khi bọn họ đi rồi, An Nhã sung sướng nhảy xuống lòng hồ, cảm nhận sự mát lạnh của nước thấm vào trong da thịt. Không gian nơi đây vô cùng trong lành, hoang sơ tươi đẹp như một bức tranh không có thực, bỗng nhiên lại khiến cô xuất hiện một cảm giác: cứ muốn đi khắp mọi nơi trên thế giới như thế này cùng Dương Kiến Thành, hưởng thụ sự phiêu lưu tuyệt vời mà mấy chục năm yên bình qua của cô không thể nào có được.

An Nhã nhắm mắt thả mình xuống làn nước, bỗng nhiên tóc bị ai đó giật giật.

"Á...Á"

Một con khỉ nhỏ lông vàng ngẩng trên một tảng đá nổi lên giữa hồ, thò tay giật tóc An Nhã, hại cô sợ đến mức mặt mày trắng bệch. Tuy nhiên đi đâu khiến cô cảm thấy khủng hoảng nhất chính là Kiến Thành khi nghe thấy tiếng hét của cô đã lập tức vọt sang hồ bên này, chứng kiến toàn bộ tấm thân không mảnh vải che đậy của An Nhã.

Cô lập tức ngậm miệng, thẫn người ra như tượng, mất đến nửa phút sau mới sực nhớ ra mình không mặc gì, vội vàng ngẩng sụp xuống nước.

"Anh... anh làm cái gì vậy?"

Sắc mặt ai kia vẫn thản nhiên như không, anh đi lại gầy bò, vươn tay túm gáy con khỉ vừa giật tóc An Nhã: "Ngại cái gì. Sớm muộn gì tôi cũng nhìn thấy".

Sau đó c ần con khỉ, xoay người rời đi.

Con khỉ kia vốn dĩ có thể bỏ chạy, tuy nhiên nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Dương Kiến Thành, thành ra đầu óc bị ngu đi, cứ đứng đực một chỗ để anh tóm lấy như vậy.

An Nhã nhìn theo bóng dáng một người một khỉ, Kiến Thành chỉ mặc một chiếc quần dài, tấm lưng để trần, trên đó còn đọng lại một ít nước, nắng chiếu vào li ền trở nên lấp lánh.

Bấy giờ cô mới biết, mặc dù cơ thể anh rất đẹp nhưng cũng cực kỳ nhiều sẹo, những chiếc sẹo ngang dọc, ngắn dài, có cái vì mới nên màu vẫn hồng hồng, có cái đã lâu nên trở thành màu trắng nhạt. Không hiểu sao khi đối diện với dáng vẻ phong trần như vậy, cô lại cảm thấy người đàn ông ấy vô cùng quyến rũ. Sự quyến rũ xuất phát từ ngoại hình cho đến nội hàm, bất kể thứ gì từ trên người Dương Kiến Thành cũng đều khiến cho người ta phải kinh tâm động phách.

Rút cục, An Nhã mới nhận ra một điều vô cùng hiển nhiên rằng: Đàn ông như vậy mới thực sự là hàng cực phẩm.

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

- Kiều An Nhã -

Trên đời này người tôi hận nhất chính là bản thân mình. Hận tôi vì dù anh có đặt dao vào tay tôi, cho tôi cả ngàn cơ hội giết anh, tôi cũng không có cách nào làm được.

Bất kỳ ai trên đời này tôi cũng đều có thể yêu, chỉ trừ Dương Kiến Thành là tôi không thể. Vậy tại sao từ đầu đến cuối người mà tôi yêu duy nhất... lại chỉ có một mình Dương Kiến Thành.

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Sợ Gì Chứ ? Đã Có Tôi Ở Đây !

Sau khi tắm rửa xong xuôi, đoàn người lại tiếp tục lên đường.

Khi bắt đầu vào trong rừng, Kiến Thành bảo Lôi phát cho mỗi người một chiếc gậy được chặt từ một cành cây nhỏ.

Ở đây quanh năm không được mặt trời chiếu sáng đến nên cực kỳ âm u, phía dưới đất là một tầng lá mục đã dày đến hơn một mét, bọn họ phải dùng gậy để dò đường phía trước, tránh đi vào đầm lầy.

Kiến Thành vẫn cõng An Nhã trên lưng, bình thản đi giữa đoàn người, thỉnh thoảng dùng bộ đàm chỉ huy các đoàn còn lại đi đúng theo lộ trình đã định sẵn. Trên vai An Nhã là con khỉ lúc nãy đã bị Kiến Thành bắt được ở thác nước, nó được cô cho ăn nên nhất quyết bám riết lấy cô, không chịu đi. Rút cục An Nhã đành phải xin Kiến Thành cho mình mang nó đi cùng.

Thật ra, lần này ngoài bốn người: Kiến Thành, An Nhã, Lôi, Dương ra thì còn một người của Thạch Cơ đi theo bọn họ, nghe nói người này biết một ít tiếng của bộ lạc Koro, bởi vậy nên Kiến Thành mới đồng ý để anh ta đi cùng làm phiên dịch.

Càng vào sâu bên trong rừng Kim La, cảnh tượng lại càng quỷ dị. Không gian ở đây u tối và đầy mùi ẩm mốc đến nhức mũi, thỉnh thoảng còn có một vài con chim vì bị đoàn người làm kinh động mà nháo nhác bay ra khỏi tổ, miệng phát ra những tiếng kêu vô cùng chói tai.

An Nhã lạnh buốt sống lưng, ôm chặt lấy cổ Kiến Thành, cảm nhận đoạn đường phía trước càng lúc càng trở nên mù mịt. Lúc này, trong đầu cô không khỏi luẩn quẩn một câu hỏi: Kiến Thành chấp nhận đến đây chẳng lẽ chỉ vì một mỏ vàng nhỏ nhoi sao? Hoặc là anh có lòng tốt đi cứu Diệp Linh mới dẫn thân vào cánh rừng đầy rẫy hiểm nguy này?

Cho đến mãi sau này, cô mới biết, lý do thực sự không chỉ có mỗi thế. Người như Dương Kiến Thành, dù lên núi đao hay xuống biển lửa tất thấy đầu vì một cái giá ngang bằng, lần này anh tới Kim La, trước hết là để khẳng định vị thế và bản lĩnh của mình ở Châu Lục, thứ hai là để dò ra đường dây vận chuyển ma túy lớn nhất Trung Quốc, kể từ sau khi Tam giác vàng bị xóa bỏ, bộ tộc Koro chính là nơi trồngh nhiều nhất loại cây anh túc này.

Đi được khoảng ba tiếng trong rừng, trước mặt bọn họ đột nhiên hiện ra một đầm lầy rất lớn, đầm lầy này cắt ngang cánh rừng, muốn đi tiếp, chỉ có duy nhất một cách là phải băng qua.

Lôi cầmgậy chọc chọc xuống đất, quay sang nhìn Kiến Thành: "Đại ca, chỗ này vương đầm lầy rồi, để em tìm cách sang bên đó trước rồi đưa mọi người sang"

"Lấy móc móng bốn cạnh cỡ lớn đi"

"Vâng"

Lôi lấy trong ba lô ra một chiếc móc móng 4 cạnh có mỗi đầu sắc nhọn như lưỡi câu, quay quay vài vòng trên tay, sau đó dùng hết sức tung móc về phía trước, chẳng mấy chốc móng đã bám vào một cành cây lớn ở bờ đầm lầy bên kia.

Anh ta lấy đà lùi vềsau chừng hai mươi bước rồi nắm chặt sợi dây nối với móc, phi người bay qua bên kia. Người đàn ông vô cùng cơ bắp nhưng di chuyển lại rất linh hoạt, chỉ vài giây sau đã băng qua được bờ bên kia, ngẫ vững ở nhánh cây lớn.

Kiến Thành hơi nghiêng đầu nhìn vềphía An Nhã, chậm rãi mở miệng: "Sợ không?"

Sợ chứ. Đương nhiên là sợ rồi. Lỡ dây đứt hoặc cây gãy cành, rơi xuống đầm lầy chỉ có chết. Tuy nhiên An Nhã vẫn cố gắng cứng miệng trả lời: "Không sợ"

"VẬY TỰ SANG ĐI"

"KHÔNG. TÔI LÀ NGƯỜI CỦA ANH, CÓ CHẾT CÙNG CHẾT"

Kiến Thành hơi nhếch miệng mỉm cười, vươn tay tung móc bốn cạnh bám vào một cành cây lớn, anh chỉ cần lấy đà ba bước, sau đó cũng theo cả An Nhã nhảy sang bờ bên kia, từng hành động tưởng chừng cực kỳ khó khăn mà lại được anh thực hiện vô cùng nhẹ nhàng, dường như mấy chuyện đu người này cực kỳ vặt vãnh, trên lưng có cộng thêm một cô gái nặng 49kg cùng một con khỉ 4kg thì cũng chẳng xi nhê gì.

Tuy nhiên, khi hai người băng đến giữa đầm lầy thì không biết từ đâu một con cá sấu lao lên khỏi mặt bùn, há to miệng chồm lên người An Nhã. Do di chuyển chệch mặt hờ một góc 45 độ cho nên lưng của cô gần với miệng cá sấu nhất. Dương đứng bên bờ kia, há hốc miệng kinh ngạc, hét lên: "Chị dâu, cẩn thận"

An Nhã sợ đến nỗi cả người cứng đờ, con khỉ cũng hoảng loạn đến nỗi kêu ồm ồm lên, chỉ có Kiến Thành phản ứng nhanh như chớp, anh lập tức nắm dây cuộn vào tay hai vòng, xoay người trở lại, đem cơ thể An Nhã lên phía cao, còn bản thân mình ở phía dưới, đối diện trực tiếp với miệng cá sấu.

Anh rút từ trong thắt lưng ra một khẩu súng ngắn, dùng một tay bóp cò liên tiếp ba phát, con cá sấu kia do ở quá gần nòng súng nên đầu bị bắn nát bét, miệng còn chưa kịp khép lại đã chết tươi, rơi xuống đầm lầy, bùn bắn tung tóe.

Lúc sang đến bờ bên kia, sắc mặt An Nhã tái nhợt, tuy nhiên cô vẫn cố cắn chặt răng không dám kêu la gì. Kiến Thành đặt cô ngửa trên một nhánh cây, vươn tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán An Nhã.

"Sao vậy?"

"Không... sao"

Kiến Thành hơi mỉm cười: "Sợ gì chứ. Đã có tôi ở đây"

"Suýt chút nữa... bị cá sấu cắn chết rồi".

"Nó sẽ ăn con nhều thịt này trước". Vừa nói, anh vừa xách con khỉ đang núp sau tán cây ra trước mặt An Nhã. Con khỉ có lẽ cũng cảm nhận được sự nguy hiểm toát ra từ lời nói của người đàn ông này nên sợ hãi kêu toáng lên.

An Nhã thấy cảnh tượng này liền phì cười, mấy sợi dây thừng kinh căng thẳng ban nãy cũng theo đó giãn ra. Cô dùng một tay ôm con khỉ nhỏ vào lòng, tay còn lại vuốt vuốt mấy giọt mồ hôi trên trán Kiến Thành: "Anh có mệt không?"

"Không"

"Không cần phải công tôi nữa, tôi sẽ đi ngay sát anh". Cô nhẹ nhàng mỉm cười: "Tôi đi bộ cũng nhanh lắm, không tụt lại với mọi người đâu"

"Ừ". Nói rồi, anh xoay người thả một đầu sợi dây móc xuống dưới, sau đó ôm eo An Nhã đu người trượt xuống khỏi thân cây. Con khỉ nhỏ cũng trèo xuống theo.

Năm người tiếp tục đi vào sâu trong rừng, vài tiếng sau mặt trời lặn, chút ánh sáng le lói cuối cùng vụt tắt, bọn họ đành phải nghỉ lại qua đêm trong rừng Kim La.

Mấy người đàn ông cào lớp lá mục và chặt cây cối xung quanh, tạo ra một bãi đất trống rộng chừng mười mét vuông. Dương cần một chiếc la bàn, đem đến trước mặt Kiến Thành:

"Đại ca, theo như em tính toán thì bộ tộc Koro còn ở cách chúng ta khoảng 15km nữa"

Thảm thực vật ở đây quá dày, cho nên việc xác định phương hướng ở trong rừng chỉ có thể dùng đến la bàn, tuy nhiên đi đâu quái dị nhất của khu rừng này đó chính là kim chỉ trên la bàn luôn chỉ sai phương hướng lệch đi một góc 30 độ.

Ban đầu, mấy người bọn họ không hề phát hiện ra đi đầu này, cứ thế tiến vào trong rừng theo hướng la bàn đã chỉ. Cũng may Dương Kiến Thành giác quan sắc bén, anh quay la bàn lại theo hướng mình đã đi vào, cuối cùng nghiệm ra la bàn đã bị chỉ sai 30 độ, có thể ở đây có một núi đá có từ trường cho nên mới xảy ra hiện tượng như vậy. Chẳng trách từ trước đến nay ngoài người của bộ tộc Koro ra thì không có ai dám vào rừng Kim La, không nắm được nguyên lý về xác định phương hướng trong la bàn thì chỉ vào được chứ không thể ra được, cuối cùng sẽ chết mục ruỗng trong rừng.

Sau khi thông báo qua bộ đàm cho 7 nhóm còn lại, tất cả số người không cùng đoàn Dương Kiến Thành đã đi sai phương hướng đành quay đầu trở lại, thành ra 7 nhóm kia di chuyển chậm trễ hơn so với tiến độ dự kiến mất 5 tiếng.

Kiến Thành tựa đầu vào một thân cây, bình thản nói: "Không đốt lửa, tranh thủ ăn tối đi rồi ngủ sớm. Sáng mai xuất phát"

"Vâng, đại ca"

"Còn nữa, chia nhau ra canh gác. Lôi gác ca đầu tiên"

Lôi cùng người đàn ông phiên dịch tên Ngạch Thác kia vừa gạt xong lớp đất mùn dưới chân, đi lại phía Kiến Thành: "Vâng, em biết rồi đại ca"

Ăn tối xong, mấy người đàn ông ngời bàn bạc, còn An Nhã ôm con khi chui vào túi ngủ. Ban đêm ở đây nhiệt độ xuống rất thấp, lại không được đốt lửa để tránh gây chú ý, cho nên dù đã nằm trong túi và đắp một chiếc chăn mỏng mà An Nhã vẫn cảm thấy rét run.

Cô nằm xoay đi xoay lại vẫn cảm thấy không sao ngủ nổi, từ nhỏ đến lớn An Nhã chỉ quen sống một cuộc đời bình an sung túc, bây giờ đi theo Kiến Thành, ngày ngày đối diện với hiểm nguy, đêm về ngủ trong hang động dưới một đồng quan tài hay ngủ trong rừng đầy muỗi và vắt, cô đã đầu được trải nghiệm cả. Ban đầu, An Nhã vẫn cảm thấy bản thân có hơi bài xích cuộc sống thế này, tuy nhiên cô lại không ân hận một chút nào. Dẫu hiểm nguy hơn nữa thì chỉ cần có Kiến Thành ở bên, và cứu được

Diệp Linh trở về, phải trả cái giá nào cô cũng vẫn cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Một lát sau đó, An Nhã nghe tiếng khóa túi ngủ của mình bị kéo xuống. Kiến Thành ng ồi xồm bên cạnh, chăm chú nhìn cô: "Ngủ được không?"

"Được mà. Không sao"

"Lại đây".

Nói xong câu này, anh đứng dậy, An Nhã đành nhẹ nhàng đặt con khi xuống túi ngủ, chậm chạp đi theo sau anh.

Kiến Thành chỉ vào chiếc túi ngủ cỡ lớn của mình, nói: "Ngủ ở túi đó đi"

An Nhã lúc này sắc môi vì lạnh đã trở nên nhợt nhạt, cô nhìn túi ngủ bằng vải dù màu xanh đậm của anh, li ền phát hiện ra điện tích trong đó vừa đủ cho hai người nằm, hai má bất giác đỏ ửng.

"Anh ... ngủ ở đâu?"

Anh c ần con dao găm lau đi lau lại, bình thản trả lời: "Ngủ cùng"

Hai người nằm chung chắc chắn ấm hơn một người. Cô sớm muộn gì cũng trở thành người của Dương Kiến Thành, những chuyện như vậy, có lẽ cũng nên tập quen.

An Nhã gật đầu, chậm rãi bước vào túi ngủ, nằm xuống, một lát sau Kiến Thành cũng đi lại phía cô.

Anh đưa cho An Nhã con dao găm khi nãy mình vừa lau, nhẹ nhàng nói: "C ần lấy cái này. Sẽ có lúc c ần dùng".

Bấy giờ, An Nhã mới phát hiện ra đó chính là con dao găm ba trăm năm tuổi của Tây Vực, có đuôi được khảm một viên đá màu xanh mà giám đốc công ty cũ của cô đã tặng cho Kiến Thành trong lần đầu tiên hai công ty

gặp mặt. Cô cẩn thận nhận lấy, miệng mấp máy nói: "Tôi biết rồi. Cảm ơn anh"

"Ngủ đi".

Nói rồi, anh bước vào túi ngủ, nằm xuống bên cạnh An Nhã, sau đó kéo khóa lên.

Trong chiếc túi ngủ thơm thơm mùi hương của Dương Kiến Thành, An Nhã có thể nghe tiếng trái tim anh đập trầm ổn rõ ràng, nhiệt độ cơ thể từ người anh truyền ra không khí cũng rất ấm. Kiến Thành giơ một tay lên cho cô gối đầu, tay còn lại vẫn để nguyên vị trí trước bụng, không hề có hành động đụng chạm sàm sỡ gì, tư thế ngủ vô cùng chuẩn mực.

An Nhã có lẽ cũng đã quen với việc ngủ ở trong lòng anh, thế nên rất tự nhiên vòng tay ôm lấy eo Kiến Thành, nhắm mắt say ngủ. Thực ra thì không phải được nằm trên một chiếc giường rộng lớn êm ái mới là thiên đường, mà đôi khi chỉ cần hai người lặng lặng ngủ yên ở bên cạnh nhau, đầu nằm trong một hàng động đầy xương trắng hay ngủ dưới một cánh rừng ẩm ướt... chỉ cần trái tim bình yên ... thì cũng cảm thấy hạnh phúc!!!

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đồng Ý Giao Đấu

Sáng hôm sau, mấy người bọn họ dậy từ rất sớm, chuẩn bị đồ đạc tiếp tục lên đường.

Dựa theo hướng kim la bàn đã chỉ trừ đi một góc 30 độ, chỉ bốn tiếng sau, năm người đến một bìa rừng đầy những cây hoa màu sắc sặc sỡ, lá hình bầu dục dài, được trồng xen kẽ với một số cây cổ thụ tán rộng.

Loài hoa này An Nhã đã từng nghe nói cả trăm nghìn lần, không ngờ hôm nay lần đầu tiên được tận mắt nhìn thấy hoa anh túc, cô vẫn không khỏi kinh ngạc cảm thán trong lòng: hóa ra thứ có thể hủy hoại nhân loại lại có hình dáng nhỏ bé và xinh đẹp thế này. Nếu không biết đây là cây thuốc phiện, có lẽ cô đã lao đến hái ngay mấy cành hoa đẹp để mang về rồi.

Kiến Thành đứng trên một mô đất cao, quan sát kỹ lưỡng vùng núi hiểm trở trước mặt. Đây là một dãy núi nhỏ hình vòng cung, ở giữa là một thung lũng bằng phẳng diện tích không lớn lắm, khi dùng ống nhòm quan sát mới phát hiện ra dưới chân núi có rất nhiều hang động nhỏ, miệng hang được chống bằng những chiếc cọc gỗ có kích thước lớn, bên trong còn có khói bốc ra.

Đây có lẽ chính là nơi sinh sống của bộ lạc Koro. Bọn họ sống trong lòng núi, chẳng trách loài người văn minh không có cách nào tìm ra được.

Sau khi liên lạc qua bộ đàm, 7 nhóm còn lại báo cáo sẽ đến trễ hơn đoàn của Kiến Thành khoảng 4 tiếng. Lôi vác súng máy hạng nặng trên lưng, quay sang nhìn Kiến Thành:

"Đại ca, chúng ta đi tiếp hay dừng lại đây, chờ bọn họ?"

Anh ta vừa nói dứt câu thì con đường nhỏ phía trước xuất hiện mấy người đàn ông, ba người mặc trang phục hiện đại của Trung Quốc, một người mặc trang phục thổ dân, họ dẫn theo một cô gái tóc tai rũ rượi, quần áo bị gai cào rách bươm.

Người mặc trang phục thổ dân nói bằng tiếng phổ thông: "Làm nhanh lên, thủ lĩnh đang chờ"

"Cứ vào thôn trước đi, lát nữa chúng tôi vào sau"

Người thổ dân gạt đầu rồi đi vào trong làng, ba tên còn lại lùi xềnh xệch cô gái kia vào bụi cây ở gần đó, vài giây sau, tiếng hét hoảng hốt cùng tiếng xé quần áo vọng ra.

Kiến Thành hơi liếc nhìn An Nhã, cô yên lặng mím môi không nói gì, cánh tay vẫn ôm chặt con khỉ nhỏ, tuy nhiên nếu để ý kỹ sẽ thấy bờ vai gầy lại khẽ run run.

Cô gái mặc bộ đồ rách rưới kia đương nhiên không phải Diệp Linh mà có lẽ cũng là phụ nữ được mua về cho thủ lĩnh bộ tộc Koro, tuy nhiên cũng không biết vì lý do gì mà cô ta lại bị lôi ra ngoài cưỡng hiếp như vậy. An Nhã thực sự muốn giúp, nhưng lại không dám lên tiếng nói gì, rút cục chỉ đành cúi đầu im lặng. Cô vốn dĩ biết rất rõ rằng: bọn họ ít đi được một chuyện thì sẽ bớt phiền lụy đi rất nhiều, thế nên lòng muốn xin Kiến Thành giúp nhưng miệng lại không có cách nào nói ra được. Bản thân cô đã gây không ít phiền phức cho anh rồi, bây giờ làm sao có thể mở miệng xin anh giúp thêm cho ai.

Kiến Thành quay sang nhìn bụi cây trước mặt, sau đó lẳng lặng rút ra một khẩu súng có lắp ống giảm thanh, tháo chốt an toàn, nét mặt lạnh lẽo như băng trả lời câu hỏi của Lôi lúc nãy:

"Tất nhiên là đi tiếp"

Dứt lời, anh bóp cò súng ba phát, mấy bóng người thấp thoáng trong bụi cây trúng đạn lập tức đổ gục. Một tên người Trung Quốc may mắn

thoát khỏi nòng súng của Kiến Thành, hắn phản ứng cũng cực kỳ nhanh nhẹn, gần như ngay lập tức xoay người giờ súng bắn trả về phía bên này.

Súng của hắn là loại súng ngắn thông thường, không có hệ thống giảm thanh, ở giữa không gian vô cùng yên ả ngay sau đó liền xuất hiện những tiếng đạn bắn vang vào núi rồi vọng lại. Những âm thanh đinh tai nhức óc này khiến mấy con chim trong rừng giật mình bay nháo nhác, đương nhiên cũng sẽ làm kinh động đến những người của bộ tộc Koro.

Dương vác khẩu súng ngắn FN SCAR-H đặt vào một chạc cây, sau đó lạnh lùng bóp cò, viên đạn bay đi, găm thẳng vào ấn đường của tên người Trung Quốc còn lại, giữa trán hắn xuất hiện một lỗ đen ngòm, ngay sau đó gục xuống chết không nhắm mắt.

Sau khi tiếng súng đạn tan đi, An Nhã quay sang nhìn Kiến Thành, thấy anh hơi gật đầu, cô vội vàng thả con khỉ xuống rồi chạy như bay về phía bụi cây bên kia.

Cô gái kia cả người đã gần như trần như nhộng, ánh mắt hiện lên vẻ kinh hãi tột độ, trên bụng cô ta còn có xác một tên đàn ông đồ gục, khóa quần hắn ta chỉ mới kéo được một nửa.

"Cô không sao chứ". An Nhã ngẩng đầu xồm xuống, dùng tiếng Anh nói chuyện: "Đừng sợ, ổn rồi, ổn rồi"

"Cứu... cứu tôi với"

"Ổn rồi. Bọn chúng chết hết rồi".

Nói rồi, An Nhã móc từ trong balo ra một bộ quần áo, khoác tạm vào người cô ta. Cô gái kia sau một hồi run rẩy, khi được mặc quần áo sạch sẽ xong đã tạm thời bình tĩnh trở lại, một lát sau đó mới có thể lí nhí nói ra được hai chữ "Cảm ơn"

An Nhã mỉm cười, đỡ cô ta đứng dậy, khi bước ra khỏi bụi cây mới chỉ về phía Dương Kiến Thành đang đứng, ánh mắt ngập tràn tự hào nói: "Anh ấy mới là người cứu cô"

Cô gái kia nhìn theo ngón tay của An Nhã, liền thấy một người đàn ông đang đứng trên một mô đất cao, mái tóc ngắn khẽ lay động theo chiều gió thổi. Anh ta từ đầu đến chân chỉ mặc duy nhất một màu đen, khuôn mặt vô cùng anh tuấn, có nhìn thế nào cũng cảm thấy từ trên người anh ta toát ra một loại mị lực khiến người khác không cách nào rời mắt được.

"Là... anh ấy... à?"

"Ừ". An Nhã tưởng cô gái kia nhìn thấy Kiến Thành liền sợ hãi cho nên đành nhẹ giọng trấn an: "Đừng sợ, có anh ấy ở đây, dù trời có sụp xuống thì cũng không cần phải lo lắng".

Cô gái kia hơi đỏ mặt, len lén liếc về phía Kiến Thành thêm lần nữa, không ngờ lại vô tình bắt gặp anh đang nhìn về phía An Nhã, ánh mắt phảng phất ra vài tia cưng chiều.

Mấy người đàn ông chậm rãi bước xuống con đường nhỏ dẫn vào trong thôn, lúc này An Nhã mới để ý thấy phía trước có một đoàn người thổ dân đem theo vũ khí thô sơ đang rầm rập tiến về phía bọn họ.

Lôi và Dương cầm vũ khí đứng xung quanh Dương Kiến Thành, còn anh vẫn thản nhiên đút hai tay vào túi quần, nét mặt hờ hững như không.

"Lại đây"

An Nhã nói "vâng" một tiếng rồi cúi xuống ôm con khỉ nhỏ, chạy đến đứng sau lưng Kiến Thành, cô gái kia cũng chậm chạp bước theo sau.

Dương Kiến Thành dẫn đầu đoàn người, không thêm quan tâm đến đám thổ dân kia mà vẫn lạnh lùng đi theo con đường nhỏ bước vào trong thôn.

Đám người của bộ tộc Koro tuy xưa nay tròng rất nhiều hoa anh túc, nhưng cũng chỉ có thể dùng loại cây thuốc phiện này để đổi lấy gạo, muối và lương thực từ bọn buôn ma túy chứ không được cấp phát bất kỳ thứ vũ khí gì. Đến khi hai bên gặp nhau trên con đường nhỏ, nhìn thấy mấy người của Kiến Thành cầm các loại súng máy hạng nặng, còn bên họ chỉ có mấy

thứ giáo mác được đục đẽo từ đá mà thành, ngoài việc giơ mấy chiếc gậy gộc ra chống cự yếu ớt thì bọn họ cũng không hề có thêm bất kỳ hành động nào có thể đe dọa đối với Dương Kiến Thành.

Đám thổ dân ban đầu đứng giằng co hàng chắn đường, miệng nói mấy thứ thổ ngữ gì không rõ. Kiến Thành dường như không thèm bận tâm mấy chuyện này cho nên vẫn thản nhiên bước đi, anh đi đến đâu, mấy người thổ dân bị ánh mắt của anh dọa cho dạt ra đến đấy. Không cần nói đến vũ khí, chỉ tính riêng khí chất toát ra từ anh thôi cũng đã khiến người khác không rét cũng run rẩy.

Sáu người bọn họ đi xuyên qua đám thổ dân, vào thẳng trong làng, đám người của bộ tộc Koro không dám làm gì mà chỉ có thể chạy theo bọn họ, thỉnh thoảng có mấy người định giơ giáo đâm lên liền bị Lôi cầm súng bắn gãy mũi giáo, khiến bọn chúng sợ chết khiếp, tiếp tục dạt ra hai bên.

Cứ như vậy cho đến khi vào tới thung lũng giữa lòng núi, hầu như tất cả già trẻ gái trai của bộ tộc Koro đã chạy ra khỏi miệng hang, ánh mắt vừa hung hãn vừa sợ sệt nhìn mấy người của Dương Kiến Thành đi vào.

Anh dừng lại trước một cửa hang động rất lớn, miệng hang được treo một cặp sừng hươu cỡ đại. Đứng trước hang động đó là mấy người đàn ông mặt mày dữ tợn, trong đó, khiến An Nhã chú ý nhất là người có chòm râu dài được tết lại cẩn thận, ông ta mặc một chiếc khố thổ cẩm, người đeo rất nhiều trang sức bằng vàng, bên hông còn có một khẩu shotgun đời cũ rích. Có lẽ đây chính là thủ lĩnh của bộ tộc Koro.

Kiến Thành quay sang Ngạch Thác, nói:

"Nói với ông ta, chúng ta tới đây để tìm người"

Ngạch Thác đi lên phía trước hai bước, dùng thổ ngữ phiên dịch lại lời Kiến Thành với thủ lĩnh Koro, sau đó lại phiên dịch lại lời của thủ lĩnh.

"Ông ta hỏi chúng ta muốn tìm ai? Tại sao lại có thể đến được đây?"

"Nói với ông ta, chúng ta đến đây tìm một cô gái. Nếu ông ta không hợp tác, tôi sẽ cho thuốc nổ san phẳng vùng núi này"

Kiến Thành vừa nói dứt lời, Lôi liền lấy ra từ trong balo một bọc thuốc nổ có ngòi bằng dây cháy chậm. Đây là loại thuốc nổ TNT đời cũ, sở dĩ bọn họ chuẩn bị loại thuốc nổ này là bởi vì những người sống cách xa nên vẫn minh như bộ tộc Koro chắc chắn không biết đến loại tiên tiến hơn, đe dọa bằng những thứ mà đối phương hiểu biết, sẽ có sức thuyết phục hơn rất nhiều so với việc mang bom hẹn giờ đến nơi khởi hỏa cò gáy thế này, Dương Kiến Thành đương nhiên hiểu rõ đạo lý này hơn ai hết.

Đám thổ dân trong làng nhìn thấy bom liền hét ầm lên, có người bịt tai, có người run như cầy sấy chạy đi. Chỉ có thủ lĩnh Koro vẫn im lặng nhìn Kiến Thành, nét mặt dằn dằn trở nên khó coi.

Ông ta quay sang bàn bạc gì đó với mấy người đứng gần, sau đó nói với Ngạch Thác:

"Các người cần tìm cô gái nào?"

"Gọi tất cả những cô gái được mua về tới đây".

Thủ lĩnh gật đầu, khoát tay ra hiệu cho thuộc hạ chạy vào trong hang. Một lát sau, gần mười cô gái dù ăn mặc đồ thổ cẩm của bộ tộc Koro nhưng trên người vẫn mang nét hiện đại bị đẩy ra ngoài. An Nhã chú ý quan sát cẩn thận trong phụ nữ chạy ra, rút cục cũng nhìn thấy Diệp Linh đi cuối cùng trong hang.

Ánh mắt cô lập tức sáng rực lên, chỉ hận không thể hét to cho Diệp Linh nghe thấy mình đang ở đây. An Nhã nín lấy áo Kiến Thành, chỉ về phía Diệp Linh nói nhỏ: "Thành, là cô ấy".

Anh hơi nheo mắt nhìn cô gái mặc váy thổ cẩm đang cúi đầu đi ra, sau hai tháng, Diệp Linh có vẻ đã gầy đi rất nhiều, quầng mắt trũng sâu, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi. Kiến Thành im lặng một lát rồi quay sang Ngạch Thác, nói:

"Bảo với ông ta, chúng ta sẽ đem hết những người này đi"

Ngạch Thác phiên dịch xong, thủ lĩnh nói: "Người của bộ tộc Koro có một nguyên tắc, nếu muốn trao đổi thứ gì, hãy đánh thắng họ trước".

Koro trước đây là một bộ tộc vô cùng dũng mãnh, gần như là đế vương của các bộ tộc trong vùng lãnh thổ phía nam của Trung Quốc. Dần dần, xã hội văn minh, loài người cũng bắt đầu sử dụng các vũ khí tiên tiến, Koro không còn đứng đầu vị trí các bộ lạc nữa, họ lùi sâu vào trong rừng Kim La sinh sống, tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Tuy nhiên thế hệ sau của Koro vẫn không quên dòng máu chiến binh oai hùng luôn chảy trong người nội tộc, họ luôn tôn thờ người mạnh nhất. Thủ lĩnh Koro hiện tại cũng đã từng đánh thắng biết bao nhiêu người trong bộ lạc mới được tôn lên vị trí cao nhất này, đáng tiếc, họ dù sống trên một mỏ vàng nhưng lại không thể ăn vàng, thú rừng cũng dần dần cạn kiệt, cuối cùng đành phải trồng thuốc phiện để bán ra bên ngoài, đổi lấy lương thực duy trì giống nòi.

Ngạch Thác nói: "Anh Thành, chúng ta có thể đe dọa được họ, nhưng nguyên tắc này thì vĩnh viễn không thay đổi được. Miệng hang kia được thiết kế có một lẫy chốt, nếu chúng ta không đánh thắng bọn họ mà vẫn muốn mang người rời đi, bọn họ thà đóng lẫy chốt này, chết mục thối trong hang chứ không phục tùng đâu".

Đi đâu này, đương nhiên Dương Kiến Thành hiểu. Con người, dù là bất cứ ai cũng đều có sự cố chấp của riêng mình, ngay cả bản thân anh cũng vậy, những người của bộ tộc Koro ầu cũng có cái lý của riêng họ.

Anh suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Lôi và Dương thấy vậy liền đồng thời quay sang nói: "Đại ca"

An Nhã đứng bên cạnh cũng nắm lấy vạt áo sơ mi anh, ánh mắt ngập tràn lo lắng: "Thành..."

"Không sao"

Mấy người của bộ tộc Koro quen sống hoang dã, tay chân cũng rất nhanh nhẹn, Bọn họ lại chỉ quen dùng súng đạn, giao đấu với nhau chưa biết bên nào thắng bên nào. Tuy nhiên, dù có ra sao đi chăng nữa thì trong lòng An Nhã vẫn cảm thấy lo lắng chết đi được, không biết từ lúc nào, cô lại sợ Kiến Thành bị thương đến như vậy, chỉ cần nhìn thấy mấy vết thương còn chưa lành thit của anh, trái tim của cô đã cảm thấy nhói đau rồi.

Kiến Thành đưa tay lên sờ mấy cục cổ áo sơ mi, bình thản nói với Ngạch Thác: "Nói với ông ta, tôi đồng ý giao đấu"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thua Tâm Phục Khẩu Phục

Đoạn này sẽ vui đập không ít con tim của các chị em. Mọi người cứ bình tĩnh rụng trứng nhé, từ từ thôi. Hehe

~~~~~

Ở bãi đất trống giữa thung lũng, thủ lĩnh ngồi trên một chiếc ghế bằng gốc cây cổ lớn, đám thổ dân cùng mấy người của Dương Kiến Thành đứng vòng tròn xung quanh.

Đối thủ của Kiến Thành là một người đàn ông vô cùng đồ con, người này có nước da rám nắng khỏe mạnh, lông mày hình kiếm, trước ngực có một vết sẹo dữ tợn nhìn giống con rết cỡ đại vắt ngang.

Trước khi trận chiến bắt đầu, Ngạch Thác ghé vào tai Kiến Thành nói nhỏ: "Anh Thành, tôi có nghe đám thổ dân nói chuyện với nhau, hẳn là A Mạc, người dũng mãnh nhất trong bộ tộc Koro. A Mạc đã từng tay không giết được một con hổ, anh phải cẩn thận"

Kiến Thành bình thản bẻ mấy khớp ngón tay, lười biếng nói: "Vậy à?"

Một vài người trong bộ tộc mang một giàn gỗ dựng mấy thứ vũ khí thô sơ đi tới, gã đàn ông đồ con kia chọn một cây mác dài, còn Kiến Thành chỉ lấy một cây chùy thủ có cán hình móc câu, dắt vào thắt lưng. A Mạc thấy vậy liền nhếch mép cười nhạt.

An Nhã cùng cô gái tên Hạ Tư kia đứng ở một chỗ quan sát, nhìn hai người đàn ông chuẩn bị giao chiến, trong lòng xông lên một cảm giác căn cào như lửa đốt. Lúc Kiến Thành đi qua, cô liền hạ giọng nói nhỏ: "Thành, cố lên"

Anh không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô một cái, ánh mắt biểu hiện rõ ràng hai từ: "Yên tâm".

Mười lăm phút sau đó, kim đồng hồ thô sơ bằng ánh sáng mặt trời chỉ đúng mốc đã định, trong tiếng reo hò ầm ỹ của đám thổ dân, trận đấu chính thức bắt đầu.

A Mạc gào lên mấy tiếng, cần mác xông tới đâm về phía Kiến Thành, anh nhanh như cắt nghiêng người né tránh, sau đó giơ tay cần lấy mũi mác, bẻ mạnh một cái.

Mũi mác kêu răng rắc nhưng lại không si nhê một chút nào, chỉ có lớp nửa bên ngoài bị lực từ bàn tay của Kiến Thành làm cho bung ra, bên trong liền hiện ra một đoạn đá hoa cương dài bóng loáng.

Thì ra, đây là cây mác có thân bằng đá hoa cương, bên ngoài bọc nửa dẻo, chẳng trách sức mạnh kinh hồn của Dương Kiến Thành cũng không thể nào bẻ gãy được.

A Mạc phá lên cười lớn, hẳn đồng cơ bắp cuộn lên, lấy đà rút lưỡi mác khỏi tay Kiến Thành, tiếp tục đâm mạnh mấy phát. Mỗi nhát hắn đâm xuống là mỗi lần trái tim An Nhã như đông cứng lại trong lồng ngực, cô đến thở cũng không dám thở, chỉ sợ phiến đá hoa cương sắc lạnh còn hơn sắt thép kia đâm vào da thịt Kiến Thành, làm anh bị thương. Bây giờ, An Nhã mới hiểu ra một điều rằng: thì ra ở trong lòng cô, không biết từ lúc nào Kiến Thành đã trở thành một người vô cùng quan trọng, nếu như anh xảy ra chuyện gì, cô không biết mình sẽ ra sao nữa. Mới chỉ tưởng tượng thôi, cũng đã thấy đau lòng lắm rồi.

An Nhã nắm chặt bàn tay đến mức mấy đầu móng tay cắm sâu vào da thịt, chằm chằm nhìn về phía bãi đất trống đến nỗi mắt không buồn chớp. Kiến Thành ở phía bên kia vẫn di chuyển linh hoạt tránh lưỡi mác đâm như mưa của A Mạc.

Người đàn ông thổ dân có cơ thể to lớn gần như gấp đôi người Dương Kiến Thành sau khi đâm mãi không trúng liền hăng máu gào ầm lên, rút thêm một cây mác, hai tay cần hai cây lao về phía trước.

Lần này, Kiến Thành không né tránh mà dùng cả hai tay bắt lấy lưới móc, sau đó nghiêng người một góc 45 độ, trượt dọc theo cây móc, tốc độ nhanh đến mức A Mạc còn chưa kịp nhìn ra cái gì đã thì bụng đã thấy đau nhức dữ dội, khi nhìn xuống mới phát hiện ra Kiến Thành đang giơ chân đạp liên tiếp về phía mình.

Hắn bắn đi xa mấy mét, móc trong tay rơi xuống, Kiến Thành cũng chống tay xuống đất lộn người hai vòng, đứng thẳng dậy.

A Mạc như một con thú hóa điên, hắn tay không lao về phía Kiến Thành, hai người không sử dụng vũ khí, cứ thế lao vào nhau đâm đá toán loạn, bụi bay mù mịt, người xung quanh chẳng nhìn ra cái gì.

Một lát sau, Kiến Thành dùng cây móc vừa nãy làm gậy chống, nhảy lên giơ hai chân kẹp cổ A Mạc, xoay hai vòng, tên thổ dân đô con liền ngã xuống đất, cổ họng bị kẹp đến mức không thở được, mặt mày đỏ như gấc, hai mắt trợn trừng.

Lúc này, Kiến Thành mới rút từ trong thắt lưng ra chiếc chủy thủ, đặt ở giữa cổ họng A Mạc, chỉ cần nhấn mạnh một đường thôi, chắc chắn máu từ đó sẽ tuôn ra như thác, người bị cắt cổ họng tuyệt đối đừng mong có thể sống.

Tiếng reo hò của đám thổ dân lập tức im bật, ai nấy đều mở to mắt sợ hãi nhìn về phía người đàn ông dù nhỏ con hơn nhưng lại đang chiếm thế thượng phong kia. A Mạc là võ sĩ dũng mãnh nhất trong bộ lạc, đã từng giết được một con hổ lớn, vậy mà bây giờ lại thua thảm anh ta chỉ sau mấy chiêu, điều đáng sợ nhất là từ đầu đến cuối chỉ mình A Mạc sử dụng vũ khí, còn Kiến Thành thì chỉ dùng tay không, cho đến tận khi A Mạc đã thua thảm thì anh ta mới thém rút cây chủy thủ từ thắt lưng ra.

Không cần phải hiểu thổ ngữ của bộ tộc Koro, chỉ cần nhìn ánh mắt ngập tràn sùng bái của đám thổ dân đang đứng xem thôi, cũng đủ biết đối với họ, Dương Kiến Thành đã trở thành thánh sống khiến bọn họ tôn thờ r ồi.

Thủ lĩnh nhìn thấy cảnh đó cũng li ền tái mặt, tất cả mọi người đầu h ồi hộp nín thở chờ Kiến Thành kết liễu A Mạc, tuy nhiên anh chỉ ghì tay một lát r ồi lại buông ra, ném chiếc chủy thủ xuống đất, phúi phúi quần áo đứng dậy.

Đám thổ dân thấy vậy, lại tiếp tục reo hò, tuy nhiên lần này họ không phải reo hò vì A Mạc, mà là reo hò vì Dương Kiến Thành.

An Nhã thở phào một tiếng, tự hào mỉm cười nhìn Kiến Thành, ánh mắt cũng ngập tràn sùng bái, tự lẫm bẫm trong lòng: "Anh thật giỏi".

Người đàn ông mặc sơ mi đen kia dường như cũng có thể nghe thấu được tiếng lòng cô, anh ngoái đầu lại tìm kiếm trong đám đông, khi nhìn thấy An Nhã đang cười tươi rói mới cảm thấy hài lòng, trong đáy mắt thâm trầm như biển dấy lên vài tia vui vẻ khe khẽ.

A Mạc sau khi được thả ra, li ền ch ồm dậy, tuy nhiên hẳn ta không phải ch ồm dậy để tiếp tục đánh nhau mà là quỳ xuống, đưa tay trái đặt lên vai phải, cúi đầu tỏ ý chịu thua tâm phục khẩu phục trước Dương Kiến Thành.

Anh hơi khoát tay, tỏ ý không cần. Thủ lĩnh đứng dậy, vừa vỗ tay tán thưởng, vừa đi lại phía Kiến Thành, ông ta nói, Ngạch Thác phiên dịch lại:

"Thủ lĩnh nói chúng ta đã thắng, có thể mang người đi. Tuy nhiên thủ lĩnh muốn ngỏ ý kết giao bạn bè, mời chúng ta ở lại đây uống rượu vài ngày"

Kiến Thành suy nghĩ một lát r ồi gật đầu: "Được"

Thủ lĩnh sáng khoái cười lớn, đi đến vỗ vỗ vai anh, sau đó tháo một chiếc vòng cổ có gắn một chiếc nanh hổ lớn, nói: "Cái này tặng cho anh, tín vật làm quen"

Kiến Thành rút ra một khẩu súng ngắn có gắn ống giảm thanh loại tiên tiến đặt vào tay thủ lĩnh, cũng tiện tay cầm khẩu shotgun cũ rích đeo trên hông của ông ta ném đi: "Cái này mới là vũ khí tốt, tín vật làm quen"

Thủ lĩnh nhướng mày nhìn khẩu súng, sau đó gật đầu hài lòng: "Người anh em"

Khi thủ lĩnh đi rồi, đám thổ dân lại tiếp tục reo hò phấn khích, có người còn đem mấy chiếc vòng hoa tết từ mấy loại cỏ dại, đeo lên cổ Kiến Thành. Bộ tộc Koro xưa nay luôn tôn thờ sùng bái những người dũng mãnh, lần này được chứng kiến tận mắt Dương Kiến Thành oai hùng như vậy, họ không thể giao tiếp nhưng lại có tấm lòng cùng sự kính trọng dành cho anh.

Hạ Tư nãy giờ đứng một chỗ cùng An Nhã, đột nhiên buông tay cô ra, nói nhỏ: "Cho tôi mượn một chiếc khăn".

An Nhã thật thà móc trong ba lô ra một chiếc khăn mặt, đưa cho cô ta. Hạ Tư vui vẻ cầm lấy rồi chạy về phía Kiến Thành: "Anh Thành, lau mồ hôi đi"

Kiến Thành hơi nhúu mày, sau khi nhìn thấy trên tay cô ta là chiếc khăn mặt của An Nhã mới chậm rãi cầm lấy.

"Anh có mệt không?"

"Không"

An Nhã đứng bên này dù không thể nghe thấy bọn họ nói gì, nhưng lại nhìn thấy rõ ràng ánh mắt nhu tình của Hạ Tư say đắm nhìn Kiến Thành, tuy nhiên, điều khiến cô cảm thấy nhức nhối hơn chính là anh không những từ chối Hạ Tư mà còn vươn tay ra nhận khăn từ cô ta.

Dương Kiến Thành mà cô biết, nhất định sẽ không thích tiếp xúc với người lạ, nhận đồ của một người phụ nữ không quen biết lại càng không. Đột nhiên, trái tim An Nhã lại cảm thấy như bị ai xát muối.

Khi cô đang cúi đầu không biết phải làm gì thì bỗng nhiên Diệp Linh từ phía cửa hang chạy tới, gọi ầm ỹ: "Nhã... Nhã... phải cậu không?"

An Nhã giật mình ngẩng đầu lên, nhìn thấy Diệp Linh mặc váy thổ cẩm đang chạy lại phía mình, liền giơ tay lên vẫy vẫy: "Linh, mình ở đây"

Diệp Linh lao lại, ôm chầm lấy An Nhã, nước mắt từ đâu tuôn ra như suối: "Nhã, mình tưởng cả đời này không được gặp cậu nữa"

"Ồn r ồi, Linh, nín đi. Chúng ta sắp được về nhà r ồi"

Diệp Linh khóc lóc một lúc mới chịu buông An Nhã ra, cô chỉ tay về phía Kiến Thành đang đứng cùng bọn Lôi, Dương, nói: "Cậu nhờ anh Thành đến tìm mình à?"

"Ừ"

"Tại sao anh ấy lại chịu giúp cậu"

"Không phải cậu luôn nói sao: xã hội đen cũng có người tốt, người xấu. Anh Thành chính là người tốt"

"Mình không tin người như anh ấy lại có thể đến tận đây chỉ vì giúp cậu không công"

An Nhã không muốn nói ra chuyện mình dùng bản thân để trao đổi với Dương Kiến Thành, cho nên đành tìm có lẽ sang chuyện khác:

"Linh, lâu nay cậu sống vất vả lắm phải không? Cậu g ầy quá"

"Mình không sao". Diệp Linh bỗng thấy khóe mũi cay cay: "Được gặp lại cậu là tốt r ồi. Nhã, bà ngoại có khỏe không?"

"Khỏe. Đợi vài ngày nữa, chúng ta về Việt Nam"

"Được".

Trong thôn có một thác nước chảy từ trên đỉnh núi xuống, Diệp Linh dẫn An Nhã ra đó tắm rửa, còn cô gái tên Hạ Tư kia từ đầu đến cuối thì chỉ bám riết lấy Dương Kiến Thành, An Nhã cũng không thèm để ý nữa.

Buổi tối, thủ lĩnh mở một buổi tiệc rượu. Rượu ở đây là thứ nước lên men được ngâm từ các loại táo rừng và quả dại, còn thức ăn là mấy con lợn rừng to tướng được mổ bụng, quay trên đồng lửa. Nghe nói, đây đều là những thực phẩm chỉ dùng để tiếp đãi trong những dịp quan trọng của bộ lạc, bộ tộc Koro xưa nay vẫn luôn thiếu lương thực cho nên không phải người nào đến đây cũng được khoản đãi như vậy. Kiến Thành là trưởng hợp đặc biệt - Khách Quý.

Thủ lĩnh ngồi ở chiếc bàn giữa, Kiến Thành ngồi bàn bên cạnh, Lôi và Dương ngồi kế bên anh. An Nhã và Diệp Linh ngồi riêng một góc.

Mấy người đàn ông trò chuyện rất sảng khoái, một lát sau đó, thủ lĩnh vẫy vẫy tay về phía Hạ Tư, gọi: "Lại đây"

Hạ Tư lúc đã thay một bộ đồ thổ cẩm của bộ tộc Koro, cô ta uyển chuyển đi lại, mỉm cười nói: "A Bá"

Thủ lĩnh quay sang nhìn Kiến Thành cười cười: "Đây là cháu gái của tôi. Bọn người kia hàng tháng đều bắt chúng tôi cống nạp phụ nữ, hôm nay đến lượt con bé này. Cũng may có cậu ra tay giúp đỡ. Bát rượu này mời cậu"

Kiến Thành hơi nhú mồm, sau đó nâng bát rượu lên, gật đầu một cái rồi ngửa cổ uống cạn.

Thủ lĩnh tỏ ra vô cùng hài lòng, ông ta quay sang Hạ Tư, nói: "Mau sang rót rượu cho A Thành"

Cô ta hơi đỏ mặt e thẹn rồi cũng chậm chạp đứng dậy, bước lại gần bàn Kiến Thành, quỳ xuống bên cạnh rót rượu cho anh.

Mấy cảnh này đều lọt vào tầm mắt của An Nhã, cô cúi đầu gặm một miếng thịt lợn rừng, không hiểu do loại thịt ở đây không ngon hay do tâm trạng không tốt mà cô lại thấy mùi vị trong miệng trở nên vô cùng khó ăn, trong lòng cũng cảm thấy rất khó chịu.

Mấy người đàn ông say sưa uống rượu, thoải mái trò chuyện, Hạ Tư vẫn kiên nhẫn ngồi bên Kiến Thành chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng châm rượu, ánh mắt không giấu nổi vẻ sùng bái ngưỡng mộ nhìn anh.

Một lát sau, An Nhã cảm thấy không khí ở đây khiến cô không thể thở nổi cho nên đành nói với Dương, mình cùng Diệp Linh đi nghỉ trước, không cần phải lo lắng cho cô.

Diệp Linh kéo tay An Nhã đến một hang động nhỏ, trong đó có một chiếc giường bằng đá, trên giường được trải một tấm da hổ, xung quanh hang thấp mấy chiếc nệm bát bằng mỡ lợn.

"Nhã, đây là chỗ bình thường tớ vẫn ở. Đêm nay chúng ta ngủ ở đây"

An Nhã gật đầu. Sau hai tháng xa cách, hai người nằm trên giường tâm sự không biết bao nhiêu chuyện, cứ thế nói cho đến khi Diệp Linh ngủ thiếp đi, An Nhã vẫn không thể nào nhắm mắt ngủ nổi. Trong đầu cô không hiểu sao cứ loay quanh hình ảnh của Kiến Thành cùng Hạ Tư ban tối, lòng không khỏi thắc mắc: Liệu anh đang làm gì? Tại sao anh lại không từ chối cô ta? Có phải đêm nay uống say rồi sẽ ở cùng cô ta không?

Cô thở dài một tiếng, thời gian gần đây đã quen ngủ cùng Dương Kiến Thành, bây giờ cứ nghĩ đến chuyện anh sẽ ôm một người phụ nữ khác để ngủ, trái tim cô lại cảm thấy không sao chịu nổi. Phải chi hai người vẫn còn ở trong rừng, dù phải ngủ dưới một đồng xác chết mà có anh ở bên, có lẽ cô sẽ cảm thấy còn dễ chịu hơn bây giờ.

An Nhã lăn đi lộn lại suốt mấy tiếng cũng không ngủ được, cuối cùng đành nhẹ nhàng lật chăn ngồi dậy, ra ngoài đi dạo một chút.

Giờ này đám thổ dân đã vào hang ngủ cả, không gian im ắng yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ ràng tiếng thác nước sau núi chảy ào ào. An Nhã đứng ngẩn đầu nhìn lên bầu trời, lặng lẽ nhìn mấy ngôi sao xa xăm, trong lòng bỗng dâng lên một cảm xúc không tên, cô thật lòng rất nhớ lòng ngực của người ấy.

Bỗng nhiên, có một vòng tay đột ngột ôm lấy eo An Nhã. Cô giật mình suýt hét toáng lên, nếu không phải kịp ngửi thấy mùi hương riêng biệt của Dương Kiến Thành, e rằng cô đã sợ đến nỗi đứng tim mà chết.

"Ở đây làm gì vậy?"

Trái tim An Nhã vẫn làm loạn lên trong lồng ngực, không hiểu là do sợ hãi hay bởi vì đi đâu gì mà cứ đập thình thịch rõ mồn một. Một lát sau cô mới có thể trả lời: "Ngủ ở đây không quen, hơi khó ngủ nên đi dạo một chút"

Người đàn ông đứng sau lưng hơi mỉm cười, vì anh đứng quá gần nên cả lồng ngực dường như áp chặt vào lưng An Nhã, thông qua sự tiếp xúc da thịt, cô cảm nhận thấy cơ thể của anh mát lạnh, mái tóc cũng hơi ẩm ướt, có lẽ là vừa mới tắm xong.

Kiến Thành im lặng nhìn về phía An Nhã đang nhìn một lát rồi mới lẳng lặng cúi xuống bế cô lên.

"Á. Anh làm gì vậy? Thả tôi xuống"

Cô hét cũng không dám hét to, chỉ có thể mấp máy trong miệng đủ để anh nghe thấy. Dương Kiến Thành sắc mặt vẫn thản nhiên như không, anh vừa sải chân bước về phía trước, vừa dừng dừng trả lời:

"Đi ngủ thôi".

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Sẽ Không Làm Nhược Điểm Của Anh

Kiến Thành bế An Nhã vào một hang động rộng rãi ở giữa lòng núi. Lôi và Dương đang đứng gác ở cửa hang thấy cảnh này liền đỏ mặt, vội vội vàng vàng hắng giọng mấy cái rồi giả vờ nhìn ra hướng khác, sau khi Kiến Thành đi qua rồi mới dám len lén liếc nhìn theo.

Khỏi phải nói, mặt của An Nhã lúc này còn đỏ hơn mặt bọn họ gấp nhiều lần, xấu hổ đến mức chỉ không biết chui vào đâu, trong khi đó, Dương Kiến Thành từ đầu đến cuối mặt mày vẫn thản nhiên như không, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống một chiếc giường cũng bằng đá, trên giường được trải một lớp vải thổ cẩm màu sắc sặc sỡ được dệt tay cẩn thận. Sau đó mới ung dung giơ tay lên cổ cởi mấy cúc áo sơ mi.

Hang động này có chút khác so với hang động lúc này cô ngủ cùng Diệp Linh, bên trong vẫn được thắp sáng bằng đèn mỡ lợn nhưng trước giường ngủ lại được đặt một tấm bình phong lớn bằng đá hoa cương lấp lánh.

Kiến Thành cởi quần áo dài xong mới chậm rãi nằm xuống bên cạnh An Nhã, mặc dù hai người ngủ cạnh nhau đã quen, nhưng lần đầu tiên thấy anh ăn mặc "thiếu vải" như thế này, cô vẫn cảm thấy trái tim đập thình thịch, ngượng đến mức cứ co rúm người lại lẩn vào một góc.

Thực sự mà nói, dù tâm trạng hiện tại có hơi bối rối nhưng An Nhã lại không thể phủ nhận được rằng: trong lòng cô bây giờ cảm thấy rất vui vẻ, vui vì ít ra đêm nay anh không ngủ cùng Hạ Tư, vui vì rút cục cô vẫn có thể nằm trong lòng ngực quen thuộc của anh an yên yên say ngủ.

Kiến Thành sau khi nằm lên giường cũng không có hành động gì, anh chỉ yên lặng nhắm mắt, lòng ngực nhấp nhô đều đều theo từng nhịp thở.

An Nhã nhẹ nhàng xoay người, đưa một tay lên kê cao đầu, chăm chú quan sát từng đường nét trên gương mặt anh tuấn của Dương Kiến Thành. Dưới ánh sáng mờ mờ của chiếc đèn trong hang, tầm mắt cô chột khựng lại ở bả vai anh, nơi đó có một vết bầm rất lớn, vết thương này còn rất mới, có lẽ là mới xuất hiện do trận đánh nhau với A Mạc hôm nay.

Lồng ngực An Nhã hơi nhức nhối, cô không kìm được, giờ tay chạm vào vết bầm trên vai anh: "Vai anh bị thương à?"

Kiến Thành lười biếng không thèm mở mắt dậy, chỉ "ừ" nhẹ một tiếng.

Anh bị thương thế này là do giúp cô, kể từ khi họ bắt đầu đến rừng Kim La, không biết trên người Kiến Thành đã xuất hiện thêm bao nhiêu vết sẹo. Anh tuy rằng bên ngoài thường dửng dưng với vết thương của mình nhưng An Nhã lại không thể làm ngơ được, cô vốn dĩ hiểu rất rõ rằng: những vết thương này ngày qua ngày xuất hiện một phần cũng là vì cô.

Dù anh có mình đờng da sắt thế nào đi nữa thì da thịt cũng biết đau cơ mà, tại sao lúc nào cũng im lặng không than vãn một lời, cũng không tỏ ra khó chịu một chút nào, cứ yên lặng như thế... Anh hờ hững với chính bản thân mình đến độ khiến người khác muốn phát điên.

"Để tôi xoa bóp cho anh nhé"

Người đàn ông đang yên tĩnh nhắm mắt kia không trả lời, mà anh không trả lời cũng tương đương với việc anh đồng ý.

An Nhã nhẹ nhàng ngẩng dậy, vươn đôi bàn tay mảnh khảnh bóp nhẹ bờ vai anh. Da thịt Kiến Thành mát lạnh, nhưng bề mặt da lại nổi lên rất nhiều sẹo, những chiếc sẹo ngang dọc có kích thước khác nhau, khi sờ vào thấy lòng bàn tay ngứa ngứa.

"Hôm nay anh có mệt không?"

"Không"

"Anh giỏi thật đấy"

Kiến Thành hơi nhếch miệng mỉm cười: "Gặp lại bạn cô r ồi, có vui không?"

An Nhã gật gật đầu: "Vui"

Nói r ồi, cô đột nhiên nhớ ra một chuyện cho nên đành bổ sung thêm: "À phải r ồi, mấy nhóm còn lại tại sao lâu đến đây vậy?"

"Họ đang ở ngay bìa rừng".

Cô biết anh sắp xếp mọi chuyện đầu có lý do của riêng mình cho nên cũng không dám hỏi nhiều, đành lảng sang chuyện khác.

"Thủ lĩnh bộ tộc hình như rất quý anh"

"Ừ. Ông ta muốn gả cháu gái cho tôi"

"Cháu gái ông ta?". An Nhã vì bị bất ngờ cho nên không tự chủ được, bàn tay vô tình bóp mạnh thêm một ít, làm lông mày ai kia lập tức nhíu lại.

"Cô gái được cô cứu"

"Cô ấy tên là Hạ Tư". An Nhã cố miễn cưỡng nặn ra một nụ cười méo xệch: "Tôi thấy hai người rất đẹp đôi, Hạ Tư cũng rất xinh đẹp, hợp với anh"

"Tôi cũng nghĩ vậy".

Dạ dày An Nhã như ăn phải một bát giấm chua, đột nhiên lại không biết tiếp phải nói cái gì nữa. Một lát sau đó, cô ngừng tay bóp vai Kiến Thành, hơi xoay người nằm xuống giường, mệt mỏi nói: "Tôi mệt r ồi, ngủ trước đây".

Lưng An Nhã vừa chạm đến giường đá thì cổ tay đã bị anh dùng một lực mạnh kéo lại, Kiến Thành ôm cô áp vào lồng ngực mình, gác cằm lên đỉnh đầu An Nhã, bình thản mở miệng: "Tôi đã thực hiện được giao ước giữa chúng ta r ồi. Bây giờ đến lượt cô"

Đúng vậy, đi đến Tết Kỳ cũng đi rồi, tới rừng Kim La cũng tới rồi, đem người về cũng có thể làm rồi, bây giờ cô cũng phải có thành ý thực hiện giao ước trở thành người đàn bà của anh mới đúng.

An Nhã im lặng rất lâu, sau đó cô hít sâu một hơi, cố gắng ép mình quên đi chuyện giữa anh và Hạ Tư, run run vòng tay ôm lấy người Kiến Thành.

Điều khiến cô cảm thấy khó hiểu nhất chính là: khi cô chủ động ôm anh, bên tai vọng đến tiếng trái tim đập trầm ổn của người đàn ông anh tuấn bên cạnh, rõ ràng lúc đó bản thân cô chỉ đang thực hiện đúng giao ước của mình, thế nhưng trong lòng không những không có chút nào miễn cưỡng mà còn trào dâng một cảm xúc rất mãnh liệt với Dương Kiến Thành, một cảm xúc ngưỡng mộ và yêu thương khó nói thành lời.

Cô chậm chạp rướn người lên một chút, nhẹ nhàng đặt môi mình ở giữa lồng ngực anh, hôn lên từng vết sẹo ngang dọc nổi lên bề mặt lớp da thịt mát lạnh, cảm nhận cuộc sống trong giới xã hội đen không mấy dễ dàng của Kiến Thành. Trước kia Diệp Linh đã từng nói: anh còn trẻ mà đã leo lên được vị trí đại ca thứ hai của Hồng Dã, chắc chắn bản lĩnh không tệ. Cô đương nhiên hiểu một điều rằng: Bản lĩnh này không phải do bất kỳ người nào nâng đỡ anh, mà là do anh đối bằng biết bao nhiêu máu thịt mà có. Chỉ cần nghĩ đến đây, bất giác trong lòng An Nhã lại cảm thấy vô cùng xót xa.

Kiến Thành nhìn người con gái đang run rẩy trong lòng, từng động tác nhỏ vun mà vun về của cô rơi vào tầm mắt anh, nhào nặn trong trái tim muôn tầng cảm xúc, đột nhiên lại cảm thấy từ đáy lòng xông lên một khát khao vô cùng mãnh liệt, khát khao được vĩnh viễn che chở cho người phụ nữ nhỏ bé này.

An Nhã dờn nụ hôn của mình lên yết hầu nam tính của anh, rồi lại chạm đến chiếc cằm cương nghị, đột nhiên Kiến Thành lại giữ chặt lấy hai vai cô, đẩy ra xa, lạnh lùng nói: "Đủ rồi"

Giữa lúc An Nhã đang chẳng hiểu mô tê cái gì thì phía cửa hang bỗng dừng truyền đến một giọng nói của phụ nữ: "Tôi đem ít nước ấm đến cho anh Thành"

Giọng nói này là của Hạ Tư. Bây giờ đã là nửa đêm, cô ta đến đây làm cái gì?

Bọn Lôi, Dương đương nhiên không cho cô ta vào, chỉ bảo Hạ Tư để thau nước ấm lại ở ngoài cửa. An Nhã hơi liếc nhìn Kiến Thành, thấy anh hơi cau mày chứ không nói gì, bất giác lại khiến cô cảm thấy vô cùng thất vọng.

Nếu đêm nay không có cô ở đây, có phải người anh ngủ cùng sẽ là Hạ Tư?

Hoặc là, có phải vì Hạ Tư đang đứng ngoài kia, nên anh mới đột ngột bảo cô dừng lại.

An Nhã cảm thấy có chút chua xót trong lòng, cô đẩy cánh tay anh ra rồi định xoay người ngẩng dậy, có đi đâu khi cô còn chưa kịp nhúc nhích gì đã thấy một bờ môi mát lạnh chạm vào môi mình, tiếp theo đó là một mùi hương riêng biệt xộc vào trong khoang miệng, đây chính là mùi hương đặc trưng của đàn ông cực phẩm.

Cả cơ thể nhỏ bé bị ai kia siết mạnh vào trong lòng, nụ hôn đầy bất ngờ của Kiến Thành làm tai cô bỗng nhiên ù đi, tất cả giác quan cũng trở nên mất hẳn sự nhạy bén. An Nhã chẳng còn nghe ra Hạ Tư đứng ngoài kia nói những gì với bọn Lôi, Dương mà đầu óc chỉ nghĩ đến việc phải làm sao để có thể tận lực khống chế đầu lưỡi mát lạnh kia làm càn trong miệng.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người hôn nhau, nhưng đây chính là lần đầu An Nhã cảm thấy nụ hôn của cô và Kiến Thành mang theo nhiều xúc cảm nhất. Cách hôn của anh hoàn toàn khác hẳn lần trước, không cuồng đã đầy tính chiếm đoạt mà nhẹ nhàng từ tốn, chậm rãi nhấm nháp, hết như đang thong thả thưởng thức một món ăn ngon.

An Nhã nhắm mắt, vụng về đáp lại nụ hôn của anh, dưới sự tiếp xúc gần gũi của da thịt, cô cảm nhận được trái tim anh đập kịch liệt, cơ thể mát lạnh vì mới tắm xong kia bắt đầu nóng dần lên, hơi thở luôn trầm ổn kia cũng trở nên vô cùng gấp gáp.

Mắt giao mắt, môi k ề môi, đầu l ưỡi giao hòa, hai trái tim hoàn toàn l ối nhịp.

Đúng lúc An Nh ả đã tưởng như đêm nay cô chắc chắn trở thành người đàn bà theo đúng nghĩa của Dương Kiến Thành thì đột nhiên xảy ra chuyện.

Dương chạy đến trước tấm bình phong bằng đá hoa cương, hơi gấp gáp nói: "Đại ca".

Kiến Thành lập tức khựng lại. Anh hơi buông cô ra, hít sâu một hơi rồi chống tay ng ồi dậy. Khi cơ thể không còn bị anh đè lên nữa, An Nh ả bỗng đứng lại cảm thấy bản thân vô cùng hụt hẫng, đây là phản ứng bình thường khi mạch cảm xúc đang dâng trào đột nhiên bị đứt đoạn, tuy nhiên cô vẫn đủ lý trí để hiểu một đi ều rằng: nếu không phải có chuyện quan trọng, Dương sẽ không bao giờ dám làm phiền hai người trong lúc này.

"Có chuyện gì?"

"Phía bìa rừng báo lại, có một đoàn người đem theo hỏa lực mạnh đang tiến vào trong làng. Có lẽ bọn thu mua cây thuốc phiện của bộ tộc Koro"

"Chuẩn bị đi"

"Vâng"

Sau khi Dương đi rồi, Kiến Thành quay sang hơi liếc nhìn An Nh ả, lúc này quần áo trên người cô đã xộc xệch, ba cúc áo trước ngực đã bật mở.

Cô chống tay ng ồi dậy, lo lắng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Anh vươn tay cài lại mấy cúc áo của cô, bình thản trả lời: "Em ở yên đây. Lát nữa nghe thấy tiếng gì cũng không được ra ngoài"

"Còn anh thì sao?"

"Yên tâm. Tôi sẽ không chết"

Nói rồi, Kiến Thành chuẩn bị đứng dậy đi ra phía ngoài, An Nhã không biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì, tuy nhiên trong lòng cô lại bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác không nỡ để anh đi một chút nào. Cô vươn tay ôm lấy eo của anh, áp mặt vào vùng cơ bụng rắn chắc: "Anh sẽ về chứ?"

"Ừ". Kiến Thành cúi xuống, đặt lên tóc An Nhã một nụ hôn, nói: "Ngủ đi". Sau đó xoay người, mặc quần áo chỉnh tề rồi đi ra bên ngoài.

***

Từ bìa rừng xuất hiện gần hai trăm người mang theo vũ khí hạng nặng, rầm rập theo con đường nhỏ tiến vào làng, bọn chúng đi đến đâu, cây cỏ bị dẫm nát bét đến đó, sát khí tỏa ra lớn đến nỗi dường như có thể thiêu trụi cả ngọn núi từ trường trước mặt.

Ở trong thung lũng, đèn đuốc đã sáng trưng, thủ lĩnh cầm chắc khẩu súng giảm thanh trên tay, nói với Dương Kiến Thành: "Bọn chúng là những người thu mua cây anh túc của chúng tôi. Bình thường nửa tháng mới đến một lần để lấy sản phẩm. Hôm nay tự nhiên đến đây nửa đêm..."

Kiến Thành lạnh giọng nói: "Có nội gián"

Thủ lĩnh hơi gật đầu, tầm mắt quét một lượt trong đám đông.

Nhìn thấy A Mạc cầm lưỡi mác bằng đá hoa cương đứng cách đó một quãng, Kiến Thành vẫy tay gọi anh ta đến gần, sau đó bảo Lôi phát cho A Mạc một khẩu AK47 loại được cải tiến có băng đạn gồm 30 viên.

"Cầm lấy cái này, nhắm chuẩn mục tiêu, bóp cò, vậy là được"

A Mạc trước đây có lẽ cũng được thủ lĩnh cho thử bắn khẩu shotgun kia vài lần, cho nên nhanh chóng gật đầu một cái, giơ khẩu AK lên nhắm vào vách đá bắn thử, dù vẫn còn hơi ngượng tay nhưng nhìn chung vẫn có thể giết người bằng súng.

Kiến Thành quay sang ra lệnh cho Lôi, Dương cùng 7 nhóm còn lại qua bộ đàm bằng tiếng Việt Nam: "Lôi phục kích sườn núi bên trái, Dương bên

phải, 7 nhóm còn lại đánh úp phía sau lưng. Bảo vệ an toàn cho người dân bộ tộc Koro"

"Rõ, đại ca"

Đám thu mua thuốc phiện dừng chân ở cánh đồng hoa anh túc, sau đó bốn tên vác một chiếc hỏa tiễn trên vai, khai nòng, hỏa tiễn bay thẳng vào bãi đất trống giữa thung lũng, nổ ầm một tiếng kinh thiên động địa.

An Nhã ở trong hang động đã được Kiến Thành tắt hết đèn đuốc, nghe thấy tiếng động bên ngoài của hai bên đã khai chiến, trái tim liền nhảy vọt lên tận cổ họng, trong lòng lo lắng cồn cào như lửa đốt.

Phụ nữ, người già và trẻ em của bộ tộc Koro đã bị đẩy hết vào hang, chỉ có đàn ông tham chiến. Kiến Thành cầm khẩu súng ngắm AMP DSR-1, leo lên một tảng đá trên sườn núi, mắt đeo kính hồng ngoại, mỗi một viên đạn từ nòng súng của anh bắn ra, phía bên địch lại có người bị đạn ghim thẳng vào giữa trán, chết không kịp nhắm mắt.

Trong khi đó, Lôi, Dương cũng tách nhau ra hai bên sườn núi, A Mặc cầm AK núp trong một bụi cây, nã đạn liên tiếp vào phía địch. Bọn thu mua thuốc phiện mặc dù có hỏa lực mạnh, nhưng địa hình ở cánh đồng hoa vô cùng trống, trong khi dãy núi mà bộ tộc Koro sinh sống lại hình cánh cung, cho nên hỏa tiễn chỉ có thể bắn vào giữa thung lũng, còn người ở trong lại có thể bắn tĩa ra bên ngoài, bên địch cứ thế mất dần người trong tích tắc.

Phía sau lưng, 7 nhóm còn lại của Kiến Thành bắt đầu đánh úp, bọn thu mua thuốc phiện đột nhiên trở nên tiến thoái lưỡng nan, phía trước không đi được, phía sau bị phục kích, thành ra tinh thần của bọn chúng bắt đầu trở nên rệu rã, nội bộ rối loạn hết cả lên. Đúng lúc này, tên chỉ huy gầm lên:

"Tháo chốt, đồng loạt ném bom"

Dương Kiến Thành hét qua tai nghe: "Rào chắn"

Rào chắn của Kiến Thành được tạo thành từ một làn mưa đạn, mấy người bọn họ lập tức ném vũ khí bắn tĩa đi, thay vào đó là một khẩu PMK

có bằng đạn mấy trăm viên, cứ thế bắn xuyên qua làn bom được ném vào thung lũng.

Bom bị đạn xuyên qua, nổ trên không trung, tạo thành hàng trăm đốm sáng như pháo hoa, soi rõ cả một khoảng trời trong rừng Kim La.

Dương Kiến Thành hơi liếc nhìn đồng bom còn dư được ném vào thung lũng, sau đó lạnh giọng nói: "Kiệt, làm đi"

"Vâng, anh Thành"

Từ trên không trung đột nhiên xuất hiện mấy chiếc trực thăng quân sự, ở mũi máy bay đều được gắn thiết bị kháng từ trường, người ngồi trên máy bay mở cửa, cần súng máy hạng nặng quét về phía bọn thu mua thuốc phiện phía dưới.

Mặt đất cùng những khóm hoa anh túc bị bắn nát be nát bét, đám tàn dư còn lại chưa kịp phóng tên lửa đã bị súng máy làm cho trở thành một đồng bầy nhầy, máu thịt văng tung tóe.

Mấy tên vội vàng núp vào sau mấy gốc cây lớn, giờ cờ trắng đầu hàng, Dương Kiến Thành quan sát qua ống nhòm thấy cảnh này, liền nói: "Dừng lại"

"Vâng, đại ca"

Kiệt thu lại vũ khí, cho máy bay hạ xuống cánh đồng hoa anh túc đã bị đổ rạp, mở cửa cần súng bước ra.

Anh ta cùng mấy người nữa đi đến chỗ mấy tên đàn ông đang cần cờ trắng, áp giải chúng về phía thung lũng. Lúc này, mọi người đã tập hợp ở giữa bãi đất trống, một số người của bộ tộc Koro bị thương do mảnh bom văng vào người, A Mạc cũng dính một phát đạn vào bả vai, chỉ có Lôi, Dương và Kiến Thành thân thủ nhanh nhẹn nên không bị thương tích gì, cả người ướt đầm mồ hôi.

"Quỳ xuống"

Mấy tên thu mua thuốc phiện bị Kiệt cầnn báng súng đập vào lưng, buộc phải quỳ xuống, Kiến Thành ung dung đứng đút tay vào túi quần, thủ lĩnh đứng bên cạnh anh, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị.

"Chúng mày làm việc cho ai?"

"Chúng tôi chỉ buôn thuốc phiện thông thường, không làm việc cho ai"

"Đoàng". Lôi cầnn khẩu súng ngắn trên tay, thối thối nòng súng, một tên vừa bị anh ta giết chết, mấy tên còn lại co rúm lại, run cầnn cập.

"Tao cho bọn mày một cơ hội nữa, nói đi"

"Chúng tôi không làm việc cho ai cả"

"Còn cứng miệng?". Ngay sau đó là phát súng thứ hai, một tên nữa đổ gục trên nền đất, mồm mở to kinh ngạc.

Tên còn lại nhìn thấy đồng bọn bị giết dã man như vậy, đành rối rít lên tiếng: "Tôi nói, tôi nói"

"Chúng tôi là người của Roger"

"Hắn sai chúng mày đến đây?"

"Mấy ngày trước, có một ngu ần tin báo đến, nói rằng Dương Kiến Thành của H ồng Dã đến bộ tộc Koro để cướp mối thu mua thuốc phiện của chúng tôi, còn nói sẽ đào cả núi vàng mang về Đại ca của chúng tôi rất tức giận, cho nên đã sai bọn tôi đến đây hủy diệt bộ tộc Koro, đồng thời giết chết Dương Kiến Thành".

Nghe thấy mấy lời này, Kiến Thành hơi nhếch mép cười nhạt. Tên kia thấy vậy li ền bò lại ôm lấy ống quần anh, rối rít van xin: "Đại ca, tôi chỉ làm theo lệnh thôi, xin anh cho tôi một con đường sống"

Anh hơi cúi xuống, nắm lấy bàn tay của hắn: "Tao cho mày đường sống, vậy ai cho tao đường sống?"

Dương nhìn thấy trên bàn tay Kiến Thành đang nắm thấp thoáng một con dao sáng loáng, liền nhanh như chớp giương súng bắn xuyên đầu tên kia. Con dao trong tay hắn lập tức rơi xuống đất, chết không nhắm mắt.

"Dọn dẹp đi"

"Rõ, đại ca"

Khi tiếng súng đạn đã tan đi, đám thổ dân từ trong hang núi chạy ra, An Nhã cùng Diệp Linh cũng chạy về phía mấy người đàn ông đang đứng.

Cô lao như bay về phía Kiến Thành, chăm chú nhìn anh từ đầu đến chân một lượt: "Anh không sao chứ?"

"Không sao". Anh hơi nghiêng người, ánh mắt thu lại quàng sát khí, cương chỉ nhìn An Nhã: "Không phải bảo em ngủ đi sao?"

"Lo muốn chết"

Kiến Thành hơi mỉm cười, anh nhìn về phía thủ lĩnh nói: "Đêm nay tạm ổn rồi, người của chúng tôi sẽ canh gác ở đây"

Tuy nhiên, sau khi Ngạch Thác dịch xong những lời này, thủ lĩnh liền cau mày.

Dương Kiến Thành đột nhiên quay lại phía Diệp Linh, thấy ánh mắt cô lộ rõ vẻ khó hiểu xen lẫn kinh ngạc, anh lập tức hiểu ra mọi chuyện, liền gằn lên bằng tiếng Việt: "Rút súng"

Lúc này, đám người của Thạch Cơ đã nhanh như cắt chĩa súng vào người của Dương Kiến Thành, Ngạch Thác cũng lẳng lặng đặt một con dao vào giữa eo An Nhã.

Thì ra, lúc này Ngạch Thác không phiên dịch lời của Kiến Thành mà nói với thủ lĩnh: "Chúng tôi đã cứu các ông, các ông nên trả bằng mỏ vàng".

Diệp Linh tuy mới ở đây hơn hai tháng, tuy nhiên thông qua giao tiếp hàng ngày, cô có thể nghe được bập bõm mấy từ thổ ngữ, cho nên khi Ngạch Thác phiên dịch như vậy, ánh mắt cô hiện lên sự khó tin tột độ, Kiến Thành giác quan nhạy bén nên gần như ngay lập phát hiện ra điểm bất thường này, chỉ có đi đầu, anh vẫn chậm một bước lùi An Nhã về phía mình.

Nghêu sò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Thạch Cơ đầu tiên thông báo cho Roger chuyện Kiến Thành đến Kim La, sau đó nhàn nhã ngồi chờ bọn họ chém giết lẫn nhau, khi cả hai bên đều rệu rã rồi mới bắt đầu ra tay, độc chiếm mỏ vàng.

Thủ lĩnh thấy người trong cùng một đoàn đột nhiên lại chĩa súng vào nhau, mặt mày càng nhăn lại khó hiểu. Hạ Tư đứng bên cạnh ông ta cũng chằm chằm nhìn về phía Kiến Thành, trong lòng bắt đầu toan tính một nước đi khác.

Ngạch Thác nói: "Dương Kiến Thành, giết thủ lĩnh đi"

"Tại sao tao phải nghe mày?"

"Vì nếu anh không làm theo, tôi sẽ giết cô ấy"

Ngạch Thác cười nhạt: "Lúc bọn anh bận rộn bắn nhau với đám người của Roger, tôi đã tranh thủ chôn thuốc nổ quanh sườn núi này rồi. Một là cùng lấy vàng đem về, hai là chúng ta cùng chết"

"Khẩu khí lớn thật". Mặt mày Kiến Thành vẫn thản nhiên như không, thái độ ung dung khiến Ngạch Thác tức điên.

"Giết thủ lĩnh đi". Hắc kiên nhấn nhắc lại một lần nữa.

Hạ Tư không biết từ lúc nào đã rút được khẩu súng giảm thanh từ eo của thủ lĩnh, cô ta cầm súng chĩa về phía An Nhã, nói:

"Thành, nếu anh giết A Bá, tôi sẽ giết cô ta trước"

Lần này, Kiến Thành hơi cau mày. Anh liếc về phía An Nhã, ánh mắt ngập tràn những tia phức tạp.

Không hiểu sao, lúc này An Nhã chẳng cảm thấy sợ hãi cái gì, chỉ thấy lo cho Kiến Thành. Anh giết thủ lĩnh cũng không được, mà không giết thủ lĩnh cũng không được, tất cả chỉ vì vật cản đường là cô.

Còn nhớ lúc trước, khi trao đổi điều kiện với anh, cô đã nói: "Tôi sẽ làm người đàn bà của anh, sẽ yên lặng đứng sau anh, sẽ không trở thành nhược điểm của anh..."

Bây giờ trong mắt người khác, cô đã trở thành nhược điểm lớn nhất của Dương Kiến Thành, hại anh tiến thoái lưỡng nan, giết không được, không giết cũng không xong, vô cùng khó xử.

Thế nhưng, sau khi bắt gặp ánh mắt anh nhìn mình, An Nhã lập tức hiểu ra một điều: Anh nhất định sẽ không để cho cô chết.

Cô hơi mỉm cười, cảm thấy như vậy đã thực sự thỏa mãn. Bọn Thạch Cơ có thể dùng cô để uy hiếp anh một lần, sau khi lấy được vàng rồi, nhất định lại sẽ uy hiếp anh lần hai. Dương Kiến Thành mà cô biết không phải là loại người dễ bị người khác thao túng đến như vậy. Bởi thế cho nên... chỉ bằng để cô tự mình lựa chọn giúp anh.

An Nhã lấy đà lùi mạnh về phía sau một bước, con dao đang cứa trên tay Ngạch Thác lập tức xuyên qua bụng, máu từ vết thương thấm qua một lớp áo, chảy ra bên ngoài.

Tất cả mọi người đều mở to mắt sững sờ, Diệp Linh cũng đột ngột hét toáng lên.

An Nhã lấy tay giữ lấy vết thương đang tuôn máu trên bụng, miệng mỉm cười, tự nhủ trong lòng: Nhất định sẽ không trở thành nhược điểm của Dương Kiến Thành...

Sẽ không!!!

Trailer chương 25:

Kể từ bây giờ, tôi cho phép em trở thành nhược điểm của tôi.

- Dương Kiến Thành -

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Kể Từ Bây Giờ Cho Phép Em Làm Nhược Điểm Của Tôi!

Kiến Thành thấy cảnh này, ánh mắt xẹt qua vài tia bi phẫn, sau đó ngay lập tức rút súng bắn như điên về phía Ngạch Thác, đám đàn em cũng nhanh như cắt bắn trả lại đám người như Thạch Cơ.

Hạ Tư nhân cơ hội hai bên đang đánh nhau, liền núp ở một góc, giờ súng nhắm về phía tim An Nhã, lạnh lùng bóp cò.

Có đi đâu, viên đạn còn chưa kịp bay đi thì cổ tay cô ta đã bị thùng một lỗ, Kiến Thành lúc này vẫn đang bận giao tranh với mấy đám người kia cho nên chỉ có thể cầm hai tay hai súng, một khẩu hướng về phía địch, khẩu còn lại vừa bắn về phía Hạ Tư.

"A Mạc"

Nghe Kiến Thành gằn lên gọi tên mình, A Mạc hiểu ý, liền ôm vai bị thương chạy về phía Hạ Tư, sau khi tước súng của cô ta, A Mạc lại chạy đến chắn trước người An Nhã, bảo vệ cơ thể cô khỏi cơn mưa đạn.

Người của Dương Kiến Thành xông pha chinh chiến nhiều hơn nên chẳng mấy chốc đã giết sạch toàn bộ phe địch, dù bị thương cũng không ít. Khi tiếng súng đạn tan đi, Kiến Thành gằn như lập tức lao lại phía An Nhã đang nằm ôm bụng trên nền cỏ, khi nhìn thấy máu đã thấm ướt hết một mảng đất nơi cô nằm, hai hốc mắt anh vằn lên những tia máu đỏ.

"Thành"

"Đừng nói nữa, tôi đưa em trở về".

Lúc này súng đạn mù mịt, Diệp Linh bị thủ lĩnh kéo vào một góc, khi nhìn thấy An Nhã khắp người đầy máu me, cô vừa khóc vừa chạy lại phía

hai người đang ng ỡ giữa bãi đất trống.

"Nhã... Nhã"

An Nhã yếu ớt nhắm mắt r ỡ lại mở mắt, cô hơi khựng lại nhìn Diệp Linh, hàm ý như muốn nói "Không sao", r ỡ mới giờ bàn tay đầy máu lên chạm vào khuôn mặt của Kiến Thành:

"Tôi đã giữ đúng lời hứa... không trở thành nhược điểm... của anh"

Người đàn ông đang ôm cô gái nhỏ bé trong lòng, ánh mắt thâm sâu như biển thấp thoáng vài tia xót xa, Kiến Thành chậm rãi mở miệng, ngữ khí vô cùng kiên định:

"Kể từ bây giờ, tôi cho phép em trở thành nhược điểm của tôi"

Tất cả mọi người đang đứng g ần đó li ền lập tức im bật. Đàn em của Kiến Thành không ai bảo ai, sau khi nghe mấy lời này được chính miệng đại ca nói ra, tất cả đều tự mặc định trong lòng: Người con gái toàn thân đầy máu đang nằm kia sau này chính là chị dâu thứ hai của H ồng Dã, dẫu có phải xả thân vào núi đao hay biển lửa thì cũng vẫn phải bảo vệ cô ấy như bảo vệ chính đại ca mình.

Kiến Thành bế An Nhã đứng dậy, đi vào phía hang động của thủ lĩnh. Ba người Lôi, Dương, Kiệt cũng vội vàng chạy vào theo.

Anh đặt cô lên chiếc giường bằng đá, Dương cũng lập tức móc ra một hộp thuốc y tế, đưa cho Kiến Thành. Bây giờ việc c ần thiết nhất là xử lý vết thương trên người An Nhã, c ần được máu thì mới có hy vọng giữ lại được mạng sống cho cô.

"Ra ngoài hết đi"

"Đại ca... nhưng mà". Dương ngập ngừng một lát r ỡ mới dám nói tiếp:
"Lưng anh... bị thương r ỡ"

Lúc này, nhờ có ánh đèn trong hang, mọi người mới nhìn thấy trên lưng Kiến Thành có một vết đạn bắn, vì anh mặc sơ mi đen cho nên màu máu lẫn vào màu áo, ướt đầm một mảng, nếu không để ý sẽ tưởng rằng đó chỉ là mồ hôi. Vết thương này chính là lúc anh quay đầu về phía Hạ Tư, không cẩn thận để một tên địch bắn trúng.

"Không sao, ra ngoài đi"

"Vâng, đại ca"

Ba người đứng canh gác ở cửa, thủ lĩnh cũng đứng bên ngoài, sốt ruột đi đi lại lại. Hạ Tư được mấy người trong bộ tộc dùng lấy thứ lá gì đó đắp lên để cầm máu, A Mạc này giờ vẫn đứng bên cạnh trông chừng cô ta.

Ở bên trong, Kiến Thành cởi lớp áo ngoài của An Nhã, khi vết thương sâu hoắm đầy máu hiện ra, anh bất giác cau mày. Cô gái này cả người đều trắng nõn, lớp da thịt mịn màng dường như chưa từng phải chịu bất cứ tổn thương gì, vậy mà bây giờ bị thương nặng thế này cũng không mở miệng kêu than một lời, còn tự hào vì đã không trở thành nhược điểm của anh.

Kiến Thành thở dài một tiếng, cầm cuộn băng thành thực băng lại ổ bụng cho cô. An Nhã nằm dưới giường đá đã nhắm mắt mê man, thỉnh thoảng vì bị anh chạm vào vết thương mà nhăn mặt, yếu ớt rên rỉ khe khẽ.

Sau khi nhanh chóng băng xong xuôi, anh bế An Nhã ra phía trực thăng quân sự đỗ ở cánh đồng hoa anh túc. Kiến Thành đặt cô vào trong ghế máy bay rồi quay người lại, vẫy vẫy Diệp Linh:

"Làm phiên dịch cho tôi"

"Vâng"

Nói rồi, anh ra hiệu cho Kiệt đang đứng gần đó lấy một túi đồ lớn trong trực thăng rồi cùng Diệp Linh đi về phía thủ lĩnh.

Anh đứng trên những cành cây anh túc đã dập nát, bóng dáng cao lớn nhưng cũng muôn phần đàng hoàng chính trực nổi bật giữa một không gian

bao la rộng lớn của núi rừng Kim La.

"Tôi lấy tính mạng của mình ra để đảm bảo, từ bây giờ sẽ không còn người nào dám đến tận đây phá hoại sự yên bình của người dân Koro".

Kiến Thành vươn tay cầm túi đồ trên tay Kiệt, đưa đến trước mặt thủ lĩnh: "Vùng núi này có từ trường, không thể trồng lúa được, nhưng có thể trồng ngô. Đây là một ít hạt giống ngô, từ giờ trở đi hãy trồng cái này thay thuốc phiện".

Diệp Linh phiên dịch xong, sắc mặt thủ lĩnh liền trở nên biến đổi, hai mắt bỗng rưng rưng đỏ hoe

"A Thành. Koro nợ cậu, vùng núi Kim La này nợ cậu"

Người dân bộ tộc Koro tri thức kém, đương nhiên không thể hiểu được vì núi từ trường cho nên mới không trồng được các loại cây hoa màu, bởi vậy chỉ có thể tự huỷ hoại hoặc rằng: thần linh không cho họ cái ăn, phải trồng thuốc phiện đổi lấy lương thực.

Hôm nay Dương Kiến Thành đến đây, không những giúp họ thoát khỏi bọn Roger, còn cho họ một con đường mới để có thể duy trì giống nòi, trong lòng thủ lĩnh và những người dân bộ tộc Koro, anh đã trở thành một vị ân nhân, một vị thánh sống.

Thủ lĩnh run run cầm lấy túi hạt giống trên tay anh, nói: "A Thành, mỏ vàng trong núi này, cậu hãy đem đi đi"

"Sở vàng đó hãy dùng để đổi lấy vật liệu và đồ dùng sinh hoạt cho người dân, cho họ cuộc sống tốt hơn". Kiến Thành hơi ngoái đầu nhìn về phía trực thăng nơi có An Nhã, đi kèm đàm nói: "Tôi phải quay về gấp, cô ấy sắp không chịu nổi nữa".

Dứt lời, anh gật đầu chào thủ lĩnh một cái rồi xoay người định lên trực thăng. A Mạc bỗng nhiên từ đâu chạy lại, quỳ xuống trước mặt Kiến Thành. Anh ta một tay giữ lấy vai vẫn đang còn chảy máu, tay còn lại túm lấy tay Diệp Linh, hàm ý biểu đạt muốn nhờ cô ấy phiên dịch cho mình:

"A Thành, xin hãy thu nhận tôi"

Kiến Thành hơi khựng lại một chút, anh nhú mày suy nghĩ một lát rồi chậm rãi mỉm cười, rút từ trong thắt lưng ra một khẩu súng, ném về phía A Mạc. Sau đó mới bước lên trực thăng, ngồi xuống ôm An Nhã.

Tuy anh không trực tiếp nói ra nhưng hành động này cũng đã thể hiện rõ ràng: Dương Kiến Thành đồng ý cho A Mạc đi theo bọn họ.

A Mạc dùng tay còn lại không bị thương bắt lấy khẩu súng, sau đó đập đầu ba lạy rồi mới quay về phía thủ lĩnh nói vài câu gì đó.

Trực thăng cất cánh, bay lên bầu trời rộng lớn, những gốc cây còn lại của hoa anh túc bị gió thổi tung liền trở nên nghiêng ngả. Thủ lĩnh cùng người dân của bộ tộc Koro ngừng đầu nhìn theo bóng dáng người đàn ông mặc sơ mi đen ngồi trên máy bay, khi thấy anh vẫy vẫy tay chào thì tất cả đồng thời quỳ rạp xuống, đặt tay trái lên vai phải, tỏ ý cảm ơn và kính phục trước Dương Kiến Thành.

***

Đại lục, Trung Quốc.

Trực thăng hạ cánh ở một bệnh viện gần khu vực rừng Kim La nhất, một đoàn người áo đen được trang bị vũ khí đầy đủ hùng hùng hổ hổ xông vào sảnh lớn, Dương Kiến Thành bế An Nhã trên tay lạnh lùng đi giữa, mỗi bước đi đều có máu rớt xuống nền gạch sạch sẽ, nhưng... không phải máu của cô mà là máu của anh.

Tất cả bác sĩ lẫn bệnh nhân của bệnh viện nhìn thấy cảnh này đều náo loạn hết cả lên, Kiến Thành đặt cô vào một phòng bệnh, Kiệt cầm súng đe dọa một vị bác sĩ gần đó trực tiếp thăm khám cho An Nhã.

Bác sĩ run rẩy cầm dụng cụ tiến đến khám cho người con gái đang nằm mê man trên giường, sau đó vài phút liền quay sang nói với Kiến Thành:

"Cô ấy mất rất nhiều máu, cần phải truyền máu ngay"

"Xét nghiệm máu trước đi"

"Vâng"

Trong quá trình chờ xét nghiệm nhóm máu cho An Nhã, mấy vị bác sĩ cũng tranh thủ lấy ra đầu dạn trên lưng Kiến Thành, sau đó băng bó lại. Mười lăm phút sau, Dương c ần tờ kết quả trên tay, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi:

"Đại ca, cô ấy nhóm máu O-. Đây là nhóm máu hiếm, ở bệnh viện cũng không có dự trữ nhóm máu này"

Gương mặt Kiến Thành hơi có chút xanh xao, anh bình thản nằm xuống chiếc giường bên cạnh An Nhã, nói: "Lấy máu của tôi đi. Tôi nhóm máu O-"

"Nhưng mà, đại ca, anh cũng mất máu nhiều rồi"

"Lấy đi"

Nghe ngữ khí Kiến Thành kiên quyết như vậy, bọn Lôi, Dương, Kiệt không dám nói thêm gì nữa, đành bảo bác sĩ chuẩn bị dụng cụ để truyền máu cho An Nhã.

Anh mệt mỏi nằm nhắm mắt trên giường, An Nhã nằm bên cạnh, ở giữa hai người là một dây truyền máu chảy từng giọt không ngừng không nghỉ, tựa như huyết mạch chảy từ trái tim có thể chạm đến được trái tim.

Các bác sĩ đứng hai bên bận rộn khâu lại vết thương trên bụng cô, người con gái nằm trên giường dù đã bị tiêm một mũi thuốc tê mà mặt mày vẫn trở nên trắng bệch, đầu mày nhíu lại.

Kiệt c ần súng đứng ở một góc trong phòng nhìn thấy cảnh này liền thở dài một tiếng, cho dù không nói ra nhưng tự trong lòng anh ta thay đổi triệt để sự bài xích cùng phòng đối với An Nhã. Hồng nhan cũng được, họa thủy cũng được, chỉ cần là người mà Dương Kiến Thành tuyên bố sẽ hết

lòng bảo vệ, dẫu có phải hy sinh cả tính mạng của mình, anh ta cũng vẫn phải cam tâm tình nguyện xả thân bảo vệ.

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thất Vọng

Thành phố A, Việt Nam.

Sáng hôm đó, An Nhã đem tập hồ sơ xin việc của mình đến nộp cho một cơ quan nhà nước mà ba mẹ cô đã định từ trước, thuận lợi qua một vòng sơ tuyển.

Đúng lúc cô vui vẻ từ cơ quan kia ra về thì đột nhiên lại xuất hiện một người đàn ông không biết từ đâu đến chặn xe của cô lại.

Anh ta giơ ra một chiếc thẻ ngành của công an có ghi tên Phạm Hải Đăng, từ tốn nói: "Xin chào, cho hỏi cô có phải là Nhã không?"

An Nhã cẩn thận nhìn bức ảnh cùng hình con dấu đỏ trên tấm thẻ của anh ta, sau khi xác định người thật, thẻ thật mới dám trả lời: "Vâng, là tôi. Xin hỏi có chuyện gì vậy?"

"Hiện tại cô có thời gian không? Tôi muốn mời cô về đồn công an một chuyện"

"Tôi phạm tội gì ạ?"

Anh ta cười cười: "Cô hiểu nhầm rồi. Chúng tôi cần cô cung cấp một ít thông tin thôi"

"Vâng được ạ"

***

Ở trong đồn công an thành phố, Đăng cầm một cốc nước lọc đặt lên bàn, miệng nở ra một nụ cười ôn hòa nhìn An Nhã:

"Ở đây chỉ có nước lọc, cô dùng tạm nhé"

"Cảm ơn"

"Tôi là cảnh sát đi đầu tra Bộ công an, tạm thời phụ trách địa bàn thành phố A"

"Anh không phải là cảnh sát thành phố sao?"

"Không. Tôi thuộc cục phòng chống tội phạm". Đặng cầm ly nước đưa lên miệng, nhẹ nhàng uống một ngụm: "Nghe nói cô là con gái chủ tịch thành phố"

"À... vâng"

"Gia thế của cô như vậy tại sao lại giao lưu với đám xã hội đen?"

Nghe xong câu hỏi này, An Nhã hơi giật mình.

Kể từ sau khi từ rừng Kim La trở về cho đến nay, vết thương trên bụng cô cơ bản đã bắt đầu lành sẹo. Kiến Thành biết chuyện bị thương này cho nên tạm thời không nhắc gì đến giao ước của hai người, mà chỉ cho người đưa cô về nhà rồi dặn dò tạm thời nghỉ ngơi một thời gian. Từ đó cho đến nay đã hơn nửa tháng cũng không gặp lại anh nữa, bây giờ cảnh sát đi đầu tra hỏi cô câu này, đương nhiên An Nhã đủ thông minh để hiểu được rằng, người mà Đặng đang nhắc đến chính là Dương Kiến Thành.

"Anh nói gì, tôi không hiểu"

Đặng với tay lấy một tập hồ sơ từ tủ tài liệu sau lưng, đặt lên bàn, đẩy đến trước mặt An Nhã.

"Đây là hồ sơ về cái chết của anh trai cô. Huy cũng từng phục vụ trong ngành công an, vì đấu tranh với tội phạm mà hy sinh, đi đầu này chắc cô cũng biết"

An Nhã run run cầm tập hồ sơ trên bàn lên, từ trong đó trượt ra một xấp tài liệu có ghim mấy bức ảnh, đập vào mắt cô là ba chữ vô cùng rõ

ràng: Dương Kiến Thành.

"Cái này... cái này..."

"Đúng vậy. Trong đợt truy quét băng nhóm tội phạm ma túy cách đây sáu năm, Hồng Dã là cái tên rơi vào tầm ngắm của chúng tôi đầu tiên"

Đặng thông thả nhấp một ngụm nước, bình thản nói: "Khi đó Huy nhận nhiệm vụ cải trang thành dân thường, lén vào kho hàng của bọn chúng đi đầu tra, cuối cùng bị Thành phát hiện ra và giết chết"

Trái tim An Nhã như bị ai cứa một dao đâm đi đâm lại đau đớn đến không thở được, sáu năm nay cô chưa bao giờ quên giây phút anh trai mình cả người đầy máu, thoi thóp nắm tay cô trút hơi thở cuối cùng. Thế nhưng, có nằm mơ An Nhã cũng không thể nào tưởng tượng được rằng, người đàn ông mà cô suýt chút nữa đã giao cả bản thân lẫn tấm lòng, lại chính là người giết chết anh trai cô.

"Không". An Nhã lắc đầu nguầy nguậy: "Anh đang nói cái gì vậy? Tôi không hiểu"

"Vì vụ án này vẫn đang được đi đầu tra nên chưa công bố kết quả ra bên ngoài. Cô Nhã, nếu cô muốn kẻ giết anh trai cô bị pháp luật trừng trị, hãy cung cấp thông tin cho chúng tôi"

"Tôi không biết gì hết"

"Cô và Dương Kiến Thành có quan hệ gì?"

"Không có quan hệ gì"

"Cách đây nửa tháng, cô sang Hồng Kông để làm gì?"

"Tôi đi tìm bạn tôi"

"Dựa vào một mình cô, có thể đến tận Hồng Kông, rồi lại đến Kim Lo cứu bạn cô?"

Trước câu hỏi này, An Nhã lập tức cứng miệng.

Đúng vậy, không có Kiến Thành, cô đã không thể làm bất kỳ điều gì, đến casino của Thạch Cơ còn không thể, nói gì đến tận bộ tộc Koro cứu Diệp Linh.

"Cô Nhã, hãy hợp tác với chúng tôi. Đưa sự thật ra ngoài ánh sáng, kẻ giết anh trai cô chắc chắn sẽ bị trừng trị"

Nói rồi, Đặng lấy từ tập hồ sơ trên bàn ra một bức ảnh, ném lên bàn. Tấm hình này có lẽ được chụp từ một CCTV của một kho hàng ở cảng, trong đó, một người đàn ông mặc sơ mi đen, quần tây đen, mái tóc cũng màu đen, cầm súng hướng về phía anh trai cô.

Do camera đặt ở góc nghiêng nên không thể nhìn thấy mặt người bắn là ai, nhưng bóng dáng ấy thì cô không thể nào nhận nhầm được, người cầm súng đó chính là Dương Kiến Thành.

"Vì chưa có đủ bằng chứng nên chúng tôi tạm thời chưa thể buộc tội anh ta. Mong cô đừng để cái chết của Huy trở nên vô nghĩa"

Cổ họng An Nhã như bị một thứ gì đó nghẹn lại, đầu óc trở nên ong ong, từ tận đáy lòng xông lên một nỗi bi thương không cách nào tả nổi.

Dương Kiến Thành, tại sao lại là anh?

Người đàn ông đã từng năm lần bảy lượt cứu tôi, người đàn ông toàn thân đầy sẹo vì giúp đỡ cô... tại sao lại là anh!!!

Mấy giọt nước mắt chực lăn ra từ khóe mắt bị cô hung hăng nuốt ngược vào trong họng, An Nhã hít sâu một hơi, run run trả lời:

"Anh muốn tôi cung cấp thông tin gì?"

"Tôi nghe nói anh ta dù không thừa nhận, nhưng tất cả đều biết rõ: cô là người phụ nữ của Dương Kiến Thành?"

Đúng vậy. Từ khi ở Trung Quốc trở về cho đến nay, tuy hai người không gặp nhau, nhưng đàn em của Kiến Thành vẫn âm thầm bảo vệ cô ngày đêm, thỉnh thoảng Dương còn xuất hiện trước mặt cô, nhăn nhăn nhỏ nhỏ nói: "Chị dâu, đại ca gần đây rất bận nên em đến thăm chị". Bởi thế cho nên, mọi người nghĩ như vậy cũng không hẳn là không đúng.

"Tôi là tôi, không phải là người phụ nữ của ai cả"

"Được, được. Phải hay không phải không quan trọng. Cô nói cho tôi biết, ở Hồng Kông đã xảy ra chuyện gì?"

"Anh ta dẫn tôi đến đó chơi bài"

"Chỉ đơn giản là chơi bài thôi sao? Cô có biết trong vòng chỉ nửa tháng, bang Tất Kỳ quản lý sòng bài hai người chơi, đã bị xóa sổ hoàn toàn không?"

"Tôi đọc báo có thấy"

Đặng mỉm cười uống thêm một ngụm nước: "Cô Nhã, hồ sơ này cô cần vết từ từ nghiên cứu, nếu cô thay đổi ý định, muốn hợp tác, cứ gọi cho tôi theo số này"

Nói rồi, anh ta cần bút nhanh chóng viết cho An Nhã một dãy số. Cô hơi miễn cưỡng cần lấy, sau đó gật đầu chào Đặng rồi ra về.

Sau khi về đến nhà, An Nhã dành cả ngày hôm đó để nghiên cứu vết tập hồ sơ mà Đặng đã đưa, trong đó ghi chép lại toàn bộ quá trình truy quét ma túy tại cảng Dốc Đá của đội đi đầu tra HD1406, lúc đó Kiến Thành phát hiện ra anh trai cô đột nhập vào kho hàng ở khoang tàu, cuối cùng anh ta đã bắn chết anh trai cô bằng mười hai phát đạn.

Cần tấm ảnh anh trai trong bộ cảnh phục ngành, nụ cười rạng rỡ tràn đầy chí khí và nhiệt huyết mãi mãi dừng lại ở tuổi hai mươi tám, bất giác mấy giọt nước mắt không kìm được, lặng lẽ rơi trên khuôn mặt của An Nhã.

Nếu người giết anh cô là một người khác, có lẽ cô đã căm thù hấn đến tận xương tủy, nói không chừng còn tới đồn công an ng ắ l cho đến khi nào bắt được hấn ta mới thôi. Thế nhưng, người đó lại chính là Kiến Thành, người đàn ông đã làm trái tim cô đập loạn nhịp... thực sự trong lòng cô lại cảm thấy vừa đau vừa hận, ở trong sự phẫn nộ còn có cả nỗi thất vọng, sự trái ngang và bị ai không thể diễn đạt bằng lời.

Tối hôm đó, điện thoại của An Nhã có người gọi đến, là số của Dương Kiến Thành.

Cô ch ần chừ h ồi lâu, những khớp ngón tay nắm chiếc điện thoại vì dùng lực quá mạnh mà trở nên trắng bệch. Khi h ồi chuông cuối cùng g ần dứt, cô mới chậm chạp bấm nút kết nối:

"Alo"

"Đang làm gì vậy?"

"Vừa mới tắm xong, còn anh?"

"Vừa xuống khỏi máy bay"

Nửa tháng nay, có lẽ Kiến Thành ở nước ngoài cho nên mới không liên lạc với cô. Thật ra, có nhiều khi cô đã nhớ anh đến phát điên, nhớ đến nỗi chỉ muốn gọi ngay một cuộc điện thoại quốc tế để có thể nghe được giọng nói quen thuộc của một người. Thế nhưng, cô vốn hiểu rất rõ rằng: thế giới của người đàn ông ấy không hề giống với thế giới của cô, cuộc sống xã hội đen của anh ta ngoài đêm đêm chém chém ra thì còn có thể là cái gì? Có thể một tay cầm súng, một tay cầm điện thoại nghe cuộc gọi của cô sao?

Không thể!!

Khi đó, An Nhã thực lòng rất muốn hỏi một câu: Anh có bị thương không? Trên người đã xuất hiện thêm bao nhiêu vết sẹo r ấ?... Thế nhưng lời nói ấy mãi cứ nghẹn ứ trong cổ họng, không cách nào phát ra được thành lời.

Cô lặng lẽ hít sâu một hơi, run run nói: "Thành"

"Ừ"

"Chúng ta gặp nhau đi"

Đầu dây bên kia im lặng một lát, nửa phút sau đó mới chậm rãi lên tiếng: "Đến công ty đi, tôi đang bận xử lý một chút chuyện. Dương sẽ đến đón em"

"Không cần, tôi tự đi đến"

"Ừ". Anh hơi ngừng lại một lát: "Đi cẩn thận"

"Tôi biết rồi"

Cúp điện thoại xong xuôi, An Nhã cố gắng hít thêm mấy ngụm không khí nữa cho lồng ngực bớt khó chịu rồi mới cần tắm ảnh anh trai ở trên bàn, thay quần áo rồi ra khỏi nhà.

Khi cô đến công ty Minh Dĩ, đèn phòng làm việc của Tổng giám đốc trên tầng 45 vẫn sáng. Lần này, thang máy mở cửa ra, một dãy hàng lang dài vẫn chật kín những bóng áo đen đứng gác, nhưng lại không một ai ngăn cô đi vào nữa. Mấy tên đàn em nhanh nhẹn nhanh miệng còn vui vẻ chạy lại, nói: "Chị dâu, chị mới đến à?"

"Chào mọi người, tôi đến tìm anh Thành"

"Chị vào đi. Anh Thành đang ở trong phòng làm việc đấy"

An Nhã mỉm cười gật đầu: "Cảm ơn"

"Cảm ơn gì chứ. Chị là chị dâu của bọn em, đừng khách sáo"

Cô đi đến trước cửa phòng làm việc lớn của Kiến Thành, gõ tay gõ cửa mấy tiếng, sau đó không chờ người ở bên trong trả lời đã đẩy cửa bước vào.

Trong phòng, Kiến Thành đang bàn bạc gì đó với bọn Lôi, Dương, Kiệt, phía bên cạnh còn có A Mạc. Thấy cô đi vào, mấy người họ ngừng nói chuyện, gật đầu chào một cái, An Nhã cũng lịch sự gật đầu cười lại:

"Xin chào"

Dương cười tươi rồi nhìn cô: "Chị dâu"

"Chào"

Kiến Thành bình thản tựa người vào thành ghế, cây bút trên tay đặt xuống bàn, hơi lười biếng nói: "Được rồi. Ra ngoài hết đi"

"Vâng, đại ca"

Sau khi mấy người đàn ông đi rồi, An Nhã mới ngẩng đầu nhìn thẳng vào Dương Kiến Thành, tâm mắt không tìm được mà vẫn âm thầm đánh giá xem anh có bị thương ở đâu không, có gầy đi chút nào không, chiếc áo sơ mi đen bóng chốc trở nên vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ với cô vô cùng. Đã lâu không gặp, bây giờ gặp nhau rồi nhưng trong lòng cô, vị trí của anh đã hoàn toàn đổi khác, trái tim cứ thấy nhói đau mà không có cách nào giải thích được.

"Sao vậy?"

Nghe giọng của anh truyền đến, An Nhã mới giật mình bối rối ngoảnh đầu đi chỗ khác, lúc này mới phát hiện ra rằng, tấm ảnh đang cầm trên tay đã bị cô nắm chặt đến mức nhàu nát một góc.

"Không sao. Lâu rồi không gặp nên nhìn lâu một chút"

Kiến Thành hơi mỉm cười, gương mặt anh tuấn ẩn hiện đôi ba nét mệt mỏi dường như giãn ra vài phần, ánh mắt toát lên mấy tia vui vẻ, nói: "Lại đây"

An Nhã chậm rãi tiến lại, khi vừa đến gần đã bị ai kia nắm lấy cánh tay kéo vào trong lòng. Cô bị anh ôm đến mức chặt cứng, cả khuôn mặt áp vào

Lòng ngực quen thuộc của Dương Kiến Thành, mùi hương thơm đặc trưng của anh xộc vào trong cánh mũi:

"Nhớ tôi không?"

Nhớ chứ. Nhớ rất nhiều. Nhưng bây giờ trong lòng cô còn phức tạp hơn cả ngàn nỗi nhớ, không thể định hình là yêu hay là hận. Tình yêu có khi nào đến nhanh như thế? Hận thù có bao giờ tới bất chợt như vậy? Cô không hiểu, rút cục vẫn không hiểu mình là như thế nào, nhớ bao nhiêu? Hận bao nhiêu? Hôm nay cô đến đây là vì muốn hỏi một câu: Thành, người đã giết anh trai tôi, rút cục có phải là anh không!!

"Ừ. Nửa tháng không gặp, tôi vẫn chưa quên anh"

Anh hơi mỉm cười, ánh mắt cứng chỉ nhìn người con gái nhỏ bé trong lòng: "Em đang cần thứ gì trên tay vậy?"

Nếu không có câu hỏi này, cô suýt nữa đã bị mùi hương lẫn sự dịu dàng của anh mê hoặc. An Nhã lặng lẽ chống tay đứng thẳng dậy, hít sâu mấy ngụm không khí cho căng tràn lồng ngực, sau đó mới chậm rãi đặt tấm ảnh lên bàn:

"Anh có biết người này không?"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Sẽ Có Một Ngày, Tôi Để Em Giết Tôi

Kiến Thành hơi nheo mắt nhìn tấm ảnh đặt trên bàn, vẻ mặt không biểu lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, một lát sau mới bình thản lên tiếng:

"Không quen"

"Anh nhìn lại một lần nữa đi"

Nghe ngữ điệu của cô kiên định như vậy, anh mệt mỏi tựa lưng vào ghế bọc da, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang cố tỏ ra bình thường của An Nhã:

"Rút cục là em muốn nói gì?"

"Muốn hỏi xem, anh có từng giết người này không?"

Những ngón tay đẹp đẽ của Kiến Thành lặng lẽ đan vào nhau, anh thở dài một hơi, lạnh lùng trả lời:

"Giết rất nhiều người, không thể nhớ hết"

Đúng vậy. Xã hội đen chính là như vậy, ngay từ đầu quen biết Dương Kiến Thành, cô đã biết bàn tay anh vấy đầy máu, cũng xác định rõ hai người vốn không thể nào có thể đi chung đường. Anh sống một cuộc sống liếm máu trên đầu lưỡi dao, lấy xác người làm đệm trải giường, làm sao có thể nhớ hết mình đã giết những ai. Nói không chừng, đêm qua có bao nhiêu người chết dưới tay anh, anh còn không đếm nổi.

Toàn thân An Nhã đã bắt đầu run rẩy, cô dù biết thế giới của người đàn ông mà lòng mình rung động ngập tràn máu tanh và tội ác, thế nhưng trái tim vẫn chấp niệm níu kéo một tia hy vọng cuối cùng.

Cô run run lật ngược tấm ảnh trên bàn, đằng sau liền hiện ra bức hình được chụp từ đoạn CCTV ở bến cảng Dốc Đá:

"Nói cho tôi biết, người đang cầm súng hướng về phía anh trai tôi có phải là anh không?"

Lần này, Kiến Thành im lặng.

An Nhã mở to mắt nhìn anh, càng nhìn càng thấy nổi thất vọng cứ lớn dần lên trong ngực, vẫn biết rõ một con đường vốn không thể đi mà vẫn cứ cố bước đi cho trái tim rướm máu.

Cô nhếch miệng cười nhạt: "Tại sao lại là anh?"

"Ai đã đưa cho em bức ảnh này?"

"Ai đã đưa cho tôi quan trọng không?". An Nhã hơi ngừng lại một lát, hốc mắt cay xè: "Tôi quên mất, người như anh làm sao hiểu được cái gì là quan trọng chứ"

Ánh mắt Dương Kiến Thành đột nhiên tối lại, anh lạnh lùng đứng dậy, chậm rãi bước về phía An Nhã:

"Nhã"

"Đừng gọi tên tôi". Cô vừa nói vừa lùi dần về phía cửa chính, lòng bàn tay vì sợ hãi và đau thương cho nên rịn ra rất nhiều mồ hôi: "Cả đời này đừng gọi tên tôi"

"Em là người của tôi"

"Tôi hận anh. Cả đời này hận anh, có chết làm ma cũng không làm người của anh"

"Chuyện này không phải do em quyết định"

An Nhã càng lùi càng hoảng loạn, cô không để ý đến đám đàn em đang đứng ngoài kia mà cứ vô thức gào lên: "Anh đã biết từ khi nào? Nói đi, anh"

đã biết Huy là anh trai tôi từ khi nào?"

Trái lại với phản ứng bi phẫn của cô, Kiến Thành chỉ lạnh nhạt trả lời: "Tôi nói cho em biết. Một khi tôi còn chưa chán, em vẫn là người của tôi. Đừng nói đến việc có thể trốn chạy, kể cả em có hận tôi suốt đời, em cũng vẫn phải ở bên cạnh tôi"

"Anh lấy quyền gì? Anh dựa vào cái gì?"

Dương Kiến Thành sải hai bước chân là đã có thể đi đến trước mặt An Nhã, anh vươn tay giữ chặt lấy cổ cô, đôi đờng tử đen thẫm xoáy sâu vào trái tim bi ai cùng cực của An Nhã: "Dựa vào tôi"

"Buông ra"

"Đừng nói đến giết cảnh sát, ngay cả chủ tịch thành phố". Anh hơi ngừng lại, khắp người đột nhiên tỏa ra một luồng sát khí vô cùng lạnh lẽo: "Ba của em, tôi cũng có thể giết"

Rút cục, mấy giọt nước mắt không kìm được của An Nhã cũng lặng lẽ rơi xuống. Nước mắt cô rơi đầy mặt, giọng nói lạc hẳn đi: "Anh dám?"

"Em thử rời khỏi nơi này xem"

"Thành... Tôi không tin. Không tin thế giới này không có ai trừng trị nổi anh"

"Vậy em càng phải ở bên cạnh tôi. Ở đây mở to mắt ra, chờ ngày có người nào đó giết được tôi"

Hàm răng An Nhã cắn chặt môi dưới đến mức bật máu, cô siết chặt bàn tay đang nắm bên hông, kiên định nhìn vào mắt Dương Kiến Thành trả lời:

"Một ngày nào đó, tôi sẽ tự tay giết anh"

"Được". Anh buông cầm cô ra, chậm rãi nói: "Tôi đợi em"

Sau đó c ần tay An Nhã, lồi vào phòng nghỉ ở phía bên trong, ném lên giường.

Anh vươn tay xé mạnh bộ váy đang mặc trên người An Nhã, lớp da thịt trắng như tuyết lập tức lộ ra, bờ vai g ầy cùng xương quai xanh đẹp đẽ run rẩy kịch liệt.

"Buông tôi ra, buông ra"

Kiến Thành bày ra vẻ mặt không thêm quan tâm đến sự chống cự của An Nhã, cả thân thể anh đè nặng lên người cô, cổ tay bị giữ chặt đến mức đau nhói, thế nhưng.. còn một nơi trong tâm h ồn cô còn đau hơn gấp vạn lần, một nơi nào đó.

An Nhã ngoảnh mặt tránh đi nụ hôn của anh, nước mắt lặng lẽ trượt xuống một bên g ối: "Xã hội đen các người tại sao lại tàn nhẫn như vậy?"

Nghe câu hỏi này, anh hơi ngừng lại, ánh mắt tối thẫm không ng ần ngại nhìn thẳng vào đáy mắt An Nhã. Một lúc rất lâu sau đó, Kiến Thành chống tay ng ửi thẳng dậy, chậm rãi đưa tay lên cởi mấy cúc áo sơ mi.

"Đây chính là cuộc sống của tôi"

Dưới ánh đèn trần màu vàng nhạt, cả cơ thể rắn chắc đ ầy cơ bắp của anh hiện ra. Trên lớp da thịt đẹp đẽ là hàng trăm vết sẹo hình thù khác nhau, trong đó, nơi làm cô chú ý nhất là một vết sẹo còn đỏ au ngay gần ngực trái.

Trái tim An Nhã đột nhiên đau nhức dữ dội, vừa cảm thấy bi thương, vừa cảm thấy hận thù, lại còn có một chút xót xa. Cô không thể tưởng tượng được rằng, nếu một ngày nào đó chính tay cô tạo thêm một vết thương trên cơ thể ấy, cô sẽ đau lòng hay là thỏa mãn, sẽ vui vẻ hay là khô s ỏ muốn chết đi, sẽ là buông bỏ hay là mãi mãi vương vấn một Dương Kiến Thành.

Anh kéo tay cô, đặt vào một vết sẹo ngang bụng: "Cái này là lần đi Thái Lan cướp hàng, tôi bị chém"

"Cái này tôi bị bắn trong lần đi Myanmar"

"Cái này do đánh nhau với bọn buôn người ở Campuchia"

Trước đây An Nhã từng nhìn thấy cơ thể trần trụi của anh mấy lần, cũng đã từng vì mấy vết sẹo này mà đau lòng, bây giờ được nghe chính miệng anh nói ra quá khứ của từng chiếc sẹo ấy, cô vẫn cảm thấy thế lương vô cùng, ngón tay chạm vào da thịt anh cũng vô thức trở nên đau nhức.

"Xã hội đen chính là như vậy. Giết hoặc bị giết"

"Vì vậy anh mới giết anh trai tôi?"

"Bất kỳ ai muốn giết tôi, tôi đều phải giết người đó"

An Nhã miệng tuy mỉm cười nhưng nước mắt vẫn rơi đầy mặt: "Vậy tại sao còn chưa giết tôi?"

Kiến Thành không trả lời, chỉ lặng lẽ cúi xuống hôn lên môi An Nhã. Cô thật sự muốn tránh đi nhưng lại chẳng còn bất kỳ một chút sức lực nào để né tránh, chỉ có thể tận lực cắn chặt hàm răng lại, bài xích triệt để nụ hôn thâm tình như biển của Dương Kiến Thành.

Anh cũng không có thêm bất kỳ hành động nào cưỡng ép cô nữa, chỉ nhẹ nhàng dùng bờ môi mình miết trên cánh môi cô, từng cử chỉ đều ngập tràn dịu dàng như muốn an ủi vỗ về người con gái nhỏ bé đang run rẩy dưới thân mình.

Hôn một lúc lâu mà An Nhã vẫn không có động tĩnh gì, Kiến Thành hơi buông môi cô ra, sau đó chậm rãi vươn đôi bàn tay đẹp để lau đi mấy giọt nước mắt đọng trên gò má của An Nhã.

Anh thở dài một tiếng: "Sẽ có một ngày, tôi sẽ em giết tôi"

Cô có thể giết được anh sao? Chỉ dựa vào cô có thể làm được sao? Nếu giết anh mà dễ dàng như thế thì cả bang Tất Kỳ hùng mạnh ở Hồng Kông

đã không bị xóa sổ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi như vậy.

"Tôi đang đợi ngày ấy"

"Ừ". Anh xoay người ng ẩ dậy, tiện tay c ầm chiếc chăn mỏng bên cạnh đắp lên người An Nhã: "Bây giờ em ngủ đi, dưỡng sức chờ ngày giết tôi"

Nói r ồi, Kiến Thành đứng dậy mặc áo sơ mi chuẩn bị rời đi. Cô thấy cảnh này đành vội vội vàng vàng bò dậy, hơi hoảng hốt nói: "Tôi muốn về nhà"

"Kể từ bây giờ, đây là nhà của em"

"Không. Tôi muốn về nhà của tôi, thả tôi ra"

Anh không thèm trả lời, những ngón tay đẹp đẽ vẫn bình thản cài áo sơ mi, nửa gương mặt anh tuấn chìm trong đêm tối.

"Anh là đồ điên". An Nhã vừa nói vừa nhặt chiếc váy đã bị anh xé tả tơi dưới nền gỗ, luống cuống đem mặc vào người. Khi cô vừa mặc xong thì li ền nghe giọng nói của Kiến Thành truyền tới, nhưng không phải là nói với cô mà là anh đang nói chuyện điện thoại.

"Tìm một ít bằng chứng tham ô dưới tên chủ tịch thành phố, đem nộp cho ủy ban kiểm tra"

An Nhã lập tức cứng người.

"Anh tưởng làm như vậy tôi sẽ sợ sao? Ba của tôi không tham ô"

Kiến Thành lạnh lùng cười nhạt: "Em có chắc không?"

"Tôi..."

Thấy An Nhã ấp úng cúi gằm mặt, anh vẫn bình thản nói tiếp: "Em nghĩ cuộc sống sung túc của em là từ đâu ra? Tiền mua mấy căn biệt thự ở trung tâm thành phố ở đâu ra? Nhã, em đừng nói với tôi, chỉ với số tiền lương của ba em, từng ấy năm trong tài khoản có số dư đến vài trăm tỉ"

Cô vô thức lùi lại mấy bước, miệng lắp bắp mãi không thành lời:
"Anh... anh... tại sao anh biết những chuyện này... Ngay từ đầu, anh đã đi đâu tra vết tôi đúng không?"

"Lẽ ra em không nên xuất hiện trước mặt tôi, không nên đến tìm tôi. Bây giờ tôi có phải xuống địa ngục cũng sẽ mang em đi theo"

"Không... anh điên rồi... đồ điên"

Kiến Thành nhặt chiếc điện thoại màu hồng nằm dưới nền, đưa đến trước mặt An Nhã:

"Gọi điện thoại cho ba em, thông báo cho ông ấy, kể từ giờ em ở đây"

"Tôi không gọi"

"Tùy em"

Nói rồi, anh xoay người bước về phía cửa. An Nhã đứng im một chỗ đấu tranh tư tưởng dữ dội, càng nghĩ càng thấy cô và ba mình không thể nào đấu lại được với Dương Kiến Thành. Anh ta biết tất cả về cô, đương nhiên cũng nắm được vô số nhược điểm của ba cô... mà ba cô thì lại không thể vào tù...

Khi bàn tay Kiến Thành vừa chạm đến nắm cửa, cô vội vàng chạy lại, cánh tay mảnh khảnh run run nắm lấy ống tay áo anh:

"Anh định làm gì ba tôi?"

"Không phải em nghe rồi sao? Đầu tiên sẽ cho ông ấy nếm thử cảm giác làm người phạm tội, rồi bóc lột trong tù. Sau đó sẽ từ từ giết chết ông ấy"

Những khớp ngón tay đang nắm áo sơ mi của An Nhã vì dùng lực quá mạnh mà trở nên trắng bệch, cô nuốt khan một ngụm nước bọt, cố áp chế sự bi phẫn trong lòng, lạnh lẽo nói:

"Anh muốn tôi làm gì?"

Kiến Thành nghiêng đầu, nét mặt bình thản trả lời: "Ở bên tôi"

"Tại sao?"

"Vì tôi muốn vậy"

An Nhã cắn chặt môi dưới, suy nghĩ rất lâu mới có thể lên tiếng:

"Được"

Người đàn ông mặc áo sơ mi đen khế nhếch miệng để lộ ra một nụ cười như có như không: "Đêm nay tôi còn có việc, em ngủ trước đi"

"Ừ"

Khi cánh cửa vừa khép lại, An Nhã nghe thấy tiếng anh nói với đàn em đang đứng phía bên ngoài: "Trông chừng cô ấy cẩn thận, ngoại trừ căn phòng này, không cho ra ngoài nửa bước"

"Vâng, đại ca"

Khi Kiến Thành rời đi rồi, cô mới từ từ trượt dọc theo cánh cửa, ngối sụp xuống đất bật khóc.

Cô không phủ nhận được rằng: từ sau khi quen biết Kiến Thành, cùng anh trải qua bao nhiêu chuyện sinh tử, trái tim cô đã hoàn toàn rung động vì người đàn ông ấy. Thế nhưng... tại sao con người đứng trên những khóm hoa anh túc ở Kim La khiến toàn dân bộ tộc Koro phải cúi đầu, với người vừa không từ thủ đoạn đe dọa cô hôm nay lại khác nhau đến thế.

Cô biết Kiến Thành nói được làm được, thậm chí giết cả nhà cô anh cũng làm được. Chỉ là cô không hiểu, lẽ nào anh cũng thực sự rung động như cô, cho nên mới ép buộc cô phải ở bên mình.

An Nhã lắc đầu nguầy nguậy: Không phải đâu, người tàn nhẫn máu lạnh như anh ta, làm sao biết thế nào là yêu thương.

Cô gục đầu xuống gối khóc nức nở, một mình cô liêu ng ẫ trong căn phòng nghỉ ngập tràn mùi hương của Kiến Thành, trong lòng đã không còn n ềng nàn tình yêu mà chỉ nghĩ đến người anh trai đã mất sáu năm về trước.

Dương Kiến Thành cho cô cơ hội giết mình, cô nhất định sẽ không từ bỏ đi ều kiện tốt như vậy. An Nhã run run c ầm chiếc điện thoại trên tay, bấm một dãy số:

"Alo, tôi là Nhã"

....

Cuộc nói chuyện của An Nhã và Đăng lọt vào tai một người đàn ông đang đứng lặng lẽ ở bức tường phía bên kia, Dương Kiến Thành lắng nghe không sót một chữ. Anh nhẹ nhàng châm một điếu thuốc, thở dài một hơi r ồi mệt mỏi nhắm mắt tựa đầu vào tường.

Hôm nay anh thực sự đã mệt r ồi!!!

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kỳ Cầu Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 28:

Ngày hôm sau, ba của An Nhã cùng một đoàn công an gồm hơn hai mươi người đến công ty tài chính Minh Dã.

Dương Kiến Thành đương nhiên đã dự đoán trước được đi đầu này cho nên đã sớm dặn dò vệ sĩ để Kỳ Cầu Viên lên đến tận phòng của anh. Khi ba của An Nhã đẩy cửa bước vào, Kiến Thành vẫn bình thản ngồi ở bàn làm việc, chuyên tâm ký duyệt tập văn kiện dày cộp trước mặt.

"Cậu là giám đốc công ty này?"

Anh hơi dừng bút, ngẩng đầu lên trả lời: "Cháu chào bác. Mời bác ngồi"

Nói rồi, Kiến Thành đứng dậy chỉ tay về hướng ghế sofa trong lòng, lịch sự cúi đầu một cái. Ông Viên hơi khoát tay:

"Chắc cậu biết hôm nay tôi đến đây làm gì. Tôi không có nhiều thời gian nói dông dài, con gái tôi đâu?"

"Bác trai, mời bác dùng trà đã".

Ông Viên nhìn quanh một lượt căn phòng, sau đó tầm mắt chợt dừng ở cửa phòng nghỉ bên trái bàn làm việc của Kiến Thành. Ông ngẫm nghĩ một lát rồi chậm rãi đến sofa ngồi xuống.

"Hôm nay bác đến đây, thật ra không cần phải đem theo nhiều công an như vậy".

"Cậu bắt cóc con gái tôi mà vẫn bình thản nói ra được câu này, bản lĩnh không tệ nhỉ?"

Kiến Thành mỉm cười, châm một ít trà vào ly của ông Viên: "Bác hiểu nhần r ấ, chúng cháu thật lòng thương nhau"

"Thương nhau? Con gái tôi sẽ không bao giờ yêu loại người xã hội đen như cậu"

"Thật xin lỗi bác, cô ấy là muốn ở cạnh cháu"

Kiêu Đức Viên càng nói càng cảm thấy giận dữ. Cả đêm qua An Nhã không về nhà, con gái ông chỉ nhắn một tin nói: cô đang ở công ty tài chính Minh Dã, từ giờ sẽ làm việc và ở luôn tại đây.

Sau khi nhận được tin nhắn này, ông đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho An Nhã mà đều không liên lạc được, sáng sớm hôm nay đã đến Công an xin lệnh khám xét r ấ lập tức đem theo công an đến đây. Kiêu Đức Viên không tin, con gái ông lại thích người trong giới xã hội đen. An Nhã thuần khiết như vậy, không thể nào giao du với người đàn ông tội ác đầy mình tên Dương Kiến Thành này.

"Tôi có lệnh khám chỗ ở của cậu. Nếu con bé ở đây, cậu đừng mong sẽ thoát khỏi tội bắt cóc"

Ông vừa nói dứt câu, tiếng cửa phòng nghỉ đã mở cách một tiếng, An Nhã trên người chỉ mặc một chiếc sơ mi nam màu đen chậm rãi bước ra.

"Ba"

"Nhã... con..."

"Ba... không phải anh ấy bắt cóc con"

Hai mắt ông Viên vằn lên mấy tia máu, ông đứng dậy chạy về phía An Nhã, toan cần tay cô kéo đi: "Con không phải sợ, có công an ở đây, không cần sợ gì hết. Cứ nói thật đi, có phải hấn ta bắt cóc con không?"

Nước mắt An Nhã rơi đầy mặt, cô run run nói: "Không phải. Ba. Con tự nguyện đến đây, tự nguyện ở bên anh ấy"

Huyệt thái dương Kiều Đức Viên giật giật: "Con nói cái gì?"

"Là con tự nguyện ở bên anh ấy. Con muốn đến làm việc ở Minh Dã, con không muốn vào cơ quan nhà nước. Con muốn sống cuộc đời của mình. Con..."

Bốp!!!

Gò má trắng như tuyết của An Nhã bị ba đánh đến mức sưng đỏ, khóe miệng rỉ ra một ít máu tươi. Kiều Đức Viên biết mình đã kích động đến mức mạnh tay với con gái cứng như vậy cho nên đáy mắt hiện lên mấy tia hoảng hốt rồi vội vàng quay đi chỗ khác.

"Bác trai"

Kiến Thành nãy giờ bình thản ngồi ở bàn trà, sau khi thấy cảnh này liền đứng dậy, chậm rãi đi lại: "Cô ấy đã hơn mười tám tuổi rất lâu rồi, cũng tự có quyền quyết định cuộc sống của mình"

Anh vừa nói dứt lời, một đám vệ sĩ gần bốn mươi người từ bên ngoài chạy vào, họ không mang theo bất kỳ vũ khí gì, nhưng chỉ riêng sát khí tỏa ra trên người thôi, cũng làm cho đám công an vô thức lùi lại mấy bước rồi.

Bàn tay ông Viên nắm chặt thành quyền, hốc mắt vẫn lên mấy tia máu: "Ba hỏi con lần cuối, con có trở về không?"

An Nhã cúi gằm xuống nhìn chằm chằm vào mũi chân mình, im lặng rất lâu. Một lúc sau đó cô cố hít sâu mấy hơi, chậm chạp tiến về phía Dương Kiến Thành, đứng sau lưng anh.

Đáy mắt ông Viên ngập tràn những tia thất vọng: "Được. Nếu con đã quyết định đi theo nó. Kể từ bây giờ, chúng ta không còn là cha con nữa. Ba không có đứa con nào như con"

"Ba...". Cô suýt khóc nức lên, giọng lạc hẳn đi: "Con... xin ... lỗi"

Kiêu Đức Viên lạnh lùng quay đi, nói với mấy người công an ở gần đó:
"Quay về"

Sau khi tất cả đã đi rồi, An Nhã mới thu lại vẻ mặt cứng cỏi lúc nãy, ngã sụp xuống đất lặng lẽ bật khóc. Kiến Thành cũng ngã xồm xuống trước mặt cô, một tay anh giữ chặt lấy vai, tay còn lại nhẹ nhàng lau đi vết máu còn vương trên khóe miệng An Nhã.

"Tôi hận anh, hận chết anh. Mỗi ngày trên thế giới này đều có người chết, tại sao người độc ác như anh lại không chết đi"

Đáy mắt Kiến Thành tối lại, khắp người tỏa ra một luồng khí cực kỳ âm u lạnh lẽo. Anh im lặng một lát rồi kéo cô vào trong lòng mình, để An Nhã tựa vào lồng ngực vững chãi của anh, kiên nhẫn nói: "Tôi còn phải bảo vệ em, chưa thể chết"

"Tại sao anh không buông tha tôi. Tại sao cứ ép tôi phải ở đây?"

"Em rời khỏi tôi, có thể an toàn sống tiếp được không?"

Cả cơ thể cô tựa hồ như vừa bị ai rút sạch sức lực, An Nhã mệt mỏi không còn đủ sức để nói thêm bất kỳ điều gì nữa. Kiến Thành đành bế cô đứng dậy, đem đặt vào giường trong phòng nghỉ rồi nằm xuống bên cạnh.

Anh kéo đầu cô gối lên tay mình: "Ngủ một giấc đi. Tôi ở cạnh em"

Từ khi ở rừng Kim La trở về, đã lâu rồi An Nhã không được ngủ trong vòng tay anh, không có được cảm giác gần gũi quen thuộc và thân thương như vậy, bất giác, khóe mi lại trở nên cay cay. Đáy lòng An Nhã không kìm được mà xông lên một cảm giác tủi thân xen lẫn khổ sở cực hạn, cô cố gắng nhắm mắt, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Qua một đêm thức trắng, chẳng mấy chốc người con gái trong lòng Kiến Thành đã tỉnh lặng ngủ ngon, trong mơ cô khẽ lầm bầm mấy từ: anh không phải Thành... không phải!!

***

Buổi chiều hôm đó, khi An Nhã tỉnh dậy, Kiến Thành đã không còn ở trong phòng nữa.

Cô chống tay ngồi dậy, thấy trên bàn trà nhỏ gần đó được đặt sẵn một phần thức ăn còn hơi bốc khói và một ly sữa, có lẽ là anh bảo người chuẩn bị sẵn cho cô.

Từ đêm qua đến giờ không ăn gì, dạ dày đã bắt đầu réo òng ọc. An Nhã uể oải ngồi dậy bước vào phòng tắm thì thấy ở trên đó cũng được đặt sẵn một chiếc khăn mặt mới, bàn chải mới, còn có một ít đồ dùng của phụ nữ còn chưa được xé mác.

Trái tim cô như bị ai gõ mạnh một cái, hai mắt bỗng nhòe đi. Hai hôm nay cô đã khóc rất nhiều, cũng đã tự giằng xé rất nhiều, cô không phủ nhận mình thích Dương Kiến Thành, cũng không hối hận vì đã thích anh. Thế nhưng... tại sao số phận lại cứ thích trêu đùa họ như vậy? Nếu anh không giết anh trai cô, có lẽ cô đã cam tâm tình nguyện bỏ đi tất cả, mãi mãi an phận làm một người phụ nữ đứng sau anh, âm thầm thích anh ...

An Nhã thở dài một hơi, vốc nước lạnh tạt vào khuôn mặt sưng bầm một mảng của mình cho tỉnh táo lại. Cô tự lầm bầm trong miệng: "Không được mềm lòng, không được mềm lòng". Sau đó đi ra ngoài, ngồi xuống ăn hết chỗ thức ăn đã được Kiến Thành chuẩn bị sẵn.

Sau khi đã no bụng, An Nhã đẩy cửa ra phía phòng làm việc bên ngoài. Hôm nay Kiến Thành không có ở đây, cả một không gian rộng lớn ngập tràn ánh nắng nhưng lại vô cùng tĩnh lặng. Cô chậm chạp đi đến phía cửa chính, vừa mở cửa ra liền thấy hai người vệ sĩ đứng bên ngoài, nét mặt khó xử:

"Chị dâu"

"Tôi muốn ra ngoài một chút"

"Chị dâu, đại ca dặn bọn em: chị đang bị bệnh, cần được nghỉ ngơi, không nên ra ngoài"

"Anh ấy đi đâu rồi"

"Đại ca đến biệt khu rồi, chắc đến tối mới trở về"

An Nhã mỉm cười gật đầu: "Cảm ơn"

Cửa vừa đóng lại, điện thoại của cô đột nhiên có người gọi đến. An Nhã lùi vào sâu trong phòng rồi mới dám bấm nút nghe máy:

"Tôi đây"

"Hôm nay có mưa không?"

Đây là ám hiệu của cô và Đăng, mỗi lần anh ta gọi đến đầu hỏi như vậy, nghĩa là có Kiến Thành ở đó không.

An Nhã bình tĩnh trả lời: "Không"

"Cô đã đi đầu tra được gì rồi"

"Tạm thời không có gì. Anh ta rất cẩn thận, không để lộ một chút thông tin nào cho tôi biết"

"Trong phòng làm việc của anh ta kiểu gì cũng có một ít manh mối. Cô hãy tìm ở đó trước"

"Tôi biết rồi"

"Cố lên cô gái. Cô đang làm rất tốt, anh trai cô ở trên trời cao sẽ rất tự hào"

Cúp điện thoại xong xuôi, An Nhã nhìn quanh phòng làm việc của anh một lượt, khi phát hiện ra nơi này không hề có camera mới dám bước lại bàn làm việc của Kiến Thành. Run run mở từng ngăn kéo.

Cô tìm hết tất cả ngăn kéo một lượt, chỉ thấy toàn văn kiện về công ty tài chính, tìm đến giá sách cũng chỉ có mấy sách kinh tế và quân sự, không hề có một chút dấu hiệu gì về tài liệu buôn ma túy và vũ khí của Hồng Dã.

Trong khi đó, trên một chiếc xe sang trọng từ biệt khu trở về, Kiệt cần điện thoại đưa đến trước mặt Kiến Thành.

"Đại ca, anh xem đi"

Người đàn ông đang tựa đầu vào thành ghế lười biếng mở mắt. Trong màn hình điện thoại hiển thị toàn bộ cảnh tượng An Nhã lục lọi bàn làm việc của anh, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu cảnh giác nhìn về phía cửa chính, vẻ mặt dường như rất lo lắng và sốt ruột.

"Đại ca, không nên tiếp tục giữ lại cô ta nữa. Rõ ràng cô ta muốn đem chúng ta bỏ tù"

Đáy mắt Kiến Thành trở nên vô cùng lạnh lẽo, nếu để ý kỹ sẽ còn thấy trong đó thấp thoáng vài tia bi thương. Anh chậm rãi ngửa đầu vào thành ghế, yên lặng nhắm mắt:

"Cứ kệ cô ấy"

Kiệt bất lực nhìn anh rồi thở dài. Anh ta không hiểu tại sao Kiến Thành lại vì một người con gái mà mạo hiểm cả tương lai lẫn sinh mạng như vậy. Lúc trước ở Kim La, An Nhã suýt nữa mất mạng chỉ vì không muốn trở thành nhược điểm của anh, bây giờ sau khi về nước, phát hiện ra cái chết của anh trai có liên quan đến Kiến Thành, lại có thể thay đổi nhanh như một cái chớp mắt, liền đem lòng căm hận anh.

Trong khi đó, ở căn phòng rộng rãi ngập tràn ánh nắng kia, An Nhã vẫn chuyên tâm tìm kiếm, không hề phát hiện ra camera được giấu ở những nơi cực kỳ khó phát hiện đang chĩa thẳng về phía cô, đương nhiên, An Nhã cũng không hề biết được một điều rằng, dù cô có ngày ngày hận anh, ngày ngày muốn anh chết đi, ngày ngày muốn anh phải trả giá ... thì vẫn luôn có một người đàn ông mãi mãi yên lặng bảo vệ cô, bao dung cô.

Dương Kiến Thành!!!

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Chỉ Cần Có Anh, Nơi Nào Cũng Muốn Đi!

An Nhã ở cạnh Kiến Thành thêm nửa tháng, ngày nào cũng ăn cùng anh, ngủ cùng anh, thế nhưng giữa hai người lại chưa hề phát sinh quan hệ.

Cô vốn tưởng rằng Kiến Thành có vấn đề gì đó cho nên xưa nay mới luôn không thích phụ nữ, hoặc là trong đầu anh đang toan tính một chuyện khác nữa nên bắt buộc phải giữ cô bên cạnh. Thật ra, An Nhã đã không hiểu được một điều rằng: anh cũng là đàn ông, một người đàn ông bình thường, chỉ là anh có lòng kiên nhẫn cực kỳ phi thường, khi còn chưa rõ bản thân mình và cô gái ấy sẽ đi được đến đâu, anh đương nhiên sẽ không làm bừa.

Thế nhưng, suy cho cùng, hai người vốn đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, làm sao có thể không yêu nhau. Chỉ là lần đầu tiên của hai người không phải ở trong một căn phòng xa hoa đẹp đẽ hay một chiếc giường êm ái, mà là ở trên một sườn đồi thoải thoải, giữa một biển hoa dại cùng cỏ mền xanh mướt, chỉ có Dương Kiến Thành và Kiều An Nhã, chỉ có bầu trời và mặt đất chứng giám cho tình yêu không biên giới, không hận không thù, không bị không oán của hai người. Tất nhiên, đó là chuyện của một thời gian sau này.

***

Hôm đó, An Nhã ở trong phòng nghỉ có nghe rõ bọn Lôi, Dương, Kiệt ở bên ngoài nói chuyện với Kiến Thành.

"Đại ca, gần đây bọn Búa Sắt vận chuyển ma túy theo đường hàng hải. Đã chuyển được một lượng lớn vào nước ta rồi, chuẩn bị tuồn sang Campuchia"

"Bến cảng thế nào?"

"Không làm gì được. Đạo này hải quan đi tuần liên tục, nhưng lại không có hành động gì ngăn cản bọn chúng. Có lẽ là mua chuộc được hải quan rồi"

Kiến Thành hơi im lặng suy nghĩ một lát, sau cùng chậm rãi mở miệng: "Đem bản đồ lại đây"

Chỉ nửa phút sau đó, bản đồ quốc tế được mang lại phía trước mặt anh. Dương chỉ vào đó nói: "Chúng từ Trung Mỹ, mà cụ thể là vịnh Caribe đi qua Đại Tây Dương, vòng qua mũi Hảo Vọng, đến Ấn Độ Dương, cắt ngang qua eo Jakarta, từ Indonesia vòng lên vùng biển của Việt Nam".

"Đi đâu tra xem chúng nhập ma túy cho nơi nào"

Lôi lên tiếng: "Đại ca, vừa này em đã thu thập tin tức rồi. Là bọn Roger"

"Từ sau khi bộ lạc Koro không trồng hoa anh túc nữa, bọn chúng vẫn luôn tìm kiếm một nơi không bị chính quyền sở tại để ý đến như vùng núi Kim La nhưng vô vọng. Cuối cùng, đành liên kết với bang Búa Sắt, nhập ma túy thô theo đường thủy, sau khi về Thái Lan sẽ chế biến thành Heroin"

"Bọn chúng chắc chắn không mua chuộc được cảnh sát biển Thái Lan, hoặc là vùng biển của Thái Lan có địa hình như một chiếc gong kìm, nếu bị cảnh sát biển quốc tế truy đuổi sẽ khó lòng chạy thoát, thế nên bắt buộc phải vận chuyển ma túy tại cảng biển của Việt Nam, rồi lại di chuyển theo đường bộ sang Campuchia đến Thái Lan"

Kiến Thành nheo mắt nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ, lạnh lùng nói: "Bọn chúng muốn thâm tóm thị trường Việt Nam và cả lục địa. Không những chỉ nhập ma túy, còn nhập cả vũ khí"

"Đại ca, tại sao anh biết được"

"Đạo chính chính trị ở Thái Lan. Bọn chúng hướng đến việc làm nhiễu loạn cả chính trị lẫn kinh tế ở toàn Đông Nam Á, sau đó là toàn Châu Á. Từng bước thâm tóm thị trường, nuốt gọn châu lục"

An Nhã đứng lặng im sau cánh cửa, khi nghe xong câu này, sắc mặt liền tái nhợt. Cô vẫn biết xưa nay giới chính trị không nhúng tay vào việc của một số bang phái xã hội đen lớn, nhưng không thể hiểu nổi tại sao họ lại như vậy. Rút cục hôm nay nghe cuộc trò chuyện này của mấy người Dương Kiến Thành, cô mới hiểu: đây là đạo lý đen ăn đen, xã hội đen trị xã hội đen, có những thứ cảnh sát không thể nào làm được, vì thế, Hồng Dã cát cứ một phương chính là như vậy.

Không thể tưởng tượng được, nếu như bọn Búa Sắt tuồn một lượng lớn ma túy và vũ khí thì Châu Á sẽ loạn đến mức nào, Việt Nam giữ vị trí địa lý cửa ngõ của cả Đông Nam Á quan trọng như vậy, đất nước nào cũng phải nhòm ngó, chưa kể đến đường lưỡi bò của Trung Quốc, ngay cả những đế quốc ở xa hơn cũng muốn thôn tóm mảnh đất màu mỡ này. Một khi toàn dân đắm chìm trong ma túy, đất nước loạn lạc, mất nước chỉ là ngày một ngày hai.

Hồng Dã, mà nói đúng hơn là Dương Kiến Thành kiểm soát lượng ma túy và vũ khí lưu thông trong nội địa, thậm chí lưu thông trong thị trường Châu Lục. Giới chính trị không đụng được đến anh ta, cũng là vì nguyên nhân này.

Dương nghe thấy đại ca nói vậy, sắc mặt vặn vẹo khó coi: "Đại ca, vậy chúng ta nên làm gì?"

Lôi cố nhin không lôi bóng súng ra đập vào đầu cái tên não heo nào đấy, gằn lên: "Mày bị ngu à? Tất nhiên là băm bọn nó rồi"

"Ý em là đường bộ hay đường thủy ấy"

Kiệt quay sang nói với Kiến Thành: "Đại ca, em thấy chúng ta nên cân nhắc chọn đường tấn công"

"Tiến hành theo đường thủy"

"Đại ca, đường thủy tuy rộng rãi nhưng rất nguy hiểm. Chúng ta ít có kinh nghiệm, nếu như bị tập kích bất ngờ, chắc chắn chết mất xác"

Người đàn ông mặc sơ mi đen nghiêm túc trả lời: "Đường nào không có nhĩ ầu người, khả năng gây ít thương vong cho dân thường nhất, đi đường đó"

Lôi, Dương, Kiệt, và cả A Mạc mới bập bẹ nói được vài chữ Việt Nam đồng thời "Vâng" to một tiếng.

Mấy người đàn ông bàn bạc thêm một chút nữa rồi mới rời đi. Khi họ đi rồi, Kiến Thành vẫn ngồi yên lặng ở bàn làm việc, tập trung nghiên cứu tấm bản đồ và đường đi trên biển.

Nửa tiếng sau đó, có tiếng mở cửa phòng nghỉ. Anh đi vào thấy An Nhã đang ngồi bó gối trên giường, đèn trần màu vàng soi đầy lên mái tóc suôn dài, gương mặt có đôi chút mệt mỏi hơi giãn ra.

"Sao còn chưa ngủ?". Kiến Thành nhẹ nhàng ngồi xuống giường, vươn tay vén mấy sợi tóc lòa xòa đem giắt vào mang tai An Nhã.

Cô không buồn né tránh, chỉ chậm chạp quay đầu nhìn về phía anh, im lặng không nói.

Suốt nửa tháng nay An Nhã chỉ quanh quẩn ở trong căn phòng này, quần áo đồ dùng đều được người ta đem đến, cô kiên nhẫn ở đây chờ đợi, chờ tìm ra được những bằng chứng chứng minh Dương Kiến Thành phạm tội, thế nhưng... cô cũng thực sự nhớ cuộc sống bên ngoài, nhớ cha mẹ, nhớ cả Diệp Linh.

Kiến Thành ngoài việc kìm kẹp sự tự do ra thế giới bên ngoài của cô ra thì vẫn cho cô sử dụng điện thoại như bình thường. An Nhã không dám gọi điện cho ba, thỉnh thoảng chỉ dám gọi cho mẹ, mẹ cô lúc đầu khóc hết nước mắt, sau đó còn nói: sẽ cố gắng thuyết phục ba cô chấp nhận Kiến Thành, An Nhã chỉ mím môi rơi nước mắt không trả lời.

Nam vẫn thường xuyên nhắn tin hỏi thăm sức khỏe, nhưng cô chỉ nói mình tạm thời đến thành phố khác làm việc một thời gian, anh ta cũng không hỏi sâu thêm nữa. Còn Diệp Linh thì chỉ thờ dài, từ đầu đến cuối

vẫn khẳng định chắc như đinh đóng cột: Anh Thành không phải là người xấu.

Kiến Thành vuốt tóc cô một lúc rồi chậm rãi đứng dậy, bước vào trong phòng tắm. Khi anh đi ra, An Nhã vẫn còn chưa ngủ.

Anh sấy khô tóc rồi nằm xuống giường, theo thói quen vòng tay ôm lấy người cô. An Nhã cảm nhận được da thịt người đàn ông nằm cạnh mát lạnh, còn mang theo một chút ẩm ướt vì mới tắm xong, hết như đêm trong rừng Kim La, khi ấy chỉ còn thiếu một chút nữa thôi, cô đã hoàn toàn thuộc về Dương Kiến Thành.

An Nhã mỉm cười chua chát, mới thế mà mọi việc thay đổi nhanh thật, từ một người đàn ông cô hết lòng ngưỡng mộ, bây giờ lại trở thành người mà cô căm hận nhất. Tuy rằng, trong hận vẫn còn có yêu thương...

"Ngày mai tôi phải đi giải quyết công chuyện một chuyến. Nếu em ở đây một mình buồn, tôi sẽ để Linh đến nói chuyện với em"

Giọng nói trầm thấp bình ổn của anh vang lên trong màn đêm tĩnh mịch, An Nhã nghe xong hơi nhúc nhích người: "Đi có lâu không?"

"Không biết. Nhanh nhất khoảng một tuần"

"Còn chậm nhất"

Kiến Thành im lặng một lúc, rất lâu sau đó mới nói ra mấy chữ: "Tôi nhất định sẽ trở về".

Trong đầu An Nhã bỗng nhiên xuất hiện một dự cảm không lành, lúc này cô nghe lén, thấy Kiệt nói địa hình đường thủy bọn họ không có kinh nghiệm, nếu bị tập kích bất ngờ, chắc chắn sẽ chết mất xác. Mà nếu Kiến Thành chết thì cô phải vui mới đúng, tại sao trong lòng lại cảm thấy lo lắng và bất an thế này?

Cô tự an ủi cho sự mâu thuẫn trong lòng: Nhưng mà... anh dù là xã hội đen, dù là buôn ma túy hay vũ khí ... nhưng theo một cách nào đó, anh cũng

đang bảo vệ hòa bình trong khu vực cơ mà.

An Nhã suy nghĩ rất lâu, gần sáu bảy phút sau mới trả lời: "Tôi muốn đi cùng"

"Chuyến đi này rất nguy hiểm, em hãy ở lại đây". Anh ngừng lại một lát: "Chờ tôi về"

"Suốt nửa tháng nay tôi ở đây đã ngán đến tận cổ rồi. Hãy để tôi đi theo anh... Ít nhất, tôi còn tìm thấy niềm vui"

"Niềm vui của em là gì?"

Cô ngẫm nghĩ một lát rồi kiên định trả lời: "Phiêu lưu đến chân trời góc bể. Lên rừng xuống biển"

Kiến Thành hơi bật cười: "Lý do không tệ"

Rõ ràng anh biết cô đang nói dối nhưng lại lười biếng vạch trần. Cô đi là muốn mạo hiểm tìm ra được con đường buôn bán ma túy của anh. Kiến Thành chặt đứt mạch máu dẫn ma túy của bọn Búa Sắt, cũng có nghĩa là để củng cố và bảo vệ sự độc quyền phân phối ma túy của mình ở Châu Á, trong chuyến đi này, chắc chắn cô sẽ thu thập được không ít thông tin.

"Anh có đồng ý không?"

"Phải xem thái độ của em thế nào?"

An Nhã có chút hoảng hốt trong lòng, vốn cứ nghĩ Kiến Thành đang nghi ngờ mình, chỉ là khi cô chưa kịp nói thì anh lại chậm rãi mở miệng nói tiếp:

"Hôn tôi đi"

Chừng ấy thời gian ngủ bên nhau cũng thành quen, thỉnh thoảng bị anh ghì chặt hôn đến mức không thể thở được cũng thành quen, An Nhã tuy không phản kháng nhưng suốt nửa tháng nay cũng chưa từng mở miệng đáp lại nụ hôn của anh, càng chưa từng chủ động. Hôm nay Kiến Thành đề

ngại như vậy, lý trí của cô muốn từ chối, nhưng thực sự trái tim lại không có cách nào từ chối.

An Nhã nhìn chăm chăm khuôn mặt anh tuấn dưới ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ, môi anh rất đẹp, mũi cao, mắt nâu, hai hàng mày cương nghị, từng đường nét trên khuôn mặt cũng đều khí khái ngời sáng hơn người. Nếu hai từ "Đẹp trai" không thể hình dung hết được vẻ anh, thì bốn chữ "Tuấn mỹ xuất trần" cũng có thể tạm khái quát.

Cô chần chừ cúi xuống, chạm môi mình vào bờ môi mát lạnh của Kiến Thành, anh vẫn nằm im không nhúc nhích, dường như chỉ muốn yên tĩnh tận hưởng dư vị của người con gái nhỏ bé trong lòng. An Nhã cố gắng dùng hết tất cả kỹ năng mà mình nhớ được suốt những ngày qua anh kiên trì một mình hôn cô, vụng về hôn anh, thế nhưng từ đầu đến cuối người đàn ông ấy vẫn chỉ duy trì một vẻ thâm trầm tĩnh lặng.

Bấy giờ cô mới nhận ra một điều rằng: anh thật kiên trì, ngày nào cũng hôn cô, dù cả người cô cứng đờ như xác chết, dù cự tuyệt triệt để nụ hôn của anh, thế nhưng khuôn mặt của Kiến Thành không những không hề khó chịu, mà còn hiện lên đôi ba nét thỏa mãn.

Qua một lúc lâu sau đó, cô thấy người anh nóng dần lên, đầu lưỡi trong khoang miệng cũng không thể bất động được nữa. Kiến Thành một tay giữ chặt lấy gáy An Nhã, một tay xoay người lật cô đè xuống thân, nhiệt tình miết mạnh môi anh trên cánh môi cô. Bàn tay không yên phận cũng từ từ luồn vào trong vạt áo.

Đúng lúc tay anh đặt ở nơi cần đặt, nơi trái tim của cô, An Nhã đột nhiên lên tiếng:

"Cho tôi... đi cùng, được không"

Bàn tay đang nhiệt tình cử động của Kiến Thành lập tức khựng lại, anh hít sâu một hơi, giọng nói vẫn có phần gấp gáp: "Nếu phải chết, em vẫn muốn đi?"

"Đúng. Vẫn muốn đi". Thật ra cô chỉ nói được một nửa, một nửa câu còn lại cô nuốt ngược vào trong lòng: Chỉ cần có anh, nơi nào cũng muốn đi.

Kiến Thành hơi nhích người, trượt xuống khỏi cơ thể cô, bàn tay nóng rẫy khi này cũng buông khỏi nơi trái tim của An Nhã:

"Ngủ sớm đi". Anh ngừng lại một lát: "Ngày mai lên đường."

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chị Dâu, Ngẫu Lắm

Sáng sớm ngày hôm sau, An Nhã cùng đoàn người của Dương Kiến Thành xuất phát đến bến cảng.

Đây là bến cảng riêng của bang Hồng Dã ở phía tây nam của thành phố A. Thoạt nhìn nơi đây chỉ có mấy trăm côngtenơ xếp ngay ngắn thẳng hàng và mấy chục chiếc thuyền lớn neo đậu như những bến cảng bình thường, tuy nhiên nếu để ý quan sát kỹ sẽ thấy xung quanh nơi này được lắp rất nhiều camera hồng ngoại, và những người công nhân đang làm việc cũng không có dáng vẻ chất phát đặc trưng mà điệu bộ ai ai cũng đều rất nhanh nhẹn, sắc bén.

An Nhã thăm nhủ trong lòng: Quả nhiên là nguy trang vô cùng tốt.

Lần này đi biển, Kiến Thành chỉ dẫn theo hơn năm mươi người, bọn họ chia nhau ra lên bốn chiếc thuyền lớn, đúng bảy giờ sáng nhổ neo ra khơi.

An Nhã đứng trên mũi thuyền lặng im nhìn thành phố A dần dần lùi vào sâu trong màu xanh bạt ngàn của đại dương, lặng lặng thở dài một tiếng. Cô chưa bao giờ đi biển, cũng từng trải qua cảm giác lên đênh nhìn đâu cũng thấy chỉ toàn nước là nước, bốn bề mênh mông vô tận như vậy. Bất giác trong lòng không kìm được lại nhớ đến câu nói của Kiệt hôm qua: "Nếu bị tập kích, chúng ta chắc chắn chết mất xác".

Chết ở đại dương, quả thật đến xác cũng không còn nữa.

Đúng lúc đó, một bàn tay bỗng nhiên vòng qua ôm lấy eo cô, mùi hương thơm riêng biệt của người đàn ông ấy hòa theo làn gió, lướt qua mũi An Nhã. Kiến Thành tựa cằm vào đỉnh đầu cô, trầm trầm cất giọng:

"Hối hận rồi à?"

"Không". Người thấy mùi hương của anh, bỗng nhiên sự bất an trong lòng cô lại đột ngột tan đi, thay vào đó là cảm giác an tâm hơn rất nhiều. Anh giỏi giang như vậy, đi theo anh, sợ gì chết chứ?

An Nhã nhẹ nhàng trả lời: "Sợ gì chết chứ?"

Anh hơi mỉm cười: "Nếu tôi chết, nhất định sẽ mang em đi theo"

"Anh bá đạo thật đấy"

"Bây giờ em mới biết à?"

Cô nhìn cánh chim bay xa xăm cuối chân trời, khẽ mấp máy nói một câu rất nhỏ, nhỏ đến mức dường như không biết anh đứng bên cạnh có thể nghe thấy được hay không: "Đã biết từ rất lâu rồi"

Buổi tối, sau khi ăn xong, mấy người trên tàu tụ tập đánh bài, Kiến Thành chỉ tĩnh lặng ngồi yên trong phòng nghỉ chăm chú nghiên cứu bản đồ trên biển. An Nhã pha cho anh một ly cafe nóng, nhẹ nhàng đặt lên bàn:

"Chúng ta đã đi được bao xa rồi?"

"Gần bảy trăm hải lý"

Kiến Thành hơi ngẩng đầu lên nhìn cô, đầu mày khẽ nhú: "Em ngủ trước đi"

Cô hơi gật đầu, sau đó bước đến bên giường nằm xuống, tiện tay cầm một cuốn sách ở gần đó giờ lên đọc, không làm phiền anh nữa.

Tủ sách trong khoang tàu này hầu hết cũng đều là sách về quân sự và kinh nghiệm đi biển, tất cả được sắp xếp gọn gàng hết như giá sách trong phòng làm việc của Kiến Thành ở công ty Minh Dĩ. An Nhã vừa đọc, thỉnh thoảng lại vừa quay sang nhìn anh, dường như không thể tin một người thích đọc những loại sách thế này lại là người hai tay vấy đầy máu và tội ác.

Dưới ánh đèn vàng của bàn làm việc, người đàn ông mặc áo sơ mi đen, gương mặt anh tuấn đang chăm chú cầm bút đánh dấu gì đó vào tấm bản đồ, từng điều bộ nhú mảy, từng nét bút anh viết đều mang theo ngàn vạn quyến rũ, ngàn vạn phong tình, tựa hồ như một bức tranh đẹp để nổi bật giữa khoang tàu nhàn nhạt đơn điệu lênh đèn trên biển khơi.

Bấy giờ An Nhã mới phát hiện ra rằng: dù toàn thân anh chìm trong bóng tối nhưng đôi mắt sáng ngời của anh thì không lẫn đi đâu được, dầu anh có mặc sơ mi đen, toàn thân đầy màu đen nhưng ở Dương Kiến Thành, cô vẫn cảm nhận được một điều gì đó không đúng lắm. Cô không biết phải diễn tả như thế nào, chỉ là bỗng nhiên cảm thấy từ trong sâu thẳm một nơi nào đó, trên người anh vẫn phát ra một vầng hào quang đang hoàng chính trực mà thôi.

Cô mãi mê nhìn anh rồi ngủ thiếp đi lúc nào không rõ. Cho đến gần sáng, đột nhiên bên tai An Nhã vang lên tiếng người nói:

"Đại ca, phát hiện ra có tàu lớn cách chúng ta hơn ba hải lý. Theo như em tính toán lịch trình của bọn Búa Sắt, thì khả năng lớn tàu kia là của chúng"

"Thông báo với bốn tàu còn lại, chuẩn bị vũ khí"

"Vâng"

Khi Lôi đi rồi, An Nhã mới lồm cồm bò dậy, hơi lo lắng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Lát nữa em đừng ra ngoài, ở yên trong này"

Nói rồi, không chờ cô trả lời, Kiến Thành đứng dậy, lấy từ trong ngăn kéo bàn làm việc ra một khẩu súng, dặt vào thắt lưng rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài hiện tại đã bắt đầu hửng sáng, mặt trời như một quả cầu lớn màu đỏ rực chậm chạp nhô lên từ phía đường chân trời, đem một chút ánh bình minh tươi đẹp soi vào tận mắt của An Nhã.

Cô nhìn qua ô cửa sổ nhỏ trong khoang tàu, thấy mấy người của Kiến Thành bận rộn lắp đặt vũ khí và phân chia nhau vị trí của mình, chuẩn bị cho cuộc chạm trán sắp tới với bang Búa Sắt.

Một lát sau đó, từ trong màu xanh mênh mông của đại dương từ từ hiện ra mấy con tàu lớn, trên mũi treo mấy lá cờ có hình hai chiếc búa đan vào nhau, xung quanh bụng tàu đều có các ô cửa nhỏ được ngụy trang để chứa đại bác.

Ở căn phòng phía ngoài vọng ra tiếng nói chuyện qua bộ đàm bằng tiếng anh: "Tàu phía trước thuộc quốc gia nào?"

"Các anh là ai?"

"Chúng tôi là cảnh sát biển quốc tế".

An Nhã hơi giật mình, bấy giờ cô mới để ý trên tàu của mình có một lá cờ in hình mấy ngôi sao đã được treo lên từ lúc nào. Chẳng lẽ, Kiến Thành muốn lừa bọn Búa Sắt, giả làm cảnh sát biển sang tận tàu của bọn chúng thăm dò một chuyến.

Kế hoạch này quá mạo hiểm.

Thế nhưng cô lại không thể phủ nhận được một điều rằng: dù mạo hiểm nhưng lại là cách tốt nhất để tăng khả năng lấy được số ma túy kia toàn vẹn và giảm thiểu thiệt hại tàu chiến của bọn họ đến mức thấp nhất.

Bộ đàm ở khoang phía ngoài tiếp tục vang lên một giọng nói: "Chúng tôi chỉ là tàu chở hàng từ Trung Mỹ đi qua hải phận này thôi"

"Dừng lại, chúng tôi yêu cầu kiểm tra"

"Các anh có gì để chứng minh mình là cảnh sát không?"

Lúc này, đám đàn em của Kiến Thành đã thay hoàn toàn đèn trên người bằng bộ đèn xanh rần rỉ cùng mũ nỉ của hải quân, vai đeo súng AK

47 cải tiến. Kiến Thành vai đeo hàm bốn sao, chân đi boots khỏe khoắn, ung dung đứng ra trước mũi tàu, nói qua loa phát thanh:

"Đề nghị dừng tàu, kiểm tra"

Bọn Búa Sắt nhìn thấy bên này có bốn tàu chiến cực kỳ hiện đại, người trên tàu cũng đồng loạt ăn mặc quân phục của cảnh sát biển, tuy vẫn có một chút nghi ngờ nhưng rút cục vẫn phải xoay bánh lái dừng lại.

Một tên ghé vào tai người cầm đầu tên Jordan nói: "Đại ca, chúng ta nên làm gì. Chẳng lẽ để kiểm tra như vậy?"

"Hàng đã được cất hết trong khoang ngầm rồi. Lát nữa tùy cơ hành sự. Nếu đứt lốt cho chúng ít vàng mà vẫn không cho qua, thì giết hết"

"Tàu chiến của chúng thuộc loại cực kỳ hiện đại, không thể làm bừa được"

"Tao lạ gì đám cảnh sát biển này. Được quốc tế trang bị cho vũ khí tốt nhưng chinh chiến thì ngu như lợn, đưa nào chẳng thích nhàn nhả mà lại có tíền mang về"

"Vâng, đại ca. Để em đi chuẩn bị"

Sau khi tàu của bang Búa Sắt dừng lại, năm tàu của Kiến Thành tiến lên thêm một chút, sau đó bắc một cây cầu nhỏ bằng ván gỗ lớn để đi sang tàu bên kia.

Kiến Thành thông dong đi trước, vẻ mặt lạnh lẽo như tảng băng. Bọn Jordan tuy mặt mày hồ hởi đón tiếp nhưng ánh mắt vẫn cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của mấy người bên này, bàn tay lúc nào cũng đặt ở ngang hông, vị trí để rút súng ra nhất.

"Anh cảnh sát, chúng tôi chỉ là người chở hàng cho thương nhân, cứ nửa tháng đi qua đây một lần. Bọn tôi làm ăn lương thiện"

"Lương thiện hay không, kiểm tra mới biết được"

Jordan rút ra một điều xì gà, đưa đến trước mặt Kiến Thành, nói: "Bọn tôi vận chuyển ô tô đến Việt Nam thôi. Anh cảnh sát, mời dùng thuốc"

Kiến Thành im lặng một lúc rồi mới chậm rãi nhận lấy điều thuốc của Jordan, hắng hiều ý, liền liếc mắt ra lệnh cho đàn em chuẩn bị một ít vàng đem lên.

"Chúng tôi lệnh đènh kiếm cơm cũng không dễ dàng gì. Hôm nay tình cờ gặp mặt, chúng tôi có ít lương thực đem từ Trung Mỹ sang, cũng không phải đặc sản gì, các anh đi tuần trên biển vất vả rồi, có chút tấm lòng tặng các anh"

Nói rồi, một tên đàn em mang một cái túi dù lên, đưa cho Jordan, hắng liền lấy mở ra một kẻ nhỏ đủ để cho một mình Kiến Thành nhìn thấy, trong suốt quá trình này Jordan cũng không quên thăm dò biểu cảm trên gương mặt của vị cảnh sát biển trẻ tuổi mà vai đã đeo đến hàm có bốn sao kia.

Kiến Thành nhìn vào trong túi, thấy một ít kim loại phát ra màu vàng lấp lánh, khoe miệng liền nhếch lên: "Lương thực này không tệ nhỉ?"

"Vâng, vâng. Được đem từ Trung Mỹ sang thôi". Jordan giơ túi vàng đưa cho Kiến Thành, nói: "Đều là người đi biển cả, mong anh nhận chút tấm lòng nhỏ của chúng tôi"

"Lương thực thì nhận, nhưng tàu thì vẫn phải kiểm tra". Kiến Thành thản nhiên vỗ vỗ vai Jordan, ung dung nói: "Yên tâm, làm đúng thủ tục thôi"

Mặt mày tên Jordan liền trở nên cực kỳ khó coi, hắng im lặng chừng vài giây rồi cố gắng nặn ra một nụ cười gian xảo: "Được, được. Mời anh kiểm tra"

Đoàn người của Kiến Thành kiểm tra hết các khoang tàu, khi xuống đến khoang hàng dưới đáy, chỉ thấy một đồng ô tô được bọc kỹ lưỡng và xếp gọn gàng trong các thùng gỗ cỡ lớn.

Anh khoát khoát tay: "Mở thử một cái ra xem đi"

Jordan cau mày, hấn liếc mắt cho một tên vệ sĩ đứng cậ̀n đó dùng xà beng để mở. Nắp thùng gỗ vừa mở ra, Lôi lạnh lùng bước tới, mở cửa xe ṛồi cậ̀n dao rạch một đường vào ghế lái, tốc độ nhanh đến mức bọn Jordan còn chưa kịp phản ứng gì thì một đồng ma túy thô từ sau lớp da bọc ghế đã đổ ào ra ngoài.

Kiến Thành gậ̀n lên: "Rút súng"

Đám đàn em của anh đang vác sẵn súng trên vai, còn tay bọn Jordan mới chỉ đặt ở ngang hông, thành ra tốc độ rút súng của bên Kiến Thành vẫn nhanh hơn một bậc, chỉ trong chớp nhoáng bên địch đã bị bắn trọng thương không ít.

Jordan phản ứng cũng cực kỳ nhanh nhẹn, hấn xoay người núp vào sau một thùng gỗ chứa xe hơi, bắn xối xả về phía bên này.

An Nhã nghe thấy tiếng súng nổ từ tàu của bọn Búa Sắt vọng ra, trái tim liệ̀n nhảy nhót loạn lên trong ḷồng ngực. Ở bên này chỉ có cô và A Mạc, còn lại tất cả mọi người đã sang tàu bên kia, bây giờ không biết bên đó như thế nào ṛồi, có ai bị thương không?

Đúng lúc đang không biết phải làm thế nào thì cô đột nhiên thấy có một đám người từ trên căn phòng nhỏ ở nóc tàu của bọn Jordan chạy xuống, có lẽ nhóm người này lúc trước đã ẩn mình tại đó, chờ thời cơ phục kích người của Kiến Thành từ phía sau lưng. An Nhã vội vàng chạy ra khỏi phòng nghỉ, hét lên với A Mạc:

"Mau, có một nhóm đánh úp"

A Mạc nhìn về phía tàu kia, thấy mấy bóng người di chuyển nhẹ nhàng như báo chuẩn bị sẵn ṃồi, liệ̀n đứng dậy cậ̀n súng lao ngay sang bên đó. An Nhã cũng chạy theo.

A Mạc sống ở rừng núi đã quen, anh ta lặ́ng lặ́ng bước theo sau đám người kia mà không hề phát ra một tiếng động nào, sau đó hung bạo giơ

một tay kẹp chết một tên, tay còn lại cầm súng giảm thanh bắn nốt tên bên cạnh.

Tên thứ ba vừa định giơ dao đâm bổ về phía A Mạc khi anh ta còn bận xử lý hai tên kia thì bỗng nhiên thấy sau lưng có một vật nhọn lạnh toát đâm vào:

"Đứng im, chỉ cần mày bước thêm một bước, con dao này sẽ lấy mạng mày"

A Mạc nghe giọng nói này liền ngoái đầu nhìn lại, thấy An Nhã đang cầm một chiếc que nhỏ bằng nhựa đâm vào lưng tên thuộc hạ của Jordan, hẳn ta không thể quay người lại nên không hề phát hiện ra thứ đang đe dọa hẳn không phải là dao hay vũ khí gì nguy hiểm cả.

A Mạc liếc mắt một cái ra hiệu với An Nhã rồi cầm súng giảm thanh nhanh như cắt lấy mạng tên còn lại. Anh ta học theo Dương, giờ một ngón tay cái lên rồi cố gắng bập bẹ nói mấy từ Việt Nam đã học được:

"Chị dâu, ngầu lắm"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kỳêu Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Luyện Tập

Đoạn 31

"Mạc, đưa cho tôi một khẩu súng"

Vì A Mạc còn chưa thông thạo tiếng Việt Nam lắm cho nên An Nhã đành phải vừa nói vừa chỉ chỉ vào khẩu súng giảm thanh tay anh ta đang cầm.

A Mạc tròn xoe mắt, lắp bắp hỏi: "Chị dâu... làm gì?"

Cô lại tiếp tục chỉ về phía khoang thuyền trưởng, nói: "Tôi vào không chế thuyền trưởng. Lúc này người bên mình đã bị nhóm kia giết rồi"

"Không được... đại ca... dặn... "

Anh ta nói năng vẫn còn ngọng, chờ nói ra được cả câu chắc mất nguyên nửa ngày, thế nên An Nhã không đủ kiên nhẫn đợi thêm đã cúi xuống cầm lấy khẩu súng trên tay A Mạc: "Tôi đảm bảo không sao đâu. Vào giúp anh ấy đi"

Nói rồi, cô nhanh chân chạy lên phía trên, chỉ một thời gian ngắn ngủi đã mất tăm mất dạng.

A Mạc mặt ghệt ra như ngỗng, đang còn chưa biết phải xông vào bên trong hay chạy theo An Nhã thì lại nghe mấy tiếng súng ầm ầm từ khoang hàng hóa dội tới. Anh ta cau mày suy nghĩ, sau đó thò tay vào thắt lưng rút ra thêm một khẩu shotgun khác rồi nhanh chóng chạy vào trong khoang ngầm, hỗ trợ Kiến Thành.

Bọn Jordan hiện tại đã tắt hết đèn điện trong khoang, cả một không gian ở dưới tầng ngầm trở nên tối om như mực. Nói gì thì nói, đây cũng là địa bàn của địch, dù bên Kiến Thành có đông người hơn hay lợi hại hơn thì cũng vẫn không thể thông thuộc vị trí bằng bọn chúng, thành ra tình cảnh hiện tại lại trở nên có một chút khó khăn.

Bọn Jordan nép sát vào vách tàu, từ từ di chuyển về cuối khoang hàng hóa, dự định dựa vào bóng tối tấn công bất ngờ khiến người của Kiến Thành không kịp trở tay. Có đi đâu, bọn chúng không thể lường trước được một đi đâu rằng, vị cảnh sát biển trẻ tuổi mà vai đã đeo tới tận hàm bốn sao kia có thính lực và độ nhạy bén vô cùng tốt. Dù ở trong không gian tối đến nỗi xòe bàn tay ra cũng không thể nhìn thấy gì thì anh vẫn có thể nghe được tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng và dự đoán được chính xác phương hướng của những người đang tiến về phía mình.

Kiến Thành móc ra một chiếc đèn pin quân dụng, nhanh như cắt bấm nút bật sáng rồi ném xuống sàn tàu chệch đi một góc về phía bọn Jordan đang di chuyển đến. Hành động ném đèn pin này vừa là ám hiệu nổ súng, vừa có thể soi sáng rõ vị trí của địch, khiến đàn em của Kiến Thành xác định được mục tiêu để bóp cò.

Bọn Jordan vì bị bất ngờ mà không kịp núp vào sau mấy thùng hàng, trong khi tốc độ của người bên Kiến Thành lại nhanh hơn hẳn một bậc, thành ra đám tàn dư còn lại chỉ trong nửa phút đã bị bắn chết gần hết, chỉ còn vài tên bị thương, trong đó có Jordan.

Đúng lúc này, đèn khoang hàng hóa đột ngột được bật sáng trở lại. A Mạc cầm shotgun đứng nép sau một cột chống bằng thép, hét lên: "Đại ca"

Sau khi cả khoảng không gian rộng lớn được chiếu sáng, nhân lúc bọn Jordan đang bị phân tán sự chú ý, Lôi ngay lập tức lao lại, chỉ trong hai chiêu đã tước được súng của đám người còn sót lại, đem dẫn đến trước mặt Kiến Thành.

Vai trái của Jordan bị thương, hai mắt hắn vằn lên mấy tia máu đỏ: "Mày không phải là cảnh sát"

Lôi cầnbáng súng AK hung bạo đập vào miệng của Jordan, máu mồm máu mũi hẫnlập tức trào ra: "Cầm miệng"

Kiến Thành cất súng vào một bên đùi, lạnh lùng lên tiếng: "Liên lạc với các tàu còn lại xem thế nào rồi"

"Vâng, đại ca"

Khi Kiến Thành rời khỏi khoang chứa hàng hóa, đi lên phía sàn tàu. Xuyên qua tấm kính chắn nước ở khoang lái, tầm mắt anh chợt dừng lại trên người một cô gái. Cô gái ấy mặc chiếc váy màu trắng muốt, mái tóc đen suôn dài vì bị gió thổi mà trở nên hơi rối. Trên đôi bàn tay đẹp đẽ của An Nhã cầnmột khẩu súng có gắn ống giảm thanh, nòng súng ngay thẳng chĩa lên đầu tên thuyền trưởng, bờ vai mảnh mai của cô tuy hơi run run nhưng ánh mắt kiên định thì lại không thể lặn đi đâu được. Giây phút ấy, cảm giác trong lòng Dương Kiến Thành chỉ có thể diễn đạt bằng hai câu chân thực:

"Uống nhậnmột ánh mắt, cơn say theo nửa đời"

Thương thậnmột nụ cười, cả một đời phiêu lãng"

A Mạc thấy đại ca đột nhiên im lặng nhìn chằm chằm vềphía khoang thuyền trưởng như vậy, bỗng nhiên lại chợt dạ. Anh ta nét mặt khó xử, ghé tai Kiến Thành nói nhỏ: "Đại ca... chị dâu... đòi... đi... theo. Em... không... ngăn được"

"Được rồi. Dẫn bọn chúng vềtàu trước đi"

"Vâng"

Lúc đám người của bọn họ đi qua mũi tàu, lọt vào tầm mắt An Nhã, cô nhìn thấy cảnh này mới dám thở phào một tiếng. Sau đó lại hơi ngơ ngác tìm kiếm trong đám đông xem có bóng dáng quen thuộc của người nào đó hay không. Có điềucô đã cố gắng mở to mắt quan sát một hồi mà vẫn không thấy Kiến Thành đi ra, bỗng dưng trái tim lại nhốn nháo cả lên trong

lòng ngực, bàn tay cầm súng cũng vô thức buông lỏng từ lúc nào không biết.

Đúng lúc đó, một giọng nói trầm thấp từ phía cửa khoang truyền tới:
"Cầm súng thẳng lên"

An Nhã gần như ngay lập tức quay đầu về phía phát ra giọng nói ấy, súng cầm trong tay cũng gia tăng thêm lực, dù không cần nhìn nhưng nòng súng vẫn đương nhiên ở sau gáy tên thuyền trưởng.

Kiến Thành đứng khoanh tay tựa vào thành cửa, nét mặt có chút lười biếng nhìn cô. An Nhã thấy anh toàn thân vẫn bình an vô sự, hai mắt bất chợt sáng rực lên, vui vẻ nói:

"Anh"

"Ừ"

"Xong rồi à?"

"Xong rồi"

Dứt lời, anh cúi xuống cầm lấy một cuộn dây thừng ở dưới sàn, chậm rãi bước lại chỗ tên thuyền trưởng, tự tay trói hãm lại.

Xong xuôi, Kiến Thành phỉ phỉ tay: "Được rồi. Bỏ súng xuống đi"

Bấy giờ, An Nhã mới phát hiện ra mình đã cầm súng đến tận cẳng tay, cô hơi đỏ mặt hạ súng xuống, bối rối nói: "Nếu... được rồi, thì... tôi về tàu trước đây"

Nói xong, cô nhanh chân chạy mất, lúc chạy đến chiếc cầu gỗ bắc giữa hai tàu mới phát hiện ra này giờ mình không hề đi giày dép mà chỉ chạy bằng chân trần. Người đàn ông mặc sơ mi đen đứng ở khoang thuyền trưởng kia thấy cảnh này, khóe miệng không kìm được mà khẽ cong lên, để lộ ra một nụ cười nửa miệng lạnh nhạt nhưng lại hấp dẫn đến say đắm lòng người.

Người con gái này, cũng thú vị thật đấy!!

***

Những tên còn sống sót của bọn Jordan bị trói và nhốt lại trong khoang hàng tàu của Kiến Thành. Lôi sau khi đánh đấm đã tay, vẻ mặt hớn hờ đi ra:

"Đại ca, bọn chúng khai r ồi"

Anh ta vừa nói vừa lau mấy vết máu trên mu bàn tay, vui vẻ nói: "Số hàng này không phải từ Trung Mỹ mà là vận chuyển từ cộng hòa Dominica"

"Vị trí cụ thể"

"Vâng, đại ca đợi em chút"

Ánh mắt Lôi bừng sáng, anh ta xoay người tiếp tục đi vào trong khoang hàng, ít phút sau những tiếng kêu la thảm thiết từ đó lại dội ra.

Lôi phúi phúi tay: "Từ Nagua ạ"

Kiến Thành hơi nheo mày, sau đó đi ềm ậm nói: "Xoay bánh lái, Vĩ độ 18,75 độ Bắc, Kinh độ 70,2 độ Tây"

Mấy trợ thủ đứng bên cạnh nghe xong mấy từ này li ền tròn xoe mắt, Dương không kìm được quay qua nói với Kiệt đứng bên cạnh: "Đầu đại ca là cái máy à? Mới nói vị trí cái, đại ca đã định vị được tọa độ r ồi"

Kiệt liếc nhìn anh ta, ánh mắt hiện rõ hai chữ: "Câm miệng"

"Dương"

Nghe tiếng Kiến Thành truy ền đến, Dương vội vàng giật mình quay lại: "Dạ"

"Chú dẫn theo một ít người, áp tải ba tàu của Jordan quay về Việt Nam"

Nét mặt Dương trở nên cực kỳ khó coi, chuyến đi biển lần này tuy rất nguy hiểm nhưng đối với những người như bọn họ, càng nguy hiểm lại càng kích thích, hơn nữa, chinh chiến trên biển mới là phiêu lưu thực thụ, tại sao đại ca lại không cho anh ta tiếp tục tham gia.

"Đại ca, em..."

"Sớm quay lại Việt Nam chuẩn bị sẵn máy bay chiến đấu đi. Sẽ có lúc cần dùng"

Dù bất mãn nhưng Dương vẫn phải gật đầu: "Rõ, đại ca"

***

Chiều hôm đó, An Nhã đang đứng ở mũi tàu hóng gió thì Kiến Thành chậm rãi đi đến. Anh hồ hững dứt hai tay vào túi quần, nét mặt nhàn nhạt không biểu lộ ra cảm xúc gì, chỉ có ánh mắt chăm chú nhìn mấy con chim biển.

"Dương sắp quay về Việt Nam ă?"

"Ừ". Mái tóc ngắn của anh khẽ lay động theo chiều gió thổi: "Em có muốn trở về đất liền không?"

An Nhã ngoảnh đầu nhìn ráng mây đỏ rực cuối chân trời, kiên định trả lời: "Không. Tôi muốn đi theo anh"

Kiến Thành hơi mỉm cười, anh chậm rãi đi lại gần An Nhã, rút ra một khẩu súng: "Muốn đi theo tôi. Tập bắn súng trước đi"

Cô nhìn khẩu súng ngắn màu đen lạnh lẽo trên tay anh, nét mặt có chút khó tin: "Bắn súng ă?"

"Đúng vậy". Anh ngừng lại một lát: "Đây là Glock 17, súng bán tự động cải tiến, dùng đạn 9x19mm Parabellum, băng đạn tiêu chuẩn là 17 viên. Tuy không phải loại súng ngắn mạnh nhất nhưng trọng lượng phù hợp với em nhất, 600 gr"

Kiến Thành vừa nói, những ngón tay đẹp đẽ vừa nhanh nhẹn tháo súng, khi vừa dứt câu thì khẩu súng kia cũng vừa trở thành một đồng linh kiện, được anh đặt lên một chỗ bằng phẳng ngay mũi tàu.

An Nhã thầm lẩm nhẩm thời gian: Mười giây. Tốc độ đã man thật. Nhưng kinh khủng nhất là từng hành động của anh thoát nhìn rất điềm đạm từ tốn, thế nhưng kết quả hoàn thành lại nhanh đến mức kinh người.

Sự hiếu kỳ trong nội tâm An Nhã bị khẩu súng lẫn phong thái của Kiến Thành làm cho kích thích. Cô vô thức cầm lấy hộp đạn, vẻ mặt phẫn khích hỏi anh: "Tôi được dùng súng thật à?"

Kiến Thành chậm rãi đưa tay nhặt đồng linh kiện, thản nhiên trả lời: "Tất nhiên là được"

Lần này nói ít hơn, nhưng lời vừa dứt thì đồng linh kiện kia lại trở thành một khẩu Glock nguyên vẹn khiến An Nhã chỉ biết há hốc miệng kinh ngạc: Bảy giây.

Anh tiến đến đứng đằng sau lưng cô, một tay cầm khẩu súng, tay kia giữ lấy bàn tay của An Nhã, nhắm nòng súng về hướng mấy con chim trời: "Bắt đầu tập luyện từ bây giờ"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kỳ Cầu Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thực Nghiệm

Đoạn 32

Đoàn tàu của Kiến Thành lênh đênh trên biển thêm gần hai ngày nữa mới đến được hải phận của cộng hòa Dominica. Trong thời gian này, dưới sự hướng dẫn trực tiếp của vị đại ca nào đấy, An Nhã đã gần như sử dụng thành thạo được tất cả các loại súng. Mặc dù chưa có lần nào cô bắn trúng chim biển, nhưng với một người từ nhỏ đến lớn chỉ dùng ngón tay để lướt phím dương cầm như cô, có được thành quả như vậy là đã phải nỗ lực rất nhiều rồi.

An Nhã vác một khẩu súng ngắm đặt lên thanh chắn trên mũi tàu, nhắm chuẩn mục tiêu rồi dứt khoát bóp cò. Viên đạn bay sượt qua cánh một chú chim biển bụng màu xám rồi mất hút trên không trung, hành động này cũng đương nhiên làm cho đàn chim đang bay lượn phát hiện ra nguy hiểm, liền kêu toáng lên rồi vội vàng vỗ cánh rẽ sang một hướng khác.

An Nhã mặt mày tiu nghỉu: "Lại trượt nữa rồi"

"Nhắm chuẩn, căn điểm di chuyển, bóp cò"

Nghe giọng nói này truyền đến, cô có chút giật mình ngoái đầu nhìn về phía bên cạnh. Kiến Thành cầm trên tay một khẩu súng, vạt áo sơ mi đen bay phất phơ theo chiều gió, anh hơi nheo mắt nhìn đàn chim đã bay một xa dần, im lặng một lát rồi mới lạnh lùng bóp cò.

Bụp.

Một viên đạn nhưng lại xuyên qua hai con chim, chúng lao đảo chùng vài giây rồi rơi xuống đại dương mênh mông. An Nhã thấy cảnh này mặt mày đang từ tiu nghỉu chuyển sang hồ hởi, phấn khích hét lên:

"Trúng r ãi"

"Vớt lên đi"

Cô vội vàng ném súng xuống sàn tàu, giơ dấu OK lên với anh r ãi nhặt một chiếc cây vớt cá đem thò xuống biển.

Kiến Thành xoay người chỉ chỉ về phía khoang lái, ra hiệu cho tàu đi chậm lại, và đánh lái về phía bên trái để An Nhã dễ vớt chim biển, tuy nhiên, cây gậy trên tay cô quá ngắn, thành ra dù đã kiễng chân hết cỡ r ãi mà miệng vớt vẫn cách mặt nước chừng mười centimet nữa, không thể nào vớt được hai con chim đang trôi nổi trên biển kia.

Đúng lúc không biết phải làm thế nào thì một bàn tay to lớn vươn tới giữ lấy eo cô, Kiến Thành mặt mày vẫn lạnh lẽo như băng, thản nhiên nói: "Vớt đi"

Trước hành động như vậy của anh, hai má An Nhã đột nhiên đỏ ửng lên, cô hơi bối rối ngoảnh đầu nhìn về phía mặt nước, lí nhí nói: "Tôi biết r ãi"

Khi vớt được chim lên, có người nào đó đã phấn khích đến nỗi không thể nhớ ra sau lưng mình còn có một người đàn ông cực phẩm đứng cạnh. An Nhã vui vẻ cầm chiếc vớt xoay người lại vừa định nói: "Nhìn này" thì môi cô đã vô tình chạm phải bờ môi mát lạnh đặc trưng của Dương Kiến Thành.

Đây là khung cảnh kinh điển trong các bộ phim tình cảm lãng mạn mà cô đã xem trên truyền hình không biết bao nhiêu lần, chỉ là lần đầu tiên tự mình thực nghiệm với "traị đẹp" như vậy, An Nhã vẫn cảm thấy có chút không thể tin được, hai mắt cứ tròn xoe trân trân nhìn anh không buồn chớp.

Vì Kiến Thành cao hơn hẳn cô một cái đầu, chiều cao của anh ít nhất phải trên một mét chín, còn cô chỉ có 1m65, cho nên dù An Nhã đã trèo lên lan can và rướn hẳn người ra phía ngoài r ãi mà khi quay lại vẫn chỉ cao bằng mặt anh. Cuối cùng, khi cô còn chưa kịp nhìn thấy cái gì mà đã hôn anh r ãi.

Không phải họ chưa từng hôn nhau, mà là hôn trước mặt rất nhiều người như vậy thì đây là lần đầu. Trời ơi!!

Đầu An Nhã nổi lên một tiếng, khi cô đang còn ngờ ngác chưa biết làm gì tiếp theo thì eo lại bị bàn tay của Kiến Thành siết chặt thêm mấy phần, sau đó đầu lưỡi bá đạo kia lại trườn vào trong khoang miệng, càn quét môi cô.

Từ khi bọn họ bắt đầu ra khơi, hầu như mấy đêm nay, đêm nào An Nhã cũng phải ngủ một mình bởi vì hai người không có nhiều thời gian ở bên nhau. Hôm nay tự nhiên đứng trước cả một khoang thuyền trưởng đầy người như vậy, mặc dù cô rất muốn đáp trả nụ hôn đầy bá đạo của anh nhưng rút cục lại vẫn không dám, chỉ đành đứng im không nhúc nhích.

Đúng lúc đó, đột nhiên có tiếng còi tàu truyền tới, Kiến Thành hơi khựng lại, sau đó mới miễn cưỡng buông môi cô ra, xoay người nhìn về phía khoang lái.

Kiệt từ trên đó chạy xuống trước mặt hai người họ, nói: "Đại ca, gần đến đất liền rồi"

"Chuẩn bị hỏa tiễn và CHEY TAC M200, chia trên bốn tàu, tấn công theo hiệu lệnh"

"Rõ, đại ca"

Khi Kiệt đi rồi, anh quay lại mới nhắc bỗng cơ thể An Nhã từ lan can đặt xuống mũi tàu rồi nhặt khẩu súng ngắm lúc nãy đặt vào tay cô: "Cho em thực nghiệm"

Thực nghiệm? Nghĩa là giết người sao? Không, cô sẽ không giết người nào cả, cô không thể để bàn tay vậy đầy máu và tội ác như Dương Kiến Thành được.

"Không. Tôi sẽ không giết người"

Kiến Thành cười lạnh lùng: "Với khả năng của em thì cũng không giết người được. Người xấu như tôi em lại càng không giết được". Nói xong, xoay người bỏ đi.

Tàu đi thêm gần hai hải lý nữa, sau khi nhìn thấy bến cảng của bang Búa Sắt qua ống nhòm, người của Kiến Thành chia làm hai nhóm, một nhóm dùng súng bắn tỉa tiêu diệt địch từ xa, một nhóm dùng hỏa tiễn tấn công vào các côngtenơ chứa hàng của bọn chúng.

Kiến Thành đeo tai nghe chỉ huy: "Khai hỏa"

Hỏa tiễn được khai nòng, lập tức nhắm đúng mục tiêu rồi lao từ phía tàu quân sự đến tòa nhà đi đầu hành ở bến cảng rồi phát ra những tiếng nổ "Ầm... Ầm" kinh thiên động địa.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, tòa nhà dài đòsộ kia đã bị đổ sập hoàn toàn, khói bụi bay mù mịt, những người còn sống nháo nhác chạy ra ngoài, tiếng còi báo động hú inh ỏi.

"Bắn tỉa".

Đám người của bang Búa Sắt có lẽ do cũng từng lăn lộn nhiều năm trong xã hội ngầm cho nên chỉ bị kinh sợ trong giây lát rồi ngay lập tức trấn an lại tinh thần, nhanh chân núp vào phía sâu sau mấy côngtenơ cỡ lớn, chuẩn bị phản kích lại.

Trong lúc bọn chúng di chuyển đã bị người của Kiến Thành đã dùng súng ngắm giết chết không ít. Đúng lúc đó, có một chiếc xe tăng quân sự không biết từ đâu lạnh lẽo trườn tới, tiếng xích bánh ma sát trên nền bê tông bến cảng tạo nên những tiếng "két... két" vô cùng chói tai.

Kiến Thành gần lên: "T-14 Armata. Nhanh chóng tản ra"

Nghe thấy mấy từ này, mặt mày của bọn Lôi, Kiệt liền trở nên biến sắc. T-14 Armata là xe tăng thế hệ thứ 4 được trang bị giáp composite hỗn hợp, giáp phản ứng nổ (ERA) và tổ hợp phòng thủ chủ động Afganit. Đây là cỗ máy chiến tranh thuộc loại hiện đại nhất thế giới, có khả năng vô hiệu hóa

hoặc giảm sức công phá của đạn chống tăng và tên lửa. Nói cách khác, hỏa tiễn của bọn họ dù có mạnh đến mấy thì cũng không thể làm gì vũ khí quân sự hạng nặng mang tên T-14 Armata này.

T-14 Armata từ từ di chuyển rồi dừng lại ngay giữa cổng bến cảng, nòng pháo tự động xoay đúng một góc ba mươi độ rồi chĩa thẳng về hướng tàu của Dương Kiến Thành, chuẩn bị khai hỏa.

Kiến Thành từ khi nhìn thấy xe tăng đã ngay lập tức rút súng ngắm, chạy vào trong khoang thuyền trưởng, trực tiếp cầm bánh lái. Anh cho tàu di chuyển với tốc độ cực đại, lao như bay về phía bến cảng, bất chấp nguy hiểm từ nòng pháo của xe tăng T-14 Armata.

Kiệt nhìn thấy cảnh này liền trợn tròn mắt kinh hoàng, hành động của Kiến Thành quá sức liêu lĩnh. Nòng pháo của T-14 Armata có sức công phá cực kỳ lớn, còn có khả năng xuyên giáp, đừng nói hỏa tiễn, ngay cả tàu quân sự hiện đại của bọn họ cũng khó lòng chịu nổi ba lần đạn từ tháp pháo tự động hóa mà T-14 Armata bắn ra.

Kiệt gần như gào lên: "Đại ca, cẩn thận"

Tàu rẽ sóng lướt trên mặt nước, hai bên thành tàu bị nước đập vào tạo thành những tiếng kêu ầm ầm khiến trái tim của An Nhã nhảy vọt lên tận cổ họng. Cô chăm chăm nhìn Kiến Thành rồi lại ngoảnh đầu nhìn về phía nòng súng sắp khai hỏa của chiếc xe tăng kia, trong giây phút ấy, cô quyết định nhấc khẩu súng ngắm của mình lên rồi chạy như bay về phía mũi tàu, nhắm bắn về phía địch.

Ở bến cảng, đám người của bang Búa Sắt thấy tàu lớn lao tới cũng hết hoảng cấn súng bắn tĩa, nòng súng chĩa thẳng về người đang lái tàu. Một tên núp sau một côngtenơ chở hàng, cầm khẩu AMP DSR-1 ngắm về phía Kiến Thành, khi hắn ta còn chưa kịp bóp cò thì đã nghe thấy một tiếng "Bụp" rất nhẹ truyền tới

Hắn liếc nhìn xuống, liền thấy một dòng máu nhỏ từ vai chảy xuống, khi còn chưa kịp cảm thấy đau đớn cái gì thì lại nghe thêm một tiếng "Bụp" nữa, vai còn lại cũng vừa bị trúng đạn.

An Nhã cầm súng nhắm lên đúng ấn đường giữa trán của hắn, lần đầu tiên trong đời cô buột miệng chửi thề một tiếng: "Mẹ kiếp. Mày dám bắn anh ấy, tao sẽ cho trán mày thủng một lỗ"

Ngay lúc đó, một tiếng "ào...ào" từ mạn tàu truyền tới, sau đó là một đầu đạn hỏa tiễn lao ra khỏi nòng pháo, bay thẳng về phía xe tăng kia.

Lúc này, tàu của Kiến Thành đã rất gần bến cảng, tháp pháo của T-14 Armata cũng bắt đầu rung lắc để nhả đạn về phía bọn họ. Đám người của bang Búa Sắt thấy cảnh này liền nhếch mép cười nhạt: định lấy hỏa tiễn để hủy diệt T-14 Armata ở cự ly gần ư? Không có cửa.

T-14 Armata được bọc thép chống đạn, còn có hệ thống giáp phản ứng nổ, hỏa tiễn làm sao có thể xuyên qua.

Thế nhưng, bọn chúng không thể nào cười thêm quá ba giây. Hỏa tiễn từ tàu của Kiến Thành không nhắm về phía thân xe tăng mà nhắm vào đúng nòng của tháp pháo. T-14 Armata tuy hiện đại nhưng vẫn có nhược điểm như các loại xe tăng thông thường khác, đó chính là thời gian khai hỏa từ nòng pháo cũng phải mất ít nhất hai mươi giây. Đây cũng là lý do Kiến Thành đi đầu khiến tàu tăng tốc cực đại để hỏa tiễn của anh gần với nòng pháo nhất, nhắm chuẩn đúng tháp pháo, không chệch một milimet nào rồi khai hỏa.

Hỏa tiễn bay chính xác lọt vào nòng pháo, chặn đứng đầu đạn mà T-14 Armata bắn ra, đồng thời tạo nên phản ứng nổ ngược lại, chỉ trong vòng hai giây, cỗ máy chiến tranh tiên tiến nhất thế giới bị nổ vỡ vụn thành hàng ngàn mảnh, khói lửa bốc lên mù mịt, mảnh vỡ của thép chống đạn bay đầy trời.

Đám người của bang Búa Sắt mặt mày lập tức tái nhợt, nhanh chóng quay đầu bỏ chạy. Bọn chúng biết đã gặp phải cớ m r ấ, nòng pháo của T-14 Armata nhỏ như vậy mà anh ta đứng ở trên tàu, cự ly ít nhất phải gần một trăm mét mà có thể bắn hỏa tiễn xuyên thẳng vào nòng pháo, không chệch một milimet nào. Có cho bọn chúng thêm tíen cũng không dám trực diện đối đầu với thế lực kinh khủng ấy nữa.

An Nhã lúc này mới dám thở phào một tiếng, cô một tay cầm súng, tay còn lại giữ một ngón về phía khoang lái, tỏ ý bái phục Dương Kiến Thành sát đất.

Anh nhìn điệu bộ cô ôm súng ngấm, hơi nhếch miệng cười, sau đó tiếp tục chỉ huy qua tai nghe: "Tiếp tục bắn hỏa tiễn, hủy diệt hoàn toàn bến cảng này"

"Rõ, đại ca"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kỳêu Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tôi Sẽ Không Chết

Sau khi hủy diệt hoàn toàn bến cảng của bang Búa Sắt, đoàn người của Kiến Thành hạ mấy chiếc ô tô bọc thép từ trên thuyền xuống đất liền, đi thẳng đến đại bản doanh của Kyle.

Kyle - thủ lĩnh của bang Búa Sắt là một con cáo già từng lăn lộn nhiều năm trong xã hội ngầm ở Trung Mỹ, hẳn không những có một cánh đồng trồng thuốc phiện rộng lớn đến cả ngàn hecta mà đến chính phủ của vùng Caribe này cũng không dám đụng đến, mà còn có cả một kho vũ khí hiện đại sánh ngang với nền quân sự của cả một quốc gia. Thế lực quả thực không hề nhỏ.

Căn cứ điểm của hắn là một tòa thành được bao bọc bằng các bức tường vừa cao vừa dài, cứ cách mỗi một đoạn lại có một trạm gác, trên trạm gác ấy có mấy tên vệ sĩ cao to đeo kính đen cầm súng cảnh giác tứ phía.

Kyle chắc chắn đã được thông báo về chuyện ở bến cảng, tuy nhiên người của Kiến Thành hành động quá nhanh khiến hắn trở tay không kịp, lúc người của anh đến nơi, bọn Búa Sắt mới chỉ tập trung xong lực lượng, chuẩn bị đi đến bến cảng.

Lúc này, trời đã chuyển về chiều tối, Lôi lấy ra một ống pháo hoa, sau đó đứng ở một gốc cây khuất rồi châm lửa.

Pháo hoa bay lên không trung rồi nổ thành trăm nghìn đốm sáng, lập tức thu hút tất cả ánh mắt của mấy tên cảnh vệ đứng ở trạm gác. Đúng thời gian này, người của Kiến Thành đồng loạt thò đầu ra khỏi cửa kính, cầm súng máy hạng nặng càn quét khắp các trạm gác, khiến bọn chúng bất ngờ đến mức không kịp phản kháng gì, cứ thế gục xuống chết như ngã rạ.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều tên tránh được đạn rồi rút súng bắn trả, đồng thời ấn còi báo động.

An Nhã ngồi trong xe cùng Kiến Thành, chiếc xe này có mũi được trang bị một tấm thép cỡ lớn có hình vòng cung, đạn bắn vào đó chỉ tóe lửa chứ không thể si nhê gì, kính xe cũng dày tận tám centimet, đạn cỡ nào cũng không thể xuyên qua.

Xe của bọn họ dẫn đầu đoàn xe, tông thẳng vào cửa chính của đại bản doanh bang Búa Sắt. Cánh cửa to lớn được trang trí có hai hình chiếc búa đâm vào nhau không chịu nổi một cú đâm liên tiếp, cả một thành trì đầy người và vũ khí hạng nặng bên trong lập tức giương súng nhắm về phía đoàn người của Dương Kiến Thành.

Anh quay sang nói với An Nhã: "Ngồi yên trên xe. Chiếc xe này được cài chế độ tự động, nếu có nguy hiểm sẽ tự động khóa tất cả cửa lại, chỉ có vân tay của tôi mới có thể mở ra"

Nói rồi, anh bảo Kiệt dừng xe lại. An Nhã vội vàng níu lấy tay anh, ánh mắt toát lên nỗi lo sợ khó che giấu: "Thành, ở đó... nguy hiểm"

"Tôi sẽ không chết". Sau đó gỡ tay cô ra, lạnh lùng bước xuống xe.

Giây phút ấy, trái tim An Nhã dường như đông cứng lại trong lồng ngực. Anh làm gì vậy? Tại sao lại xuống xe? Anh không sợ chết sao?

Hàng chục chiếc xe phía sau lưng Kiến Thành cũng đồng loạt dừng lại, gần năm mươi đàn em của anh súng ống vũ trang đầy đủ, đứng xếp hàng ngay ngắn bên cạnh, mặt mày ai ai cũng ngập tràn sát khí.

Đám người của bang Búa Sắt đương nhiên không dám nổ súng, bọn chúng trước nay đã từng gặp qua không biết bao nhiêu kẻ thù, chỉ là chưa từng thấy có người nào mà toàn thân phát ra hàn khí âm u kinh khủng như vậy, hơn nữa còn hiên ngang rời khỏi xe bọc thép bước đến trước mặt chúng, dường như đường tiến, đường lui đã được người này tính toán cẩn thận cả rồi.

Không nổ súng thì tốt hơn.

Ánh mắt Kiến Thành quét qua đám đông một lượt, sau đó lạnh lùng mở miệng: "Kyle đâu?"

"Mày là ai?"

"Nói với đại ca của mày, ba tàu chở ma túy cùng Jordan đang nằm trong tay tao. Hai mươi chiếc ô tô bọc thép ngay ở đây cũng đều được gắn chất nổ phi hạt nhân Aziroazide Azide, đừng nói đến đại bản doanh của bọn mày, ngay cả nửa nước cộng hòa Dominica này, cũng đừng mong sống sót"

Bọn Búa Sắt đương nhiên đã được nghe việc Kiến Thành đi đầu khiển tàu quân sự triệt hạ hoàn toàn xe tăng T-14 Armata mạnh nhất của bọn chúng, bây giờ người đàn ông này dám đứng trước mặt bọn chúng tuyên bố ngang tàng như vậy, đương nhiên bọn chúng không thể không đề phòng, cuối cùng đành phải cử ra người đi thông báo lại với Kyle.

Một lát sau, một lão già có hàm râu quai nón, tóc tai bạc trắng chống gậy đi ra.

Dù cơ thể ông ta có một chút run run do tuổi già nhưng đôi mắt sáng quắc cùng dáng vẻ nhanh nhẹn và bàn tay trái đã bị cụt cũng đủ để cho bọn họ nhận ra được, lão già đó chính là Kyle.

Ông ta mỉm cười, nét mặt không mấy biểu lộ ra cảm xúc gì, nhàn nhạt lên tiếng: "Cậu là Dương?"

"Ông là Kyle?"

"Trẻ tuổi mà bản lĩnh lớn thật". Kyle bật cười ha hả: "Nói đi, cậu muốn gì?"

"Con đường vận chuyển ma túy trên biển"

"Tôi chỉ mới nghe nói đến bang Hồng Dã qua vụ Tết Kỳ ở Hồng Kông bị xóa sổ. Thật ra một băng nhóm tép riu như thế này mà dám xông vào tận

đại bản doanh của tôi là lá gan đã lớn lắm rồi. Cậu còn dám đứng trước mặt tôi ra điếu kiện?"

Dương Kiến Thành hồ hững dứt tay vào túi quần, nét mặt lạnh lẽo như băng: "Nếu bang phái các ông không làm ảnh hưởng đến sự độc quyền phân phối ma túy của Châu Á của tôi, tôi cũng không tốn hơi đến tận đây tiêu diệt cỗ máy chiến tranh T-14 Armata cùng bến cảng vô dụng của ông"

Mí mắt Kyle giật giật, hấn tức giận đến nổi gân xanh nổi đầy trên trán. Kyle thống lĩnh cả một khu vực xã hội đen trung mỹ, vậy mà hôm nay một thằng nhãi nhép người Việt Nam mặt mày còn non choẹt dám tới đây ra điếu kiện với hấn, không những hủy diệt chiếc xe tăng hiện đại nhất là hấn tốn không biết bao công sức và gia tài mới mua được, còn dám chửi bến cảng của hấn vô dụng?

"Mồm miệng cứng gớm nhỉ? Cậu tưởng vào đến đây còn có thể sống sót ra được ngoài sao? Dem tàu chiến tiêu diệt được một bến cảng mà đã dám đến tận đây giễu võ dương oai?". Kyle nhếch mép cười nhạt: "Một con hùm nhỏ ở Đông Nam Á dám so sánh với Búa Sắt?"

Kiệt lấy một ống thủy tinh đưa đến trước mặt Kiến Thành, anh cầm lấy, lạnh lùng mở miệng: "Aziriazide Azide"

Mặt mày Kyle bất chợt biến sắc, hấn chăm chăm nhìn ống thủy tinh trên tay Kiến Thành một lát rồi lại bật cười: "Cậu còn trẻ, anh em của cậu còn trẻ. Làm sao cam chịu chết sớm như vậy? Tôi dù gì cũng hơn bảy mươi tuổi rồi, đã sống gần hết cuộc đời, không tiếc nuối nhiều như bên cậu đâu"

Gừng càng già càng cay, Kyle quả thực là một con cáo già được rèn luyện mấy chục năm trong xã hội đen, hấn nói như vậy không những thể hiện quan điểm rõ ràng, mà còn làm hoang mang tinh thần của tất cả anh em dưới trướng của Kiến Thành. Kyle nói đúng, Kiến Thành còn trẻ, đàn em đi theo anh cũng đều còn trẻ, chết bây giờ có lẽ vô cùng tiếc nuối.

"Vậy sao?". Người đàn ông mặc áo sơ mi đen bước lên phía trước một bước, lập tức trên bầu trời truyền đến những tiếng ào ào do mấy chiếc

máy bay quân sự rẽ gió bay tới. Hàng trăm đốm đỏ laze chĩa xuống đám người của Kyler, bọn chúng cũng ngay lập tức giương vũ trang hướng về phía phát ra đốm sáng ấy.

"Kyle, máy bay quân sự của ông ở dãy núi Iguana đâu bị hùm nhỏ chúng tôi hủy cả rồi"

Bang phái búa sắt trước nay vẫn thường giấu kho vũ khí quân sự ở dãy núi iguana, đây là bí mật của cả tổ chức Búa Sắt, không hiểu sao Dương Kiến Thành lại có thể biết được đi đầu này, còn nói là đã hủy rồi. Kyle trong lòng hơi chột dạ, tuy nhiên vẫn phải giả vờ cười nhạt: "Đừng chơi võ mồm với tôi. Mà cứ cho là cậu đã hủy đi, thì chỉ cần vũ khí ở đại bản doanh này thôi, cũng đủ để tiêu diệt đám máy bay chết tiệt của cậu rồi"

Đúng lúc đó từ trên máy bay truyền xuống một giọng nói qua loa phóng thanh: "Mày nói máy bay chết tiệt nào cơ Kyle?"

Nghe giọng nói này, cả Kyle lẫn đám đàn em của hắn lập tức run rẩy. Đây chính là giọng nói của Baron - trùm Mafia ở Đông Mỹ. Lâu nay Búa Sắt và Baron luôn đối đầu, tuy nhiên do Búa Sắt hoạt động ở Trung Mỹ, Baron ở Đông Mỹ, mỗi bên cát cứ một phương cho nên hai bang vẫn tạm thời chưa động đến nhau, chỉ có thể hàm hè trong bóng tối. Không ngờ hôm nay Baron lại đến tận đây, Kyle thấy hắn, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Baron thò đầu ra khỏi khoang lái, vẫy vẫy tay về phía Kiến Thành: "Thành, tôi ngựa mất bọn này lâu rồi, bắt nhé"

Anh mỉm cười lạnh lẽo nhìn Kyle: "Ông nói đúng, ông sống lâu quá rồi thì phải. Cướp của giết người, cưỡng hiếp phụ nữ và trẻ em, bán ma túy cá sấu hủy diệt loài người, chuyện gì ông cũng dám làm. Trung Mỹ này cũng nên đổi chủ rồi, thay vì tròng ma túy, ông hãy lo tròng cỏ trên mộ của mình đi"

Dứt lời, anh ấn nút trên tai nghe mình đang đeo: "Fire in the hole"

Nghe hiệu lệnh này từ Kiến Thành, từ trên không, người ở trên máy bay lập tức bắn súng xối xả về phía Kyle, Baron về mặt phẫn khích cần súng máy hạng nặng cần quét phía dưới. Đám người của Kiến Thành cũng ngay lập tức xoay người nép sát vào phía sau xe chống đạn, tấn công liên thủ.

Đúng lúc này, An Nhã hạ kính xe xuống, cần một khẩu súng ngắn hướng ra ngoài, đồng dục nói qua tai nghe: "Tôi đổi ý rồi. Tôi muốn thực nghiệm"

Kiến Thành nghe được câu nói này, khóe miệng có hơi nhếch lên. Anh hai tay cần hai khẩu súng, một mặt vừa giết địch một mặt vừa yểm trợ cho An Nhã.

Cô gái ngỗ trong xe mặc dù hiện tại chưa có gan giết người nhưng cũng đã khiến bên địch bị thương không ít. Một tên địch núp sau một gốc cây lớn trong đại bản doanh cần súng ngắn bắn lên người của Kiến Thành, mọi người hầu như đang đối đầu trực diện với đám người của Kyle cho nên vô tình không có ai để ý đến hắn. Lúc hắn di chuyển đến một gốc cây gần Kiến Thành nhất, anh rõ ràng đã phát hiện ra rồi nhưng lại chần chừ không nổ súng. Ngay lúc đó, An Nhã cũng phát hiện ra người kia, khi ấy cô lập tức nhớ đến lời Kiến Thành dạy cô bắn chim biển ở trên tàu: Nhắm chuẩn, căn điểm di chuyển, bóp cò.

An Nhã lẩm bẩm trong miệng mấy từ này, sau đó chĩa nòng súng về phía trước đường di chuyển của kẻ kia một đoạn, sau đó bóp cò. Viên đạn bay đi, găm thẳng vào cánh tay đang cần súng của hắn, Kiến Thành cũng ngay lập tức nổ súng kết liễu người kia.

Lần đầu tiên trong đời làm việc xấu mà An Nhã lại cảm thấy vui vẻ đến vậy, cô quay đầu vào xe thay băng đạn khác, một câu vô thức buột ra khỏi miệng: "Bravo"

Đám người của Kyle dù có hỏa lực mạnh nhưng không thể địch lại được đối phương ở cả hai nơi: trên bầu trời và dưới mặt đất như vậy, chẳng mấy chốc đã thua thảm hại, Kyle bị bắn vào đùi trái, sau đó bị dẫn giải ra trước mặt Kiến Thành và Baron.

Baron vẻ mặt phấn khích tột độ, vui vẻ nói: "Thành, tôi muốn bắt thằng chó già từ lâu lắm rồi, tiếc là chưa có cơ hội. Cũng nhờ có cậu mà giới xã hội đen ở Châu Mỹ bớt đi một con sâu mọi rợ"

"Cậu làm ông trùm kiểu gì vậy? Đến một lão già chuyên làm chuyện đồi bại, phân phối ma túy Krokodil hủy hoại con người cũng không xử lý được"

Baron hơi ngượng gãi gãi đầu: "Hắn có T-14 Armata, không hiểu có mối quan hệ kiểu gì với Nga mà mua được cỗ máy chiến tranh kinh khủng ấy"

"Cậu nên xin thôi giữ chức ông trùm đi. Đừng làm mất mặt Mafia Đông Mỹ"

Baron cười hì hì, sau đó đánh trống lảng sang chuyện khác: "Cô gái ngồi trong xe là ai mà được cậu bảo vệ kỹ lưỡng như vậy. Không phải là tình nhân tin đồn của cậu đó chứ?"

"Câm miệng"

Baron lập tức câm miệng, sau đó quay sang nhoẻn miệng cười với An Nhã: "Em dâu, anh là Baron"

An Nhã miễn cưỡng nặn ra một nụ cười méo xệch, trước đây cô từng nghe nói trùm Mafia chắc chắn giàu lắm, không ngờ hôm nay gặp Baron, thấy hắn chẳng có một chút tác phong nào giống người đứng đầu xã hội đen của ở Đông Mỹ như lời đồn gì cả: "Xin chào"

Kiến Thành hơi liếc nhìn Kyle rồi xoay người đi về phía xe ô tô: "Chỗ tàn dư này giao cho cậu xử lý". Sau đó mở cửa ngồi vào xe đi thẳng.

Baron mặt mày ngơ ngác, gào theo sau lưng: "Ơ này, Thành, chúng ta còn chưa uống rượu mà"

An Nhã nhìn qua gương chiếu hậu thấy vẻ mặt phụng phịu của Baron liền bật cười: "Anh ta chẳng giống trùm Mafia gì cả"

Ai đó sắc mặt thản nhiên trả lời: "Đó là vì em chưa thấy anh ta giết người"

Kiệt ng ỡ ghế lái cũng tiện miệng bổ sung thêm một câu: "Tàn ác đến ma quỷ cũng phải sợ".

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tôi Ở Đây Với Anh, Có Chết Cùng Chết

Đoàn tàu của Kiến Thành quay trở về Việt Nam ngay trong buổi tối hôm đó.

Kể từ khi bắt đầu chuyến đi này, đêm nào anh cũng thức đọc sách hoặc nghiên cứu bản đồ hàng hải, sau đó lại cùng đàn em bàn bạc, lập kế hoạch tiêu diệt con sâu của giới xã hội đen Trung Mỹ, Kyle. Thành ra, dù cơ thể rất mệt mỏi và rất muốn ôm An Nhã ngủ như mọi lần nhưng rút cục Kiến Thành vẫn phải đành tạm gác lại mọi chuyện, tập trung toàn lực cho trận chiến với bang Búa Sắt.

Đêm nay thì khác.

Lúc Kiến Thành uống rượu xong với mấy anh em trên tàu cũng đã là quá nửa đêm. Anh trở về phòng nghỉ, An Nhã đã ngủ say từ lúc nào, mái tóc đen dài vô tình xõa xuống che đi nửa gò má trắng như tuyết, bất giác lại khiến đáy lòng ai kia xông lên một cảm giác muốn hôn.

Nhìn người con gái nhỏ bé nằm cuộn tròn ngủ say trên giường, bỗng nhiên trong đầu người đàn ông ấy lại xuất hiện một ý nghĩ muốn buông bỏ hết mọi danh lợi quyền thế, cứ thế lẳng lặng ngủ yên bên cô đến thiên hoang địa lão. Đây là lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy bản thân khát khao mãnh liệt hai chữ "yên bình" đến vậy, khát khao được sống một cuộc sống bình thường, không đâm đâm chém chém, không phiêu bạt nay sống mai chết.

Thế nhưng... sự thật là anh không thể!!

Kiến Thành chậm rãi đi đến bên giường, nhẹ nhàng ngả xuống, sau đó vươn bàn tay có ngón giữa chai sần do cầm súng lâu ngày, dịu dàng vuốt ve gò má của An Nhã. Người con gái nằm dưới giường vì bị đung mà khẽ

cửa quây, sau đó lại vô thức ôm lấy bàn tay của anh, đem áp vào khuôn mặt.

Kiến Thành hơi khựng người chăm chú nhìn cô, sau đó lại khẽ nhếch miệng bật cười.

Anh cứ thế nhìn cô rất lâu rồi mới lật chăn nằm xuống bên cạnh An Nhã, kéo cả người cô vào trong lòng mình, lắng lắng tận hưởng mùi hương thơm xuất phát từ da thịt cô. Chỉ thế thôi mà anh đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi, hàng mày cương nghị còn giãn ra vài phần, sau đó mỉm cười nhẹ nhàng chìm vào trong giấc ngủ.

***

Sáng sớm hôm sau, khi hai người bọn họ vẫn còn đang ngủ say thì có tiếng gõ cửa dồn dập từ bên ngoài truyền tới. Lôi hốt hoảng nói vọng vào: "Đại ca, xảy ra chuyện rồi".

Kiến Thành lập tức buông An Nhã ra, ngồi dậy mặc đồ rồi vội vã bước ra ngoài. An Nhã cũng nhanh chóng bước theo sau anh.

"Đại ca, la bàn không hoạt động, không định vị được phương hướng. Bây giờ không biết chúng ta đã bị trôi dạt đến vùng biển nào rồi"

Kiệt cầm một chiếc la bàn điện tử, rồi lại cầm cả la bàn thô sơ đặt lên đưa đến trước mặt Kiến Thành. Anh nheo mắt nhìn kim chỉ la bàn xoay tít mù trên đó, trầm ngâm một lát rồi nói: "Thuyền trưởng đâu?"

Thuyền trưởng này giờ mặt mày xám ngoét đứng run cầm cập một góc, nghe anh nói vậy đành lão đảo bước ra: "Đại ca, tôi xin lỗi. Tối qua tôi lơ ngủ quên. Thời gian ngủ chỉ chừng hai mươi phút thôi, tàu cũng đã để chế độ lái tự động rồi, không ngờ..."

Ánh mắt sắc lạnh của Kiến Thành quét qua người thuyền trưởng một lượt, sau khi cảm thấy ông ta không có biểu hiện gì giống với kẻ đang nói dối, cho nên đành nói: "Tiếp tục lái tàu. Khi về đất liền chịu phạt"

Thuyền trưởng nghe vậy, vẻ mặt mới giãn ra, rồi rít cảm ơn: "Vâng, vâng, tôi biết rồi đại ca"

"Mang bản đồ đến đây"

Kiệt mang bản đồ đến, anh cầm bút vẽ một con đường trên biển, sau đó lẩm nhẩm tính thời gian di chuyển, cuối cùng nói: "Mẹ kiếp, lạc vào Bermuda rồi"

Nghe xong câu này, sắc mặt toàn bộ những người trên tàu liền biến sắc, An Nhã cũng hốt hoảng không kém. Trước đây cô đã từng nghe nói rất nhiều lần về tam giác quỷ Bermuda, đây là một vùng biển nằm về phía tây Đại Tây Dương, đã trở thành nổi tiếng nhờ vào nhiều vụ việc được coi là bí ẩn mà trong đó tàu thủy, máy bay hay thủy thủ đoàn được cho là biến mất không có dấu tích. Bây giờ bọn họ lạc vào đây, theo như kiến thức mà cô nhớ được, thì coi như đã mất nửa cái mạng rồi.

"Đại ca, vậy phải làm sao?"

Kiến Thành nhìn kim chỉ trên la bàn vẫn đang xoay không ngừng nghỉ, ở đây chắc chắn có từ trường rất mạnh, nói không chừng còn có một núi từ trường dưới đáy biển, cho nên la bàn mới không thể hoạt động được như vậy. Nếu anh đoán không nhầm, các tàu biển và máy bay đi lạc vào vùng này, do bị nhiễu sóng định vị và không xác định được phương hướng cho nên cứ đi vòng vòng mãi một vùng biển, cuối cùng hoặc là cạn nhiên liệu và thực phẩm, hoặc là gặp bão biển mà đành bó tay chịu chết.

Đúng lúc Kiến Thành định nói: bây giờ chỉ còn cách nhìn hướng sao để đoán đường di chuyển, thì An Nhã lại đột nhiên lên tiếng: "Tôi có ý kiến này"

Tất cả mọi người đều đồng loạt ngoái đầu lại nhìn cô, bất giác khiến hai má An Nhã đỏ ửng. Cô liếc nhìn mấy con chim biển đang bay ngoài mũi tàu, hơi bối rối nói: "Thử xác định các hướng Đông - Tây trước bằng phương pháp gậy mặt trời xem sao"

Đối với những người cả đời chỉ đam chém giết người như bọn Lôi, Kiệt, đương nhiên sẽ chẳng hiểu mấy thuật ngữ này nghĩa là gì. Chỉ có Kiến Thành hơi mỉm cười, động viên cô: "Em nói đi"

"Vấn đề là có thể cho tàu dừng lại ở một vị trí cố định được không?"

Thuyền trưởng liếc nhìn Kiến Thành, thấy anh hơi gật đầu mới dám trả lời: "Được. Chúng ta có mỏ neo nặng 2 tấn, thả xuống bốn phía quanh thân tàu, giữ yên vị trí được chừng khoảng mười năm phút chắc không vấn đề gì"

"Vậy để tôi thử xem"

Đám đàn em của Kiến Thành mặc dù vẫn luôn coi An Nhã là chị dâu nhưng hầu hết họ không tin tưởng năng lực của cô. Trước ánh mắt nghi hoặc của bọn họ, Kiến Thành chỉ bình thản đứng dậy, nói: "Đi giúp cô ấy đi"

Bọn Lôi, Kiệt đương nhiên không dám kháng lại mệnh lệnh của anh, đành chia nhau ra thả bốn mỏ neo xuống mặt nước, gắn tàu trôi dạt dềnh trên biển.

An Nhã ngẩng đầu nhìn mặt trời, rồi lại xem thời gian trên đồng hồ đeo tay của mình, sau cùng cầm một cây gậy nhỏ cố định ở sàn tàu.

Bây giờ là sáu rưỡi sáng, mặt trời chiếu thẳng vào cây gậy tạo nên một đường vuông góc với sàn tàu. An Nhã cầm một viên sỏi nhỏ đánh dấu vị trí đỉnh bóng cây gậy, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Trước kia tôi đã từng đọc qua phương pháp này của nhà thám hiểm Oweb Doff. Đầu tiên là dùng bóng mặt trời căn điểm Đông - Tây, sau đó suy ra Nam - Bắc"

Tất nhiên là đám đàn em của Kiến Thành cũng vẫn không hiểu gì, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của cô cũng cảm thấy trong lòng trào dâng một niềm tin mãnh liệt, gật đầu lia lịa.

Kiến Thành hờ hững nhìn về phía mấy con chim bay trên trời, hơi gật đầu: "Ừ, em tiếp tục đi"

"Đợi một lát. Cố định thêm mười lăm phút nữa".

Mười lăm phút nữa trôi qua, chiếc bóng từ cây gậy dịch chuyển thêm một góc hai mươi độ. An Nhã lại dùng một viên sỏi nữa đánh dấu đỉnh bóng, sau đó dùng chính cây son của mình, nối hai đỉnh bóng với chân cây gậy, tạo thành một tam giác chỉ hướng Đông - Tây.

Hướng Tây chính là đường mà chiếc bóng cây gậy dịch chuyển đến, hướng Đông là bóng gậy rời đi. Từ đó suy ra hai hướng Nam - Bắc.

Sau khi vẽ xong bốn hướng, An Nhã phúi phúi tay đứng dậy, nói: "Xác định được bốn hướng rồi, nhưng ở đây toàn nước là nước, không có điểm cố định, chúng ta cần có một vật cố định để căn điểm đi"

Kiến Thành lúc này mới bình thản mở miệng: "Cứ cách một đoạn 2km thì đốt một lần pháo hoa. Lấy điểm rơi của pháo hoa làm điểm di chuyển rồi xác định phương hướng tàu chạy"

Lúc này, mặt mày của tất cả mọi người trên bốn tàu quân sự mới có thể giãn ra. Từ trước đến giờ, bọn họ luôn mặc định một đi một: dù gặp phải bất cứ khó khăn gì thì chỉ cần có Dương Kiến Thành ở đây, mọi vấn đề đều sẽ được anh giải quyết êm đẹp. Chẳng thế mà Kiến Thành tuổi còn rất trẻ mà đã được anh em dưới trướng sùng bái và hết lòng trung thành đến vậy. Tuổi trẻ tài cao, thông minh cơ trí, bản lĩnh hơn người, tất nhiên là anh còn có một ngoại hình xuất chúng nữa. Trong lòng anh em bang Hồng Dã, đại ca của bọn họ được miêu tả chỉ bằng hai từ: Hoàn hảo.

Hôm nay, đứng bên cạnh một người hoàn hảo như vậy còn có một chị dâu thông minh không kém, tuy là tiểu thư lá ngọc cành vàng nhưng không hề yếu đuối mà còn cực kỳ gan gạ, cứng cỏi. Hai người này, quả thực rất xứng đôi.

Lần này, Lôi giờ ngón tay cái về phía An Nhã, giọng nói ồm ồm: "Chị dâu, ngầu lắm"

An Nhã cười tươi rói, cô quay sang nhìn Kiến Thành, thấy khoe miệng anh cũng khẽ cong lên, để lộ ra một nụ cười nửa miệng có thể giết người

không dao.

Theo kế hoạch của bọn họ, sau khi xác định được phương hướng, cứ cách 2km đốt pháo hoa một lần, lấy đó làm điểm cố định rồi tiếp tục di chuyển. Cứ như thế, chín tiếng sau, bốn tàu của bọn họ đã ra khỏi khu vực tam giác quỷ Bermuda.

Kiệt cần la bàn chạy đến chỗ Kiến Thành đang ngủ, nói: "Đại ca, la bàn hoạt động trở lại rồi"

"Nhờ công chị dâu của cậu"

Lần đầu tiên, đại ca của bọn họ chính thức thừa nhận An Nhã là người của anh, đám đàn em nghe xong òng loạt vỗ tay rân rân, khiến cô gái nào đó mặt mày bỗng nhiên đỏ ửng.

Kiệt hơi bối rối quay sang An Nhã, cúi đầu gọi một tiếng: "Chị dâu"

An Nhã vừa định xua tay, nói "Không phải", thì đột nhiên giọng thủy thủ trưởng truyền đến qua loa phát thanh: "Đại ca, không xong rồi, có bão biển".

Tàu quân sự của bọn họ được thiết kế có thể chịu được bão biển cấp mười hai, thế nhưng chịu được là một chuyện, hỏng hóc hay không lại là một chuyện, hơn nữa, cơn bão đang kéo đến kia cấp bao nhiêu cũng không một ai biết.

Mấy người bọn họ ngay lập tức chạy ra mũi tàu, bây giờ, trời đã chuyển về chiều, trên bầu trời xuất hiện rất nhiều những đám mây tích hội tụ hướng về đường chân trời, mặt biển cũng bắt đầu biến động, những cơn sóng lớn bắt đầu vỗ ào ào vào thân tàu.

Kiến Thành gằn lên: "Bão cấp 15, tăng tốc tối đa về hướng Đông"

"Rõ, đại ca"

Tàu bắt đầu tăng tốc đến mức cực đại, tuy nhiên vẫn không thể thoát khỏi hoàn toàn qua vùng bão được. Những hạt mưa lớn bắt đầu rơi lộp bộp xuống sàn tàu, gió rít lên từng đợt dữ tợn, ở dưới biển, sóng xô tàu ào ào, cột sóng dội lên cao tạt cả vào sàn tàu khiến bọn họ ướt nhẹp. Bão biển, nói đến là đến, đến nhanh tới mức trở tay không kịp.

Kiến Thành đẩy An Nhã vào bên trong, nói: "Em mau xuống khoang hàng"

Lần đầu tiên cô thấy nét mặt luôn bình thản của anh ẩn hiện một chút căng thẳng, trước đây dù là đi đến Kim La hay Dominica cũng không hề thấy anh tỏ ra lo lắng vậy, xem chừng cơn bão này đối với bọn họ còn nguy hiểm hơn cả việc xông pha chinh chiến gấp nhiều lần.

Cô cúi xuống cầm cuộn dây thừng buộc vào người mình, kiên định nói: "Không, tôi ở đây với anh, có chết cùng chết"

Kiến Thành hơi khựng lại: "Không muốn giết tôi nữa à?"

An Nhã gào lên: "Muốn, nhưng không phải theo cách này"

Một cột sóng lớn tạt tới, nước đập vào người khiến cô trượt đi một đoạn, xương cốt trong người như muốn vỡ cả ra. Mọi người lúc này đã cột xong các thiết bị trên sàn tàu, chạy vào bên trong khoang.

Tàu dập dềnh trên biển, sấm chớp giạt đi đùng, gió thổi, sóng đánh nghiêng ngả, đôi khi còn nghiêng hẳn một góc bốn mươi độ, các đồ vật trượt hẳn về một hướng, có những thứ rơi vào người đau điếng.

Kiến Thành ôm An Nhã ở trong lòng, dùng toàn bộ cơ thể mình che chắn cho cô. Người con gái ở trong lòng hơi run rẩy, hai tay bấu chặt lấy anh, ôm anh chặt cứng. Lần đầu tiên trong đời, cô đã hiểu tại sao mấy bộ phim tình cảm lại có những câu sến sẩm như: cùng sinh cùng tử, có mất đi tính mạng thì chỉ cần được chết cạnh anh cũng thấy vui.

Khi đó cô đã rất coi thường đám phụ nữ không có lý tưởng như vậy, thế nhưng bây giờ ở trong lòng ngực của Kiến Thành, đứng trước sự phần nộ

của mẹ thiên nhiên, nửa cái mạng vừa được cứu ra khỏi tam giác quỷ Bermuda giờ lại sắp mất đi... cô đã hiểu bản thân mình thật sự xong r ồi, hình như cô yêu anh mất r ồi, yêu anh mất r ồi.

***

Lời tác giả: Ban ngày t ớ làm việc, ban đêm lại viết truyện nên rất đau mắt. Có lẽ phải để cho mắt nghỉ ngơi một vài ngày. Thế nên mọi người chịu khó chờ t ớ nhé, cho t ớ h ồi phục lại cả mắt và chất xám nữa. Viết thể loại truyện phải tưởng tượng nhiều như thế này hại não dã man.

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ!!

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Vậy Còn Tôi ? Tôi Thì Thế Nào ?

Đoạn 35

An Nhã vòng tay ôm lấy anh, bỗng nhiên không kìm được lại bật khóc.

Lẽ ra cô nên hận anh, thế nhưng bây giờ lại phát hiện ra bản thân mình yêu anh, yêu đến ngu muội, yêu đến mức chẳng màng đến bất kỳ cái gì nữa. Chỉ tiếc là, đến tận lúc sắp chết như thế này, cô mới chợt hiểu ra.

Một cột sóng lớn đánh vào khoang thuyền, tấm kính chịu lực cuối cùng cũng không chịu được sự tấn công kinh khủng như vậy liền nứt ra. Khi bọn họ còn chưa kịp làm gì thì lại thêm một cột sóng nữa đánh tới, tấm kính kia vỡ hẳn, những mảnh thủy tinh theo dòng nước lao tới, cắm vào lưng Kiến Thành.

Anh lập tức kéo tay An Nhã để xuống ngang hông, bao bọc cô trong lòng mình, không những thế, để tránh cho những anh em khác đang đứng trong khoang bị thương, anh đã dùng chính cơ thể mình để hứng mảnh kính.

A Mạc, Kiệt, Lôi cùng các anh em khác gào lên: "Đại ca"

Máu từ lưng anh tuôn ra xối xả, An Nhã chợt linh cảm thấy có đi đâu không lành, lúc này cô mới ngoái đầu quay lại nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của bọn A Mạc, rồi lại thấy máu ở trên tay mình, nước mắt bỗng trào ra.

"Thành"

"Ở yên. Không sao"

"Buông em ra, buông ra"

"Chúng ta sẽ không chết"

An Nhã vừa khóc vừa ôm chặt lưng anh, còn dùng tay không tự nhỡ những mảnh kính cắm trên lưng anh ra, những ngón tay nhỏ nhắn bị thủy tinh sắc nhọn cứa vào nhầy nhụa máu.

Kiến Thành vừa định ngăn lại thì cô đã hét lên: "Anh đứng im"

Ngoài trời giông tố sấm chớp giạt liên hồi, thỉnh thoảng có mấy tia sét xé toang bầu trời đánh xuống mặt nước. An Nhã vừa cắn chặt răng chịu đau, vừa dùng mấy ngón tay đã bị đứt lỗ chỗ bịt miệng vết thương trên lưng anh lại, vốn định ngăn không cho máu tiếp tục chảy ra, thế nhưng, cô lại chỉ có hai bàn tay, có bịt thế nào thì máu cũng vẫn tuôn ra xối xả.

"Đau không?"

"Anh không đau, nói gì em đau"

Người đàn ông mặc chiếc sơ mi đen ướt sũng máu và nước biển, lặng lẽ cúi xuống hôn lên tóc An Nhã: "Hãy cố chịu một lát, tôi sẽ không để em chết"

Ngoài kia, cơn cuồng nộ của thiên nhiên vẫn cứ vẫn vũ cả bầu trời và mặt biển, bốn chiếc tàu chiến chòng chành tưởng như sắp bị đại dương nuốt chửng, sóng lớn vặn xoắn thân tàu phát ra những tiếng kêu răng rắc, thỉnh thoảng có mấy con cá cũng theo dòng nước lao cả lên khoang thuyền.

Bọn họ như đang bị hút vào vào một hố đen vũ trụ, khắp người bị nước tạt cho bông rạt và ướt nhẹp, trước mặt quay cuồng, trời đất nghiêng lệch.

Tất cả mọi người trên tàu đã buộc mình bằng dây thừng để giữ cơ thể cố định bởi sóng đánh, thế nhưng khi tấm kính kia vỡ toác ra, ngoài những mảnh cắm vào lưng Kiến Thành thì cũng có vài ba mảnh bay đến cắt gọn dây buộc của Kiệt đang đứng đối diện đó. Trong lúc anh ta còn chưa kịp buộc lại thì một cơn sóng lớn nữa lại ào ào tạt đến, khiến người Kiệt trượt đi một đoạn, sau đó đập vào vách khoang rầm một tiếng rất mạnh.

Lần này, kính ở bên đối diện cũng không thể chịu được nữa, chỉ trong vài năm giây cũng liền vỡ tan hoang, đúng thời điểm đó, con tàu lớn cuồn sóng vượt bão bỗng nhiên bị nước xô làm nghiêng một góc bốn mươi độ, Kiệt theo quán tính trượt hẳn ra khỏi khoang thuyền, rơi xuống mặt biển mênh mông cuồn cuộn.

Lôi hét lên: "Kiệt, Kiệt"

A Mạc cũng nói lỏng dây thừng, nhảy theo vách kính bị vỡ, chạy ra mạn tàu, nhìn xuống mặt nước. Ở đó, Kiệt đang cố vẫy vùng thò đầu lên khỏi mặt nước hít thở, nhưng cứ mỗi lần anh ta ngẩng lên được thì lại một cơn sóng dội đến chìm đầu xuống.

Kiến Thành quay đầu nhìn bầu trời, sau đó lại nhìn A Mạc: "Đeo dây thừng, bơi xuống dưới"

"Vâng"

A Mạc nhanh chóng buộc thêm cả cuộn dây thừng mới vào người mình, sau đó nhảy xuống biển, bơi về phía Kiệt. A Mạc cứ bơi tiến lại một quãng, thì Kiệt lại bị sóng đánh xa thêm một quãng, cứ như thế cho đến một lúc sau đó, cả cơ thể anh ta bị sóng biển vùi dập dần dần mệt mỏi, hai mắt bị nước muối làm cho đỏ ngầu, mặt mày trắng bệch, không còn sức lực để có thể chống đỡ thêm nữa.

Kiệt lẫn lộn trong xã hội ngàn năm cùng Kiến Thành nhiều năm, bất kể tình huống nguy hiểm nào cũng đều được trải nghiệm cả rồi, anh ta bình thường bơi lội rất giỏi, nhưng trước một cơn bão biển cấp mười lăm như vậy, họa có là thánh nhân rơi xuống làn sóng dữ như vậy cũng không thể trụ nổi.

Trong những giây phút cuối cùng nhô lên khỏi mặt biển, Kiệt dùng hết chút sức tàn cuối cùng của mình, hét lên: "Mạc, quay về đi"

Sau đó, anh ta giương đôi mắt đã đục ngầu của mình về phía con tàu đang vật lộn trên biển, dường như muốn tìm kiếm đại ca mình để nói một câu tạm biệt cuối cùng, thế nhưng biển lớn vô tình, khi anh ta còn chưa kịp

toại nguyện đã tàn nhẫn nuốt chửng thể xác Kiệt vào lòng đại dương mênh mông.

A Mạc thấy thế liền gào lên: "Kiệt, Kiệt, Kiệt"

Kiến Thành lúc này hai mắt đã vằn lên những sợi tơ máu, bàn tay đang ôm An Nhã cũng từ từ buông ra.

Từ khi anh bước chân vào xã hội đen, Kiệt chính là người đi theo anh lâu nhất, hai người đồng cam cộng khổ, cùng sinh cùng tử, phải trả giá biết bao nhiêu mới có được vị trí trong Hồng Dã như ngày hôm nay. Anh tất nhiên không thể để cho người anh em của mình chết như thế được.

Kiến Thành xoay người, lấy dây thừng của mình buộc thêm vào người An Nhã hai vòng, lạnh lùng nói: "Em hãy giữ chặt dây thừng, cố chịu đựng"

Trong lòng cô bỗng đột nhiên xuất hiện một dự cảm không lành, An Nhã liếc nhìn đại dương cuộn mênh mênh rồi quay sang nhìn Kiến Thành, vừa muốn anh dừng đi, lại vừa không nỡ ngăn cản anh đi... Cô biết, Kiệt là một người rất quan trọng với anh, làm sao anh có thể khoanh tay nhìn Kiệt chết như vậy...

"Thành...."

"Không sao". Nói rồi, anh xoay người, nhảy qua ô kính vỡ, bước ra bên ngoài. Lúc này Lôi cùng mấy đàn em nữa đang chuẩn bị nhảy xuống phía dưới giúp đỡ A Mạc.

"Vào trong hết đi"

Gió lớn, mưa lạnh tạt vào mặt đau rát, Lôi lấy tay vuốt vuốt mặt, nói: "Đại ca, nguy hiểm lắm, để em. Em chết cũng không vấn đề gì"

"Bảo vệ chị dâu của cậu"

An Nhã nghe xong câu này của anh, hai hốc mũi bắt đầu cay xè, nước mắt mặn đắng chảy xuống khóe miệng. Cô tự đấu tranh tư tưởng một hồi, sau cùng cố sức lết đến bên vách tàu, hét lên: "Thành, ở đó nguy hiểm, anh là thánh sao? Anh không sợ chết sao?"

"Tôi phải cứu Kiệt"

"Vậy còn tôi? Tôi thì thế nào?"

Cô vừa khóc vừa lẩm bẩm một câu vừa đủ để anh nghe thấy: "Anh không thể chết. Tôi còn chưa thích anh"

Xin thứ lỗi cho cô ích kỷ một lần. Cô thực lòng không hề muốn Kiệt chết, cô cũng không muốn anh chết. Cô mới chỉ nhận ra mình yêu anh chưa đầy hai mươi phút thôi mà, Dương Kiến Thành của cô làm sao có thể chết!!!

Anh đứng ra gần lan can tàu, bão tố mưa giông tạt ướt đầy mái tóc ngắn, bóng dáng cao lớn nhưng cũng muôn phần kiên định bất khuất nổi bật giữa một bầu trời đầy mây đen vần vũ.

"Sống cũng được, chết cũng xong. Tôi nói rồi, tôi nhất định sẽ làm cho em thích tôi". Kiến Thành hơi ngoái đầu lại, nét cười cô đơn: "Khi nào tôi chưa làm được điều này, tôi nhất định không chết".

Nói xong câu này, anh không đợi cô trả lời mà vươn người nhảy xuống biển, bơi nhanh như cắt đến chỗ Kiệt bị chìm lúc nãy rồi lặn xuống.

Bọn Lôi đứng trên tàu cũng bất ngờ đến mức cả khuôn mặt trắng bệch, ngay lập tức lao ra cạnh lan can ngó xuống phía dưới, ánh mắt không dám rời đại ca của mình nửa khắc.

Trái tim An Nhã như bị ai cầm dao đâm đi đâm lại mấy lần, lồng ngực đau nhức đến mức không thở được. Khắp khuôn mặt cô nhoe nhoẹt nước mắt, càng nhìn càng thấy đại dương kia thật sự như một hố đen kinh hoàng, từng con sóng bạc đầu nhấp nhô vô ào ào, gió rít từng cơn vì vút bên tai... Kiến Thành, anh thực sự muốn chết sao? Đến mạng của mình

cũng không cần sao? Mặc áo phao nhảy xuống biển bây giờ cũng đừng mong sống, hưởng h ồan h ạnh cả dây thừng cũng không thêm đeo.

Cô hung hăng tháo nút buộc dây thừng mà anh đã thắt cho cô, nhưng có tháo thế nào cũng không chịu ra, cuối cùng An Nhã nhặt một mảnh thủy tinh dưới sàn, tay không cần nó cửa đứt sợi dây, mỗi một lần kéo qua, là một lần máu cô chảy xuống. Thế nhưng... đau một chút cũng có là gì, người đàn ông của cô vẫn đang vật lộn với sóng to gió lớn ngoài kia...

Khi sợi dây vừa đứt, An Nhã chạy ra đến mạn tàu thì Kiến Thành cũng vừa nhô lên khỏi mặt nước, sau đó kéo cả Kiệt lên. Anh đã làm cách nào vậy? Tại sao giữa những con sóng cu ồn cuộn như vậy mà anh có thể tìm ra được Kiệt, còn lôi được anh ta lên?

An Nhã tạm bỏ qua thắc mắc lẫn sự sùng bái ngập ngụa trong lòng, trái tim tưởng như vừa rơi xuống vực thẳm kia giờ lại khẽ rung lên từng nhịp, cô sung sướng nhìn về phía anh đang bơi lại, ra sức hét lên: "Mạc, mau giúp anh ấy, giúp anh ấy"

A Mạc lúc này đang bị sóng đánh đến đầu óc mụ mị, nghe cô hét như vậy liền hít sâu một hơi, vượt vượt mặt, sau đó bơi về phía Kiến Thành. Vì mặt biển bây giờ chuyển động rất dữ dội, thế nên mất một lúc lâu sau đó A Mạc mới tiếp cận được hai người họ, lúc này, Kiến Thành chiến đấu với sóng nước g ần như đã cạn kiệt sức lực, hai mắt đỏ ng ầu.

Anh đưa Kiệt cho A Mạc, nói: "Mau quấn dây thừng vào người cậu ấy, đem về tàu sơ cứu"

A Mạc gật đầu, khi anh ta còn chưa kịp nói: "Đại ca, anh cũng mau buộc dây thừng vào", thì một con sóng thần cao hơn ba mét từ phía xa lao đến. Những người đang đứng trên tàu thấy cảnh này liền khiếp sợ đến mức cứng hết cả cơ hàm, hai mắt mở to, đến việc kêu lên cũng không thể làm được nữa.

Kiến Thành g ồng hết sức mình, đẩy toàn bộ thân thể Kiệt về phía A Mạc, lúc A Mạc vừa giữ chắc được người Kiệt thì sóng đã hoàn toàn ập

đến, trong chốc lát trời đất quay cuồng, miệng ngập ngụa nước, hốc mũi đau rát như muốn nổ tung.

An Nhã lúc này khắp mặt đã giàn giụa nước mắt, cô tuyệt vọng hét lên: "Thành"

Con sóng tan đi, trên mặt biển cũng chỉ còn lại hai người đàn ông.

Chỉ có hai người, Kiệt và A Mạc.

Lôi cùng mấy đàn em nữa vội vã buộc dây thừng rã lao xuống biển, họ ngập lặn tìm kiếm hàu như toàn bộ vùng nước mà Kiến Thành đã bị sóng nhấn chìm nhưng đầu vô vọng, đến nửa cái bóng cũng không nhìn thấy đâu nữa.

An Nhã đứng trên mũi thuyền, nước mắt rơi lã chã. Lúc này Kiệt đã được A Mạc sơ cứu, do thể lực của anh ta tương đối tốt nên cơ thể bắt đầu có phản ứng, gần như đã vượt qua được cơn nguy kịch.

Cô liếc nhìn Kiệt, miệng mỉm cười. Anh đổi mạng mình lấy mạng của Kiệt, không hổ danh là đại ca thứ hai của cả một bang phái lớn, chẳng trách bọn họ đến chết cũng vẫn tôn sùng anh thành thánh như vậy. Thế nhưng, còn cô thì sao? Lúc ở Thái Lan, nếu không có anh, cô đã chết rã. Lúc bị Adonis bắt, nếu không có anh, cô cũng đã chết rã. Lúc ở Kim La, nếu không có anh, cả cô và Diệp Linh cũng đã chết rã... Dương Kiến Thành, tại sao anh lại bỏ lại một mình cô như vậy?.

Cô phát hiện ra mình đã thực sự yêu anh rất nhiều, vừa hận vừa yêu, yêu đến khổ đau, yêu đến mức chỉ muốn chết đi. Đây chính là cảm giác bị thương đến tột cùng khi mất đi người đàn ông mà mình yêu thương, hết như cách đây sáu năm, lúc anh trai cô trút hơi thở cuối cùng, cô cũng cảm thấy đau đến tê dại như thế này.

Người cô hận và người cô yêu, hóa ra lại chỉ là một người. Anh đi rã, tội lỗi lớn thế này, cô cũng đâu còn mặt mũi mà tiếp tục sống trên đời. Ngón tay An Nhã run run bấm mấy chữ trên bàn phím: "Mẹ, con gái có lỗi"

với ba mẹ", sau khi nhấn xong, liền vứt điện thoại vào khoang tàu. Khi nào tàu về đất liền, có sóng di động rồi, tin nhắn này chắc chắn sẽ được gửi đi.

An Nhã im lặng nhìn mặt biển mênh mông một lát, sau đó nói rất lớn: "Lôi, mọi người mau quay lại tàu"

Lôi đang ngụp lặn dưới biển liền quay lại: "Chị dâu, em phải tìm đại ca"

"Giờ mười phút rồi, cậu còn tìm cái gì. Mau lên đây. Tôi là chị dâu của cậu, ở đây không có anh ấy, cậu phải nghe tôi"

Lôi nắm chặt bàn tay thành quyền, gân xanh nổi đầy trên trán. Từ hốc mắt anh ta bỗng nhiên có hai dòng lệ chảy ra: "Vâng, chị dâu".

Bầu trời vẫn giông tố dữ dội, đừng nói đến mười phút, người có thể nhịn thở cao nhất chỉ có thể đến năm phút thôi, đại ca của bọn họ thật sự... đã đi rồi...

Bộ váy An Nhã đang mặc lúc này đã từ màu trắng chuyển sang màu đỏ của máu và hòa lẫn nước biển. Cô đợi Lôi và mọi người lên đến tàu, sau đó lạnh nhạt nói: "Tăng tốc cực đại về hướng tây, bầu trời thế này, chỉ khoảng hai hải lý nữa thôi là sẽ thoát ra khỏi vùng tâm bão. Cậu hãy đem mọi người trở về đất liền, số ma túy và đạn dược còn lại giao cho đại ca lớn của Hồng Dã. Sau khi về đến Việt Nam, đem Kiệt đến bệnh viện ngay lập tức"

"Vâng, chị dâu"

"Còn nữa, sau này hãy làm hai ngôi mộ giả, một của anh ấy, một của tôi, hãy để chúng tôi ở bên cạnh nhau"

Khi bọn họ còn chưa tiêu hóa được câu này có nghĩa là gì thì An Nhã đã xoay người nhảy xuống biển. Mặt biển xanh thẳm bị cô làm cho tung bọt trắng xóa, sau đó mẹ đại dương ôm cô vào lòng nước mênh mông, chiếc váy trắng được gột rửa sạch sẽ màu máu, lặng lẽ chìm vào đáy biển.

A Mạc, Lôi hai mắt đỏ hoe nhìn xuống dòng nước cuồn cuộn, trong lòng đau đớn không cách nào tả được. Bây giờ bọn họ cũng sức cùng lực kiệt, không thể nhảy xuống dưới biển tìm kiếm một lần nữa, Kiến Thành chết rồi, cô gái ấy cũng không thể chịu đựng nổi, nhất định muốn chết theo anh, còn nói sau này hãy để mộ cô ở cạnh mộ anh ấy.

Lúc hai người họ quay lại, đám đàn em đang đứng sau lưng, mặt mày ai cũng giàn giụa nước mắt. Lôi giậm chân một cái, đứng thẳng người, một tay giơ lên ngang thái dương, sắc mặt nghiêm trang: "Hành lễ"

Tất cả những người trên bốn chiếc tàu quân sự, trừ Kiệt ra, ai ai cũng nghiêm chỉnh nhìn xuống đại dương mênh mông, im lặng mặc niệm.

Anh Thành... chị dâu... hãy bình yên an nghỉ!!!

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kỳ Cầu Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tôi Sẽ Giết Em! Để Không Phải Yêu Em Như Thế Này.

Đoạn 36

An Nhã hít một hơi dài rồi nhắm mắt nhảy xuống đại dương, cả cơ thể lúc đầu bị sóng dữ nhấn chìm, sau đó lại từ từ được một dòng nước đẩy lên phía trên.

Thân thể cô trôi dạt dềnh như một chiếc lá trong dòng nước cuồn cuộn, cứ lên rồi lại xuống, rồi khỏi mặt nước rồi lại bị chìm xuống, lồng ngực như có một tảng đá vô hình đè nặng như muốn nổ tung, nơi trái tim đau đớn như bị ai khoét ra.

Cô cố gắng mở mắt nhưng chỉ thấy một màu đục ngầu của nước biển, hai hốc mắt bị nước muối vào liền cay xè, miệng muốn lắm bầm gọi một chữ "Thành" cũng không sao phát âm ra được. Rút cục, An Nhã chỉ có thể dùng tay quờ quạng, chỉ hy vọng ông trời rủ lòng thương một lần cuối cùng, ban cho họ một phép màu kỳ diệu, để đến khi nhắm mắt xuôi tay vẫn có thể ở bên cạnh nhau.

Bão biển nói đến là đến, nói đi là đi, đến rất nhanh và đi cũng rất vội vã, chẳng mấy chốc bốn chiếc tàu biển đã cưỡi sóng vượt bão ra khỏi vùng nguy hiểm, từng hạt mưa rơi trên đại dương nhỏ dần rồi dứt hẳn, mấy tia nắng cuối chập chờn cũng cố sức xuyên ra khỏi mấy đám mây đen còn sót lại, yếu ớt soi sáng xuống mặt biển.

Ông trời dường như có thể nghe thấu nỗi lòng của An Nhã, khi cô bị một con sóng lớn đánh dạt ra phía xa thì bỗng nhiên va phải một vật gì đó. Cô cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng của mình nắm lấy vật ấy, cuối cùng phát hiện ra đó là một cơ thể người. Người này có phải là Thành của cô không? Là Thành phải không? Dương Kiến Thành???

Cả người An Nhã như có một luồng điện dội đến, khi đó chỉ vì suy nghĩ người ấy là Kiến Thành mà cô như được tiếp thêm muôn vàn sức lực, vội vàng vàng lôi người ấy trỗi lên mặt biển. Lúc mắt có thể mở ra, khuôn mặt quen thuộc của người đàn ông cô yêu gần ngay trước mặt, chân thật đến nỗi cô có thể nhìn thấy cả cái nhú mày quen thuộc của người ấy, chỉ là ... sắc mặt anh đã trắng bệch cả rồi.

Không!!! Anh không thể chết!!

Cô hít sâu một hơi rồi hôn lên môi anh, dù anh không còn thở cũng phải thử hô hấp nhân tạo bằng mọi cách, dù người anh đã lạnh lắm rồi nhưng cô vẫn muốn chạy đua với tử thần một lần...

An Nhã vừa khóc vừa hô hấp nhân tạo cho Kiến Thành, trong lòng thầm khẩn trời phật: xin anh đừng chết. Thành... xin anh đừng chết!!

Mặt biển dần dần trở nên tĩnh lặng, hai người trôi nổi trên biển nhờ một dòng hải lưu nóng đẩy lên, người con gái cứ ngửa đầu lên hít thở không khí rồi lại há miệng hô hấp nhân tạo cho người đàn ông kia, cứ như thế không ngừng không nghỉ, đến trời đất cũng phải cảm động trước sự kiên trì cố chấp của An Nhã.

Một lát sau đó, cả cơ thể lẫn tinh thần của cô đã không còn một chút sức lực nào để có thể cầm cự được nữa, trái tim cũng hoàn toàn rơi vào nỗi tuyệt vọng tột cùng. An Nhã ngửa mặt lên trời, một giọt nước mắt cuối cùng trượt xuống từ khóe mi, cô lặng lẽ chấp nhận buông xuôi, cùng Kiến Thành chìm vào trong đáy biển.

Đúng lúc hai người vừa ngụp xuống dưới mặt nước thì bàn tay cô liền có một lực lớn kéo lại, sau đó bị lôi lên mặt nước. An Nhã đến cái gì cũng chưa kịp nhìn đã thấy bờ môi mình bị ai đó miết mạnh, hôn điên cuồng đến mức khoang miệng cô chẳng mấy chốc đã sặc mùi máu tanh.

Dương Kiến Thành!!!

Anh hôn chừng hai mươi giây mới chịu buông tha cho cô, sau đó ngoảnh đầu ho sặc sụa, ho ra một ngụm nước lớn. Cái người này thật là,

trong hoàn cảnh này mà vẫn hôn cô trước, sau đó mới nghĩ đến chuyện hít thở sao?

"Tại sao em lại ngốc như vậy? Tại sao lại chết theo tôi?"

Kiến Thành siết mạnh cô vào trong lòng, cả người dù đã cạn kiệt sức lực nhưng vẫn cố chấp ôm cô, họ không biết rõ mình có thể sống được thêm một phút hay là ba mươi giây, chỉ là trước khi chết vẫn muốn làm như vậy một lần, để sau này có xuống cửu tuyền cũng không chia xa nhau nữa.

An Nhã vừa khóc vừa bám lấy người anh, dùng hết sức thêu thào: "Tôi phải tự tay giết anh mới cam tâm. Để anh chết dễ dàng như thế, tôi không cam lòng"

Kiến Thành cứ lẩm bẩm mãi một câu: "Em thật ngốc"

Giữa bốn bề mênh mông sóng nước đột nhiên xuất hiện một vật đen xì lù lù tiến tới, lúc đầu An Nhã còn tưởng là một con cá lớn nào đó, còn nghĩ họ sắp làm mồi cho cá, không ngờ Kiến Thành nhìn thấy nó, hai mắt đã đỏ ngầu bỗng nhiên sáng bừng lên:

"Hãy cố chịu đựng, chúng ta sắp sống rồi"

"Hả"

Anh không trực tiếp trả lời cô mà cố dùng chút sức tàn cuối cùng ôm An Nhã bơi về phía vật đen xì đang trôi đến ấy, cũng may dòng hải lưu ấm kia lại đang chảy về hướng họ, thành ra Kiến Thành cũng không tốn mấy sức lực, nếu không chỉ e bọn họ còn chưa chạm được vào nó thì đã chết rồi.

Lúc tới gần cô mới phát hiện ra đó là một tấm ván gỗ còn rất mới, trên mặt ván còn khắc hai chữ: "Thành - Nhã".

Kiến Thành nhìn thấy hai chữ này liền bật cười: "Mẹ kiếp, bọn nó tưởng tôi chết rồi, còn tốt bụng ném cả quan tài xuống cho tôi".

Hóa ra sau khi mặc niệm xong xuôi, Lôi lấy một tấm ván lớn trên thuyền, dùng dao găm khắc lên hai chữ "Thành - Nhã" rồi ném xuống biển, coi như là đó là một chiếc quan tài gửi cho đại ca của họ. An Nhã bảo họ làm mộ giả, đương nhiên họ vẫn sẽ làm, thế nhưng nơi đại ca họ chết lại là đại dương mênh mông, đáy biển mới chính là ngôi mộ thật của Kiến Thành, bọn họ không thể để đại ca mình đến khi chết cũng không có nổi một tấm ván làm hòm như vậy được.

Không ngờ hành động vừa ngốc vừa theo cảm tính này của Lôi lại cứu hai người họ một mạng. Kiến Thành đẩy An Nhã nằm lên tấm ván, sau đó cũng trèo lên, nằm xui lơ thở hỗn hển.

Tấm ván này vừa đủ rộng cho hơn một người nằm, thế nên An Nhã phải nằm nghiêng, bám chặt lấy người anh thì mới không rơi xuống mặt nước. Kiến Thành một tay giữ chặt lấy cô, một tay giữ lấy mép tấm ván cố duy trì thăng bằng trên mặt biển.

Hai người vì cạn kiệt thể lực mà cứ thế im lặng rất lâu, cho đến khi ánh mặt trời cuối cùng trong ngày vừa tắt, An Nhã mới khó nhọc mở miệng: "Chúng ta cứ trôi nổi như thế này sao anh?"

"Ừ. Có sợ không?"

"Vừa mới chết rồi, bây giờ còn sợ cái gì nữa"

Kiến Thành hơi mỉm cười: "Nếu em đói, có thể ăn thịt tôi"

"Tôi có đói cũng không ăn bừa đâu"

Cô vòng tay ôm chặt lấy anh, gối đầu vào vòm ngực rộng lớn, ở khoảng cách này, cô có thể nghe được tiếng trái tim anh đập trềền ổn rõ ràng: "Nếu... tôi chỉ nói là nếu thôi, nếu được quay lại quãng thời gian trước kia, anh sẽ giết tôi chứ?"

"Tôi sẽ sớm giết em". Anh ngừng lại một lát, hít sâu một hơi: "Để khỏi phải yêu em thế này"

Đây là lần đầu tiên chính miệng anh nói ra một từ "Yêu" với cô, không hiểu đó là sự đồng cảm của những người sắp phải chết hay là một lời cuối cùng mà anh muốn bày tỏ. Tuy nhiên, cho dù thế nào đi nữa, trước lúc từ giã cõi đời được nghe một câu thế này, cô cũng thấy mãn nguyện lắm rồi.

An Nhã tự lẩm bầm trong lòng: "Tôi cũng vậy, sẽ sớm không quen anh, không yêu anh, để không phải khổ đau thế này"... Thế nhưng, lời còn chưa kịp nói ra thì người đàn ông bên cạnh đã lên tiếng trước:

"Nhã..."

"Vâng"

Anh hơi ngẩng đầu lên nhìn về phía xa, khuôn mặt cương nghị liền giãn ra, sắc mặt bừng sáng: "Chúng ta sẽ không chết"

An Nhã ngoái đầu nhìn theo hướng tầm mắt anh, liền phát hiện ra phía trước có một ụ đất nổi trên mặt nước, không phải, là một hòn đảo nhỏ mới đúng. Có đảo ở đây, bọn họ sống rồi.

Cô chớp chớp mắt mấy lần, sau khi biết rõ mình không phải đang mơ liền quay sang anh luống cuống nói:

"Thành, nói với tôi đó là một hòn đảo đi"

"Ừ. Một hòn đảo".

Trong tuyệt vọng bỗng nhiên lại lóe lên một tia hy vọng, trong cái chết lại tìm được một đường sống, An Nhã sung sướng đến nỗi không thể nghĩ được cái gì, cứ thế vòng tay qua cổ Kiến Thành, cúi đầu hôn anh, hôn đến mức trời đen đất đảo, hôn xiêu phách lạc.

Lần đầu tiên thấy người con gái này nhiệt tình như vậy, cả người anh lập tức đơ ra như tượng, sau đó vài giây mới mạnh mẽ siết chặt cô vào lòng, điên cuồng đáp trả nụ hôn thâm tình như biển của An Nhã.

Hai người cứ hôn nhau như thế cho đến một lát sau đó, An Nhã mới chợt nhận ra mình có lẽ đã phẫn khích quá rồi, cho nên đành bối rối đẩy anh ra, hai má đỏ ửng: "Chúng ta... bơi về phía đó đi"

Kiến Thành vượt vượt khoe miệng bị cô cắn hơi sưng đỏ, trả lời: "Em cứ ngồi yên đây". Sau đó đưa tay xuống nước, dùng tay làm mái chèo đẩy tấm ván về phía hòn đảo kia.

Khi hai người họ vừa đặt chân lên đảo thì bóng đêm cũng vừa vãn bao phủ khắp một vùng biển. Đây là một hòn đảo nhỏ, cực kỳ nhỏ, diện tích chỉ chừng ba kilomet vuông, hình dạng như một quả đồi phủ đầy cỏ mềm xanh mượt. Trên đảo chỉ có một ít loài thực vật và một số loại rắn màu sắc sặc sỡ, ngoài ra, không có thêm mối nguy hiểm nào khác.

Kiến Thành chọn một sườn đồi thoải thoải, dùng đá đánh lửa, đốt một đồng củi nhỏ để xua rắn, sau đó kéo An Nhã lại gần: "Ban đêm sẽ rất lạnh, em hong khô quần áo trước đi"

"Anh đi đâu?"

"Đi kiếm cái gì có thể ăn được"

"Nhưng... ở đây..."

Kiến Thành đứng dậy, đưa cho cô một thanh củi đã bén lửa: "Nếu thấy rắn, em cầm cái này xua về phía nó"

"Vâng"

"Tôi sẽ quay lại nhanh thôi"

"Thành". An Nhã lấy ra từ trong người con dao găm ba trăm năm tuổi của Tây Vực mà trước đây anh đã tặng cho cô: "Anh cầm lấy cái này"

Kiến Thành ngoái đầu, nhìn thấy con dao trên tay cô, khoe miệng liền cong lên. Anh cầm lấy rồi đi về phía biển, chỉ một lát sau đã thấy xách theo mấy con cá, tay còn lại cầm một quả dừa.

Mắt An Nhã sáng rực lên: "Có cá"

"Nhờ con dao của em"

Cô đỡ râu cá trên tay anh, vui vẻ hỏi: "Anh làm thế nào vậy?"

"Trước khi được sử dụng súng, tôi đã được rèn luyện dùng dao bốn năm"

"Anh lấy dao phi cá sao?"

"Ừ"

Kiến Thành dùng dao bổ quả dưa, sau đó làm thịt cá. Hai người vừa nướng cá, vừa uống nước dưa, bầu trời ở trên biển đầy sao lấp lánh.

Sau khi đã ăn no bụng, An Nhã mới lí nhí nói: "Anh cời đi thôi, em giặt cho"

Mặt mày Kiến Thành lập tức ngệt ra. Cô thấy thái độ của anh như vậy, đành ngượng ngáp nói: "Đồ của anh đã dính máu, bẩn hết rồi"

"Không sao"

"Anh nhìn này". An Nhã vui vẻ giơ lên hai tấm vải đã được hong khô, nói: "Cái này có lẽ trôi trên biển rồi dạt về đây, lúc này anh làm thịt cá, em đã giặt sạch và hong khô rồi, anh tắm rồi mặc tạm đi"

Lần đầu tiên trong đời, Kiến Thành hơi đỏ mặt. Anh đứng dậy cầm tấm vải kia rồi xoay người đi ra phía biển: "Để tôi tự làm"

An Nhã nhìn theo bóng anh cho đến khi khuất hẳn rồi mới dám phì cười. Hóa ra đại ca của xã hội đen giết người không chớp mắt cũng biết đồ mặt cơ đấy, nhìn điệu bộ anh ngượng như vậy thật sự đáng yêu chết đi được. Đáng yêu tới mức chỉ muốn ngay lập tức ăn anh.

Nửa tiếng sau đó, Kiến Thành tắm xong quay trở lại chỗ An Nhã, trên hông anh quấn một chiếc khăn dày bằng vải dệt tay, tuy chất vải đã bị

nước biển làm màu sắc trở thành cũ kỹ nhưng khi khoác lên người anh vẫn có một sức hấp dẫn riêng biệt, sức quyến rũ xuất phát từ nội hàm lẫn cơ thể hoàn hảo chuẩn mực của đàn ông cực phẩm, bất giác lại khiến trái tim ai kia đập loạn lên trong lồng ngực.

Anh cầm chiếc khăn bằng lụa đang được hong ở gần đồng lửa, đưa đến trước mặt cô: "Em tắm đi, có vấn đề gì thì cứ kêu lên, tôi lập tức đến"

An Nhã ngượng ngùng gật đầu rồi nhận lấy, sau đó đứng dậy tìm một chỗ khuất để tắm rửa. Nước biển ở đây không mặn lắm, ban đêm còn có dòng hải lưu ấm chảy về, sau một ngày dài vật lộn tìm kiếm sự sống từ trong cái chết, đến bây giờ được ngâm mình ở nơi hoang sơ và tự nhiên thế này, quả thực dầu thiếu thốn đủ thứ nhưng vẫn có thể coi là cực lạc nhân gian rồi.

Cô tắm xong khoác chiếc khăn lớn bằng lụa tơ tằm vào người, vải lụa vừa mỏng vừa mềm, vô tình đã phô diễn triệt để những nét xuân quang lẫn đường cong của cơ thể của An Nhã.

Cô nhìn đi nhìn lại mình mấy lần, càng nhìn càng thấy đỏ mặt. Tuy nhiên, bây giờ váy áo đã ướt hết, không thể mặc lại được nữa, sau cùng chẳng còn cách nào, An Nhã đành phải mang theo tâm trạng cực kỳ xấu hổ, miễn cưỡng quay lại chỗ Kiến Thành, vừa đi vừa cúi gằm mặt xuống đất.

Người đàn ông kia đang ngồi sửa cái gì đó bên cạnh đồng lửa, khi cô bước lại gần mới phát hiện ra trên tay anh đang cầm một chiếc đồng hồ đã được tháo tung bằng mũi dao.

Kiến Thành nhìn thấy cô, vẻ mặt lập tức ngơ ra một lát, sau đó gần nửa phút mới giả vờ hắng giọng, quay đi chỗ khác: "Xong rồi à?"

"Anh đang sửa gì vậy?"

"Cái đồng hồ này lúc gặp bão biển, bị va đập, có lẽ hỏng rồi"

Anh đặt đồng hồ xuống đám cỏ mềm ở dưới chân, kéo An Nhã gối đầu xuống đùi mình: "Ở đây không có gối, hôm nay mệt rồi, em ngủ sớm đi"

"Còn anh thì sao?"

"Tôi canh cho em ngủ"

Cô ngược nhìn chiếc cằm cương nghị của anh, càng nhìn càng cảm thấy cho dù ở bất cứ hoàn cảnh nào, bất cứ nơi đâu, người đàn ông ấy vẫn đều toát lên sự quyến rũ không gì diễn tả được. Đẹp trai, tài giỏi, thông minh, bản lĩnh hơn người, khí chất trăn trở, cái gì trên người anh cũng đều có cả.

An Nhã vươn tay chạm nhẹ vào khuôn mặt anh, khẽ nói: "Vết thương của anh thế nào rồi?"

"Không sao"

"Anh không cần canh cho em. Hôm nay chúng ta đều mệt cả rồi, ngủ sớm thôi"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đời Này Tôi Chỉ Có Mình Em!

Đoạn 37

Nghe cô nói vậy, anh hơi khựng lại một chút, sau đó vươn tay vén mấy sợi tóc lòa xòa đem dặt vào mang tai An Nhã.

"Em không sợ sao?"

"Có anh ở đây, còn sợ gì nữa chứ"

Kiến Thành hơi mỉm cười, nụ cười của anh đặc biệt nhẹ nhàng nhưng lực sát thương lại cao vô cùng, khiến cho người nào đấy đang nằm dưới đùi anh đột nhiên lại trở nên ngẩn ngơ.

Anh khẽ "Ừ" một tiếng rồi nhẹ nhàng đỡ đầu An Nhã đặt xuống bãi cỏ mềm bên cạnh. Cỏ ở đây là loại thực vật mà cô chưa từng thấy ở bất kỳ một nơi nào, lớp thảm cỏ xanh mượt dày dặn, mềm mại tựa như một tấm thảm lông. Sau cơn mưa những bụi bẩn trên lá cỏ được gột rửa sạch sẽ, để lại những chồi non vừa xanh vừa mịn, người nằm ở trên đó có cảm giác dễ chịu vô cùng.

Kiến Thành nằm xuống bên cạnh, vươn một tay đến ôm lấy người An Nhã, để cô gối đầu lên ngực mình.

An Nhã chậm chạp sờ vào những vết sẹo ngang dọc trên da thịt anh, cảm nhận độ ấm quen thuộc từ lòng bàn tay, dịu dàng nói:

"Làm cách nào mà anh sống sót sau mười lăm phút chìm dưới biển vậy?"

"Phối của tôi rất lớn"

"Không tin"

Kiến Thành khẽ cười, giơ tay lên vuốt tóc cô: "Trước đây tôi rèn luyện rất cực khổ, em có tin không?"

"Tin". Cô gật đầu kiên định.

An Nhã thực sự đã không biết, trong suốt mười lăm phút ấy, có hơn mười phút anh bị sóng đánh đến gần như xương cốt vỡ vụn, hần xiêu phách tán. Kiến Thành cố bơi lên khỏi mặt biển, ngoi lên hít thở không khí giành giật sự sống rồi lại bị sóng dữ nhấn chìm, cứ như vậy, cho đến khi không thể chống đỡ được nữa, anh mới đành mệt mỏi buông bỏ, vô lực chìm vào trong đáy biển.

Không ngờ, chỉ bốn phút sau đó, duyên phận lại một lần đẩy đưa, để An Nhã vô tình cứu được anh.

"Năm tôi mười bốn tuổi, đầu tiên là rèn luyện dùng dao, rồi lại đến dùng kiếm, bài huấn luyện mà tôi sợ nhất chính là nhịn thở"

"Xã hội đen huấn luyện khắc nghiệt vậy sao?"

Khi đó, thực sự An Nhã đã hỏi một câu vô cùng ngốc nghếch, xã hội đen chỉ có đâm đâm chém chém, con người ở đó được tôi luyện từ máu và nước mắt mà thành. Còn đối với Dương Kiến Thành, anh chính là được rèn luyện từ trong khuôn khổ đặc biệt, không những phải đối bằng biết bao nhiêu máu thịt, anh còn phải đánh đổi cả quãng thời gian ấu thơ tươi đẹp của mình.

"Từ năm tôi năm tuổi, ông nội tôi đã rèn luyện tôi trở thành một đứa bé dù bị đau cũng không được khóc, dù chảy máu cũng không được kêu gào"

Mười năm tuổi thôi mà. Tại sao lại có sự huấn luyện tàn nhẫn như vậy chứ?

"Khi lớn lên, ông vẫn rèn luyện anh như thế sao?"

"Không". Kiến Thành mông lung nhìn lên bầu trời đầy sao lấp lánh, khuôn mặt phủ đầy nét cô đơn: "Mười ba tuổi, tôi bị vớt vào một nơi huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc. Mỗi tháng chỉ được gặp ba mẹ và người thân duy nhất một lần"

Bỗng nhiên trái tim An Nhã như bị ai cầm một nhúm muối xát vào đau nhói. Khi ấy, chắc hẳn anh đã cô độc và lẻ loi lắm. Người đàn ông này, hóa ra bản lĩnh của anh, nghị lực phi thường của anh không phải tự nhiên có được... mà là phải trải qua gian khổ rèn luyện mới thành.

Bàn tay An Nhã chạm đến trái tim ấm nóng của Kiến Thành, cảm nhận nổi cô đơn tịch mịch từ sâu trong lòng anh, lúc ấy thực sự cảm thấy vừa yêu vừa hận.

"Lẽ ra anh nên chọn một con đường trong sạch"

"Nếu tôi chọn một con đường trong sạch, em sẽ yêu tôi?"

Nghe anh hỏi câu này, từ tận đáy lòng cô rất muốn trả lời một câu: "Dù anh theo con đường nào, em cũng đều yêu anh như vậy". Thế nhưng, rút cục An Nhã lại đành im lặng rất lâu, cô cố gắng nuốt tình cảm mình ngược tận sâu vào tâm can, hít một hơi thật dài rồi nói:

"Có lẽ vậy. Chỉ tiếc là, chúng ta mãi mãi không thể nào quay ngược thời gian được"

Kiến Thành hơi chua xót mỉm cười: "Đúng vậy. Tôi vẫn chờ đến ngày em giết tôi"

An Nhã không tiếp tục trả lời anh nữa mà cố gắng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Cô thật sự rất sợ, sợ nếu cứ thế này, cô sẽ không kìm được mà nói ra tất cả những lời chân thật từ trái tim mình, nói cho anh biết, cô cũng yêu anh rất nhiều...

An Nhã lẳng lặng rúc đầu vào vai anh, tự lẩm bầm trong miệng: "Thành, hôm nay em mệt rồi. Chúng ta ngủ đi được không?"

***

Khi An Nhã tỉnh dậy, bầu trời vẫn còn tối.

Đống lửa bên cạnh đã tắt từ bao giờ, chỉ còn lại một đống than hồng âm ỉ. Cô ngẩng đầu lên nhìn Kiến Thành, thấy anh vẫn mông lung nhìn lên bầu trời, trong đáy mắt đẹp để chứa đựng hàng ngàn ngôi sao lấp lánh.

"Anh chưa ngủ sao?"

"Em dậy rồi à?". Anh ngoái đầu nhìn cô, vẻ mặt bình thản: "Tôi có chớp mắt một lát rồi"

Anh thức cả đêm trông cho cô ngủ thì có. An Nhã khịt khịt mũi: "Buổi đêm ở đây lạnh quá"

"Cố chịu đựng, tôi sẽ tìm cách đưa chúng ta về đất liền"

Anh vừa nói vừa tăng thêm lực siết chặt cô vào lòng, dùng chút hơi ấm ít ỏi của mình sưởi ấm cho An Nhã. Cô nằm trong ngực anh, tranh thủ hít hà mùi thơm da thịt riêng biệt của Dương Kiến Thành, từ đáy lòng xông lên một cảm giác bình yên và thỏa mãn đến lạ.

"Nếu không tìm được cách, chúng ta phải ở đây ăn cá cả đời sao?"

"Ừ. Sống cuộc đời của Robinson Crusoe"

"Robinson chỉ có một mình, chúng ta vẫn còn may mắn vì có tận hai người"

"Không, sẽ có những đứa con của chúng ta nữa"

Nghe xong câu này, đột nhiên hai má của cô nóng bừng lên. Con của bọn họ? Dù biết anh sẽ không để cô phải ở trên đảo này lâu, dù biết chỉ là một câu nói đùa của Kiến Thành thôi, thế nhưng sao nghe mấy từ này, cô lại vẫn cảm thấy yêu thương quá...

Con của bọn họ!!! Ước gì cô có thể quay ngược thời gian, quay ngược không gian. Khi đó anh giết ai cũng được, giết nhiều người thế nào cũng không vấn đề gì, chỉ cần anh không giết anh trai cô...

Một giọt nước mắt không tìm được, lặng lẽ rơi trên gò má của An Nhã.

Kiến Thành cảm nhận được sự mát lạnh chảy xuống ngực mình, liền nâng khuôn mặt cô lên: "Sao lại khóc?"

"Không sao. Nhớ nhà quá thôi"

Anh khẽ thở dài: "Lần này trở về, tôi sẽ để em về thăm ba mẹ một thời gian"

An Nhã nghe xong câu này, trong lòng liền cảm thấy cực kỳ vui vẻ, đầu óc ngốc nghếch chưa kịp nghĩ thông đã nói luôn: "Thật sao? Chúng ta không sinh con nữa sao?"

Kiến Thành cúi xuống, ghé sát khuôn mặt mình vào trán cô, bàn tay đang nâng cằm An Nhã cũng đột nhiên tăng thêm lực: "Bây giờ sinh"

Dứt lời, môi anh nhẹ nhàng hạ xuống, hôn lên môi của An Nhã.

Môi của anh vương cả vị lạnh của sương muối, hòa quyện vị ấm áp từ đầu lưỡi, nhào nặn từ khoang miệng đến trái tim của cô muôn tầng cảm xúc, vừa ngọt vừa say, vừa cay vừa đau, tựa như uống phải một loại rượu mạnh, biết rõ sẽ say nhưng lại cam tâm tình nguyện uống say.

An Nhã vòng tay ôm lấy cổ anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn thâm tình như biển của Kiến Thành. Đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi, bàn tay nắm lấy bàn tay, cái lạnh từ sương muối dần dần tan đi trên tấm lưng trần đầy sẹo của người đàn ông ấy, thay vào đó là sự giao thoa nóng như lửa giữa trái tim với trái tim, sự giằng xé mãnh liệt từ nội tâm yêu và hận.

Bàn tay của anh rời đi, vuốt ve dọc eo cô, chiếc khăn bằng lụa mỏng đến mức có thể cảm nhận được lớp da thịt mềm mại ở phía sau đó, khơi

gọi lên đã tính nguyên thủy nhất của người đàn ông, khiến cho sức chịu đựng của ai kia dần dần trở nên rệu rã.

Tấm khăn trượt xuống, gió thổi làm lạnh buốt khuôn ngực trần đầy đặn của An Nhã. Cô run run co người chống đỡ yếu ớt, cuối cùng trước sự công phá không ngừng nghỉ của anh, nhiệt độ cơ thể cô lại cứ nóng dần lên, từ trái tim xông lên một niềm khao khát mãnh liệt chỉ muốn được anh mạnh mẽ lấp đầy.

Bàn tay to lớn của Kiến Thành nhiệt tình nhào nặn, không biết ngực cô đã bị anh nặn ra được những hình thù gì. Đàn ông được rèn luyện qua súng đạn có bàn tay rắn chắc thật đấy, nơi nhạy cảm của cô đâu phải vũ khí của anh, tại sao lại cần chặt như vậy chứ?

An Nhã méo miệng cười khổ, giờ một tay lên nắm lấy mái tóc ngắn của anh. Kiến Thành cúi xuống, miệng tham lam gặm cắn, bàn tay chu du khắp cơ thể của cô, tựa như một đứa trẻ vừa khám phá ra một món đồ chơi thú vị, cứ nghiên cứu hết lần này đến lần khác, không ngừng không nghỉ, cũng không biết chán.

Cô đưa tay lên sờ lên những vết sẹo trên lưng anh, những vết còn mới và những vết đã cũ. Lần đầu tiên gặp nhau, anh đã nói: "Em yên tâm, tôi nhất định sẽ làm cho em thích tôi"

Lần thứ hai gặp anh, người đàn ông ấy nói: "Tôi là Dương Kiến Thành"

Lần thứ n gặp nhau, anh nói: "Ai bảo cô, tôi không thích phụ nữ?".

Bây giờ cô hiểu rồi, anh chính là Dương Kiến Thành xuất chúng trong biết bao người, là đại ca xã hội đen có bản lĩnh và nghị lực cực kỳ phi thường, anh là người đàn ông luôn im lặng bảo vệ cô vô điều kiện, và anh cũng chính là người mà cô yêu, yêu rất nhiều.

An Nhã ngẩng đầu lên nhìn trời cao, ánh mắt dừng ở một ngôi sao sáng nhất, lòng thầm nói: Anh hai, hãy tha lỗi cho em!!!

Em yêu người đàn ông này mất rồi, yêu không dừng lại được!!!

Giây phút anh đi vào, cả người cô như bồng bênh trên mặt biển, sự đau đớn xé rách da thịt tựa như sóng dữ cuốn đẩy cô vào đại dương mênh mông, cô bấu chặt lưng anh, hàm răng cắn môi dưới đến bật máu.

Hóa ra, yêu một người lại đau đến vậy. Đau muốn chết đi, nhưng cũng yêu đến tận cùng!!!

Kiến Thành hơi ngừng lại để cơ thể cô quen với sự xâm nhập của anh, hai đầu mày nhíu chặt: "Đau lắm phải không?"

"Không đau bằng lúc anh lấy lưng chấn mạnh kính cho em"

Ánh mắt anh sâu thẳm vô tận, xoáy sâu vào đôi đồng tử đẹp đẽ của An Nhã. Kiến Thành run run cúi xuống, hôn lên mắt cô: "Đừng hối hận. Tôi không muốn em hối hận"

"Anh cũng đừng hối hận"

"Đời này, tôi chỉ có mình em"

Không một lời thề thốt đến sông cạn đá mòn, không một lời hứa cho tương lai ngày mai, anh vốn biết mình sống một cuộc sống liêm máu trên đầu lưỡi dao, sinh mạng mong manh không biết sống chết lúc nào, cho nên người đàn ông ấy đã không dám thề hẹn.

Anh chỉ có thể cam đoan giữa đất trời: Cả đời này chỉ có mình cô!!!

An Nhã mỉm cười gật đầu, sau đó níu lấy cổ anh, kéo anh xuống hôn lên môi mình. Lần này, nụ hôn của hai người không còn thâm tình như biển nữa mà là nhiệt tình như vũ bão, hôn và hôn, hôn cho quên đời quên người, quên những chuyện trước kia, quên tương lai sắp đến.

Cử động dưới thân anh nhanh dần, lực cũng tăng dần, bàn tay lớn siết chặt lấy vai cô. Sự đau đớn ban nãy kia của An Nhã cũng theo từng nhịp chuyển động của anh mà từ từ tan đi, thay vào đó là một niềm khoái cảm

xuất phát từ bụng dưới, cứ thôi thúc không ngừng, kêu gào không ngừng, chỉ muốn tan hoàn toàn trong anh, hòa nhập cùng anh triệt để.

Đàn ông được rèn luyện qua gian khổ quả thực có thể lực cực kỳ tuyệt vời, từng giọt mồ hôi đọng đưa nơi thái dương của Kiến Thành, chảy xuống người An Nhã. Trên lớp da thịt lấp lánh chẳng chịt sẹo, cơ bụng sáu múi nổi cuồn cuộn, từng động tác lẫn phong thái của anh thực sự hút mắt người vô cùng, quyến rũ đến mức cô không kìm được, khoe miệng khẽ bật ra những tiếng rên rỉ say lòng người.

Không có chăn đệm xa xỉ, chỉ có bầu trời đầy sao lấp lánh

Không có phòng tắm đẹp đẽ, chỉ có một vùng biển chảy dòng hải lưu ấm.

Không có phòng ngủ rộng rãi sang trọng, chỉ có biển hoa xinh đẹp mọc khắp triền đồi.

Anh siết chặt cô vào trong lòng, hô hấp rối loạn triệt để, tấm lưng trần vẫn còn đọng lại mấy vết thương còn chưa khô miệng luật động lên xuống liên hồi. Mưa bom bão đạn, sinh tử mong manh đối với anh cũng chẳng là gì, thế nhưng trước người con gái này, anh hoàn toàn mất sạch kiểm soát, ngay cả bản thân mình cũng không thể khống chế được nữa.

Sự mạnh mẽ của anh khiến cô gái nằm dưới lớp thảm cỏ đàn hồi phải cong chân đón nhận, hàm răng trên cắn chặt môi dưới để ngăn mình không buột miệng hét lên. Hành động này của cô làm ai đó lại càng thêm điên cuồng, anh cúi xuống hôn tới tấp lên mắt, mũi, hôn như mưa lên khuôn mặt cô.

Anh gằn lên mấy chữ trong cổ họng: "Nhã...Nhã"

Biển dập dềnh, từng đợt sóng xô vào bờ đá. Giữa một không gian rộng lớn mênh mông chỉ có hai người, chỉ có bầu trời và mặt biển, chỉ có cỏ mềm và sao sáng, chỉ có anh và cô, quẩn quít triền miên, không ngừng không nghỉ!!!

***

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tắm Biển

Đoạn 38

Khi An Nhã thức dậy một lần nữa, bầu trời đã hoàn toàn hửng sáng.

Nơi cô nằm hướng mắt ra phía Đông, thành ra khi mặt trời đỏ rực vừa nhô lên từ phía mặt biển, ánh bình minh đẹp đẽ đã phủ đầy khắp một góc hòn đảo nhỏ, soi lên khuôn mặt đẹp như tạc tượng của Dương Kiến Thành.

Đêm qua sau khi cùng anh trải qua lần đầu tiên trên biển hoa xinh đẹp ở triền đũa, cô gầy như đã cạo sạch sức lực, đành nằm xụi lơ trong lòng anh, thoải mái chìm vào giấc ngủ.

An Nhã giờ một tay lên chạm nhẹ vào hàng mày cương nghị của Kiến Thành, chạm vào từng đường nét hoàn hảo góc cạnh rõ ràng của anh, dường như muốn xác thực lại một lần nữa: đây không phải là một giấc mơ, đây là người đàn ông cô yêu, và sẽ mãi mãi là người đàn ông đầu tiên của cô, không bao giờ thay đổi.

Anh là Dương Kiến Thành, ngang tàng khí phách, bản lĩnh hơn người.

Anh là Dương Kiến Thành, đại ca thứ hai của một bang phái lớn, dưới một người trên vạn người.

Anh là Dương Kiến Thành, nội hàm xuất chúng, ngoại hình nổi trội, khí chất xuất thần.

Anh cũng là Dương Kiến Thành, người sáu năm trước đã giết anh trai cô!!!

An Nhã thở dài một tiếng, nghiêng đầu nhìn ánh dương màu đỏ từ từ nổi lên trên biển. Đột nhiên bàn tay cô bị anh nắm lấy, sau đó đưa lên miệng khẽ hôn.

"Nơi này đẹp, phải không?"

"Rất đẹp"

"Em muốn ở đây trong bao lâu?"

"Anh nói xem?"

"Một ngày, một năm". Kiến Thành ngừng lại một lát, ánh mắt xa xăm nhìn về phía chân trời: "Một đời cũng được, miễn là em muốn"

Cô vòng tay ôm lấy người eo anh, mặc sức hít hà mùi thơm da thịt riêng biệt: "Có thể sao?"

"Không". Anh nhẹ nhàng mỉm cười: "Tôi sẽ không để em phải chịu vất vả"

"Em không sợ vất vả"

Ánh bình minh rực rỡ chiếu xuống màn nước biển xanh lấp lánh, hai người nằm trên triền đồi đầy cỏ hoa, lặng im tận hưởng khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp trên hòn đảo này. Bàn tay anh đan vào những ngón tay xinh đẹp đầy vết thương do mảnh kính cắt vào của cô, từ tận sâu trong đáy lòng cảm nhận được sự bình yên mà suốt thời gian dài qua anh không thể nào có được.

Hóa ra, cảm giác thong dong tự tại chính là như vậy. Chính là ngày ngày không cần phải tranh đấu mệt mỏi, không cần phải đâm đâm chém chém, chỉ là lặng yên ở bên người phụ nữ của mình, thoải mái tựa lưng vào nhau ngắm mặt trời mọc... vậy là đã đủ rồi.

Khi mặt trời vừa nhô hết lên khỏi đường chân trời, Kiến Thành đột nhiên kéo cô đứng dậy: "Đi, chúng ta tắm biển"

Khóe miệng An Nhã như bị ai kéo căng ra, cười không khép miệng lại được. Nụ cười của cô đặc biệt dịu dàng, còn tỏa nắng rực rỡ hơn là ánh bình minh tươi đẹp ngoài kia: "Vâng"

Nước biển ban sáng mát rượi, khắp mặt nước mênh mông trải đầy một màu vàng của nắng, còn có màu xanh của đại dương, thỉnh thoảng có vài con cá nhỏ tung tăng bơi lội dưới chân của hai người.

An Nhã ngâm mình dưới làn nước trong vắt, gương mặt trắng như tuyết đọng mấy hạt nước lấp lánh: "Nơi này đẹp quá. Cả đời em chưa từng thấy ở đâu đẹp như thế này"

Kiến Thành khẽ cười, sau đó vươn tay kéo cô lại, bế lên ngang hông: "Có thích không?"

Hai chân cô vòng qua eo anh, cánh tay ôm lấy cổ người đàn ông cô yêu, cảm nhận sự mát lạnh từ da thịt không mấy nhũn nhụi của Kiến Thành. An Nhã chăm chú nhìn anh một lúc lâu, càng nhìn càng thấy sự quyến rũ xuất phát từ phong thái và ngoại hình của anh không gì có thể cưỡng lại được, một lát sau đó, cô hơi mỉm cười rồi lặng lẽ cúi xuống, đặt môi mình lên môi anh.

Môi của anh bây giờ không còn vương vị của sương muối nữa mà mang theo vị mặn của nước biển, còn có vị ngọt mát thanh lạnh từ đầu lưỡi, tựa như một ly Chesse thơm đặc biệt khiến người ta thử một lần liền không thể nào quên được.

Tấm vải bằng lụa theo bàn tay anh, từ từ trượt ra rồi trôi dập dềnh trên mặt nước. An Nhã cắn chặt răng ấn hông xuống, mặc dù đã cố kìm nén để không bật ra những tiếng rên rỉ, thế nhưng trước sự tấn công như vũ bão của anh, cuối cùng cô chỉ có thể yếu ớt đầu hàng, ôm chặt tấm lưng trần của anh kêu lên khe khẽ.

Mặt biển lấp lánh phản chiếu hai bóng hình đây đưa không dứt trong làn nước, môi chạm môi, da thịt chạm da thịt, trái tim chạm trái tim, hai cơ thể giao hòa... tình yêu của hai người trở nên khắc cốt ghi tâm!!!

***

Sau màn vận động buổi sáng dưới biển, Kiến Thành ôm cô lên bờ, sau đó mặc quần áo nghiêm chỉnh. Anh lấy chiếc đồng hồ vừa mới sửa tối qua, bấm nút gì đó, màn hình nhấp nháy mấy lần rồi bật sáng.

An Nhã cầm quả táo đại đưa lên miệng cắn một miếng, thấy chiếc đồng hồ này hình dáng có hơi kỳ lạ liền thuận miệng hỏi:

"Sửa được rồi hả anh?"

"Ừ. Không biết còn dùng được nữa không"

"Để em đoán xem, bây giờ có lẽ tám giờ sáng rồi"

Kiến Thành khẽ cười: "Cái này là đồng hồ này là Smartwatch phiên bản đặc biệt, có thể gọi điện thoại vệ tinh. Không biết Baron ăn cướp được ở đâu về, năm ngoái đem tặng nó cho anh"

Hai mắt An Nhã lập tức sáng rực lên. Đồng hồ này có thể gọi được điện thoại vệ tinh sao? Có thể liên lạc với mọi người ở đất liền đúng không? Nếu có thể gọi được thì bọn họ có khả năng được cứu rồi, chẳng trách tối qua anh lại kiên nhẫn ngồi suốt mấy tiếng để mày mò sửa nó như vậy.

Nghĩ đến đây, cô lại chợt phát hiện thêm một điều: người đàn ông này giỏi giang thật đấy, từ khi quen anh cho đến tận bây giờ, cô thật sự chưa từng thấy Kiến Thành bó tay trước bất kỳ điều gì hoặc bất kỳ hoàn cảnh nào. Dẫu mọi chuyện có khó khăn gian nan đến đâu thì chỉ cần có anh ở đây là đủ.

An Nhã sùng bái ngập ngụa trong lòng, vui vẻ nói: "Nói như vậy, chúng ta có cơ hội được về đất liền rồi đúng không anh?"

"Ừ". Kiến Thành bấm một nút hình tròn ở viền đồng hồ, màn hình lập tức hiển thị một cuộc gọi đang được kết nối.

Âm thanh "tích... tích" vang một hồi lâu cũng không có người nhận điện thoại, anh hơi nhú mồm rồi tiếp tục kiên nhẫn bấm lại một lần nữa. Lần này, khi tiếng "tích" cuối cùng gần kết thúc thì cuộc gọi mới được kết nối.

Lôi, Dương, A Mạc ở đầu dây bên kia, mặt mày xanh lét: "Đại ca, anh sống khôn chết thiêng, ở dưới đó có thiếu thứ gì thì hãy báo mộng về, bọn em nhất định sẽ đốt gửi xuống cho anh"

Dương run lẩy bẩy, giọng nói gần như lạc đi, hai hốc mắt đỏ ngầu: "Đại ca, rút cục thì em cũng được nhìn mặt anh lần cuối rồi".

A Mạc ngọng nghịu: "Em... không sợ.... mà... nhưng mà... đại ca... đừng... dọa bọn... em"

Sắc mặt vị đại ca nào đó lập tức trở nên lạnh lẽo như băng, khắp người tỏa ra một luồng hàn khí vô cùng kinh khủng. Anh nghiến răng nhấn mạnh từng chữ: "Mấy đứa đi rửa mắt ngay lập tức"

Nghe âm thanh khủng bố này, nét mặt của ba vị trợ thủ nào đấy lập tức nghệt ra. An Nhã cũng thuận tiện thò đầu ngó nghiêng vào camera, vui vẻ nói: "Xin chào, mọi người vẫn khỏe chứ?"

Bọn Lôi, Dương và A Mạc đồng thời lấy tay dụi mắt mấy lần, sau khi xác nhận được sự thật là đại ca và chị dâu mình vẫn còn sống, liền vội vàng vàng ôm lấy camera trong laptop, gào lên: "Đại ca, chị dâu, hai người vẫn còn sống thật đấy chứ?"

"Đúng thế, bọn tôi đang ở trên một hòn đảo"

"Chị dâu, cứ ở yên đấy, em đến cứu hai người ngay đây"

Kiến Thành lúc này mới thu hồi lại ánh mắt muốn giết người lúc nãy, lạnh lùng nói: "Nếu không muốn chết thì đến nhanh lên". Sau đó, anh không thèm quan tâm đến không khí vui mừng phấn khởi ở đầu dây bên kia, tàn nhẫn bấm nút ngắt kết nối.

Điện thoại vệ tinh vừa ngắt, Dương lập tức quay sang ôm A Mạc, khóc như mưa: "Mạc, đại ca của chúng ta vẫn còn sống. Huhu, vẫn còn sống. Tôi cứ tưởng anh ấy chết rồi. Còn suýt nữa mua số xấu theo tuổi của anh ấy"

A Mạc ngăn ra: "Số xấu là gì?"

Lôi lắc đầu ngán ngẩm: "Đại ca mà biết được, chắc chắn giết nó đầu tiên. Mạc, đừng học theo nó"

***

Bốn tiếng sau, máy bay quân sự xác định tọa độ rồi bay đến vị trí mà Kiến Thành đã gửi qua Smartwatch.

Anh ôm An Nhã trong lòng, lặng yên ngắm nhìn hòn đảo xinh đẹp này thêm một lần rồi mới lên máy bay quay trở về đất liền.

Trên máy bay, cô tựa đầu vào vai anh, ánh mắt luyến tiếc nhìn nơi triền đồi đầy cỏ hoa qua một ô cửa sổ nhỏ: "Sau này, có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ được quay lại nơi này nữa"

"Nếu em muốn, anh sẽ đưa em đi"

Khi ấy thật sự cô rất muốn nói một câu: Một ngày một đêm ở trên hòn đảo này đã trở thành kỷ niệm tuyệt vời nhất trong quãng đời của em, cũng cho em được toại nguyện rồi. Sau này khi trở về, em sẽ tiếp tục hận anh, tiếp tục hãm hại anh... lúc đó, anh có còn muốn đưa em đi nữa không, Kiến Thành?

An Nhã không trả lời mà chỉ lẳng lặng nhìn biển mây trời dưới chân, nhìn cảnh vật tươi đẹp kia cứ từ từ nhỏ lại rồi vô tình biến mất trong tầm mắt. Cô khẽ thở dài một tiếng rồi nặng nề nhắm mắt, sắp được trở về với thực tại rồi, tại sao trong lòng cô lại vẫn cảm thấy lưu luyến hòn đảo cô đơn ấy nhiều như vậy chứ?

Sau khi họ về đất liền, đại ca lớn của Hồng Dã có gọi một cuộc điện thoại đến, bảo Kiến Thành đến biệt khu giải quyết một chút chuyện.

Anh cúp điện thoại xong xuôi mới quay sang nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Em hãy về thăm ba mẹ vài ngày, ba ngày nữa quay về công ty Minh Dã"

"Vâng"

"Dương, đưa cô ấy về tiểu khu Vạn Kim Phúc"

Dương này giờ chăm chú xem kết quả xổ số, nghe thấy giọng đại ca liền giật bắn mình, luống cuống trả lời: "Dạ. Dạ"

Nói rồi, cậu ta vội vội vàng vàng mở cửa xuống xe. An Nhã cũng vừa định mở cửa xuống theo thì Kiến Thành lại đột nhiên mở miệng:

"Nhã"

"Vâng"

Ánh mắt anh lướt qua vài tia phức tạp, An Nhã thấy vậy cũng không dám cử động gì mà chỉ đành im lặng chờ anh nói tiếp. Kiến Thành chăm chú nhìn cô một lúc lâu, gần một phút sau mới chậm rãi lên tiếng:

"Đừng làm anh thất vọng"

Cô khẽ mỉm cười, dù cổ họng bỗng nhiên xông lên một nỗi xót xa khiến trái tim trở nên chát đắng: "Em biết rồi"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Con Gái Của Hồng Nhân

Đoạn 39

An Nhã lặng im đứng trước một ngôi nhà có cảnh cổng lớn màu trắng ở tiểu khu Vạn Kim Phúc, bước chân không dám rời đi, cũng không dám tiến lại, cứ chần chừ ở đó suốt nửa tiếng cũng không dám bước vào.

Mới chỉ gần nửa năm trôi qua mà đã có biết bao nhiêu chuyện đã thay đổi, cô từ một nhân viên thích trải nghiệm của một công ty bậc trung, sau khi quen Kiến Thành liền trở thành thất nghiệp, sau đó lại từ một người chỉ quen sống một cuộc đời yên bình, bỗng nhiên lại chấp nhận cùng anh phiêu bạt lên rừng xuống biển, nay sống mai chết. Cũng chính vì anh mà cô bị cha mình từ bỏ, phải rời xa gia đình, rời xa tất cả... và hơn thế nữa, điều khiến cô đau lòng nhất là: đến ngay cả bản thân mình cũng không thể tự khống chế được, rút cục lại đem lòng yêu người đã giết anh trai mình.

An Nhã thở dài một hơi, vừa định đưa tay lên lau đi mấy giọt nước mắt trên gò má thì đột nhiên có tiếng người vọng đến:

"Nhã, Nhã phải không con"

Nhìn thấy dáng vẻ quen thuộc của mẹ mình, nỗi tủi thân suốt thời gian dài bị đè nén rút cục không tiếp tục kìm được, bỗng nhiên bật ra, cứ thế khóc nức nở.

"Mẹ"

"Nhã, đúng là con rồi. Con có biết mẹ lo cho con muốn chết không hả? Tại sao bây giờ mới chịu trở về". Mẹ cô hai mắt đỏ hoe: "Vào nhà đi con"

***

Tối hôm đó, khi ba của An Nhã trở về, thấy cô cùng mẹ đang nấu cơm trong bếp liền nổi cơn giận:

"Mày về đây làm gì?".

Ông Viên quay sang nhìn mẹ cô, quát lớn: "Ai bảo bà cho cái đứa bỏ nhà theo trai này vào nhà?"

"Ba, con xin lỗi, con sai rồi"

"Tao không có đứa con nào như mày"

Mẹ kéo An Nhã ra đứng sau lưng, gào lên: "Ông có nói thế nào thì nó vẫn là con tôi. Một đứa đã mất rồi, chẳng lẽ ông còn muốn đuổi cả đứa con duy nhất này nữa à?"

"Tôi muốn đuổi? Chẳng phải nó bỏ nhà theo cái thằng đã giết anh trai nó à?"

Mẹ Tâm kinh ngạc quay sang nhìn An Nhã: "Có... thật không Nhã"

"Ba, mẹ. Nghe con giải thích được không?"

"Giải thích? Mày định giải thích gì? Giải thích tại sao lại bỏ nhà đến sống chung với nó à?"

An Nhã quỳ xuống trước mặt ba mình, nước mắt rơi đầy trên mặt: "Ba, con sai rồi."

"Mày đã biết nó là người giết anh trai mày?"

Cô im lặng không trả lời, chỉ cúi gằm mặt khóc

"Là ai đã nói với mày? Nói? Tại sao mày lại biết được?"

"Cách đây mấy tháng có một người công an tên Đăng đến tìm con"

"Công an tên Đăng? Hắn nói cho mày biết?"

"Vâng. Anh ta là cảnh sát đi điều tra của Tổng cục"

Kiêu Đức Viên vẻ mặt co rút khổ sở, ông cau mày một lúc lâu, sau đó cầm một tập hồ sơ đập lên bàn: "Hắn đưa cho con tập hồ sơ này phải không?"

Sau khi An Nhã bỏ đi, ông đã tìm được tập hồ sơ này trên phòng của cô. Trước đây ông đã có nghe thông báo kết quả sơ bộ của tổng cục, tuy nhiên hiện tại chưa có chứng cứ xác thực, hơn nữa hôm đó Kiến Thành cũng có bằng chứng ngoại phạm cho nên mới tạm thời chưa thể kết tội anh ta được.

Trong hồ sơ kia chỉ có nội dung vụ việc ở bến cảng năm xưa, cũng chưa có kết luận cụ thể, Kiều Đức Viên cũng không rõ tại sao An Nhã lại có được nó. Không ngờ, người của bên công an còn tìm đến tận con gái ông, lợi dụng mối quan hệ của An Nhã và Kiến Thành để tìm kiếm bằng chứng phạm tội của anh ta như vậy.

Ông Viên vừa thương vừa giận, nói: "Cho nên con đến ở cùng nó là vì muốn lấy được tài liệu giao cho cảnh sát?"

An Nhã mím môi gật đầu.

Kiêu Đức Viên thở dài: "Tại sao con lại ngược như vậy? Lỡ nó giết con..."

"Ba, con không sao. Anh ta đối xử với con rất tốt"

"Đối xử tốt? Không phải con với nó..."

"Không, ba". Cô cố gắng đè nén tình cảm của mình trong lòng, run run trả lời: "Con tự biết đúng sai"

"Con nghe đây, cho dù có thế nào, dù chưa có kết luận chính thức nhưng thằng đó là kẻ đã gây ra rất nhiều tội ác, sớm muộn gì cũng bị tử hình. Con không được phát sinh tình cảm với nó, nhớ chưa?"

"Ba, nhưng anh..."

"Chuyện này đừng nói nữa. Bây giờ con hãy trở về nhà, mọi chuyện ba sẽ lo liệu, ba nhất định bắt thằng đó phải đền tội"

An Nhã lắc đầu nguầy nguậy: "Ba, chúng ta không thể làm gì được anh ta đâu. Anh ta có thể lực lớn không thể tưởng tượng được"

"Nhã, con không thể tiếp tục ở cạnh nó, nghe ba, quay về đi, ba sẽ tự giải quyết"

Có thể sao? Cô thật lòng rất muốn quay về, nhưng lại không nỡ quay về Cũng rất muốn được trở lại cuộc sống như trước kia, nhưng rút cục lại vẫn lưu luyến quãng thời gian bên anh. Cô phải làm sao bây giờ?

Trong lòng An Nhã rối như tơ vò, cô biết mình không thể cứ thế mà bỏ đi, càng không thể làm trái ý Kiến Thành. Lần này, trước khi cô trở về, anh nói chỉ năm từ: Đừng làm anh thất vọng. Chỉ năm từ thôi nhưng cô vốn hiểu rất rõ rằng: trừ khi là anh đồng ý, nếu không, tuyệt đối người đàn ông ấy sẽ không từ bỏ cô dễ dàng như vậy.

"Anh ấy chỉ cho con về nhà ba ngày thôi. Nếu con không trở lại..."

"Được rồi". Ba của cô thở dài: "Chuyện này bàn sau đi"

***

Trong khi đó, ở biệt khu của Hồng Dã, Kiến Thành ngẩng đối diện với Hồng Nhân, thong thả uống một ngụm trà:

"Đại ca, lần này cháu đi đến Dominica, thu thập được nhiều thứ không tệ"

Hồng Nhân mỉm cười: "Tôi đã nghe rồi, khi nghe tin cậu bỏ mạng dưới đáy biển, suýt nữa tôi còn tổ chức một lễ tang thật long trọng cho cậu. Thành à, tôi già rồi, nếu không có cậu, Hồng Dã cũng không biết phải làm sao"

"Chú đừng nói vậy. Từ khi cháu bước chân vào xã hội đen, chú là người giúp đỡ cháu nhiều nhất. Có thể nói, đối với cháu, chú gần như một người cha"

Hùng Nhân hài lòng gật đầu: "Cậu nghĩ vậy là tôi vui rồi. Cậu cũng biết đấy, tôi lặn lội đâm chém nửa đời, vợ thì đã chết rồi, con trai kế nghiệp không có, chỉ có một đứa con gái ..."

Ông ta nhấp thêm một ngụm trà, vết sẹo dài trên mặt hòa cùng với những nếp nhăn do tuổi tác nổi rõ trên làn da đầy đốm đồi mồi: "Con bé Vân mới về nước. Tôi cũng không có ý định giao lại sản nghiệp cho người ngoài, chỉ tin tưởng mình cậu"

Ý của đại ca lớn Hùng Dã đã rất rõ ràng, ông ta muốn Kiến Thành lấy con gái của mình, giao lại toàn bộ sản nghiệp cho anh. Chẳng trách, bỗng dưng Hùng Nhân lại lui về dưỡng già đột ngột như vậy, hóa ra là muốn xem bản lĩnh của anh có thật sự gánh được cả một bang phái lớn như vậy mà không có ông ta không. Sau những chuyến đi bán mạng ở rừng Kim La và Dominica của Kiến Thành, Hùng Nhân mới thực sự khẳng định mình không nhìn lầm. Cho nên ông ta mới muốn đem con gái gả cho anh, trói chân Kiến Thành vĩnh viễn ở Hùng Dã, càng không thể phản bội ông ta.

Kiến Thành mặc dù trong lòng vốn biết rõ ràng hàm ý của Hùng Nhân, tuy nhiên về mặt anh từ đầu đến cuối vẫn duy trì một vẻ vô cùng bình thản: "Chú Nhân, cháu thật ra chỉ là một người thô lỗ. Cũng không có ưu điểm gì"

Ánh mắt sắc bén Hùng Nhân chăm chú quan sát biểu hiện trên khuôn mặt anh: "Ý cậu, con gái tôi không xứng với cậu?"

"Không phải, là cháu không xứng với cô ấy"

"Tôi nghe nói gần đây, cậu có nuôi một phụ nữ"

"Chỉ là giỡn chơi thôi, chú đừng để ý"

"Nếu tôi nhớ không nhầm, từ khi quen cậu cho đến bây giờ đã tám năm, tôi chưa từng thấy cậu có phụ nữ"

Kiến Thành vẫn thông dong uống trà, thoải mái trả lời: "Đại ca, cháu cũng chỉ là đàn ông bình thường thôi. Thêm nữa, cho dù cháu có đồng ý thì chưa chắc Vân đã muốn kết hôn với một người như cháu. Huống hồ cháu là đứa mồ côi, cũng không có ba mẹ làm chỗ dựa"

"Nói cậu đừng cười. Thật ra con bé vừa về nước đã xin tôi nói chuyện với cậu". Hồng Nhân vẻ mặt có chút khiên cưỡng, nói tiếp: "Nó từ nhỏ đến lớn đã nhận định mình thích cái gì đâu kiên trì không chịu từ bỏ. Tôi cũng chỉ có một mình nó, nuông chiều nó quá thành hư rồi"

"Cô ấy là một cô gái tốt"

"Thành à, con gái duy nhất và sản nghiệp của tôi, tôi chỉ có thể yên tâm giao cho cậu. Cậu biết đấy, tôi cũng có một tính rất xấu, đó là một khi đã nhận định cái gì thì có dùng cách gì cũng vẫn nhất định phải đạt được. Mong cậu đừng làm tôi thất vọng"

Hồng Nhân lăn lộn hơn nửa đời trong xã hội ngầm, ông ta biết cái gì nên cứng rắn, cái gì nên mềm mỏng. Tám năm trước, ông ta nhặt Kiến Thành về từ trong một cuộc thanh trừng đẫm máu giữa các bang phái bảo kê ở thành phố A, sau đó càng lúc càng phát hiện ra người thanh niên ấy không những hiền lành mà còn có bản lĩnh cực kỳ phi thường. Kiến Thành thông minh cơ trí, tài năng hơn người, cách đối nhân xử thế với những người cùng bang phái cũng khiến cho anh em một lòng kính phục, dần dần, chỉ sau quãng thời gian tám năm ngắn ngủi, anh đã chiếm được lòng tin của Hồng Nhân và leo lên được vị trí thứ hai của Hồng Dã. Tất nhiên, để làm được điều này, anh cũng phải đánh đổi bằng biết bao nhiêu máu thịt mới có được.

Con gái của Hồng Nhân vốn thích Kiến Thành từ lâu, tuy nhiên lần nào cũng bị anh bóng gió từ chối. Trước đây Kiến Thành nổi tiếng không thích phụ nữ, cũng chưa từng thấy anh có đàn bà bên mình. Không ngờ, lần này sau khi cô ta trở về, biết được thông tin anh đang nuôi một người phụ nữ ở

ngay trong công ty tài chính Minh Dã, Tạ Vân vì chuyện này mà ôm hận, ép buộc ba mình phải tác thành cho cô ta.

Hồng Nhân cương chiếu con gái duy nhất, lại cảm thấy chỉ có Kiến Thành mới đủ năng lực kế nghiệp ông ta, cho nên ngay lập tức gật đầu đồng ý.

Kiến Thành biết rất rõ Hồng Nhân bên ngoài thì mềm mỏng như vậy, nhưng nếu anh nhất định không đáp ứng thì ông ta vẫn có thể ngay lập tức trở mặt, nói không chừng còn làm hại đến An Nhã. Rút cục, anh chỉ có thể mỉm cười trả lời:

"Vâng, cháu biết rồi, chú Nhân"

Trên đường trở về, Kiến Thành mệt mỏi nhắm mắt tựa đầu vào thành ghế, trong lòng vẫn tại một mối cảm xúc rất hỗn loạn.

Bây giờ chưa phải là lúc anh lật đổ Hồng Nhân, cũng chưa phải là lúc nghĩ đến chuyện kết hôn để tiếp tục hòa hoãn. Anh sống trên giang hồ nhiều kẻ thù như vậy, phía trước mặt là bọn Roger ngày đêm rình rập, sau lưng là Hồng Nhân mưu mô quỷ quyệt, tiến không được, lui cũng không xong, thêm vào đó, đi đâu quan trọng nhất bây giờ còn có cả sự an toàn của An Nhã.

Anh không thể một tay ôm cô, một tay chống lại hai phe phái kia được.

Kiến Thành thở dài một hơi, ngón tay đẹp đẽ bấm một dãy số, điện thoại đổ vài hồi chuông đã có người nhắc máy: "Alo"

Nghe giọng nói quen thuộc của An Nhã, muộn phiền trong lòng anh bỗng dịu đi rất nhiều. Kiến Thành khẽ mỉm cười: "Em đang làm gì vậy?"

"Em mới tắm xong, còn anh?"

"Anh đang trên đường trở về công ty. Ba mẹ không làm khó em chứ?"

Sống mũi cô đột nhiên trở nên cay cay, cô kỳ thực rất muốn gào lên với anh rằng: anh đừng tốt với em nữa được không, đừng quan tâm em nữa, em sắp hại anh rồi, anh có biết không?

An Nhã đấu tranh tư tưởng một hồi, sau cùng vẫn đành hít thật sâu một hơi, trả lời: "Không, ba em chỉ mắng một chút thôi"

"Vậy được rồi"

"Dạ"

Nói xong câu này, hai người bỗng dưng lại không biết tiếp tục cái gì, không khí đột nhiên trở nên ngưng ngập im lặng. Qua một lúc sau đó, anh mới chậm rãi mở miệng: "Nhã"

"Vâng"

"Có nhiều chuyện tạm thời anh không thể nói. Em hãy kiên nhẫn thêm một thời gian nữa"

Anh kỳ thực rất cố chấp, cố chấp đến nỗi biết rõ là cô hận mình mà vẫn giữ cô bên cạnh, tựa như giữ mãi một mũi dao trong tim, dù ngày ngày chảy máu, ngày ngày phải chịu đau đớn thì cũng vẫn nhất định không chịu rút ra, không chịu buông tay.

An Nhã liếc nhìn tập hồ sơ bên cạnh, rồi lại nhìn cuộc điện thoại đang chuyển hướng thành chế độ chờ mà Đăng đang gọi đến, miễn cưỡng trả lời: "Em biết rồi"

***

THÔNG BÁO: Ngày mai cuối tuần, nghỉ một ngày nha mọi người.

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Yêu Người Không Thể Yêu

Mấy đoạn này không có phiêu lưu, cũng không kịch tính. Chỉ là bình yên trước sóng gió thôi. Mọi người hãy tranh thủ tận hưởng nhé, hehe.

Đoạn 40

Sau khi ngắt điện thoại với Kiến Thành, ngón tay An Nhã chần chừ rất lâu mới bấm nút kết nối với cuộc gọi của Đăng.

"Alo"

"Xuống nhà đi, tôi đang chờ cô"

Nghe anh ta nói vậy, cô bỗng nhiên chột dạ, sau đó vội vàng đi đến cửa sổ nhìn xuống, liền phát hiện ra Đăng đang đứng ở dưới đường, trên tay cầm một điều thuốc.

"Anh theo dõi tôi?"

"Biện pháp nghiệp vụ thôi". Anh ta bất chợt ngừng đầu lên nhìn lên phòng cô, ánh mắt dừng ở khuôn mặt trong veo của An Nhã: "Xuống đi"

Không hiểu sao nhìn thấy anh ta, trong lòng cô lại cảm thấy có chút bức bối. Từ khi xuống máy bay cho đến khi về đến nhà cũng chỉ mới năm, sáu tiếng thôi, hơn nữa quãng thời gian di chuyển cô cũng chỉ ngồi yên trong xe không ló mặt ra ngoài, tại sao anh ta lại biết được nhanh như vậy?

An Nhã khẽ buông tay, tấm rèm cửa sổ trượt xuống che đi ánh nhìn chòng chọc sắc bén của Đăng. Cô thở dài một tiếng rồi chậm chạp lê bước xuống lầu, vừa ra đến cổng đã thấy dưới đường bị vút rất nhiều mẫu đầu lọc thuốc, có lẽ anh ta đã chờ cô rất lâu rồi.

"Phía bên kia có thùng rác kìa".

Dăng cười nhạt, búng tay điều thuốc đang hút dở bay vào thùng rác, nói: "Xin lỗi nhé, tôi quên mất"

"Anh tìm đến tận đây có việc gì không? Sao không nói qua điện thoại"

"Tôi thấy cô mới mạo hiểm đi biển một chuyến về, cho nên tiện thể ghé qua xem cô có bị thương không thôi"

Nghe anh ta nói vậy, trong lòng An Nhã mới cảm thấy dịu đi một chút nghi ngờ: "Tôi không sao, cảm ơn anh"

"Chuyến đi đó cô thu thập được những gì?"

"Cũng không có gì, chỉ là Thành đi đến Dominica, tiêu diệt một bang phái chuyên phân phối ma túy cá sấu ở Trung Mỹ tên là Búa Sắt thôi"

Thực ra, trong chuyến đi này cô có nghe lỏm được một số thông tin khi Kiến Thành và mấy người trợ thủ nói chuyện với nhau, ví dụ như: số tàu chở hàng từ bến cảng của anh vận chuyển ma túy sang Philippines, Indonexia và Malaysia bằng hình thức chở đồ hải sản đi xuất khẩu. Ví dụ như ba tàu ma túy thô mà Kiến Thành đã cướp được từ Jordan hiện nay đang được tập kết ở vùng biển gần mũi Oanh Ca chờ xử lý, ví dụ như bến cảng riêng của bang Hồng Dã hiện nay có chứa rất nhiều vũ khí,...

Dù biết những thông tin này sẽ rất có lợi cho phía cảnh sát, dù biết nói ra cô sẽ có khả năng trả được thù cho anh trai mình... thế nhưng rút cục An Nhã lại lựa chọn im lặng.

Dăng chăm chú quan sát từng biểu hiện trên khuôn mặt cô một lượt, dường như muốn cẩn thận đánh giá xem An Nhã có đang nói dối hay không. Một lúc sau, anh ta mới lên tiếng: "Không còn thông tin gì thêm nữa sao?"

"Không, bọn họ rất cẩn thận, không để lộ ra cho tôi biết"

"Anh ta cho cô về nhà bao lâu?"

"Ba ngày"

"Tôi có thể hỏi một câu riêng tư được không?"

An Nhã hơi đắn đo một lúc rồi gật đầu.

"Có phải cô đã thích anh ta rồi không? Đừng sợ, cứ trả lời thẳng thắn, biết đâu tôi có thể giúp cô"

"..."

"Tôi biết anh ta ngoại hình không tồi, cũng có một số trường hợp cảnh sát nữ được gài vào như cô cuối cùng lại yêu chính người mà họ phải đi điều tra. Tôi biết cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, cũng có tình cảm. Cô cứ nói đi, tôi sẽ cố gắng tìm cách giúp cô"

"Anh có cách giải quyết?"

"Đúng vậy". Anh ta bỗng dừng nắm lấy vai cô, nói: "Chỉ cần Thành chịu giao nộp các chứng cứ phạm tội của Hồng Dã và thành khẩn đầu thú. Cơ quan pháp luật sẽ xem xét khoan hồng. Về phần điều tra thì tôi có thể bỏ đi một số tình tiết, bên Viện kiểm sát cũng không cần lo, tôi có quen viện trưởng. Chỉ cần anh ta chịu đầu thú, nói không chừng cũng chỉ bị ngồi tù nhiều nhất mười lăm năm"

"Làm sao có thể chứ. Bang Hồng Dã lớn như vậy..."

"Hồng Dã lớn nhưng Thành chỉ là người đứng thứ hai thôi, chịu trách nhiệm chính vẫn là Hồng Nhân. Cô cũng biết đấy, pháp luật có quy định tình tiết giảm nhẹ cho việc thành khẩn khai báo. Nhã, anh ta ngồi tù chừng ấy thời gian cũng tạm coi như đã trả giá việc đã giết anh trai cô, mười lăm năm sau ra tù vẫn có thể làm lại cuộc đời. Khi ấy cô cũng có thể quên đi mối thù giết anh trai, còn có thể chung sống với anh ta. Vẹn cả đôi đường"

Nghe sơ qua, cũng thấy lời Đăng nói hợp lý. Nếu như cứ bao che mọi tội lỗi cho anh, cô sẽ không thể cứ đường đường chính chính mà chấp nhận tình cảm của Kiên Thành, thế nhưng nếu anh vào tù mười lăm năm, cũng coi như anh đã phải trả giá rồi. Mười lăm năm không ngắn không dài, chỉ cần anh kiên nhẫn đến ngày được thả ra, cô cũng sẽ kiên trì đợi anh, hai người bắt đầu lại từ đầu.

Thấy vẻ mặt An Nhã đắn đo suy nghĩ như vậy, Đăng liền chớp thời cơ: "Tôi biết anh ta rất yêu cô. Nếu cô cũng vậy thì nên khuyên anh ta giao nộp toàn bộ chứng cứ phạm tội của Hồng Dã, sau này sống một cuộc đời trong sạch. Không phải cô cũng chỉ mong anh ta sống cuộc sống bình thường, không phải ngày ngày chém chém giết giết sao?"

An Nhã kinh ngạc kêu lên: "Tại sao anh biết được đi đâu này?"

Đăng cười nhạt: "Bởi vì tôi cũng từng như cô. Yêu một người không thể yêu"

Cô gật đầu, ánh mắt ngập tràn cảm thông. Yêu một người không thể yêu là một loại cảm giác khó chịu nhất trên đời, nhớ mà không dám nói, chờ đợi mà không dám hy vọng, lo lắng mà không dám bày tỏ. Khổ sở nhất là muốn quên cũng không sao quên được, trái tim vốn dĩ là của mình nhưng lại như bị ai khoét ra, đem đến tùy tiện đặt trên tay người kia.

"Điện thoại của tôi hết pin rồi, cho tôi mượn điện thoại một chút được không? Cô ấy vẫn đang chờ tôi về"

An Nhã cảm thấy anh ta dù gì cũng đáng thương như vậy, cũng như cô, yêu một người mà biết rõ là mình không thể, cảm giác ấy thật rất tệ. Cô cầm điện thoại, đưa cho Đăng, không may mắn nghĩ ngợi gì cả.

Anh ta nhận lấy rồi bấm một dãy số, sau đó đi ra xa một chút để trò chuyện, chừng năm phút sau quay lại chỗ An Nhã.

"Cô hãy suy nghĩ việc tôi nói. Tất nhiên, Thành sẽ không tự giác giao nộp đầu. Cô hãy tìm tài liệu đó rồi giữ trong tay, sau đó hãy khuyên anh ta, khi đó mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nếu cô không cần đăng chuôi, tôi

sợ....". Đăng ngừng lại một lát, ánh mắt thăm dò sắc mặt An Nhã: "Anh ta dù yêu cô đến mấy cũng sẽ giết cô để bịt đầu mối"

"Tôi biết rồi"

"Nhớ kỹ, vì sự an toàn của mình, phải tìm bằng được chứng cứ phạm tội rồi mới khuyên nhủ anh ta. Mười lăm năm sau, hai người có thể đường đường chính chính sống một cuộc đời trong sạch".

Tối hôm đó, An Nhã nằm lăn đi lộn lại trên chiếc giường quen thuộc suốt mấy tiếng mà vẫn không sao ngủ được. Cô nhớ Kiến Thành, nhớ mùi hương của anh, nhớ cả cảm giác được nằm trong lòng anh say ngủ.

An Nhã thở dài một tiếng, trong lòng cứ luẩn quẩn lời nói của Đăng ban nãy. Cô vẫn biết pháp luật Việt Nam vẫn luôn khoan hồng, nhưng số lượng ma túy mà anh đang giữ bao nhiêu cô lại không rõ, cũng không biết anh có vai trò gì trong Hồng Dã, mười lăm năm liệu có khả năng hay không?... Rút cục cô cứ cứ nghĩ mãi mà vẫn không thông, không biết phải làm như thế nào mới đúng.

Dương Kiến Thành, mười lăm năm sau liệu chúng ta có thể bắt đầu lại được không?

***

Ngày hôm sau là chủ nhật, mới sáng sớm An Nhã đã cùng Diệp Linh ra ngoài, tranh thủ sống cuộc sống vui vẻ như trước đây.

Hai người vào một cửa hàng thời trang ở trung tâm thành phố, Diệp Linh cầm một chiếc váy uôm thử lên người An Nhã, vui vẻ nói:

"Anh Thành đối xử tốt với cậu lắm hả? Trông có vẻ mập hơn trước rồi đấy"

"Thật à? Từ khi ở cùng anh ta, ngày nào cũng chỉ ăn rồi quanh quẩn trong phòng, không vận động gì nên mập muốn chết"

"Thôi đi, ở cạnh trai đẹp thì hít không khí thôi cũng thấy no rồi"

An Nhã cong môi cười, mới chỉ hai ngày thôi cô đã thấy nhớ anh rồi. Mười lăm năm...

Nghĩ đến thời gian mười lăm năm, bất giác trong lòng cô lại xuất hiện một cảm giác nhói đau khó nói nên lời. Diệp Linh thấy cô thất thần như vậy liền giơ hai tay xua xua trước mặt:

"Này, sao vậy?"

"À... Không sao". An Nhã chỉ vào một bộ váy ở gần đó, nói: "Cái này hợp với cậu đấy"

"Ừ. Mà này, cái anh trợ thủ gì gì của anh Thành ấy, lưng đã khỏi chưa?"

"Anh nào?"

"Cái người mà mặt lúc nào cũng lạnh như tiền ấy"

"Kiệt hả?"

"Ừ, hình như tên Kiệt thì phải"

"Sao cậu biết anh ta bị thương"

"Lúc ở rừng Kim La, mình đi chung máy bay với anh ta. Lưng anh ta bị đạn bắn trúng, máu chảy ướt hết cánh tay mình, vậy mà anh ta chẳng thèm quan tâm gì cả. Cuối cùng mình phải băng lại cho anh ta"

"À". An Nhã chăm chú quan sát vẻ mặt có hơi ửng đỏ của Diệp Linh một lượt: "Anh ấy khỏe rồi. Nhưng lại bị thương tiếp, hình như đang đi điều trị ở bệnh viện thành phố hay sao ấy"

"Bị thương nữa hả?"

"Ừ, nếu cậu quan tâm thì đến anh ta đi"

Lần này hai má Diệp Linh nóng bừng lên, cô bối rối xua tay: "Quan tâm gì chứ, tiện miệng hỏi thăm thôi"

An Nhã thấy vậy liền bật cười, đang định trêu chọc tiếp thì Diệp Linh lại kéo tay cô chỉ về phía cửa ra vào: "Anh Nam kia"

Đã lâu không gặp, Nam thậm chí còn phong độ hơn trước đây rất nhiều, anh ta cũng nhìn thấy An Nhã và Diệp Linh đang đứng phía bên này cho nên nhanh chóng rào bước tiến lại:

"Tình cờ quá. Hai em đi mua sắm à?"

"Vâng. Lâu rồi không gặp anh"

"Nhã về thành phố A từ bao giờ vậy?"

"Em mới về, anh khỏe không?"

Nam mỉm cười chăm chú nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Anh khỏe. Hai em xong chưa, đối diện bên đường có một tiệm cafe, ra đó nói chuyện chút được không?"

"Vâng. Được ạ"

Thật ra, tiệm cafe đối diện bên đường cũng chính là quán Cafe Gió Đông mà lần đầu tiên An Nhã gặp gỡ Kiến Thành.

Lâu rồi không tới đây, mọi thứ ở nơi này vẫn y nguyên như cũ, vẫn đông khách ra ra vào vào, vẫn ông chủ cũ bận rộn, vẫn có một chiếc bàn nhỏ để gần cửa sổ bằng kính.

Nhìn thấy chiếc bàn này, đột nhiên cô nhớ lại cách đây gần nửa năm, có một người đàn ông mặc sơ mi đen, quần tây đen, mái tóc cũng ngắn màu đen, dẫn theo một đám trợ thủ, anh đứng trước bao nhiêu người cao ngạo tuyên bố: "Em yên tâm, tôi nhất định sẽ làm cho em thích tôi"

Anh làm được rồi. Em thực sự đã thích anh mất rồi!!

"Nhã, em uống gì?"

Nghe giọng Nam truyền đến, cô mới giật mình luống cuống thu lại tầm mắt đang nhìn chiếc bàn kia, ngượng ngập trả lời: "Cho em một capuchino"

Nam vẫy vẫy tay với một người phục vụ đứng gần đó, gọi một ly capuchino cho An Nhã, một ly nước ép cam cho Diệp Linh và một ly cafe nâu cho mình.

"Em ở thành phố B vẫn tốt chứ? Hiện tại đang làm công việc gì?"

Trước đây Nam có nhắn tin đến hỏi thăm mấy lần, nhưng vì lúc đó Kiến Thành đang nhốt cô trong công ty Minh Dã cho nên lần nào cô cũng trả lời mình đang ở thành phố B.

"Em đang làm cho một công ty về bất động sản. Trải nghiệm một thời gian thôi, em sắp quay lại thành phố A rồi"

Diệp Linh biết lý do cô nói dối cho nên chỉ cúi đầu uống nước cam, không làm phiền đến cuộc trò chuyện hai người.

"Vậy à? Mau quay lại thành phố A đi, đến làm cho công ty anh"

"Công ty của anh thế nào rồi, vẫn tốt chứ?"

"Ừ, hiện tại cũng bắt đầu nhận được một ít hợp đồng rồi, anh vẫn đang để dành một vị trí cho em đấy"

Đúng lúc đó, có tiếng chuông điện thoại. Nét mặt Diệp Linh có chút khó xử nhìn hai người: "Xin lỗi nhé, mình ra ngoài nghe điện thoại một chút"

Sau khi Diệp Linh đi rồi, An Nhã mới trả lời: "Em không biết gì về lĩnh vực công nghệ thông tin cả, có lẽ làm anh thất vọng rồi"

"Không sao, anh sẽ dạy em"

Cô uống một ngụm capuchino, lại cảm thấy vị ngọt từ loại nước uống này thực ra không hề hợp với mình chút nào, tựa như người đàn ông đang ng ỡ đối diện, dù rất thanh tao, cũng rất phong độ dịu dàng nhưng cô lại vẫn cảm thấy hai người chỉ có thể là bạn. Cô thích kiểu người như Dương Kiến Thành, vừa bí ẩn vừa lạnh lùng, vừa đi ắm đậm lại vừa ngang tàng, anh cũng giống như một loại đ ồ uống cô vẫn thích - một ly cafe đen không đường. Khi mới uống li ền cảm thấy rất đắng, nhưng khi chảy xuống đến cổ họng mới cảm nhận được hết vị ngọt thơm riêng biệt mà không loại đ ồ uống nào có được.

Người đàn ông ấy dù sống trong một thế giới màu đen còn cô sống một cuộc đời tươi sáng, nhưng mà... cô vẫn yêu anh, thậm chí yêu cả sự trải nghiệm những mạo hiểm đã cùng anh đi qua, yêu không cách nào ngừng được...

An Nhã đặt chiếc tách xuống bàn, nhẹ nhàng trả lời: "Cảm ơn anh, có lẽ em thích hợp làm bất động sản hơn"

Nam vẫn kiên nhẫn mỉm cười: "Không sao. Miễn là em làm ở thành phố A, chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau là tốt r ồi"

"Vâng. Ba mẹ em cũng thường xuyên nhắc đến anh"

"Thỉnh thoảng anh vẫn đến nhà. Ba anh nói, muốn làm con rể thì phải kiên nhẫn đến nhà ba mẹ vợ nhi ều một chút, lấy lòng phụ huynh trước, sau này theo đuổi người ta sẽ dễ dàng hơn"

An Nhã bật cười: "Ba anh giỏi thật đấy"

"Phải r ồi, anh chăm chỉ đến nhà em như vậy, khi nào thì em mới đ ồng ý cho anh theo đuổi em đây?"

Nghe Nam hỏi câu này, An Nhã đang không biết phải trả lời như thế nào thì sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói:

"Cô ấy có bạn trai r ồi"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Cô Ấy Là Bạn Gái Của Tôi

Đoạn 41

Nghe giọng nói này, cả hai người đồng thời ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt dừng ở mấy người đàn ông đang hùng hùng hổ hổ đi tới.

Lôi cùng mấy đàn em mặt mày đầu lạnh lẽo như băng xuất hiện ở tiệm cafe khiến cho không khí ở đây vốn dĩ đang rất ồn ào lập tức lặng ngắt như tờ, ông chủ đang bung khay cafe cũng vội vàng vàng đứng nép vào một góc, mồ hôi lạnh vã ra đầy trán.

Ánh mắt Nam dừng ở vết sẹo lớn trên cánh tay đầy cơ bắp của Lôi, thấp giọng hỏi đầy khó tin: "Đây là... bạn trai của em?"

Sắc mặt An Nhã méo xệch, bất đắc dĩ trả lời: "Không phải"

"Là tôi".

Lần này, giọng nói trầm ấm vô cùng dễ nghe truyền đến khiến toàn bộ sự chú ý của mọi người trong tiệm cafe đột ngột chuyển hướng. An Nhã nghe thấy thanh âm quen thuộc này, trái tim bất giác trở nên hẫng mất một nhịp, sau đó cứ như bị ai xui khiến, ngẩng đầu vô thức tìm kiếm trong đám đông.

Bọn Lôi lập tức dạt sang hai bên nhường đường cho đại ca mình đi đến. Từ trong đám đông, một người đàn ông cao lớn có khuôn mặt vô cùng tuấn tú chậm rãi bước tới, trên người anh ta tỏa ra một loại khí chất lạnh lẽo đầy cuốn hút khiến cho người khác nhìn một lần liền không thể dời mắt được, cũng làm cho tiệm cafe vừa trở nên lặng ngắt cũng đột nhiên xôn xao hẳn lên. Đây chính là phong cách điển hình cho sự xuất hiện của một đại nhân vật mà người ta vẫn thường hay nhắc đến, anh không phải là dạng lưu

manh thông thường mà là đại ca xã hội đen chân chính - Dương Kiến Thành.

So về ngoại hình, mỗi người một vẻ, tạm thời không chấm ai hơn ai.

Tuy nhiên nếu chỉ tính riêng phong độ, Kiến Thành đã hơn hẳn Nam mười bậc.

Đám đàn em cùng ông chủ ở đây đồng loạt cúi đầu, cung kính gọi hai tiếng: "Anh Thành"

Kiến Thành gật đầu một cái rồi thản nhiên đi đến bên cạnh An Nhã, ngẩng xuống đối diện với Nam, lịch sự giơ tay ra: "Chào"

Trước một người đàn ông ưu tú như vậy, hơn nữa thái độ của anh ta còn rất bình thản, đột nhiên Nam lại cảm thấy có chút mất tự tin: "À... xin chào"

An Nhã này giờ vẫn kinh ngạc đến nỗi hai mắt mở to không buồn chớp, dường như không tin người đàn ông vừa mới đến kia là Dương Kiến Thành. Kiến Thành mà cô biết trước giờ chỉ sùng bái một kiểu sơ mi đen, quần tây đen cơ mà. Sao hôm nay anh lại ăn mặc thế này?

"Tôi có nghe Nhã nhắc đến anh vài lần, cô ấy nói anh là bạn từ thừa nhỏ của cô ấy. Hôm nay mới được gặp mặt"

"Anh là bạn trai của Nhã?"

Kiến Thành hơi mỉm cười: "Đúng vậy". Nói rồi, anh quay sang nhìn An Nhã: "Làm gì mà nhìn anh chăm chăm như vậy?"

Cô cau mày giơ tay tháo chiếc kính anh đang đeo, nhẹ nhàng trả lời: "Nhìn xem anh có đúng là bạn trai em không?"

Hôm nay, Kiến Thành mặc một chiếc áo pull màu trắng cùng quần bò khỏe khoắn, mắt đeo kính mát đen, điệu bộ vô cùng tùy hứng. An Nhã vẫn biết xưa nay cơ thể anh rất đẹp rồi, mặc đồ đen cũng rất ngầu rồi, tuy

nhìn lần đầu tiên thấy Kiến Thành ăn mặc thế này, cô mới biết rằng: hóa ra khái niệm người đẹp vì lụa chẳng đúng với anh một tẹo nào, bởi vì anh có mặc cái gì cũng vẫn đẹp không chê vào đâu được. Đẹp đến mức chỉ muốn ăn anh.

"Đổi cách ăn mặc chút thôi"

Khi kính chưa tháo thì nhìn ng ầu khỏi nói, tháo kính ra r ồi, hàng mi dài cùng đôi mắt sáng ngời hơn sao của anh rõ ràng lại càng khiến cho khuôn mặt vốn đã anh tuấn lại thêm mười phần mỹ cảm. Đám phụ nữ trong tiệm cafe chỉ có thể ôm ngực chửi thề trong lòng: Mẹ kiếp, ông trời sao ưu ái người này đến thế, đẹp trai chết tôi r ồi!!

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc của người đàn ông mình yêu, hai má An Nhã bất giác lại đột nhiên ửng đỏ: "Em còn tưởng anh là tín đồ sùng bái màu đen"

"Anh thích em hơn màu đen"

Đám đàn em đứng bên cạnh cố bịt miệng nhin cười, mặt mày ai nấy đều trở nên vắn vẹo.

An Nhã không thèm chấp người nào đấy đang lên cơn ghen, cô ngoảnh đầu nhìn Nam, nét mặt đầy khó xử: "Xin lỗi, em ở thành phố B đã có bạn trai r ồi. Anh ấy còn theo em tới tận đây"

Nhìn lên nhìn xuống, nhìn kiêu gì cũng thấy An Nhã và người đàn ông kia vô cùng tương xứng, hơn nữa, anh ta dù là đại ca xã hội đen nhưng cách cư xử vẫn vô cùng lịch sự, không hề giống với đám người trên trán viết hai chữ lưu manh chút nào. Rút cục, Nam đành phải miễn cưỡng mỉm cười trả lời: "Không sao. Dù không có duyên làm người yêu thì chúng ta vẫn là bạn bè tốt"

Có người nào đấy nghe thấy câu này, dạ dày dường như li ền ăn phải một bát giấm chua: "Khi nào chúng tôi kết hôn, nhất định sẽ không quên mời anh". Kiến Thành hơi ngừng lại một lát, vẻ mặt đầy thản nhiên: "Bạn bè tốt"

"Được". Nam đứng dậy, giơ tay lên nửa về phía Kiến Thành: "Không làm phiền hai người nữa"

Kiến Thành cũng lịch sự bắt tay lại, chỉ là lực trên tay anh quá mạnh, khiến các khớp ngón tay của ai đó lập tức kêu răng rắc: "Có dịp cùng uống rượu"

Nam nghiêng răng nghiêng lợi: "Cảm ơn"

Trong khi hai người đàn ông bận rộn "chào hỏi" nhau với vẻ mặt đầy thâm thù đại hận thì phía bên ngoài cửa tiệm lại xuất hiện thêm một cuộc "chào hỏi" khác.

Diệp Linh ra ngoài nghe điện thoại trở về, vừa vào đến cửa đã vô tình va vào một người.

Chiếc điện thoại trong tay Kiệt trượt xuống rồi va chạm với nền vỉa hè, tạo thành mấy âm thanh leng keng, màn hình cũng theo đó vỡ toang.

"A. Xin lỗi"

Diệp Linh vội vội vàng vàng cúi xuống nhặt điện thoại, mấy mảnh thủy tinh từ kính cường lực bị vỡ vô tình đâm vào tay cô chảy máu. Kiệt nhìn thấy vậy ngay lập tức ngẩng đầu xuống, giữ bàn tay cô lại:

"Đừng nhặt nữa, hỏng rồi"

"Xin lỗi anh, xin lỗi, tôi không cố ý"

Diệp Linh vừa ngẩng đầu lên liền chạm phải đôi mắt sâu không đáy của người đàn ông đối diện, bất giác, hai má bỗng nóng bừng lên.

"Là cô à?"

"À.. chào... chào anh"

"Sao anh lại ở đây?" - "Sao cô lại ở đây?"

Hai người không hẹn mà cùng đồng thời hỏi một câu khiến cho không biết ai nên trả lời ai trước, ai trả lời ai sau, đột nhiên không khí lại trở nên cực kỳ ngưng ngập.

Kiệt hơi gãi gãi đầu: "Tôi đi theo anh Thành"

"Tôi đi cùng Nhã"

Thêm một lần không hẹn mà cùng đồng thời trả lời. Lần này, cả khuôn mặt Diệp Linh đã đỏ như cà chua chín.

"Tôi làm hỏng điện thoại của anh rồi. Cái này... để tôi mang đến tiệm xem có sửa lại được không?"

"Không sao, điện thoại cũ rồi. Tôi cũng chuẩn bị thay cái mới"

"Thế sao được. Để tôi đem đi sửa cho"

"Không cần đâu". Kiệt ngừng lại một lát, vẻ mặt có phần hơi khó xử: "Nếu cô cảm thấy áy náy, hay là để lại số điện thoại đi"

"Dạ?". Diệp Linh tròn xoe mắt, không hiểu để lại số điện thoại làm gì.

"Tôi không sửa được, sẽ bắt đền cô sau"

Diệp Linh gật gù tỏ vẻ như đã hiểu, sau đó lấy từ trong túi xách ra một tờ giấy nhớ và một cây bút, cẩn thận viết lại số điện thoại của mình.

"Phải rồi, vết thương của anh khỏi chưa?"

"Cảm ơn, tôi khỏe rồi"

Cô đưa lại cho Kiệt mẫu giấy, mỉm cười ôn nhu: "Vậy là tốt rồi. Đây là số điện thoại của tôi, nếu anh không sửa được, thì liên lạc với tôi nhé"

"Ok"

***

Sau khi Nam rời khỏi tiệm cafe, Kiến Thành cúi xuống nhìn ly capuchino đã vơi đi một nửa của An Nhã, lạnh lùng nói:

"Về nhà vui nhỉ?"

Nghe giọng điệu sắc mùi ghen tuông của anh, An Nhã đành dịu giọng giải thích: "Em đi mua sắm, tình cờ gặp anh ấy. Phải rồi, hôm nay anh rảnh rồi đến đây uống cafe à? Không phải lại muốn tìm đối tượng để tán tỉnh đấy chứ?"

"Anh không nhiều sức đến thế đâu"

Cô liếc qua mấy vẻ mặt ngập ngựa sùng bái của đám phụ nữ trong tiệm cafe: "Mấy cô gái kia có vẻ rất hâm mộ anh"

Kiến Thành chậm rãi nhặt kính mắt dưới bàn lên, kéo tay cô đứng dậy: "Một mình em, anh đủ mệt rồi".

Chỉ vài từ nhưng lại ngập tràn hàm ý, không những thế, ngữ khí của anh cũng đủ lớn để cho mấy chục cái tai trong tiệm Cafe Gió Đông này nghe thấy, không bỏ sót một ai. Thậm chí chủ quán này giờ sắc mặt vẫn trắng bệch, nghe xong câu này cũng tròn xoe mắt nhìn An Nhã bằng vẻ mặt không thể tin được.

Lúc này, không khí ở đây chia thành hai phe.

Một phe nghĩ: Đại ca xã hội đen sao lại thích người như thế được chứ?

Phe còn lại nghĩ: Cô gái như vậy sao lại yêu xã hội đen chứ?

Thế nhưng, vị đại ca nào đấy chẳng buồn bận tâm đến mấy vẻ mặt khác nhau trong tiệm cafe, cứ thế thản nhiên nắm tay An Nhã kéo đi.

Hai người một trước một sau rời khỏi quán cafe Gió Đông, đám đàn em lóc chóc theo sau, khi vừa ra tới cửa thì gặp Kiệt cùng Diệp Linh đứng ở đó.

Kiệt lúc này đang nhận tờ giấy nhớ màu vàng từ tay Diệp Linh, thấy hai người liề n vội vội vàng vàng rút tay lại, giấu mảnh giấy ra sau lưng: "anh Thành, chị dâu"

Diệp Linh cúi đầu lí nhí nói: "Anh Thành"

Kiến Thành nhìn hai người họ bằng ánh mắt ngập tràn hàm ý, sau đó khẽ gật đầu chào lại.

"Không cần phải đi theo anh, các chú cứ về trước đi"

"Vâng, đại ca"

An Nhã ngoái đầu lại nhìn Diệp Linh, rồi lại nhìn về mặt thường ngày vẫn cứng đờ của Kiệt bây giờ lại lộ rõ một chút lúng túng, giả vờ hắng giọng nói: "Linh, mình có việc đi trước nhé". Sau đó lại quay sang Kiệt: "Kiệt, giúp tôi đưa cô ấy về được không?"

"Vâng, tôi biết rồi, chị dâu"

***

Hôm nay thời tiết tốt nên vị đại ca sùng bái màu đen bỗng dưng nổi hứng đổi gu thẩm mỹ thì phải. Kiến Thành nhét An Nhã lên một chiếc Ferrari F60 mui trần màu đỏ, sau đó dẫm chân ga lái đi.

Gió thổi làm tung bay mái tóc dài của An Nhã, cô mỉm cười nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, vui vẻ nói: "Anh thấy hai người đó có thể thành đôi được không?"

"Hai người nào?"

"Kiệt với Linh ấy"

"Anh thấy chúng ta là một đôi"

Cô lập tức bấu môi: "Ai thèm làm một đôi với anh"

Kiến Thành hơi mỉm cười, nụ cười lấp lánh trong ánh nắng rực rỡ.

"Phải rồi, anh đưa em đi đâu vậy?"

"Ra ngoài ô. Sắp tới anh rất bận, muốn tranh thủ thời gian rảnh rỗi này đưa em đi một số nơi"

Thật ra, An Nhã đã không hề biết rằng, đây chính là quãng thời gian yên bình ngắn ngủi duy nhất mà hai người có được, sau này, dù là một phút, một giây, hay chỉ là một thoáng qua thôi ... cô cũng không còn được nhìn thấy anh nữa.

Hóa ra, mười lăm năm dù sao cũng là quãng thời gian hữu hạn, còn chờ đợi trong tuyệt vọng mới là cảm giác đáng sợ hơn tất cả mọi thứ trên đời, không có điểm dừng, cũng chẳng có ngày mai, đau thương là vô hạn!!!

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Anh Đang Bảo Vệ Em

Đoạn 42

Sau khi chiếc Ferrari F60 vừa đi khỏi, ở một góc khuất trong hẻm gần đó, một chiếc xe đen cũng từ từ kéo kính lên.

Người tài xế nhìn Tạ Vân qua gương chiếu hậu, ngáp ngừng mở miệng: "Chị Vân, chúng ta đi theo anh Thành chứ ạ?"

"Không cần. Quay về biệt khu đi"

"Vâng"

***

Kiến Thành lái xe đến một làng nhỏ ở ngoại ô cách thành phố hơn bốn mươi kilomet. Mùa này ở nông thôn đang vào vụ gặt, thóc lúa vàng óng phơi đầy đường, ngửi trên xe cũng ngửi thấy mùi rơm bay trong gió thơm thơm.

Anh dừng xe trước một dãy nhà trông như trường học nhưng lại không có biển tên gì, chỉ có bốn bể trên đây những khóm hoa cúc cánh mỗi màu tím biếc.

Kiến Thành với tay tắt máy, sau đó quay sang nhìn An Nhã, đôi mắt sáng ngời lấp lánh: "Đây là nơi ở của trẻ em khuyết tật. Bọn nhóc ngoan lắm, em đừng sợ"

Cô kinh ngạc gật đầu, sau đó không dám hỏi nhiều, mở cửa theo anh xuống xe.

Bọn trẻ thấy Kiến Thành, đưa thì cụt tay, đưa thì chống nạng, có đưa thì mặt mày ngây dại nhưng miệng vẫn cười ngu ngơ chạy về phía anh, gọi ầm lên:

"Anh Thành, anh Thành"

Ở vùng quê, cả một không gian vốn dĩ rất yên tĩnh đột nhiên vì sự xuất hiện của anh xôn xao hẳn lên, đám con nít vui vẻ quấn lấy Kiến Thành, rồi rít tranh nhau ôm lấy cánh tay anh.

"Mấy đứa có ngoan không? Làm được nhiều đồ chưa?"

"Dạ ngoan. Kỳ này anh Kiệt về, bảo đồ thủ công của bọn em bán được mười mấy triệu đấy. Anh Thành sao lâu nay không về thăm bọn em?"

...

An Nhã đứng lặng yên một góc mím cười nhìn Kiến Thành bị đám con nít vây quanh, sự oán hận trong lòng bỗng nhiên vơi đi hẳn một nửa. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy khao khát mãnh liệt một mái ấm bình yên cùng anh đến như vậy, thực sự muốn ngày ngày bên cạnh anh, ngày ngày làm những việc tốt, cùng anh sinh con...

Thế nhưng... tình cảm này nếu cứ thản nhiên như vậy mà lớn lên thì quả thực không thể. Bởi vì con người, ngoài tình yêu ra thì vẫn còn có đạo đức cơ mà.

Một đứa nhóc có vẻ lớn tuổi nhất trong đó ngẫ xe lăn tiến đến, ánh mắt chăm chú nhìn An Nhã từ đầu đến chân một lượt: "Chị là bạn gái của anh Thành sao? Đẹp quá"

Cô hơi đỏ mặt: "Chào em, chị là bạn anh Thành"

"Chị, hai người vào nhà đi"

Nhà của bọn họ là một ngôi nhà bốn gian lợp ngói rộng rãi, tường được sơn màu trắng, trong nhà còn một số em nhỏ khuyết tật tuy không thể đi lại

nhưng đôi mắt lại sáng ngời như sao. An Nhã nhìn sơ qua đồng hồ công mỹ nghệ đơn giản dưới sàn nhà, rồi lại nhìn đám con nít đủ các lứa tuổi, dù cơ thể khiếm khuyết nhưng khuôn mặt ai nấy đều ngập tràn vui vẻ, bất giác, đáy lòng lại xông lên một cảm giác day dứt khó nói thành lời.

Kiến Thành ghé tai cô nói nhỏ: "Đừng sợ"

"Em không sợ".

Cô ngồi xuống, ôm một đứa bé chừng ba bốn tuổi nhưng tay chân cụt hết vào lòng, lắng nghe mấy đứa trẻ hỏi han Kiến Thành đủ chuyện.

Đứa nhóc ngồi trên xe lăn ngồi cạnh cô, bỗng đứng lên tiếng:

"Đây là lần đầu tiên em thấy anh Thành dẫn theo người lạ đến đây. Chắc hẳn phải là người rất quan trọng với anh ấy"

An Nhã hơi mỉm cười gượng gạo, trong lòng vừa cảm thấy hạnh phúc, vừa cảm giác có chút bi thương: "Chị cũng mới quen anh Thành gần đây thôi. Biết trước ở đây vui vẻ thế này, chị đã sớm xin anh ấy cho đi cùng từ lâu rồi"

"Anh ấy trước nay mỗi khi có thời gian rảnh đều đến thăm bọn em. Ngôi nhà này cũng là do anh Thành bỏ tiền ra xây dựng"

An Nhã có chút ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn: "Thật à?"

"Vâng. Cách đây mấy năm, bọn em dắt díu nhau lên thành phố đi bán đồ đạc, sau đó gặp anh Thành. Anh ấy cho bọn em nhà ở, còn cho bọn em việc làm"

"Trước giờ chị vẫn tưởng anh ấy không thích trẻ con, không ngờ như vậy". Cô vừa nói vừa nhìn về phía người đàn ông đang vui vẻ trò chuyện với mấy đứa nhóc, khóe miệng bỗng nở ra một nụ cười cô đơn.

"Mọi người vẫn bảo xã hội đen không có tình người. Em thì thấy khác, đối với bọn em, anh Thành là người tốt nhất trên đời"

Tốt nhất trên đời? Vì anh là người tốt nên anh phải sống cuộc đời trong sạch, mười lăm năm em vẫn có thể đợi cơ mà!!

An Nhã bỗng nhiên cảm thấy tim mình trở nên đau nhói, cô thật sự rất muốn gần anh, rất muốn bỏ qua hết thấy mọi thứ để toàn tâm toàn ý yêu anh, thế nhưng... có những việc mà dù người ta hối hận đến bao nhiêu cũng không thể chữa lành, cũng như cái chết của anh trai cô, dẫu Kiến Thành có làm nhiều việc tốt đến đâu đi chăng nữa cũng không thể bù đắp được.

"Em bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười sáu ạ"

Cô mỉm cười gật đầu: "Lần sau chị đến, nhất định sẽ mang vài cuốn sách hay cho em"

***

Hai người bạn họ ở ngoại ô đến tận chiều tối mới trở về thành phố. An Nhã ngẩng bên anh lặng lẽ ngắm mây chiều đỏ rực cuối chân trời, lặng lẽ mở miệng:

"Đứa bé lớn tuổi nhất nói với em, anh là người tốt nhất trên đời"

"Em nghĩ sao?"

"Em cũng muốn anh là người như vậy"

Kiến Thành hơi nghiêng đầu nhìn cô, im lặng không nói, chỉ có ánh mắt dấy lên một vài tia phức tạp.

An Nhã hơi mỉm cười gượng gạo, nói tiếp: "Anh có nhớ, trước đây em đã từng hỏi anh một câu: "tranh đấu mãi không thấy mệt sao" không?"

"Ừ"

"Vậy anh có mệt không?"

Lần này anh im lặng rất lâu, phải gần năm phút sau đó mới chậm rãi trả lời: "Mệt"

"Nếu mệt như vậy, hay là chúng ta dừng lại đi. Đừng tranh đấu nữa, em chỉ muốn sống một cuộc đời yên bình"

"Hãy chờ anh thêm một thời gian nữa. Giải quyết xong mọi chuyện, chúng ta mới có thể sống yên bình"

"Bao lâu? Một năm, hai năm, năm năm, mười năm? Còn phải giết bao nhiêu người nữa mới có thể có cuộc sống như vậy?"

"Nhã, bây giờ chưa phải là lúc dừng lại"

"Tại sao?"

Khi đó thật sự cô chỉ nghĩ rằng anh nên quay đầu, nên dừng lại. Bàn tay anh đã nhuộm rất nhiều máu tanh và tội ác rồi, cô không muốn anh giết người thêm nữa. Không những thế, cô cũng không muốn quãng đời sau này của mình đầu sống trong nơm nớp lo sợ, sợ anh bị thương, sợ anh có bệnh gì, sợ mất đi anh...

Mười lăm năm dù gì cũng là hữu hạn, cô có thể đợi, cũng không cần phải lo sợ những điều như vậy, tại sao anh lại nhất định không chịu quay đầu.

Kiến Thành vẫn chuyên tâm lái xe, nửa khuôn mặt anh tuấn chìm vào trong bóng tối. Một lát sau, anh mới nhàn nhạt trả lời: "Sau này, anh sẽ cho em một cuộc đời yên bình"

"Vậy còn anh trai em? Anh có quay ngược thời gian được không? Có sửa lại được không? Thành, anh biết mà, chúng ta không thể"

An Nhã bỗng nhiên bật khóc nức nở, mấy giọt nước mắt chảy qua kẽ tay cô, trượt xuống làm ướt một mảng váy. Kiến Thành dừng xe lại trên đường lớn, vươn một tay đến, kéo An Nhã ôm vào lòng.

"Buông em ra"

"Đừng khóc nữa"

"Tại sao lại là anh? Sao chúng ta lại thế này"

Cô gục đầu vào ngực anh khóc nức nở: "Anh biết không, cứ mỗi khi cười em lại nhớ đến lúc anh trai em khấp người đầy máu, mỗi khi ở cùng anh em lại nhớ đến tấm ảnh chụp khi anh bắn anh ấy. Làm sao em quên được? Làm sao chúng ta có thể yêu nhau được?"

Kiến Thành thở dài một tiếng, trong lòng thực muốn nói nhưng cuối cùng thanh âm lại bị lý trí anh nuốt ngược vào trong cổ họng. Rút cục, anh chỉ có thể đưa tay lên vỗ vỗ lưng cô: "Đợi anh thêm một thời gian nữa"

"Thành, em có thể đợi sao? Rút cục phải đợi anh giết thêm bao nhiêu người nữa?"

"Sau này, có một ngày em sẽ hiểu"

"Cả đời này, em không thể tha thứ cho anh. Càng không thể tha thứ cho bản thân mình"

"Anh biết"

Anh siết chặt cô vào lòng, mùi hương thơm từ da thịt hòa quyện với cảm giác khở sở khiến cánh mũi cô đau nhói: "Chỉ cần em bình an, dù phải giết thêm bao nhiêu người, anh cũng bằng lòng"

Nghe mấy lời này, cô hốt hoảng đẩy anh ra, lắc đầu nguầy nguậy: "Không, tay anh đã đầy máu và tội ác rồi, dừng lại đi"

"Xã hội đen chính là như vậy, giết người, hoặc bị giết"

"Vậy anh giết em đi, nếu anh không giết em, một ngày nào đó em sẽ hại chết anh"

Kiến Thành nắm lấy hai vai An Nhã, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình: "Hiện tại tình hình có chút thay đổi, em hãy quay về công ty sớm một ngày. Sau khi mọi chuyện xong xuôi, em muốn biết đi đâu gì, anh sẽ nói cho em biết"

"Không, em không muốn trở về đó nữa, không muốn sống chung với anh nữa"

"Chuyện này không phải do em quyết định"

Nước mắt An Nhã rơi đầy mặt, trước sự bá đạo và cố chấp của anh, cô lại càng cảm thấy chán ghét: "Như thế gọi là yêu sao? Anh giết anh trai em, bắt em rời xa gia đình, bắt em làm những điều em không muốn, đây là tình yêu của anh sao?"

"Anh đang bảo vệ em"

"Không, anh chỉ đang cố giữ một món đồ của mình thôi"

Ánh mắt anh đột nhiên xuất hiện một vài tia cô đơn nhìn cô, đôi đồng tử sẫm màu ngập tràn bi ai như xuyên thẳng vào trái tim đớn đau cùng cực của An Nhã.

Khấp cơ thể anh phảng phất ra một nỗi cô liêu tịch mịch, qua một lúc lâu sau đó mới có thể trả lời:

"Hãy kiên nhẫn đợi tôi. Giải quyết xong rồi, em muốn làm gì cũng được, giết tôi cũng không vấn đề gì".

Dứt lời, anh lạnh lùng buông cô ra, tiếp tục lái xe quay trở lại thành phố.

An Nhã lặng lặng nhìn anh, trong lòng cảm thấy yêu bao nhiêu thì cũng hận bấy nhiêu. Anh cho cô niềm vui, rồi lại khiến cô đau khổ, anh giúp đỡ cô, rồi lại đẩy cô vào hoàn cảnh khó xử, anh làm cô yêu mình, rồi lại làm cô hận mình. Tình yêu của anh thực khiến người ta phải khắc cốt ghi tâm.

***

Lúc hai người về đến thành phố A, An Nhã đã ngủ thiếp đi trên xe lúc nào không rõ.

Kiến Thành bế cô vào công ty Minh Dĩ, khi vừa lên đến tầng 45 thì Dương vội vàng từ hành lang chạy đến, vẻ mặt vô cùng khó coi: "Đại ca, chú Nhân đến công ty chờ anh lâu rồi. Em gọi điện thoại cho anh không được"

Anh chợt nhớ ra chiếc điện thoại đã hết pin từ chiều của mình, đầu mày hơi nhíu lại: "Đại ca đang ở trong phòng à?"

"Vâng". Dương tiến lên phía trước vài bước, nói: "Anh vào đi, để em đưa chị dâu tránh mặt đi đâu đó"

"Không cần"

"Nhưng mà... đại ca, chị Vân cũng đến"

"Tôi biết rồi. Mở cửa đi"

Khi Kiến Thành bước vào trong phòng, Hồng Nhân cùng Tạ Vân nhìn thấy trên tay anh đang ôm một người phụ nữ, nét mặt liền trở nên xám xịt.

"Đại ca, sao chú đến không báo trước để cháu chuẩn bị"

"Tình cờ đến thăm đời sống của tổng giám đốc chút thôi"

Kiến Thành hơi mỉm cười: "Chú đợi cháu một chút"

Nói rồi, anh bế An Nhã vào trong phòng nghỉ, đặt cô lên giường rồi đắp chăn cẩn thận, sau đó mới quay ra tiếp chuyện cha con Hồng Nhân.

Anh chậm rãi châm mấy ly trà, bình thản nói: "Cháu vừa có chút chuyện phải ra ngoài một lát, chú và em chờ cháu lâu chưa?"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tìm Được Usb

Đoạn 43

Tạ Vân chăm chăm nhìn từng cử chỉ rót nước châm trà tao nhã của Kiến Thành, giận đến nổi gân xanh nổi đầy trên trán.

Tám năm anh đến ở biệt khu, cũng là tám năm cô ta yêu đơn phương Kiến Thành, thế nhưng anh chưa bao giờ thật sự nhìn cô ta lấy một lần, đến nửa câu tình cảm đáp lại cũng không hề có. Người phụ nữ kia dựa vào cái gì mà lại được anh đối xử cứng chũn như vậy?

"Cô gái vừa rồi là ai vậy anh?"

"À". Kiến Thành mỉm cười, nhấp một ngụm trà: "Phụ nữ của anh"

Hồng Nhân đặt tách trà lên bàn cách một tiếng, lạnh lẽo nói: "Cậu đừng nói với tôi, mấy lời của tôi cậu không để vào tai chũn nào"

"Đại ca, cháu tất nhiên là nghe chú. Chỉ có đi đâu, hôm nay chú đến đây cũng thấy rõ ràng rồi, cháu không phải kiểu đàn ông tốt đẹp gì, chỉ sợ làm em Vân thất vọng"

Tạ Vân cố nuốt cục tức trong lòng, lên tiếng: "Đàn ông, có phụ nữ là chuyện bình thường. Trước đây em còn tưởng anh không thích phụ nữ"

"Anh không tốt như em nghĩ đâu"

"Không sao. Chỉ cần anh là người em thích"

Hồng Nhân nhìn Kiến Thành, sắc mặt lạnh lẽo như băng: "Con gái tôi đã nói như vậy, nếu nó đã không để bụng rồi, cậu hãy mau dứt khoát với"

người phụ nữ kia đi. Đừng để tôi phải đích thân ra tay"

"Đại ca..."

"Từ ngày mai cậu giao lại kho vũ khí cho thằng Khải quản lý để tập trung thời gian cho lễ cưới. Kết hôn xong rồi tính"

Hồng Nhân đi nước cờ này, trước hết là muốn bẻ gãy đôi cánh quân sự của Kiến Thành, thứ hai là khẳng định rõ ràng một điều: anh nhất định phải lấy con gái ông ta.

Tạ Vân thấy cha mình dùng biện pháp cứng rắn như vậy, đành giả vờ lên tiếng: "Ba, anh Thành còn nhiều việc phải giải quyết cần vũ khí. Không có vũ khí thì làm sao được"

"Con lo lễ cưới trước đi"

Kiến Thành vẫn bình thản uống trà, vẻ mặt không biểu lộ ra bất kỳ cảm xúc gì: "Vâng, cháu biết rồi"

Mặc dù kho vũ khí này, có đến một nửa là do anh lẫn lộn khắp xã hội ngầm cướp về cho Hồng Dã, không những thế, những vũ khí quân sự tiên tiến cũng là do một mình Kiến Thành mạo hiểm đi đàm phán với các tổ chức sản xuất vũ khí phi chính phủ ở vùng chiến tranh đem về. Tuy nhiên, trước thái độ qua cầu rút ván của Hồng Nhân, anh vẫn mỉm cười đồng ý.

Hồng Nhân chậm rãi gật đầu: "Sớm giải quyết đi".

Nói rồi, ông ta đứng dậy, dẫn theo mấy tên đàn em rời đi.

Tạ Vân cũng đứng dậy, cô ta chờ ba mình ra khỏi cửa mới lên tiếng: "Anh đừng giận ba em, đợi mọi chuyện ổn thỏa, em sẽ khuyên ba"

"Không sao"

"Có phải anh thấy em rất ích kỷ không?"

Kiến Thành chỉ cười không đáp.

"Thật ra em cũng muốn tự mình giành lấy tình cảm của anh, nhưng đợi anh tám năm cũng không có ích gì. Chúng ta cứ kết hôn đi rồi từ từ yêu. Dù sao đi nữa, em với anh cũng vẫn là đi chung một con đường, cũng chỉ có em mới phù hợp với anh. Anh biết đấy, trong xã hội khốc liệt này, anh đâu thể vừa bế người phụ nữ của mình trên tay, vừa cầm súng giết người được, phải không?"

Tạ Vân sinh ra trong xã hội đen, cô ta không những có thể dùng dao, cũng có thể dùng súng, giết người cũng chẳng thua kém ai. Nếu xét theo đạo lý thông thường, Kiến Thành lấy cô ta là hợp lý nhất, vừa có thể leo lên thống trị Hồng Dã, lại vừa có một người phụ nữ đủ mạnh mẽ để hậu thuẫn cho mình, ít ra, anh không phải vừa lo giết người vừa lo bảo vệ cô ta.

Thế nhưng... Kiến Thành đâu phải hạng đàn ông tầm thường như vậy.

"Em cũng tin vào chuyện cưới rồi từ từ yêu sao?"

"Em tin vào bản thân mình"

Anh vẫn mỉm cười ôn hòa: "Được rồi, chuyện này anh sẽ suy nghĩ"

"Được, không làm phiền anh nữa, em về đây"

Cô ta gạt đầu một cái rồi mở cửa rời đi, có đi đâu, trước khi ra khỏi phòng còn buông lại cho anh một câu không đầu không cuối: "Phải rồi. Người phụ nữ vừa này... em không muốn phải làm tổn thương cô ấy"

Kiến Thành nhìn Tạ Vân bằng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, bình thản trả lời: "Còn phải xem anh có cho phép hay không"

Cô ta nghe thấy ngữ khí lãnh khốc của anh, chỉ có thể mỉm cười đáp lễ rồi vội bước đi thẳng.

Trong khi đó ở gian phòng bên kia, An Nhã này giờ đứng ở lặng yên sau cánh cửa đã nghe không sót một từ cuộc trò chuyện của mấy người bọn họ.

Nghe tiếng bước chân Kiến Thành chậm rãi bước về phía phòng nghỉ, cô mới giật mình phát hiện ra nước mắt mình đã rơi đầy mặt từ khi nào. Hóa ra, cảm giác khi hận anh cũng khiến cô đau, cảm giác sắp mất đi anh cũng làm cho cô cảm thấy không có cách nào chịu nổi.

Anh phải kết hôn với con gái của đại ca lớn Hồng Dã. Phải kết hôn...

Cô biết anh không còn lựa chọn nào khác, cũng không thể trì hoãn, bằng không, anh đã không nhún nhường hai cha con họ đến thế. Dương Kiến Thành mà cô biết, trước nay chưa từng cúi đầu trước ai.

An Nhã thở dài một tiếng rồi vội vàng lau sạch nước mắt trên mặt, nhanh chóng trèo lại lên giường, giả vờ như này giờ mình đang ngủ.

Chỉ vài giây sau đó, cánh cửa phòng nghỉ bị mở ra, mùi hương thơm quen thuộc của người đàn ông ấy xộc vào trong cánh mũi. Anh đi đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống rồi vươn tay vuốt mấy sợi tóc cô: "Có đói không?"

"Không"

"Em muốn nhịn đói đi ngủ hay là dậy nấu mì cho anh ăn?"

An Nhã ngoảnh đầu lại nhìn anh, trông thấy gương mặt anh tuần thường ngày nay lại ẩn hiện đôi ba nét mệt mỏi, quầng mắt có hơi trũng, ánh đèn trần màu trắng trong phòng lại càng khiến sắc mặt anh thêm nhợt nhạt, bất giác, đáy lòng ai kia không tìm được liềm xông lên một nỗi xót xa vô hạn.

Cô thở dài một hơi, dịu giọng trả lời: "Anh đói à?"

"Ừ"

"Đến em đi nấu mì"

An Nhã vừa chống tay ngồi dậy thì anh đột nhiên vươn tay đến siết cô vào trong lòng mình, lực ôm mạnh đến nỗi có thể cảm nhận được rõ ràng

từng nhịp đập trái tim anh sau lớp áo.

Cô biết, hiện tại anh đang phải một mình xoay sở với rất nhiều chuyện, cũng phải đối đầu với rất nhiều người. Và trên hết, cô hiểu một điều rằng: dẫu anh có lựa chọn đương đầu với tất cả thì người đàn ông cô yêu vẫn mãi mãi cố chấp che chở cho cô, bảo vệ cô. Tình yêu của anh bá đạo khiến cô muốn phát điên.

An Nhã giơ tay lên vỗ vỗ vai anh: "Anh sao vậy?"

"Hãy đợi anh thêm một thời gian nữa"

"Cả ngày hôm nay anh nói bốn lần câu này rồi đấy"

"Anh...". Thật lòng anh muốn nói hai chữ "Yêu em", thế nhưng thanh âm cứ mãi nghẹn ứ trong cổ họng, không thể nói ra được thành lời. Rút cục, chỉ có thể nói: "Sẽ không để em chịu tổn thương"

"Em biết". An Nhã mỉm cười cô đơn: "Để em đi nấu mì cho anh"

***

Sáng ngày hôm sau, điện thoại của Kiến Thành có người gọi đến từ rất sớm.

Anh một tay ôm cô trong lòng, tay còn lại nghe điện thoại. An Nhã đang gối đầu lên ngực anh có nghe loáng thoáng tiếng Kiệt nói từ đầu dây bên kia.

"Anh Thành, sắp đến giờ rồi"

"Cậu, Lôi, A Mạc, đợi tôi dưới đại sảnh"

"Vâng, đại ca"

Kiến Thành vừa cúp máy xong, khi quay lại, tầm mắt vô tình chạm phải đôi mắt đen láy của An Nhã.

"Anh đi đâu à?"

"Anh đi giải quyết chút chuyện, em cứ ngủ tiếp đi".

Anh vừa nói vừa nhẹ nhàng đặt đầu cô xuống gối rồi chống tay ng ồi dậy: "Em đừng ra ngoài, có Dương ở đây, có chuyện gì hãy gọi cậu ấy"

Nghe anh nói câu này, trong lòng An Nhã bỗng nhiên lại xuất hiện một dự cảm không lành. Tuy nhiên thấy thái độ của anh có vẻ khẩn trương như vậy nên cô không dám hỏi nhi ều, chỉ đành gật đầu: "Em biết r ồi".

Sau khi Kiến Thành vừa đi khỏi, điện thoại của An Nhã cũng lập tức có người gọi đến. Cô nhìn màn hình hiển thị số của Đăng, bất chợt lại nhíu mày.

"Tôi đây"

"Tình hình thế nào r ồi? Cô tìm được tài liệu đó chưa?"

"Tạm thời chưa thấy"

"Tôi nghe nói anh ta sắp phải kết hôn với con gái của H ồng Nhân"

An Nhã kinh ngạc kêu lên: "Sao anh biết đi ều này"

"Thông tin nghiệp vụ của chúng tôi, tạm thời không thể tiết lộ. Nhã, cô phải nhanh lên, chỉ có tìm được tài liệu ấy, xóa sạch bang phái H ồng Dã thì người đàn ông của cô mới thực sự an toàn"

"Ý của anh là gì?"

"Cô biết mà, anh ta yêu cô như vậy, nhất định sẽ không lấy con gái của H ồng Nhân"

Nói như vậy, công an gần như đã nắm được toàn bộ hoạt động của H ồng Dã, đến cả chuyện Kiến Thành sắp kết hôn họ cũng biết được, chắc chắn cũng đã cài người vào H ồng Dã r ồi, có lẽ bây giờ chỉ chờ có chứng cứ phạm tội của bọn họ là có lệnh bắt ngay thôi.

Đặng thấy cô không trả lời, bèn nói tiếp: "Bây giờ hôn lễ của anh ta và cô gái kia đang được lên kế hoạch tổ chức rồi, cả bang Hồng Dã đều biết chuyện này. Cô thử nghĩ xem, nếu anh ta nhất định phản đối chuyện hôn nhân này, Hồng Nhân liệu có tha cho anh ta không?"

"Tôi chưa nghĩ đến xa như vậy. Cũng chưa chắc anh ta sẽ vì tôi mà từ hôn"

"Nhiệm vụ cấp thiết của cô bây giờ là tìm được chứng cứ phạm tội của Hồng Dã, sau đó cùng Thành giao nộp cho chúng tôi. Nhã, vì anh trai cô, vì người đàn ông của cô, hãy tìm đi"

An Nhã suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Để tôi thử tìm lại lần nữa"

Sau khi cúp máy xong, An Nhã ngồi ngẩn ra trên giường một hồi, càng nghĩ càng cảm thấy hoàn cảnh bây giờ thực sự quá khó khăn với Kiến Thành. Đêm qua, lúc anh nói với Tạ Vân: "còn phải xem anh có cho phép hay không", rồi lại ôm cô nói: "Sẽ không để em chịu tổn thương", cô đã hiểu, anh nhất định sẽ vì cô mà không kết hôn với người khác.

Nhưng mà, thái độ của Hồng Nhân rõ ràng như vậy, còn thu lại quyền quản lý kho vũ khí của anh, nếu anh không kết hôn... e rằng sau này sẽ khó mà sống yên bình.

Nếu anh chịu đầu thú, nếu anh chịu giao nộp bằng chứng phạm tội của Hồng Nhân cho công an, anh đi tù mười lăm năm, trong thời gian ấy vừa trả được nợ giết anh trai cô, vừa có thể rửa tay gác kiếm, Hồng Nhân cũng không còn cơ hội ép anh phải lấy Tạ Vân nữa, không thể làm khó dễ anh nữa.

Cô tin bản thân mình có thể đợi anh, cũng không ngại đợi anh, sau này cô chỉ mong hai người có thể sống một cuộc đời êm ả.

Nghĩ đến đây, An Nhã quyết tâm đứng dậy đi đến vị trí để kết bảo hiểm của Kiến Thành được giấu sau bức tranh treo tường trong phòng nghỉ. Đã có một lần, cô thấy anh lấy giấy tờ gì ở trong đó, có lẽ mọi sổ sách về việc buôn ma túy và vũ khí của Hồng Dã đều nằm ở chiếc kết bảo hiểm này.

Cô chậm rãi đi đến bức tường được phủ sơn màu trắng, giơ tay tháo bức tranh xuống, đằng sau bức tranh liền hiện ra một chiếc két bảo hiểm cỡ nhỏ. An Nhã bấm thử một dãy số từ một đến tám, rồi lại thử ngày sinh của anh, ngày thành lập công ty Minh Dã cũng không được. Đến khi cô thử đến ngày sinh của mình, két bảo hiểm bỗng nhiên mở ra cách một tiếng.

Trong két có một ít tiền mặt và giấy tờ tùy thân, An Nhã không có thời gian để ý đến mấy thứ này cho nên chỉ chuyên tâm tìm kiếm tài liệu mà Đăng nói.

Cô tìm quanh quẩn một hồi mà không thấy có sổ sách gì liên quan đến việc buôn ma túy của Hồng Dã, đúng lúc định bỏ cuộc thì lại vô tình nhìn thấy một chiếc USB.

Chiếc USB này được cất ở rất sâu trong két, còn được giấu kỹ dưới một tấm vải nhung, nếu cô không mò mẫm kỹ góc két thì không thể nào phát hiện ra được.

An Nhã linh cảm thấy có lẽ mình đã tìm đúng rồi, cho nên vội vàng đặt mọi thứ lại như cũ rồi lao ra ngoài phòng làm việc của Kiến Thành, run rẩy cắm USB vào máy tính.

Lần này, máy tính yêu cầu quét virus. Cô toát mồ hôi hột.

An Nhã đắn đo một lúc rồi quyết định làm liều, cô đưa virus của mình vào camera quét, lòng thầm cầu trời khẩn phật cho hệ thống nhận dạng bị hỏng dù biết nó sẽ chẳng bao giờ hỏng. Thế nhưng, điều khiến cô bất ngờ hơn cả là virus của cô được máy tính chấp nhận, USB mở ra.

Thật ra lúc đó An Nhã đã quá lo lắng mà không hề phát hiện ra rằng, Kiến Thành đã nói sau này sẽ cho cô biết mọi chuyện, bởi vậy cho nên anh mới cài sẵn mật khẩu mở USB bằng virus của cô. Thật lòng, anh chỉ hy vọng một ngày cô sẽ hiểu, anh đối với cô một chút giả dối cũng không có, chỉ là anh tạm thời không thể nói cho nên chỉ có thể dùng đến cách này. Và điều quan trọng hơn cả chính là... hiện tại cả thế giới đều biết An Nhã là người phụ nữ của anh, nếu lỡ không may anh có chết đi, người ta vẫn có

thể tìm đến cô, sau đó mở được USB này bằng võng mạc của An Nhã, đem tất cả sự thật phơi bày ra ngoài ánh sáng.

USB khởi chạy xong, màn hình máy tính hiển thị mấy file tài liệu, An Nhã click chuột vào một file có tên là DBD1, từ đó lại hiện ra hàng trăm file word khác. Cô bấm vào file đầu tiên mang tên 23/02/20xx.

Đập vào mắt cô đầu tiên là mấy chữ rất rõ ràng: Ngày 23/02/20xx vận chuyển 150kg ma túy thô theo đường bộ qua Campuchia, phân phối cho công ty Lumic. Người chịu trách nhiệm vận chuyển: Dương Kiến Thành, giao dịch tại kho hàng ở Battambang. Mang theo 60 người, chết 8, bị thương 25.

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kỳ Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Anh Ấy Là Anh Ấy, Không Phải Của Ai

Đoạn 44

Đọc đến đây, An Nhã biết được rằng mình đã tìm đúng rồi. Đây chính là tài liệu về các lần giao dịch ma túy của Hồng Dã, trong này còn có cả các tổ chức buôn ma túy ở các nước trong khu vực. Có tài liệu này, công an Việt Nam vừa có thể triệt phá bang Hồng Dã, còn có thể liên kết với cảnh sát nước ngoài tiêu diệt toàn bộ những chân rết trong đường dây vận chuyển và phân phối ma túy của bang phái này.

Tuy nhiên, ngoài mấy tài liệu về ma túy ra thì cô lại không thể tìm thấy thông tin về việc mua bán và sử dụng vũ khí quân sự của Hồng Dã. Có thể chiếc USB đó Kiến Thành đã giấu ở nơi khác, hoặc là Hồng Nhân mới là người giữ sổ tài liệu này.

Thật ra, An Nhã đã không hề biết rằng, đó cũng chính là lý do Kiến Thành nói "bây giờ chưa phải lúc dừng lại", anh mặc dù đã ở Hồng Dã tám năm nhưng chỉ mới nắm được một nửa tài liệu về vũ khí của Hồng Nhân. Hơn nữa, Hồng Nhân là một con cáo già từng lăn lộn nhiều năm trong xã hội ngầm, ông ta trước hết chọn địa hình một thung lũng lòng chảo để làm nơi cất giấu vũ khí quân sự của mình, sau đó chôn thuốc nổ phi hạt nhân xung quanh thung lũng này. Ở đó được lắp tới hàng trăm chiếc camera hồng ngoại, chỉ cần phát hiện ra có địch xâm nhập vùng lãnh thổ này, tất cả các vũ khí quân sự tiên tiến sẽ được đẩy sâu vào trong lòng đất bằng một hệ thống đẩy phản lực, sau đó được bảo vệ bằng cách vách hầm dày chịu được bom đạn.

Đáng tiếc, tất cả hệ thống lẫn việc quản lý kho vũ khí này đều ở biệt khu, chỉ có Hồng Nhân mới biết công tắc điều khiển ở đâu, kích hoạt bom

thế nào. Kiến Thành đi theo ông ta nhiều năm như vậy cũng không thể tìm ra được. Bởi vậy cho nên anh mới phải nhẫn nại đợi chờ.

Khi Hồng Nhân nói thu hồi kho vũ khí, anh cũng không thể phản kháng gì. Đại ca thứ hai của Hồng Dã chỉ có đặc quyền sử dụng một vài máy bay quân sự và vũ khí hạng nặng phục vụ cho việc chinh chiến mà thôi, quyền quản lý toàn diện vẫn thuộc về Hồng Nhân.

An Nhã đang ngồi ngẩn ra trước màn hình máy tính thì đột nhiên nghe bên ngoài hành lang có tiếng bước chân người tiến đến. Cô vội vàng rút USB giấu vào túi áo, khi màn hình máy tính vừa tắt thì ngoài cửa lập tức có tiếng người nói chuyện.

"Chị Vân"

Vân? Là người hôm qua mới đến đây, con gái của Hồng Nhân sao? Cô ta đến đây làm gì?

"Đại ca của mấy người đâu?"

"Đại ca đã ra ngoài từ sáng sớm rồi ạ. Chắc chuẩn bị trở về rồi, chị đợi em báo cáo với anh Thành chút"

"Không cần, tôi vào phòng ngồi đợi"

Dương giờ một tay ra ngăn trước cửa phòng, trả lời: "Chị đợi một chút, phòng này anh Thành trước khi ra ngoài đã khóa cửa rồi"

Tạ Vân cười nhạt: "Vậy sao?"

Nói rồi, cô ta gạt tay Dương ra, sau đó tiến sát đến cửa, tốc độ nhanh đến mức anh ta chưa kịp ngăn cản gì đã thấy tay Tạ Vân đặt ở tay nắm cửa.

Tạ Vân không ngờ cửa đã bị khóa thật, cô ta quắc mắt nhìn Dương, quát lên: "Mau mở cửa ra"

"Xin lỗi chị Vân, em không có chìa khóa"

"Con bà nó"

"Bọn mày còn làm cái gì?". Tạ Vân nhìn mấy tên đàn em đi theo mình, gằn lên: "Phá cửa cho tao"

"Dạ"

Dương cùng đám đàn em đứng ở đó cũng vội vàng đứng giàn một hàng ngang chắn cánh cửa phòng của Kiến Thành, nói: "Chị Vân, đây là nơi ở của anh Thành, bọn em có trách nhiệm bảo vệ nơi này, chị đừng làm khó bọn em"

"Chúng mày đừng nói không biết tao là ai?"

"Bọn em làm sao có thể không biết. Chị Vân, đừng làm khó bọn em"

"Tránh ra"

Về mặt Dương vẫn lặng ngắt như cũ, anh ta cùng đám đàn em đứng yên không nhúc nhích. Thái độ biểu hiện rõ ràng: nhất định không tránh.

Tạ Vân cau mày: "Vậy đừng trách tao". Sau đó quay về phía đàn em của mình, nói: "Lên đi"

Đây không phải lần đầu tiên nội bộ Hồng Dã đánh nhau, nhưng đây chính là lần đầu tiên người của Tạ Vân dám đánh người của Kiến Thành.

Cô ta có lẽ đã sớm dự liệu từ trước cho nên đã mang theo gần ba mươi đàn em, trong khi đó ở đây chỉ có Dương cùng bốn, năm người nữa, hai bên lao vào nhau, không dùng súng, chỉ dùng tay chân đánh nhau túi bụi.

Nhân lúc tình hình hỗn loạn, Tạ Vân lấy một chiếc kẹp tăm trên trong túi xách, tra vào ổ khóa mở cửa.

Cô ta sinh trưởng trong xã hội đen, cũng không lạ gì những trò mở khóa vật vãnh này, chẳng mấy chốc đã dễ dàng mở được cánh cửa phòng làm việc của Kiến Thành.

An Nhã lúc này đã giấu xong xuôi USB, cô đứng trước bàn làm việc của Kiến Thành, nghe thấy tiếng mở cửa liền chăm chăm nhìn về phía Tạ Vân đang đi tới.

Tạ Vân có ngoại hình vô cùng mạnh mẽ, cách ăn mặc cũng sắc mùi xã hội đen chính hiệu. Cô ta mặc một chiếc áo hở ngực màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo da ngắn cũng màu đen, quần bò rách, chân đi boots cao gót khỏe khoắn, tóc buộc cao.

Không thể phủ nhận, Tạ Vân rất xinh đẹp, đẹp theo kiểu cá tính cuốn hút, sự tự tin và kiêu ngạo toát ra từ cô ta khiến An Nhã bỗng đứng lại cảm thấy có chút hồi hộp, lòng bàn tay đổ ra rất nhiều mồ hôi.

"Cô là phụ nữ của anh Thành?"

"Cô là ai?"

Tạ Vân chậm rãi đi đến trước mặt An Nhã, ghé sát vào mặt cô, lạnh lẽo nhấn mạnh từng chữ: "Vợ anh ấy"

Nghe ba từ này, máu trong người An Nhã đột nhiên sôi sùng sục. Cái gì mà vợ của anh ấy? Cô ta kiêu ngạo gì chứ, là con gái của đại ca thì có quyền bắt người khác phải kết hôn sao? Nực cười.

Kiến Thành là người đàn ông cô yêu, là kiểu người đầu đội trời chân đạp đất, vĩnh viễn anh sẽ không vì ai mà cúi đầu.

"Hai người rõ ràng chưa kết hôn"

Tạ Vân nhếch mép cười nhạt, sau đó đột nhiên thẳng thừng giơ tay tát một phát rất mạnh vào mặt An Nhã, khóe miệng cô lập tức bật máu.

"Chưa từng có người nào đứng trước mặt tao mà dám ăn nói như vậy. Mà đừng tưởng được anh Thành bảo vệ là có thể đứng đây giễu võ dương oai. Mà dù gì cũng chỉ là con điếm cho anh ấy phát tiết. Tao mới là người anh ấy phải kết hôn"

An Nhã bị đánh đến xây xẩm mặt mày, cô l ồm c ồm bò dậy, đứng thẳng lưng nhìn Tạ Vân: "Nếu cô tự tin như vậy, còn đến đây tranh cãi làm gì?"

Tạ Vân lảng lạng c ần chiếc gạt tàn trên bàn, mỉm cười lạnh lẽo: "Mày đụng vào người đàn ông của tao, đủ lý do chưa?"

Lời vừa nói xong, chiếc gạt tàn bằng pha lê cũng đập vào gò má trắng như tuyết của An Nhã, một bên má cô lập tức tụ máu thành một mảng xanh đỏ, đau đến mức xương cốt g ần như vỡ vụn.

Một lần nữa bị đánh đến ngã xuống n ền nhà nhưng An Nhã vẫn kiên cường không chịu cúi đầu, cô tiếp tục l ồm c ồm bò dậy, tay lau đi vết máu trên khóe miệng: "Mẹ kiếp, anh ấy là anh ấy, không phải của ai"

Thêm một lần nữa, chiếc gạt tàn kia tàn nhẫn đập vào đầu An Nhã, máu từ trên trán cô chảy xuống ròng ròng. Tạ Vân dùng gót đôi boots của mình hung bạo dẫm lên tay cô, sảng khoái cười lớn: "Cứng miệng gớm nhỉ? Nói, anh ấy ngủ với mày chưa? Đã làm tình với mày chưa?"

Cứ mỗi lần cô ta hỏi một câu, gạt tàn lại đập vào người cô không thương tiếc, chỗ nào trên cơ thể cũng thấy đau nhức đến độ không còn cảm giác gì nữa, khắp thân g ần như tê dại.

An Nhã bị đánh đến mức hai mắt bắt đầu hoa đi, thế nhưng chỉ c ần nghĩ đến người đàn bà tàn độc này sau này sẽ là vợ của Kiến Thành, cô lại cảm thấy không sao chịu được.

Người đàn ông của cô, sao anh có thể kết hôn với kiểu phụ nữ thế này.

Cô nghiêng r ầu dùng hết sức kéo gót giày chân còn lại của Tạ Vân. Cô ta đột nhiên bị mất trụ, cả người li ền đổ v ềphía sau, An Nhã nhân cơ hội này giơ chân đập vào người của Tạ Vân khiến cô ta ngã dúm dụi xuống n ền nhà.

An Nhã mặt mày đ ầy máu, lão đảo chống tay đứng dậy lao v ềphía Tạ Vân, nắm tóc cô ta giật ngược lên: "Mẹ kiếp, con gái của đại ca thì oai lắm

sao. Xã hội đen thì ngầu lắm sao? Cũng cùng là đàn bà thôi, sao cô lại độc ác như vậy, hả?"

Tạ Vân không thể ngờ An Nhã vẫn còn sức lực để đánh trả cô ta như vậy, nhất thời không thể chống cự gì, chỉ đau đớn hét lên: "Buông ra"

"Cô mà xứng đáng với anh Thành sao? Anh ấy tốt như vậy, sao có thể kết hôn với thứ phụ nữ ác độc như cô. Anh ấy mà kết hôn với cô, cả đời này tôi coi thường Dương Kiến Thành"

Tạ Vân lúc này mới định thần lại được, cô ta giật tay An Nhã đang nắm tóc mình ra, sau đó giơ chân đạp vào ngực cô: "Con chó này, dám đánh bà mày"

An Nhã đang hăng máu bị đạp bật ra lại tiếp tục lao đến, gào lên: "Tôi đánh cô đấy"

Hai người vật lộn trên sàn, máu từ người An Nhã chảy ra dính cả vào tóc tai của Tạ Vân, cô dù đã mất máu đuối sức lắm rồi nhưng cả đời này, An Nhã chưa bao giờ thấy tức giận đến mức muốn giết người như vậy.

Tạ Vân tất nhiên thể lực tốt hơn cho nên chẳng mấy chốc đã thắng thế chồm người lên, ghì chặt An Nhã xuống đất. An Nhã vừa mất máu, vừa bị đè không thở được, đúng lúc cô sắp đến giới hạn chịu đựng cuối cùng thì cửa phòng bỗng nhiên bật mở.

"Dừng lại"

Nghe thấy giọng nói này, Tạ Vân lập tức khựng lại, ngoảnh đầu nhìn Kiến Thành.

Hai mắt anh vẫn lên những tia máu đỏ, khắp người tỏa ra một luồng hàn khí đầy kinh sợ khiến cho cô ta bất giác lạnh buốt sống lưng, sau đó vội vàng trượt xuống khỏi người An Nhã.

Kiến Thành mang vẻ mặt lạnh lẽo như vừa tắm máu mười tám tầng địa ngục xong, từng bước tiến lại chỗ Tạ Vân. Cô ta lần đầu tiên thấy anh đáng

sợ như vậy, vô thức lắp bắp nói:

"Thành, anh... anh định làm gì?"

Kiến Thành không thèm nhìn cô ta lấy một lần, càng không buồn trả lời, cứ thế bước đến bên cạnh An Nhã, cúi xuống bế cô lên.

An Nhã lúc này đã sắp chìm vào hôn mê, khuôn mặt cô đầy mảng xanh đỏ, khắp người nhầy nhụa máu. Nhìn người con gái trong lòng bị thương đến mức như vậy, bàn tay anh nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi đầy trên trán, dường như đang phải nhẫn nhịn đến mức cực hạn. Nhẫn nhịn vì việc lớn, nếu không, anh đã sớm bóp chết Tạ Vân.

Tạ Vân nhìn thấy cảnh này, dù trong lòng vẫn còn sợ hãi nhưng lại không nén nổi tức giận: "Dương Kiến Thành, tôi mới là vợ anh, anh dám ôm người phụ nữ khác trước mặt tôi?"

Kiến Thành nhìn chằm chằm An Nhã trên tay, yết hầu lên xuống mấy lần nuốt cơn giận vào trong lòng. Một lát sau, anh mới nói đúng một chữ: "Cút"

"Anh dám..."

"Cút ngay trước khi tôi giết cô"

Trước thái độ như muốn giết người của anh như vậy, Tạ Vân chỉ có thể nhếch miệng cười cay đắng: "Được, anh nhớ ngày hôm nay cho tôi". Sau đó tức giận giậm gót giày bình bịch bỏ đi.

Cô ta cùng đám đàn em vừa đi khỏi, Kiến Thành quay sang gằn lên, hai mắt đỏ ngầu: "Gọi bác sĩ đến đây"

Lôi, Kiệt, A Mạc mặt mày xanh lét: "Vâng, đại ca"

***

Lời tác giả: Ngày mai thứ 7, theo lịch bạn Hồ sẽ nghỉ một ngày. Hẹn gặp lại mọi người nhé.

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Đoạn 45

Hôm đó, vừa hết giờ làm việc buổi trưa thì Diệp Linh nhận được một cuộc điện thoại.

Nhìn qua tên người gọi đến, khóe môi cô vô thức nở ra một nụ cười tươi rói, sau đó cứ chần chừ để người kia đợi hồi lâu mới bấm nút kết nối:

"Alo"

"Em đang làm gì vậy?"

"Em mới tan làm buổi trưa, sao vậy anh?"

Kiệt hơi liếc thời gian trên đồng hồ đeo tay của mình, trả lời: "Anh đợi em dưới cổng công ty, đi cùng anh một lát"

Mấy ngày gần đây, hai người đầu tiên chỉ nhắn tin với nhau vì chuyện chiếc điện thoại bị hỏng, sau đó dần dần phát triển thành những câu chuyện trên trời dưới biển, cứ thế nhắn tin cả ngày không dứt.

Diệp Linh cúp điện thoại xong, trong lòng vốn nghĩ Kiệt hẹn mình ra ngoài đi ăn trưa cho nên còn tranh thủ soi gương kỹ lưỡng mấy lần rồi mới chạy xuống dưới. Không ngờ, lần hẹn hò đầu tiên của hai người lại không phải là đi ăn ở một nhà hàng lãng mạn mà là đến thăm một người.

Kiệt đứng tựa người vào thân xe, thấy Diệp Linh bước tới liền lịch sự mở cửa ghế phụ: "Chào em"

Nhìn khuôn mặt bình thường vẫn lạnh băng, bây giờ lại thấp thoáng đôi ba nét bối rối, cô bỗng bật cười: "Chào anh"

Ngồi trên xe, nhìn từng tấm biển hiệu đầy màu sắc sặc sỡ lướt qua ngoài cửa kính, Diệp Linh ôn nhu lên tiếng: "Chúng ta đi đâu vậy anh?"

"Đến công ty Minh Dĩ". Kiệt nghiêng đầu nhìn cô: "Nhã bị thương, anh Thành bảo anh đến đón em"

Tâm trạng đang vui vẻ của Diệp Linh lập tức bị dội một gáo nước lạnh tắt ngấm, cô kinh ngạc kêu lên: "Nhã bị thương? Bị thương thế nào? Có nặng lắm không anh?"

"Bác sĩ đã sơ cứu rồi, không nặng lắm, khâu mười mấy mũi"

Khâu mười mấy mũi mà nói không nặng lắm? Chẳng lẽ chết người mới được bọn họ coi là nặng sao? Xã hội đen các người mình đừng da sắt thật đấy.

Diệp Linh vừa định nói như vậy thì tâm mắt chợt dừng lại trên khuôn ngực thấp thoáng mấy vết sẹo dài của Kiệt. Hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, cổ áo mở hai cúc, ngồi ở vị trí của cô có thể nhìn thấy được rõ ràng những vết thương dữ tợn nổi trên bề mặt da thịt anh, bất giác Diệp Linh lại đành phải nuốt ngược lại những lời chưa nói vào trong họng, miễn cưỡng trả lời: "Vâng, em biết rồi"

Khi Diệp Linh đến nơi, cả hành lang dài trước cửa phòng Kiến Thành đều chật kín đàn em mặc đồ đen, tuy nhiên đi đầu làm cô chú ý nhất là một người đàn ông khắp người vương vãi vết máu đang quỳ trước cánh cửa, mặt mày anh ta thâm tím, hai mắt bị đấm sưng húp.

Kiệt đi lại gần, nói: "Đứng lên đi, chú quỳ ba tiếng rồi"

Dương cúi gầm mặt, bàn tay nắm chặt xuôi theo bên hông: "Em không bảo vệ được chị dâu, em phải chịu phạt"

"Đại ca đâu bắt chú phải quỳ"

"Đây là bang quy"

"Chị dâu không sao rồi, đứng dậy đi"

Dương mím chặt đôi môi đã bị rách da chảy máu, nhất định không đứng dậy: "Anh cứ mặc kệ em"

Kiệt lắc đầu thở dài, sau đó giơ tay lên gõ cửa. Vài giây sau bên trong liền truyền ra một giọng nói: "Vào đi"

Anh ta dặt tay Diệp Linh bước vào, lúc này, Kiến Thành đang ngẩn ngơ lặng lẽ ở bàn làm việc, lưng xoay về phía cửa chính, ánh nắng hiu hắt từ bên ngoài chiếu đầy lên mái tóc anh, bỗng nhiên lại khiến cho người đối diện có cảm giác như bóng lưng thẳng tắp ấy tội cùng cô đơn.

"Đại ca, cô ấy đến rồi"

Diệp Linh cúi đầu, nói: "Chào anh Thành"

Kiến Thành chậm rãi xoay người lại, ánh mắt anh chăm chú nhìn Diệp Linh một lượt, sau đó mới đi đến gần lên tiếng:

"Cô ấy ở đây rất buồn, bây giờ lại bị thương thế này. Tôi hy vọng cô ngày ngày có thể đến đây trò chuyện với cô ấy"

Diệp Linh vẫn nhớ rất rõ, trước đây tất cả mọi người đều nói Kiến Thành là người không thể đụng đến được, chẳng nói đâu xa, ngay cả đến tận bây giờ, dù đã hơi quen quen nhau rồi, cô vẫn bị khí chất bức người của anh làm cho sợ hãi đến nỗi tim đập chân run đấy thôi.

Thế nhưng, cô không ngờ vị đại ca mà cả thành phố A này đều khiếp sợ lại có thể lịch sự nói chuyện với mình như vậy. Theo lẽ thường thì anh chỉ cần sai đàn em bắt cô đến đây là được, cần gì phải hạ giọng thương lượng như vậy?

Diệp Linh hít sâu một hơi, trả lời: "Nhã hiện tại đang ở đâu ạ?"

Kiệt đứng bên cạnh lên tiếng: "Phòng nghỉ phía trong kia"

Diệp Linh nhìn theo ánh mắt của Kiệt, phát hiện ra bên trái căn phòng này còn có một cánh cửa. Cô gật đầu: "Tôi biết rồi. Tôi có thể vào thăm cô ấy được không?"

Kiến Thành tựa lưng vào ghế, mệt mỏi trả lời: "Được"

Diệp Linh đi đến phía cánh cửa, vừa đẩy cửa ra thì đột nhiên cô nhớ ra một chuyện, cho nên ngoái đầu lại hỏi Kiến Thành: "Rõ ràng anh biết Nhã không muốn ở đây, tại sao còn ép cô ấy?"

Lần này, anh không trả lời, chỉ có ánh mắt bỗng nhiên tối lại. Diệp Linh không có gan hỏi thêm, đành mở cửa bước vào.

Trong căn phòng, An Nhã sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, tóc bị cạo mất một mảng, gò má tím bầm.

Diệp Linh nhìn cô như vậy, trong lòng liền trào lên một nỗi xót xa vô hạn, vội vội vàng vàng chạy đến nắm tay An Nhã. An Nhã vì bị chạm vào nên khẽ nhúm mày, yếu ớt rên rỉ thành tiếng, những vết thương khâu ngoằn ngoèo trên mảng tóc bị cạo của cô khiến sống mũi Diệp Linh cay cay.

Trong khi đó ở bên ngoài kia, Kiệt nhìn chằm chằm theo bóng dáng Diệp Linh một lúc lâu, sau đó một lát anh ta mới đi đến bên tường, bấm nút đóng cửa cách âm rồi mới lên tiếng:

"Đại ca, chuyện chị Vân... nên xử lý thế nào?"

Kiến Thành mệt mỏi bóp trán, im lặng rất lâu sau mới trả lời: "Nếu bây giờ tôi nói muốn lật đổ đại ca, chú nghĩ sao?"

"Mạng của em là do anh cứu". Ánh mắt Kiệt kiên định nhìn anh, khẳng khái trả lời: "Anh đi đâu, em theo đó".

"..."

"Nhưng mà... đại ca, có nhất thiết phải như vậy không?"

"Chú không cảm thấy ông ta đã gây quá nhiều tội ác à?"

Kiệt cau mày suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Đại ca, em theo anh"

"Chúng ta có khoảng bao nhiêu người?"

"Ngoài Lôi, A Mạc và cái thằng đang quỳ ngoài kia, chúng ta có khoảng tám mươi anh em trung thành".

"Gọi Lôi vào đây"

"Vâng"

Nửa phút sau đó, Lôi hùng hùng hổ hổ bước vào, nói: "Đại ca, anh gọi em ạ?"

Trước đây, Lôi chỉ là một võ sĩ quyên anh chuyên đi đâm bốc thuê, anh ta kiếm tiền bằng việc dùng thân xác mình cho người ta đánh, sau đó hưởng % hoa hồng từ việc bán độ giữa các nhà cái với người chơi. Mặc dù cơ thể anh ta chưa có lúc nào lành lặn, nhưng tiền kiếm được cũng không quá nhiều, tạm thời chỉ đủ nuôi cha già mẹ yếu ở quê.

Năm đó, Kiến Thành theo Hồng Nhân đi xem một giải đấu quyên anh, Hồng Nhân vừa nhìn thấy Lôi đã cảm thấy vừa mắt, thế nên đã bỏ ra một số tiền không nhỏ để mua anh ta về Hồng Dã. Sau khi Lôi dọn đến ở biệt khu, Kiến Thành chính là người đã đích thân dạy anh ta chinh chiến.

"Bây giờ chú theo tôi hay theo đại ca?"

Lôi là kiểu người chỉ quen dùng nắm đấm để nói chuyện, lòng dạ lại vô cùng thẳng thắn, thế nên Kiến Thành không cần vòng vo nhiều với anh ta, lập tức đi thẳng vào vấn đề chính.

"Đại ca, anh nói gì khó hiểu như vậy? Em chỉ có một đại ca"

"Nếu tôi lật đổ Hồng Nhân thất bại, chú không sợ sao?"

Lôi gãi gãi đầu, nét mặt có phần lúng túng: "Cha mẹ già ở quê cùng thằng em của em là do một tay anh bỏ tiền ra chu cấp. Có lấy mạng của em ra để trả nợ cho anh cũng không hết được. Chết sợ quái gì chứ"

"Được". Kiến Thành đặt cây bút xuống bàn, nói: "Nhiệm vụ cướp kho vũ khí ở thung lũng giao cho chú"

"Rõ, đại ca"

"Dương, vào đây"

Nghe thấy tiếng Kiến Thành, Dương mới chậm rãi nhúc nhích đôi chân đã tê cứng đứng dậy, hai đầu gối anh ta đã sớm không còn cảm giác, lão đảo mắt mới có thể đi đến trước mặt đại ca mình.

Anh ta không chờ Kiến Thành nói, đã lên tiếng trước: "Đại ca, anh không cần hỏi em, em đi theo anh. Thằng Mạc anh cũng không cần hỏi, nó có biết chú Nhân là ai quái đâu"

A Mạc từ bên ngoài chạy vào, ngọng nghịu nói: "Đại ca... anh muốn... giết ai... em giết... người đó... cho anh"

Kiến Thành gật đầu: "Được. Tạm thời tìm cách trì hoãn một thời gian để chuẩn bị lực lượng và vũ khí. Kiệt, cậu tìm cách đến biệt khu dò la tin tức hệ thống đi đầu khiển và quản lý kho vũ khí"

"Rõ"

"Dương, sau khi tìm được hệ thống đó, cậu phụ trách làm nhiễu sóng và ngăn bom nổ từ xa"

"Vâng, đại ca"

"Lôi sàng lọc các anh em trung thành, chuẩn bị lực lượng"

"Rõ"

A Mạc đợi mãi không thấy Kiến Thành phân công việc cho mình, gãi gãi tai nói: "Đại ca... còn... thiếu ... em"

Kiến Thành với tay lấy một chiếc bản đồ trên bàn, cầm bút vẽ một đường trên đó:

"Cậu bí mật dẫn theo một số anh em đến Myanmar cướp vũ khí của bọn Wareru, mới có thông tin bọn chúng mua được một lô vũ khí từ Nga, hiện tại đang chuẩn bị vận chuyển theo đường bộ. Cậu là người H ồng Nhân ít biết đến nhất, chuyển đi này giao cho cậu"

Lần đầu tiên A Mạc nói lưu loát được mấy từ: "Em biết r ồi, đại ca"

"Được r ồi, tất cả chuẩn bị đi, chúng ta c ần lên kế hoạch kỹ lưỡng việc này. Trận đấu này, chỉ được thắng, nhất định không được thua".

***

Đến gần chiều tối ngày hôm đó, An Nhã mới tỉnh dậy.

Cảm giác đầu tiên truyền đến đại não cô chính là cả người đau nhức dữ dội, xương cốt rệu rã như muốn vỡ vụn thành từng mảnh. An Nhã khê thử cựa quậy, vừa ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thì tầm mắt bỗng dừng ở trên người của một người.

Anh đứng đút hai tay vào túi quần, tr ần ngâm nhìn ánh hoàng hôn của chiều tà từ từ khuất sau mấy tòa nhà cao t ăng trong thành phố. Dưới bệ cửa sổ, chiếc gạt tàn không một mẫu đầu lọc nằm yên lặng bên một bao thuốc hút dở, bóng lưng anh trải dài dưới n ền nhà sao cứ vẫn mãi cô đơn.

An Nhã lặng yên nhìn anh rất lâu, cảm giác như anh ở g ần thật g ần nhưng cô lại không thể nào chạm được vào anh, không hiểu anh c ần gì, muốn gì, đến thân phận anh ra sao cô cũng không h ề biết.

Nghĩ đến đây, cô bất chợt giật mình. Hóa ra quen nhau lâu như vậy, cái gì c ần phát sinh cũng đã phát sinh r ồi, vậy mà ngoài cái tên Dương Kiến Thành ra thì cô chẳng biết thêm gì v ề anh nữa.

An Nhã thở dài một hơi, khê cất tiếng gọi: "Anh"

Kiến Thành ngoái đầu lại, thấy cô đã tỉnh li ền nhanh chóng đi đến bên giường ng ồi xuống: "Em tỉnh r ồi à? Còn đau lắm không?"

"Cô ta có làm khó anh không?"

Anh giờ tay chạm vào vết bầm trên gò má cô, trong đáy mắt hiện rõ sự đau thương khó nói thành lời: "Anh xin lỗi"

"Xin lỗi gì chứ. Em hối hận rồi". An Nhã mỉm cười nhìn anh: "Hối hận vì lúc trước lẽ ra nên bảo anh dạy em đánh nhau trước, dùng súng sau. Em học hành chẳng theo quy tắc nào cả"

Kiến Thành im lặng rất lâu, một lát sau mới chầm chậm lên tiếng: "Anh cứ nghĩ em ở đây sẽ an toàn. Anh xin lỗi"

Cô giờ tay chạm vào khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh, cảm nhận được trái tim anh còn đau đớn hơn cả nỗi đau thể xác mình đang chịu đựng, bỗng dưng sống mũi lại trở nên cay cay: "Thành, chúng ta hãy dừng lại đi được không? Em không muốn anh phải tranh đấu nữa, em rất sợ"

"Sắp đến lúc đó rồi. Hãy kiên nhẫn đợi anh"

"Anh có từng nghĩ chúng ta sẽ phải trả giá không? Chúng ta làm nhiều việc xấu như vậy...". Bỗng nhiên mấy giọt nước mắt không kìm được, lặng lẽ trượt xuống từ khóe mi An Nhã: "Nhất định sẽ bị trời phạt"

"Phạt một mình anh đủ rồi".

"Anh hãy đầu thú đi"

Nghe xong câu này, cô cảm nhận được cơ thể anh đột nhiên cứng lại. Kiến Thành nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, thấp thoáng trong đó còn có vài tia bi thương: "Em vẫn muốn anh đi tù?"

"Em không muốn anh đâm đâm chém chém nữa. Cũng không muốn anh kết hôn với người phụ nữ khác. Anh hãy đầu thú đi, dù anh đi tù bao nhiêu năm, em vẫn sẽ đợi anh, em hứa"

"Em có biết anh từng giết bao nhiêu người không?"

Cô lắc đầu.

"Vậy nếu bị tử hình, em định chờ anh đến kiếp sau sao?"

"Anh sẽ không bị tử hình"

"Tại sao em chắc chắn như vậy?"

An Nhã bỗng nhiên chột dạ: "Em... nghĩ như vậy"

Anh rõ ràng biết cô đang nói dối nhưng lại không muốn vạch trần, rút cục chỉ có thể thở dài: "Em đang bệnh, đừng suy nghĩ nhiều nữa"

***

Ngày hôm sau, Diệp Linh lại đến.

Lần này, An Nhã thấy cô đến, vẻ mặt xanh xao lập tức tươi tỉnh hẳn lên: "Linh, sao cậu lại đến đây?"

"Hôm qua mình tới rồi, khi về cậu vẫn còn hôn mê"

"Hôm qua? Anh Thành bảo cậu đến sao?"

"Ừ". Diệp Linh nắm bàn tay vẫn đang còn tím đen của cô, ánh mắt hiện rõ sự chua xót: "Sao lại thành ra thế này?"

"Còn hỏi nữa. Mình đánh nhau với người ta"

"Đánh nhau? Không phải chứ?"

"Mình đánh nhau với vợ chưa cưới của anh Thành"

Diệp Linh kinh ngạc đến mức miệng há to không khép lại được, dường như không thể tưởng tượng nổi một Kiều An Nhã xưa nay nổi tiếng hiền lành lại có thể đánh nhau tới mức này, hơn nữa còn là đánh nhau vì một người đàn ông.

"Anh ta... anh ta... cậu... cậu... thật hả?"

"Thật. Bà đó khỏe hơn nên đập mình tôi tả"

"Anh Thành không nói gì sao?"

"Có, trước lúc mình ngất có nghe anh ấy nói đúng một từ"

"Từ gì?"

"Cút"

"Nói ai cơ?"

"Vợ chưa cưới của anh ấy"

Diệp Linh đột nhiên bật cười, sau đó giơ một ngón tay lên, nói: "Nhã, ngầu lắm"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Anh Là Người Đàn Ông Tuyệt Vời Nhất Trên Đời Này

Đoạn 46

Một tuần sau đó, Kiến Thành nhận được một cuộc điện thoại từ Hồng Nhân.

Kể từ sau khi Tạ Vân đến công ty anh làm loạn cho đến nay, hiện tại cha con ông ta tạm thời vẫn chưa có động tĩnh gì. Kiến Thành hiểu rất rõ, với tính cách cứng chèo con gái hơn báu vật của Hồng Nhân, lẽ ra ông ta sẽ không dễ yên như vậy mới đúng. Nói cách khác, có thể cho đến tận bây giờ, Tạ Vân vẫn vì bảo vệ cho anh mà giấu giếm chuyện này.

Kiến Thành cau mày đắn đo hồi lâu rồi mới bấm nút kết nối:

"Đại ca"

"Tôi đã xem được ngày tốt, hai mươi sáu tháng này có thể tổ chức lễ thành hôn, cậu có ý kiến gì không?"

Hồng Nhân xưa nay đã quen với việc mình đứng trên vạn người, Kiến Thành lại do một tay ông ta đào tạo mới có ngày hôm nay, thế nên Hồng Nhân không cần quan tâm đến việc anh có đồng ý hay không, tự đứng ra làm chủ tất cả.

Kiến Thành chỉ mỉm cười trả lời: "Cháu không có cha mẹ quyết định, chú là đại ca, cũng như cha cháu, tất cả nghe theo chú"

"Ừ". Hồng Nhân ở đầu dây bên kia lộ rõ vẻ hài lòng: "Cậu chuẩn bị dầm mọi thứ đi."

"Vâng"

"Còn cô gái kia thì sao?"

"Cháu tự có cách giải quyết, đại ca đừng lo"

"Tôi biết, đàn ông chúng ta chơi bời với phụ nữ cũng không phải là chuyện to tát gì. Nhưng sau khi kết hôn rồi, nên hạn chế đi"

"Vâng, cháu biết rồi"

"Được rồi, quyết định vậy đi"

Sau khi ngắt máy xong, Kiến Thành mệt mỏi vứt điện thoại xuống bàn, giờ tay bóp trán.

Một tuần này dốc toàn lực chuẩn bị cho việc lật đổ Hồng Nhân nên hầu như không đêm nào anh được ngủ quá hai tiếng, cả đầu óc lẫn tinh thần đều rệu rã đến mức sắp kiệt quệ. Kiến Thành hiểu rất rõ rằng: trận đánh này chỉ được thắng, nhất định không được thua... bởi vì nếu thua sẽ làm đứt dây động rừng, các chân rết lẫn một số bang phái lớn ở Châu Á sẽ tìm cách tiêu hủy chứng cứ và bảo vệ lẫn nhau, sau này sẽ không còn cơ hội quét sạch tội phạm ma túy nữa.

Ở thế giới đen ăn đen này, đã xác định tiêu diệt thì bắt buộc phải làm triệt để, nếu không, ngay khi xóa sổ xong bang Hồng Dã, sẽ lại có thêm một Hồng Dã mới mọc lên. Kiến Thành nhấn nhai tám năm trong thế giới ngầm này cũng chính vì như vậy.

Một ly cafe nóng nhẹ nhàng đặt lên bàn, hương thơm của cafe hòa cùng mùi hương quen thuộc của An Nhã khiến những muộn phiền trong anh bỗng dừng lại dịu đi rất nhiều. Cô mặc một chiếc váy ngủ đứng trước bàn anh, nhẹ nhàng lên tiếng:

"Anh làm sao vậy?"

Kiến Thành ngẩng đầu lên nhìn, đầu mày giãn ra vài phần: "Không có gì. Sao em lại ra đây?"

"Em khỏe rồi. Ở trong phòng chán chết"

"Linh hôm nay không đến thăm em à?"

"Cô ấy đi hẹn hò rồi. Còn bảo em đã có anh chăm sóc, từ giờ không cần phải đến thăm nữa"

Anh mỉm cười, kéo cô lại ngồi trên đùi mình: "Thật ra cô ấy cũng không hẹn hò ở đâu xa, Linh làm việc ngay dưới tầng 20, em xuống đó chơi cũng được. Anh sẽ bảo Lôi đi cùng em"

"Anh làm cách nào mà mua chuộc được cô ấy đến đây làm việc vậy?"

"Thật ra đó không phải ý kiến của anh"

An Nhã có vẻ hiểu ra vấn đề, khoe miệng cong lên để lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý: "Là Kiệt à?"

"Ngoài thời gian phải làm việc ra, bất cứ lúc nào rảnh rỗi cũng thấy cậu ta xuất hiện ở tầng 20. Đến cơm trưa cũng không buồn ăn cùng bọn Lôi và A Mạc nữa"

"Em đã nói bọn họ là một đôi mà"

"Chúng ta là một đôi"

Nhìn thấy nụ cười dịu dàng nhưng lại có lực sát thương lại vô cùng lớn của anh, trái tim cô đột nhiên chấn động dữ dội. An Nhã giơ một tay lên che mắt Kiệt Thành, ngượng ngập nói: "Anh đừng cười nữa. Cười đẹp trai như vậy, hại chết em rồi"

Anh siết chặt tay, ôm cô vào trong lòng mình: "Nếu sau này anh không ở bên em nữa, em sẽ thế nào?"

Nụ cười trên môi cô lập tức tắt ngấm. Cô biết, người đàn ông của cô sẽ không tự dưng nói những lời như thế, chắc chắn những chuyện sắp tới anh làm vô cùng nguy hiểm, bằng không, anh nhất định sẽ không cam tâm như vậy mà rời xa cô. Chẳng phải anh từng nói: dù phải giết thêm bao nhiêu

người, chỉ cần cô an toàn thì anh cũng bằng lòng sao? Sao lại không ở bên cô nữa...

Cảm giác sợ mất đi một người khiến đáy lòng cô đột nhiên lại xông lên một cảm giác bị thương khó nói thành lời. An Nhã vô thức vòng tay ôm lấy cổ anh, run run nói: "Em rất hận anh, hận anh đã cướp mất anh trai duy nhất của em. Nếu như đến cả Dương Kiến Thành của em anh cũng cướp mất nữa, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Không bao giờ!! "

"Chẳng phải em luôn muốn anh phải trả giá sao?"

"Đúng. Em muốn anh phải trả giá, muốn anh bị pháp luật trừng trị". Cô hít sâu một hơi, cố ngăn cho nước mắt của mình không chảy ra: "Nhưng em chưa từng muốn anh chết đi"

"Có khác nhau không?"

"Khác. Em không có cam đảm giết anh, cũng không thể giết anh. Thành à, hãy đầu thú đi. Sau này chúng ta bắt đầu lại, được không?"

Kiến Thành vỗ vỗ bờ vai gầy đang run rẩy của An Nhã, cảm nhận được sự giằng xé mãnh liệt của nội tâm trong cô. Rõ ràng cô có yêu anh, tuy nhiên cô cũng hận anh, cô còn hận chính cả bản thân mình. Người con gái này, sao lại có thể ngược ngặc như vậy...

"Em có thể đợi anh không?"

An Nhã gật đầu lia lịa: "Đợi, bao nhiêu cũng đợi"

Anh đột nhiên im lặng rất lâu, mãi vài phút sau đó mới khẽ thở dài một tiếng:

"Anh không giết anh trai em".

Đầu An Nhã nấp một tiếng, cô hốt hoảng buông anh ra, ánh mắt lộ rõ sự kinh ngạc tột độ: "Thành... anh... anh nói cái gì?"

"Em có tin không?"

Trước đây Kiến Thành chưa từng phủ nhận, cũng như từng khẳng định chuyện anh giết Huy. Dương Kiến Thành mà cô biết xưa nay cũng chưa từng nói dối bất kỳ chuyện gì, vậy lời nói này... liệu có tin được hay không?

"Em... em không biết"

"Bây giờ chưa phải là lúc anh nói cho em biết rõ mọi chuyện. Nhưng anh có thể lấy tư cách của bản thân ra để đảm bảo rằng: cuộc đời anh chưa từng giết bất cứ người cảnh sát nào"

"Như vậy... như vậy". An Nhã vì bị hốt hoảng cho nên cứ vô thức nói lắp, phải cố gắng lắm mới có thể nói ra được một câu hoàn chỉnh: "Bức ảnh kia là như thế nào? Không phải anh bắn sao?"

"Người ta nói với em, anh trai em bị bắn bằng bao nhiêu phát đạn?"

"Mười hai"

"Anh cần bắn đến mười hai lần sao?"

An Nhã nghĩ cũng không cần nghĩ đã lắc đầu nguây nguậy: "Không cần".

Anh là người có thể đi đầu khiển tàu chiến bắn hỏa tiễn lọt vào nòng tháp pháo của T14-Amatar ở khoảng cách 100 mét mà không cần nhắm bắn, để giết một người cần tới bắn mười hai phát đạn sao? Khẳng định rằng không cần.

Tại sao bây giờ cô mới nghĩ ra đi đầu này nhỉ?

An Nhã bỗng nhiên chợt dạ: "Tại sao... anh biết... có người nói với em?"

"Nhã, dù anh có làm bao nhiêu chuyện xấu, giết bao nhiêu người... anh cũng không lừa dối em"

Nước mắt cô đột nhiên rơi đầy mặt, rõ ràng là anh biết cô đã lừa dối anh trong suốt thời gian qua nhưng anh lại không hề vạch trần. Kiến Thành không những luôn vị tha và bao dung cô, mà còn luôn bảo vệ cô... Vậy mà cô cứ mặc nhiên hưởng thụ sự che chở của anh, phản bội anh!!!

"Em... xin lỗi"

"Em không có lỗi". Kiến Thành giờ tay chạm vào mấy vết khâu trên đầu cô, khẽ vuốt ve: "Anh chỉ sợ sau này không thể bảo vệ được em nữa"

"Anh định làm gì? Anh định đối đầu với Hồng Nhân sao?"

"Ừ"

"Không". Cô vừa khóc vừa lắc đầu: "Ông ta thế lực lớn như vậy, anh làm sao đấu lại được chứ"

"Ông ta đã sống đủ lâu, gây ra đủ tội ác rồi. Hơn nữa...". Anh hơi ngừng lại, đáy mắt chứa một vài tia chua xót: "Đời này, anh chỉ có mình em".

Nửa câu còn lại anh giữ trong lòng mà không nói ra, chính là: "Anh cam đoan sẽ không kết hôn với người phụ nữ khác"

"Không".

Cô cúi xuống hôn lên môi anh, nước mắt chảy xuôi xuống gò má, chảy vào khoe miệng Kiến Thành: "Không còn cách nào sao anh? Đối đầu trực diện có bao giờ dễ dàng đâu. Em rất sợ"

Anh không trả lời, chỉ giờ tay giữ chặt lấy gáy cô, đầu lưỡi mặc sức làm càn trong khoang miệng. Lần đầu tiên An Nhã cảm thấy anh hôn cô mạnh mẽ như vậy, hôn đến mức cô còn cảm thấy cả mùi máu tanh xông đầy trong miệng, máu hòa lẫn nước mắt, vừa cay vừa mặn, tựa như trái tim cô, luôn vì yêu anh mà bị thương đến chằng chịt sẹo, dẫu biết sẽ đau nhưng lại không có cách nào ngừng được, vẫn cứ muốn đau.

Kiến Thành hôn cô bằng một nụ hôn chất chứa bao nhiêu phức tạp, vừa điên cuồng, vừa mãnh liệt, lại vừa thâm tình như biển, vừa khắc cốt ghi tâm. Bàn tay anh vuốt ve dọc eo cô rồi luồn vào trong vạt áo, nhiệt tình nhào nặn trong khuôn ngực đầy đặn những hình thù gì không rõ.

An Nhã không biết vì bị đau hay vì cái gì mà đột nhiên bản thân liền trở nên mềm nhũn vô lực, đầu óc bồng bênh, yếu ớt gọi tên anh: "Thành..."

Kể từ sau khi từ hòn đảo xinh đẹp kia trở về, hai người cũng có thêm vài lần phát sinh quan hệ, nhưng đến khi cô bị thương thì chuyện ấy ngừng hẳn. Cô biết, vì anh thương xót cô đang bị thương nên mới phải cố nhẫn nhịn như vậy, đàn ông, có mấy ai nằm cạnh người đàn bà của mình mà muốn kiêu chề đâu!!!

Kiến Thành ôm cô đứng dậy bước về phía phòng nghỉ, sau đó nhẹ nhàng đặt lên giường. Anh hít sâu một hơi, yết hầu lên xuống mấy lần, giọng nói trở nên khàn khàn:

"Em đang bị thương, ngoan đi"

An Nhã nhìn trán anh lấm tẩm mồ hôi, gân xanh trên thái dương nổi rõ mồn một, dường như đang phải cố kiềm chế đến mức cực hạn, bất giác trong lòng lại cảm thấy người đàn ông này đáng yêu vô cùng.

Cô kéo tay anh áp lên gò má của mình, nói: "Em khỏe rồi"

Đáy mắt anh tối lại, An Nhã có thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ một giây thôi, lửa tình bùng cháy cuộn trào trong đôi mắt anh. Tình yêu chính là như thế, yêu và dục quyền hòa mới có thể cho con người ta cảm giác chân thật nhất, anh đâu cần phải nhẫn nhịn làm gì.

"Anh đang còn có việc một chút"

Nói rồi, Kiến Thành vừa định đứng dậy rời đi thì An Nhã đã nhanh chóng vòng tay ôm lấy cổ anh, ép anh phải cúi xuống hôn lên môi mình. Kiến Thành lúc đầu có hơi sững lại, sau đó trước sự nhiệt tình lấn lướt vẻ mềm mại như nước của cô, anh chỉ có thể bó tay đầu hàng.

Đời này Dương Kiến Thành chưa từng thất bại trước ai, chỉ thua duy nhất một Kiều An Nhã.

Chiếc váy ngủ của cô bị cởi ra, rồi đến sờ mi của anh, thắt lưng của anh... từng thứ, từng thứ một rơi xuống nền nhà. Từng tắc da thịt mát lạnh hiện ra, đèn trần trong phòng soi sáng lên hai hình bóng quấn quít trần trụi.

Lúc anh đi vào, đột nhiên cô lại nhớ đến câu hỏi của Tạ Vân lúc trước: Anh ấy đã ngủ với mày chưa? Đã làm tình với mày chưa?

Thật sự cô rất muốn trả lời: "Anh ấy là người đàn ông tuyệt nhất trên đời, cái gì cũng giỏi". Xem cô ta có tức chết hay không?

Thế nhưng, nghĩ đến đây cô cũng chợt nhận ra một điều rằng: nếu như anh không lấy Tạ Vân thì mọi chuyện sẽ như thế nào? Biết đâu, đây cũng là lần cuối cô có thể cùng anh... Cô rất sợ anh sẽ chết đi, cũng rất sợ anh kết hôn với người phụ nữ khác. Ai nói cho cô biết, cô phải làm sao bây giờ???

Kiến Thành cúi xuống hôn lên từng tắc da thịt cô, để lại trên đó đầy những vết hôn xanh đỏ. An Nhã nhắm mắt cong chân nghênh đón anh, thật sự muốn cùng anh trầm luân quên hết thấy mọi chuyện trên đời. Cảm giác sợ mất đi, sợ chia ly, đột nhiên lại khiến cho người ta muốn cháy hết mình một lần như vậy đấy.

An Nhã mở mắt nhìn cơ bụng anh lên xuống, cảm nhận được tình yêu của anh chân thật ở trong cô, bấy giờ cô mới thật sự nghiệm ra rằng: hóa ra tình yêu của hai người họ không phải là một thứ vô tình mãi mãi không thể chạm đến, mà nó có thể nhìn thấy, còn có thể sờ thấy được. Tình yêu này trở nên khắc cốt ghi tâm.

Cả người cô có cảm giác như đang bồng bênh trên biển khơi, từng sợi dây thần kinh mẫn cảm trên cơ thể căng cứng lại, khoe miệng khẽ bật ra những tiếng rên rỉ say lòng người: "Thành..."

Anh khẽ mỉm cười, cúi xuống hôn lên môi cô, tấn công như vũ bão:
"Ừ"

An Nhã say đắm nhìn anh, càng nhìn càng cảm thấy đời này được yêu anh là đi ầu hạnh phúc nhất... và sau này, cũng là sự bi thương nhất của cô. Dương Kiến Thành, ba chữ này đã khắc lên da thịt cô không cách nào xóa nhòa, dù anh có ở đâu, bất cứ phương trời nào, dù anh còn sống hay anh chết đi, cô cũng vĩnh viễn yêu anh... không oán không hối.

Dương Kiến Thành, anh là người tốt, nhất định là người tốt. Anh không giết anh trai em... không giết cảnh sát... Anh làm nhà cho trẻ em khuyết tật, anh là ân nhân của bộ tộc Koro, và anh cũng là người đàn ông tuyệt vời nhất trên đời này. Người tốt như anh, nhất định sẽ không chết!!

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thử Váy Cưới

Tên truyện: Bảy Năm Không Oán Không Hối

Thể loại: Ngôn tình, xã hội đen, phiêu lưu, mạo hiểm, kịch tính và có tình tiết hư cấu.

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Đoạn 47

Một buổi sáng của vài ngày sau đó, khi hai người vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ thì điện thoại của Kiến Thành đột nhiên có người gọi đến.

Nhìn màn hình hiển thị tên người gọi, anh hơi nhú mày, sau đó tắt chuông như không có chuyện gì xảy ra rồi tiếp tục quay sang ôm An Nhã ngủ.

Người ở đầu dây bên kia dường như rất có lòng nhẫn nại, cho nên dù Kiến Thành không nghe máy nhưng cô ta vẫn kiên trì gọi lại. Tạ Vân gọi đến cuộc thứ ba thì An Nhã không thể tiếp tục vờ như không biết được nữa, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, nhẹ giọng hỏi:

"Sao vậy anh? Sao anh không nghe máy?"

"Mặc kệ cô ta"

Mới sáng sớm Tạ Vân gọi điện thoại đến chắc chắn là có chuyện, mà hiện tại An Nhã cũng không muốn Kiến Thành vì mình mà lại xảy ra xích mích với cha con Hồng Nhân. Bọn họ trì hoãn được ngày nào đương nhiên sẽ tốt ngày ấy, huống hồ Tạ Vân yêu Kiến Thành như vậy, không nên gây sự với cô ta vẫn tốt hơn.

An Nhã chống tay ng ồi dậy r ồi vơ tạm một chiếc chăn quăn quanh người, miễn cưỡng mỉm cười nói: "Anh cứ nghe đi, em dậy chuẩn bị đ ồ ăn sáng cho anh"

Kiến Thành nhìn theo bóng dáng cô cho đến khi khuất hẳn mới lười biếng c ần điện thoại lên, bấm nút kết nối. Anh còn chưa kịp nói gì, Tạ Vân đã lên tiếng trước:

"Thành, anh không biết hôm nay là ngày gì sao?"

"Ngày gì?"

"Bốn ngày nữa chúng ta kết hôn r ồi, anh không định đưa em đi thử váy cưới à?"

"Xin lỗi, tôi bận r ồi"

"Em không c ần biết anh bận gì, tóm lại hôm nay anh phải đưa em đi thử váy cưới"

"Cô tự đi đi"

Thái độ của Kiến Thành hờ hững như đây chẳng phải chuyện kết hôn của mình khiến Tạ Vân giận đến nổi khóe miệng giật giật. Cô ta gào ầm lên: "Này Dương Kiến Thành"

"Gì?"

"Nếu anh nhất định chống đối em đến cùng, đừng trách em nói với ba chuyện cô ta vẫn đang sống cùng anh"

"Cô đã biết như vậy, còn muốn kết hôn làm gì?"

"Anh có thể bảo vệ cô ta cả đời không?". Tạ Vân cười nhạt: "Có chắc là không bao giờ rời cô ta nửa bước không?"

Ở đ ầu dây bên này, Kiến Thành im lặng một lát, sau đó mới lạnh lùng trả lời: "Cô muốn gì?"

"Đơn giản thôi. Kết hôn với em. Kết hôn đàng hoàng"

"Vân, trước đây tôi chưa từng ghét cô"

Tạ Vân dư sức hiểu hàm ý trong lời nói của anh. Trước đây anh chưa từng ghét cô ta, nghĩa là bây giờ anh ghét cô ta rất nhiều. Thế nhưng mặc kệ anh có ghét bao nhiêu đi chăng nữa, Tạ Vân vẫn nhất định yêu Kiến Thành, nhất định muốn có được anh. Sự ngạo mạn và tính cách muốn gì được nấy của cô ta xuất phát từ việc từ nhỏ đến lớn được cha mình nuông chiều như báu vật, Hồng Nhân là đại ca của một bang phái lớn, con gái của đại ca muốn một Dương Kiến Thành thôi, có gì không được chứ!!!

"Anh biết gì không?". Cô ta ngừng lại một lát, giọng điệu đầy kiêu căng và ngạo mạn: "Dù anh có ghét em, anh vẫn phải lấy em"

Kiến Thành ngao ngán bất lực, anh nghiêng đầu chăm chú nhìn bóng lưng An Nhã đang bận rộn chỉnh nhiệt độ lò vi sóng, một lát sau mới miễn cưỡng trả lời: "Tám giờ tôi đến biệt khu". Sau đó lạnh nhạt cúp máy.

Sau khi cùng An Nhã dùng bữa sáng xong, Kiến Thành dặn dò mấy trợ thủ của mình ở lại công ty bảo vệ An Nhã rồi một mình lái xe đến biệt khu đón Tạ Vân.

Hồng Nhân thấy anh chủ động đến đón con gái mình đi thử váy cưới như vậy thì vẻ mặt lộ rõ sự hài lòng, sau đó còn cẩn thận dặn dò hai người buổi trưa sớm trở về biệt khu để dùng bữa và bàn bạc chuyện tổ chức đám cưới.

Kiến Thành tất nhiên không thể từ chối cho nên đành phải gật đầu đồng ý, sau đó miễn cưỡng lái xe đưa Tạ Vân đến một Studio lớn trong thành phố.

Cô ta thử đi thử lại cả chục chiếc váy cũng không thấy chiếc nào hài lòng, cuối cùng đành kéo tay Kiến Thành, nói:

"Anh chọn cho em đi, em không thấy bộ nào vừa mắt"

Vẻ mặt Kiến Thành từ đầu đến cuối vẫn không hề biểu lộ ra cảm xúc gì, anh chỉ bừa vào một chiếc treo trên móc, trả lời: "Cái đó đi"

Tạ Vân gật đầu, sau đó ngoắc tay vẫy nhân viên lấy chiếc váy Kiến Thành vừa chỉ. Chọn lựa trang phục xong xuôi, anh lại tiếp tục bị cô ta kéo vào phòng chụp ảnh cưới.

Kiến Thành mang vẻ mặt vừa nhàm chán vừa lạnh lẽo như băng khiến đám nhân viên của Studio sợ đến nỗi toát hết mồ hôi hột, đến cầm máy ảnh cũng run cầm cập. Bọn họ tất nhiên không có gan lên tiếng chỉnh biểu cảm trên của nam chính như những cặp đôi khác gì cả, mà chỉ vội vàng bấm nút chụp lia lịa cho xong. Tuy nhiên, dù có chỉnh hay không chỉnh thì gương mặt anh vẫn hoàn mỹ đến mức xuất thần rồi, cười hay không cười thì cũng đều đẹp như nhau cả thôi.

Sau khi chụp ảnh xong xuôi, Kiến Thành ra ngoài nhận một cuộc điện thoại. Tạ Vân nhân cơ hội này liền gửi mấy bức hình cưới mới chụp vào số di động của An Nhã.

Khỏi phải nói, khi nhìn thấy hình cưới của người đàn ông mình yêu và một người phụ nữ khác, trái tim của An Nhã đã cảm thấy đau đớn đến thế nào, đau đến mức không thở được, đau đến mức chỉ muốn chết đi.

Một là nhẫn nhịn, hai là nháo một trận ồn ỹ.

An Nhã lựa chọn nhẫn nhịn, bởi vì hơn ai hết, cô hiểu rất rõ một điều rằng: thà Kiến Thành kết hôn với một người phụ nữ khác còn tốt hơn gấp cả trăm lần việc anh chết đi. Hồng Nhân và Hồng Dã thế lực lớn như thế nào, không cần phải bàn đến nữa, bởi vậy dù Kiến Thành có giỏi giang đến bao nhiêu thì đối đầu trực diện với bọn họ cũng không phải là cách hay.

Cô hít sâu một hơi, lau sạch nước mắt trên mặt rồi dứt khoát bấm nút xóa bức ảnh mà Tạ Vân vừa gửi, vờ như không biết gì, không nhìn thấy gì. Bây giờ không phải là lúc để ghen, cũng không thể ghen, sự bình an của người đàn ông cô yêu mới là quan trọng nhất.

An Nhã vừa nghĩ đến đó thì Đăng gọi điện thoại đến. Ngón tay cô chần chừ một lúc rồi bấm nút kết nối:

"Tôi đây"

"Tìm được tài liệu chưa?"

Cô hơi liếc nhìn chiếc bình hoa có giấu USB trên tab đầu giường, kiên định trả lời: "Không tìm thấy"

"Nhã, đừng nói với tôi, cô đang bảo vệ người đã giết anh trai cô"

"Tôi chỉ nói sự thật. Thêm nữa, mấy ngày này tôi chợt nhớ ra một điều: hình như trong hồ sơ anh đưa cho tôi, ngoài bức hình chụp ở cảng Dốc Đá ra thì không có bất cứ thứ gì chứng minh hay kết luận Thành giết anh trai tôi"

"Tôi đã nói rồi, vụ án này tạm thời đang đi đầu tra nên mới chưa đưa ra kết luận cụ thể. Không phải cô đã hỏi anh ta rồi sao?"

"Anh ấy không phủ nhận"

Đăng ngừng lại một lát, nửa phút sau mới nói tiếp: "Cô đang nghi ngờ tôi?"

"Không. Anh là công an, làm sao tôi có thể nghi ngờ anh. Tôi chỉ không muốn kết luận sai thôi"

"Cô ở bên anh ta lâu như vậy, chẳng lẽ không nhìn thấy những tội ác anh ta gây ra sao? Anh ta giết bao nhiêu người, đến cả bản thân còn không đếm được"

"Tôi biết"

"Cô cứ suy nghĩ kỹ đi. Hãy khuyên người đàn ông của cô quay đầu. Tôi mới có được thông tin, anh ta đang chuẩn bị đối đầu với Hồng Nhân. Cuộc chiến này vốn chênh lệch lực lượng quá lớn, dù anh ta có giỏi giang đến mấy thì cũng khó tránh khỏi tổn thất, nói không chừng còn mất mạng"

Đặng rất biết cách đánh vào điểm yếu trong lòng An Nhã, đúng là bây giờ cô rất sợ anh đối đầu với H ồng Nhân, sợ mất đi Kiến Thành. Nếu cô giao chiếc USB đó cho công an thì có lẽ cục diện sẽ hoàn toàn đổi khác, lúc ấy bang H ồng Dã sẽ sớm bị cảnh sát truy quét, cuộc đối đầu giữa H ồng Nhân và Kiến Thành tất nhiên cũng sẽ không diễn ra nữa, cô cũng không cần ngày đêm nơm nớp lo sợ anh bị thương, sợ mất đi anh...

Thế nhưng cái giá phải trả là mười lăm năm... Đừng nói đến mười lăm năm, đến mười lăm ngày cô còn không nổi, huống hồ thời gian dài như vậy!!

Đặng thấy An Nhã không trả lời, lại tiếp tục kiên nhẫn nói: "H ồng Dã có cả một kho vũ khí lớn, đàn em có hơn một nghìn người, anh ta dù sao cũng chỉ là đại ca thứ hai, không đủ sức đối đầu đâu. Cô hãy khuyên anh ta đầu thú đi"

"Tại sao anh biết nhiều như vậy?"

"Hồ sơ của H ồng Dã chúng tôi nắm trong lòng bàn tay, chỉ chờ đợt truy quét mới này có thể diệt tận gốc, tránh để tình trạng chưa chuẩn bị kỹ lưỡng đã vội vàng hành động rồi để xảy ra hậu quả đáng tiếc như anh trai cô năm đó. Cô yên tâm, tôi đã nói rồi, muốn anh ta chỉ phải ngồi tù mười lăm năm cũng không thành vấn đề. Chỉ cần cô giao nộp tài liệu đó cho chúng tôi. Việc ở trong trại giam cũng không cần lo, tôi có quen giám thị"

"Tôi biết rồi"

Trong khi đó, Kiến Thành ở đầu bên kia thành phố cũng nhận được một cuộc điện thoại mà anh đã mong chờ suốt mấy ngày này.

A Mạc đi Myanmar cướp lô vũ khí của Wareru, khi vừa xong xuôi liền ngay lập tức gọi điện thoại về Việt Nam báo cáo: "Đại ca, nhiệm vụ... cướp vũ khí... em đã hoàn thành"

"Chết bao nhiêu người? Anh em bị thương nhiều không?"

"Chết bốn... người, khoảng... hơn hai mươi người bị ... thương ạ"

"Chú không sao chứ?"

"Em không sao"

"Hàng thế nào?"

"Hai trăm khẩu M134, 70 hỏa tiễn, thu... hoạch tốt nhất là... 20 khẩu T-5000 Tochnost"

Nghe đến đây, đầu mày Kiến Thành giãn ra vài phần, anh ngoảnh đầu nhìn về phía Studio ảnh cưới, trả lời: "Ngay lập tức trở về, tôi đợi chú"

"Rõ, đại ca"

Sau khi nói chuyện với A Mạc xong xuôi, anh lại bấm điện thoại gọi cho một người.

Kiệt lúc này đang ở trong phòng làm việc nghiên cứu sơ đồ biệt khu của Hồng Nhân, thấy điện thoại của Kiến Thành gọi đến liền lập tức bấm nút nghe máy:

"Đại ca, em đây"

"Thế nào rồi?"

"Tạm thời em vẫn không tìm ra được hệ thống điều khiển ở đâu, nhưng sau khi nghiên cứu sơ đồ biệt khu, em có phát hiện mới"

"Chú nói đi"

"Đại ca, anh ở biệt khu tám năm, tất cả các phòng ở đó anh đã tìm hết rồi chứ"

Kiến Thành hơi nhíu mày suy nghĩ, một lát sau mới trả lời: "Ý của chú là phòng của Vân?"

"Vâng. Em xem sơ đồ, thấy phòng cô ta ở ngay sau phòng của chú Nhân, bức tường tiếp giáp hai phòng hình như có dày hơn bình thường thì

phải. Xem nào...". Kiệt kẹp điện thoại trên vai, một tay gõ gõ zoom màn hình máy tính ra 250%, tay còn lại cấn chuột đo kích thước bức tường trên sơ đồ "Bức tường đó dày 3,5 mét. Nếu có thể lọt vào phòng của chị Vân kiểm tra tận tay thì mới khẳng định được đó có phải là một gian phòng ngầm hay không"

Đúng là trong tám năm kia Kiến Thành đã tìm khắp biệt khu nhưng lại không thể phát hiện ra hệ thống điều khiển kho vũ khí của Hồng Nhân giấu ở đâu. Thêm vào đó, trước nay anh không thích dây dưa với phụ nữ, càng không đặt chân đến phòng của Tạ Vân bao giờ cho nên mới bỏ qua hẳn chi tiết này.

Kiến Thành chợt hiểu ra mọi chuyện, sau đó khẽ thở dài một tiếng: "Tôi biết rồi"

"Anh Thành, chuyện vào phòng chị Vân..."

Kiệt nói đến đây bỗng nhiên im lặng, anh ta một nửa muốn nói: Chỉ có anh mới có thể vào đó; một nửa lại không có gan nói ra, rút cục chỉ có thể để nửa câu còn lại bỏ lửng.

Kiến Thành liếc chiếc đồng hồ SmartWach trên tay mình, bình thản trả lời: "Tôi bật máy quét lượng tử từ SmartWach, bảo Dương chuẩn bị kết nối đi"

"Rõ, đại ca"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Ki ều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Tên truyện: Bảy Năm Không Oán Không Hối

Thể loại: Ngôn tình, xã hội đen, phiêu lưu, mạo hiểm, kịch tính và có tình tiết hư cấu.

Tác giả: Phạm Ki ều Trang - Đề nghị copy ghi ngu ờn đàng hoàng, hãy tôn trọng công sức và chất xám của người khác.

Đoạn 48

Lúc Kiến Thành quay trở lại Studio, Tạ Vân đã thay váy cưới xong xuôi, hiện tại đang cùng mấy nhân viên ở đó lựa chọn ảnh cưới trên máy tính.

Thấy anh đi vào, cô ta vẫy vẫy tay gọi: "Thành, anh thấy cái này được không?"

Kiến Thành hơi nhướng mày nhìn màn hình, khẽ gật đầu: "Ừ"

Tạ Vân thấy thái độ của anh không bài xích cô ta nhiều như lúc trước nữa cho nên tâm trạng lập tức vui vẻ hẳn lên. Cô ta ôm lấy cánh tay Kiến Thành, hào hứng nói: "Chúng ta đi mua nhẫn cưới đi"

"Tôi đã mua rồi"

"Thật sao?". Ánh mắt Tạ Vân như đột nhiên sáng lấp lánh: "Anh không lừa em đấy chứ?"

"Ừ"

"Vậy về nhà thôi anh, chắc ba đang chờ chúng ta về ăn cơm"

Trên quãng đường trở về biệt khu, Tạ Vân nghĩ không thể yên ở ghế phụ, cánh tay cô ta cứ thả nhiên vòng qua ôm eo Kiến Thành, ngữ khí đặc biệt thoải mái: "Em rất thích thế này. Anh có biết không, sau này chúng ta cưới nhau rồi, Hồng Dã sẽ là của anh"

Người nào đó chỉ cười không đáp.

Tạ Vân thấy anh như vậy lại càng tin rằng cuối cùng Kiến Thành cũng chấp nhận cô ta rồi. Hồng Dã là một bang phái lớn, vừa có thực lực, lại vừa có tiền, sức hấp dẫn lớn như thế làm sao anh có thể vì một người đàn bà khác mà chối từ.

"Về phần cô gái đó, chỉ cần anh toàn tâm toàn ý với em, em sẽ tha cho cô ta"

Ngón tay của Kiến Thành đột nhiên siết chặt vô lăng đến mức trắng bệch, anh khẽ cười nhạt: "Em đánh như vậy còn chưa đủ sao?"

"Anh là của em, em không thích người đàn bà khác chạm vào anh"

"Được rồi, xuống xe đi"

Xe dừng lại ở trong sân của biệt khu, Kiến Thành đi đến mở cửa ghế phụ rồi lại vòng ra cấp xe lấy một ít đồ cho Tạ Vân.

Hồng Nhân đang nghĩ uống trà trong phòng khách thấy vậy liền khẽ gật đầu, nét mặt biểu lộ sự hài lòng khó che giấu. Kiến Thành xách theo chiếc valy đựng chiếc váy cưới mới mua từ Studio, nói:

"Cái này có cần đem vào phòng không?"

Sắc mặt kiêu ngạo của Tạ Vân đột nhiên vì hành động này của anh mà trở nên hơi ửng đỏ, cô ta tươi cười trả lời: "Không cần đâu, để bọn đàn em làm đi anh"

"Không sao"

Nói rồi, anh tiện tay đóng cốp xe rồi cặm theo túi đồ bước về hướng phòng của Tạ Vân, cô ta hai tay thoải mái chắp sau lưng sải bước theo anh, đáy mắt ngập tràn hạnh phúc.

Hai người một trước một sau đi tới, đám đàn em đứng gác ngoài hành lang liền cúi đầu, cung kính chào: "Anh Thành, chị Vân"

Tạ Vân lần đầu tiên thấy tâm trạng vui vẻ như vậy cho nên còn cao hứng trả lời: "Sau này anh ấy là đại ca của chúng mày, biết chưa?"

"Dạ".

Phòng của Tạ Vân là một gian phòng lớn ngay sau phòng nghỉ của Hồng Nhân. Ở đây trang trí theo phong cách tân cổ điển, đồ đạc hầu như đều là loại cao cấp dát vàng, giữa phòng còn có một tủ kính đựng đủ loại các loại súng và đao kiếm, thoạt nhìn sơ qua cũng không phát hiện ra nơi đây có điểm gì đáng nghi vấn.

Kiến Thành chú ý đến một bức tranh thủy mặc khổ lớn treo trên tường. Tạ Vân giống kiểu con nhà võ, xưa nay chỉ thích chơi với đao kiếm súng đạn, chắc chắn không có hứng với các loại tranh cổ xưa của Trung Quốc này, bởi vậy cho nên điểm bất thường duy nhất ở trong phòng cô ta mà anh có thể nhìn ra được có lẽ cũng chỉ mình bức tranh này mà thôi.

Anh đặt chiếc valy xuống bàn trà, nhân cơ hội đó bấm nút quét lượng tử từ chiếc đồng hồ SmartWatch của mình, sau đó đi đến gần bức tranh.

Cùng lúc ấy, ở công ty Minh Dã, Kiệt và Dương ngồi trước máy tính nhanh chóng nhận tín hiệu kết nối với đồng hồ của Kiến Thành, ngón tay múa phím loạn xạ.

Không biết Baron cướp được chiếc đồng hồ công nghệ này ở đâu về, nó không những có thể gọi được điện thoại vệ tinh mà còn được trang bị một máy quét trọng lực hoạt động theo nguyên tắc đóng băng các nguyên tử bằng tia laser rồi đo đạc các nguyên tử này từ các vật thể lân cận. Sau đó, máy tính sẽ tự vẽ một bản đồ 3D của khu vực đã quét, nói dễ hiểu là có thể nhìn được xuyên tường, Dương ngồi ở máy tính bên này có thể phác họa

được hoàn toàn gian phòng ng àm của H ồng Nhân ở đằng sau bức tranh trong biệt khu bên kia.

Tạ Vân thấy Kiến Thành chăm chú nhìn bức tranh thủy mặc trên tường như vậy bèn lảng lảng đi đến ôm eo anh từ đằng sau, nói: "Anh thích kiểu tranh này à?"

"Ừ. Phòng tôi cũng có một bức"

"Ở đâu? Sao em không thấy?"

"Trong phòng nghỉ ở công ty"

Bàn tay cô ta trườn lên, nhẹ nhàng vuốt ve vòm ngực rộng lớn của anh, bầu ngực áp chặt vào lưng Kiến Thành: "Sau này nhất định em sẽ vào đó"

Hai người vừa nói đến đây thì đột nhiên chuông báo động trong phòng reo ầm ỹ, không biết tiếng chuông này từ đâu phát ra nhưng Kiến Thành có thể lờ mờ đoán ra được sóng lượng tử từ máy quét của anh đã bị hệ thống cảm biến trong gian phòng kia ng àm phát hiện.

Khi Kiến Thành còn đang bất ngờ không biết phải làm thế nào thì H ồng Nhân cùng đám đàn em đã ngay lập tức chạy vào. Ông ta cẩn thận quan sát căn phòng một lượt, ánh mắt sắc bén đây thăm dò nhìn Kiến Thành:

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đại ca,..."

Anh vừa nói đến đây thì hình như Tạ Vân bỗng nhiên nhớ ra điều gì, cô ta bất chợt lên tiếng: "Thành, điện thoại của anh có thiết bị gây nhiễu sóng phải không?"

Vẻ mặt của Kiến Thành vẫn duy trì một vẻ vô cùng bình thản, anh lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại, khẽ nhú mày: "Ừ. Phòng em có thiết bị chống nhiễu sóng à?"

Trước giờ những người đứng đầu trong xã hội đen đầu dùng điện thoại vệ tinh gắn thiết bị nhiễu sóng kiểu này để liên lạc với đường dây vận chuyển ma túy của mình, tránh bị công an nghe lén được.

Kiến Thành mang theo chiếc điện thoại này đến đây cũng không có gì là lạ, tuy nhiên vị trí anh đang đứng lại vô tình khiến Hồng Nhân cảm thấy đặc biệt nghi ngờ.

Cha con Tạ Vân cẩn thận quan sát nét mặt của Kiến Thành một lượt, sau khi thấy anh từ đầu đến cuối vẫn không thể hiện ra thái độ gì đáng nghi mới chậm rãi lên tiếng:

"Phòng này được lắp một hệ thống cảm biến phát hiện các loại sóng điện tử. Sau này hai đứa kết hôn, dọn qua ở phòng khác cho tiện"

"Vâng, cháu biết rồi, đại ca"

"Mau thu dọn rồi ra ăn cơm đi"

Sau khi dùng bữa xong xuôi với cha con Hồng Nhân, Kiến Thành ngay lập tức lái xe về công ty Minh Dã. Anh chỉ kịp vào phòng nghỉ nhìn An Nhã đang say ngủ trên giường một lát rồi lại phải ra ngoài bàn bạc với bọn Dương, Kiệt, Lôi, chuẩn bị cho trận chiến sống còn sắp tới của mình.

Dương ôm máy tính đặt trên bàn, chỉ vào màn hình nói: "Đại ca, hình dạng sơ bộ đây. Máy quét phát hiện ra trong đó có một hệ thống điều khiển, dám chắc là hệ thống điều khiển tấm nâng phản lực và kích hoạt các loại bom ở kho vũ khí"

"Báo cáo cụ thể"

"Hệ thống này nối với phòng máy chủ ở biệt khu, em sẽ tìm cách hack thử xem có được không. Nếu thành công, ngăn tấm đẩy phản lực có lẽ không thành vấn đề, bom phi hạt nhân thì hơi khó"

Kiến Thành gật đầu: "Mặc về đến đâu rồi?"

"Nếu không có vấn đề gì phát sinh, chỉ vài tối mai có thể đến biên giới nước ta"

Anh chăm chú nhìn hệ thống điểu khiển của gian phòng ngầm, đầu mày hơi nhíu lại: "Kiệt, chú dẫn theo một số anh em đến biên giới hỗ trợ Mạc, bằng mọi giá phải đem được số vũ khí kia an toàn về đây"

"Rõ, đại ca"

"Lôi, việc huấn luyện thế nào rồi?"

Lôi cả người vẫn lấm tấm mồ hôi, chiếc áo ba lỗ cùng quần rằn ri làm nổi bật lên da thịt cuồn cuộn đầy cơ bắp bóng loáng: "Em đã huấn luyện anh em diễn tập thực nghiệm vượt qua hệ thống quét camera hồng ngoại và bom phi hạt nhân trong địa hình giống ở thung lũng, tạm thời không có vấn đề gì"

"Tôi nghe nói gần đây cậu có huấn luyện cho một người"

Ba người Lôi, Dương, Kiệt lập tức quay sang len lén nhìn nhau, sắc mặt tái mét: "Đại ca, tại vì..."

Kiến Thành đặt bút xuống bàn, thân nhiên tựa lưng vào ghế hỏi đến cùng mới thôi: "Vì gì?"

"Em biết chị dâu đang bị thương". Lôi gãi gãi đầu: "Nhưng mà chị dâu cứ nhất định muốn học võ, cho nên..."

"Dương, cô ấy học đến đâu rồi?"

Nghe thấy đại ca gọi tên mình, Dương mặt mày méo xệch, luống cuống trả lời: "Chị dâu học rất nhanh, hai ngày đã biết cô động lực. Anh Lôi đã dạy xong các bước cơ bản, em dạy phòng thủ". Nói đến đây, Dương liếc nhìn Kiệt, trong lòng thầm hạ quyết tâm nhất định kéo đồng bọn cùng chết chùm: "Anh Kiệt dạy tấn công"

Kiệt nhìn Dương bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, chỉ hận không thể băm thây xẻ thịt cái tên đ.ồng bọn đã nhẫn tâm bán đứng cả anh em kia. Kiến Thành lạnh lẽo liếc ba người họ một lượt, sau cùng chậm rãi nói đúng hai từ: "Giỏi thật"

"Đại ca, mỗi khi anh ra ngoài, chị dâu đều sang phòng tập để xem mọi người luyện tập. Em đã ngăn cản rồi, nhưng chị dâu nhất định nói muốn học võ để sau này không bị người ta đánh như vậy nữa. Em cũng hết cách"

"Được rồi, ra ngoài làm việc đi"

Nghe xong câu này, ba người như được mở c.ờ trong bụng vội vàng trả lời: "Vâng, đại ca"

Sau khi mấy người họ vừa ra khỏi phòng, Kiến Thành ng.ồi lặng im nhìn thành phố A qua cửa kính rộng lớn ở phía sau lưng, khẽ thở dài một tiếng.

Trận chiến sắp tới vô cùng khốc liệt, tương quan lực lượng chênh lệch quá nhiều. Hồng Nhân dù gì cũng là con cáo già sống lâu năm trong xã hội ngầm, mỗi bang giao với những bang phái khác trong khu vực cũng không tệ, hơn nữa, ông ta còn có kho vũ khí gồm những loại tiên tiến mà quân đội cả nước cũng chưa chắc đã có được, dù anh có chuẩn bị kỹ lưỡng đến đâu thì tỉ lệ thắng cũng chỉ không quá 40%.

Tuy nhiên, chết hay sống đối với anh không phải là điều cần quan tâm từ lâu rồi, thứ có thể khiến Kiến Thành cảm thấy không cam lòng nhất hiện tại chỉ có hai điều: Một là tính mạng những anh em của mình, hai là anh sợ sau này không còn có thể ở bên bảo vệ cho người phụ nữ của mình được nữa.

Mặt trời dần dần lặn xuống sau mấy tòa nhà cao tầng trong thành phố, những ánh nắng le lói cuối chiều càng làm cho tâm trạng vốn chất chứa bao nhiêu muộn phiền của anh thêm thêm thêm vô cùng. Kiến Thành chậm rãi bấm đi.ều khiến từ xa, hạ tất cả cửa cách âm trong phòng xuống, sau đó lấy điện thoại vệ tinh gọi đến một dãy số quen thuộc.

Âm thanh "tích... tích" riêng biệt của tín hiệu vệ tinh được kết nối h ồi lâu, sau đó chuyển sang chế độ nhận diện giọng nói. Kiến Thành khẽ nói hai từ: "Hồ Lục".

Đầu dây bên kia xác nhận thân phận r ồi lại tiếp tục chuyển đến tổng đài. Ngón tay anh gõ gõ xuống đùi chờ đợi, chừng hai phút sau đó điện thoại mới được thông máy.

Kiến Thành hít sâu một hơi, đi ền ậm lên tiếng:

"Báo cáo tổng cục, đã xác định được vị trí căn phòng chứa hệ thống đi ều khiển của kho vũ khí".

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Đoạn 49

Sau khi báo cáo xong xuôi, Kiến Thành tắt hệ thống cách âm rồi chậm rãi đứng dậy đi về phòng nghỉ.

Trên giường, An Nhã vẫn còn đang say ngủ, lồng ngực cô lên xuống đều đều theo từng nhịp thở, mái tóc dài phủ xuống một nửa khuôn mặt trong veo.

Kiến Thành chăm chú quan sát người con gái mềm mại đang nằm dưới giường một lượt, sau đó khẽ đưa tay chạm vào những vết bầm còn mới trên lớp da thịt trắng như tuyết của An Nhã, trái tim đột nhiên lại cảm thấy vô cùng xót xa.

Kể từ sau khi bị Tạ Vân đánh cho thương tích đầy mình, bất cứ lúc nào anh phải ra ngoài là cô đều lén sang phòng tập bên cạnh, ở đó năn nỉ Lôi hết nửa ngày, năn nỉ đến khi nào anh ta chịu đồng ý mới thôi.

Lôi vốn là kiểu người thô lỗ cho nên không thể chịu nổi việc năn nỉ kiên trì đến trời đất cũng phải cảm động như vậy, rút cục đành phải méo mặt gật đầu đồng ý dạy võ cho An Nhã. Dương bản tính hóng hớt nên thỉnh thoảng rảnh rỗi cũng sang luyện tập cùng, Kiệt thì khỏi phải nói, anh ta vì muốn ghi điểm trong lòng Diệp Linh cho nên dù biết làm như vậy là trái ý đại ca mình nhưng vẫn nguyện nhắm mắt xả thân vì nghiệp lớn.

Mấy người bọn họ cử ra một tên đàn em thường xuyên túc trực camera công ty, bất cứ khi nào Kiến Thành về đến sẽ lập tức báo cáo để An Nhã rút lui an toàn, thuận lợi tránh bị vị đại ca nào đấy phát hiện. An Nhã bẩm sinh rất thông minh, dưới sự dạy dỗ trực tiếp của ba trợ thủ đắc lực của Kiến Thành, chẳng mấy chốc thể lực cô đã tiến bộ rõ rệt. Tuy nhiên, vì vết

thương cũ chưa lành, khi đánh nhau cũng không phải là đối thủ với mấy người kia cho nên hàng ngày cơ thể cô đều xuất hiện thêm rất nhiều những vết bầm mới.

Kiến Thành thời gian này rất bận, cộng thêm việc An Nhã được ba người kia tích cực che giấu cho nên anh phát hiện ra chuyện này có hơi muộn. Thật lòng, anh rất muốn ngăn cản cô ngày ngày tập luyện với cường độ cao như vậy, thế nhưng hơn ai hết, Kiến Thành hiểu rất rõ rằng: người con gái này từ đầu đến cuối đều không muốn trở thành gánh nặng của anh, càng không muốn bản thân mình là nhược điểm của người khác, bởi thế cho nên mới có một Kỳêu An Nhã khắp người chỉ chút vết thương nhưng ngày ngày vẫn kiên trì tập luyện, đau bị đau đến bao nhiêu cũng nhất định không than vãn lấy một lời.

An Nhã khẽ động dậy bàn tay bị anh chạm vào, sau đó lười biếng mở mắt, giọng nói vẫn còn ngái ngủ: "Anh về rồi à?"

"Ừ". Kiến Thành đưa bàn tay vẫn còn thâm tím của cô lên miệng khẽ hôn: "Hôm nay em ở nhà có ngoan không?"

"Ng ngoan gì chứ, em lớn rồi"

"Lớn rồi mà vẫn ngủ đến tận giờ này à?"

"Tại em đợi anh cả ngày mệt quá nên mới ngủ quên mất đấy"

Kiến Thành khẽ cười: "Dậy đi, chúng ta đi ăn tối"

"Vâng"

"Đợi anh tắm một chút"

Nói rồi, anh nhẹ nhàng đặt tay cô trở lại giường rồi đứng dậy bước vào phòng tắm, vài giây sau đó, tiếng nước chảy từ trong đó vọng ra, truyền đến tai An Nhã.

Lúc này anh ng ồi gần như vậy, cô có thể ngửi thấy rõ ràng mùi nước hoa phụ nữ trên người anh, loại nước hoa này rất quen, rất giống mùi nước hoa trên người của Tạ Vân. Hôm nay hai người họ đi chụp ảnh cưới, trong bức hình mà Tạ Vân gửi đến, anh cũng không n ề mặc chiếc sơ mi này... lẽ nào, hai người họ...

Nghĩ đến đây, bất giác trái tim cô như bị ai c ần một nhúm muối xát lên, khó chịu đến mức hít thở thôi cũng cảm thấy khổ sở không sao tả nổi. Vẫn biết chuyện kết hôn đầu là do Tạ Vân dùng thế lực của cha mình để ép buộc Kiến Thành, vẫn biết nếu bọn họ kết hôn rồi thì chuyện nam nữ phải xảy ra là đi đâu đương nhiên, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến việc anh chung đụng thể xác với người khác thôi mà cô đã cảm thấy không thể chịu nổi rồi, làm sao có thể cứ như vậy mà chứng kiến anh kết hôn...

An Nhã hít sâu một hơi rồi chống tay ng ồi dậy, chậm rãi bước chân tr ần đi vào trong phòng tắm. Cô nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy anh từ phía sau, áp mặt lên tấm lưng rộng lớn ngang dọc những vết sẹo của Kiến Thành:

"Hôm nay anh đã đi đâu vậy?"

Anh hơi sững lại vài giây, sau đó xoay người lại, vươn tay vén mấy sợi tóc bị ướt đem dặt vào mang tai An Nhã: "Anh đến biệt khu, sao vậy?"

"Không sao, cả ngày anh không v ề nên em nhớ anh thôi"

Nghe cô nói câu này, khóe môi Kiến Thành khẽ cong lên để lộ ra một nụ cười đặc biệt dịu dàng. Anh ôm eo cô đặt lên thành bồn rửa mặt, nhẹ nhàng trả lời: "Anh cũng nhớ em"

An Nhã giờ tay chạm vào mấy giọt nước li ti lấp lánh trên lớp da thịt rần rỏ của Kiến Thành, nhắm mắt cảm nhận sự mạnh mẽ cháy bỏng xuất phát từ riêng anh, khắp thân như có một luồng điện chạy qua, đầu óc bỗng b ồng b ềnh như đang trôi dạt giữa một dòng hải lưu ấm.

Trong phòng tắm vẫn róc rách tiếng nước chảy, bây giờ lại có thêm cả những tiếng hít thở không theo quy luật nào của hai người, An Nhã cong

chân quặp chặt lấy hông anh, trong lòng khẽ mỉm cười: Hôm nay anh ấy không chạm vào phụ nữ khác, không hề!!

***

Sau khi hai người tắm xong, Kiến Thành ôm cô đặt lên giường, sau đó lại cẩn thận lấy khăn mềm nhẹ nhàng lau tóc cho An Nhã.

"Người em tại sao lại nhiều vết bầm như vậy?"

Nghe anh hỏi câu này, cô bỗng nhiên chợt dạ, sau cùng hơi lúng túng trả lời: "Em không cẩn thận va vào cạnh bàn"

"Trong phòng tập nhiều bàn lắm à?"

"Không có cái nào cả"

"Vậy sao em lại va vào cạnh bàn?"

An Nhã biết mình bị phát hiện rồi cho nên mặt mày méo xệch, ngượng ngập hồi lâu mới bất đắc dĩ trả lời: "Em biết lỗi rồi"

Kiến Thành lẳng lặng nhìn cô, im lặng không đáp.

"Em xin lỗi, em biết sai rồi. Em không nên giấu anh"

Anh nghiêm giọng nói: "Em có biết luyện tập khi cơ thể không khỏe mạnh nguy hiểm thế nào không?"

"Em khỏe rồi mà. Thật đấy. Anh nhìn xem này". Cô vừa nói vừa giơ tay làm động tác gồng, tuy nhiên cánh tay mảnh khảnh gồng mãi cũng chẳng thấy lên được con chuột nào cả.

Kiến Thành nhìn cô bằng ánh mắt "Đang nhìn đây này, chuột đâu?" khiến An Nhã xấu hổ đến mức mặt mày đỏ bừng cả lên, cố chấp chống chế:

"Anh không tin thì chúng ta đánh nhau thử xem"

"Thua thì thế nào?"

Cô vừa lôi vừa kéo anh sang phòng tập, vừa thản nhiên trả lời: "Thua thì em hầu hạ anh cả đêm. Còn thắng thì anh hầu hạ em cả đêm"

Kiến Thành thấy cô đáng yêu như vậy liền bật cười: "Ý kiến được đấy"

Trong phòng tập, An Nhã hào hứng co người xuống tấn, bàn tay nắm chặt thành quyền, thủ thế phòng bị.

Ở bên kia, Kiến Thành vẫn nhàn nhã đút hai tay vào túi quần, điệu bộ vô cùng thong dong thoải mái: "Lên đi"

"Anh không xuống tấn à?"

"Không"

"Vậy có tấn công không?"

"Không"

"Thế anh có đánh lại không?"

Anh khẽ cười, giơ một tay lên: "Nhường em một tay"

Có người nào đấy đang cảm thấy cực kỳ phấn khích vì sắp được đánh nhau với vị đại ca trong truyền thuyết mà bọn Lôi, Dương, Kiệt vẫn thường hay nhắc đến. Trước đây cô từng nghe bọn họ nói chuyện với nhau, ba người bọn họ liên thủ lại chưa chắc đã là đối thủ của Kiến Thành, anh tuy không có cơ thể vạm vỡ như Lôi nhưng thân thủ lại vô cùng linh hoạt, trình độ có khi còn hơn hẳn một số vị võ sư ở các võ đường. Chẳng nói đâu xa, trước đây đi rừng Kim La, cô đã từng chứng kiến anh tay không hạ võ sĩ dũng mãnh nhất bộ tộc Koro - A Mạc đấy thôi.

An Nhã hưng phấn hét lên: "Anh đừng hối hận, em lên đây"

Cô vận dụng tất cả các thế võ mà Lôi và Kiệt đã dạy trước đây, lao đến tung một nắm đấm móc vào hàm của Kiến Thành. Anh vẻ mặt vẫn vô cùng ung dung bình thản, nhanh như cắt nghiêng đầu né tránh, sau đó dùng một tay lên khóa bàn tay của An Nhã.

Cô nghiêng rảo nghiêng lợi rút tay ra mấy lần cũng không si nhê gì, rút cục đành phải giơ tay còn lại lên đỡ sức đấm anh. Kiến Thành lập tức quay người một góc chín mươi độ, tốc độ nhanh đến mức An Nhã còn chưa kịp nhìn thấy gì đã bị mất đà lao về phía trước, cũng may một tay vẫn đang bị anh giữ chặt nên không mới ngã xuống sàn, nếu không trên trán đã thêm một cục sưng u r ồi.

Kiến Thành từ đầu đến cuối vẫn chỉ nhàn nhã phòng thủ, anh chỉ đứng im một chỗ, không tấn công cũng không di chuyển, còn người nào đấy thì vẫn nhiệt tình hăng say đánh anh.

An Nhã tấn công một lúc lâu vẫn không thấy anh đánh trả, lại cũng không thể đánh trúng được anh cho nên đành dùng chân phải móc vào chân anh, tay giữ chặt vai, quật ngã Kiến Thành.

Anh lười biếng không buồn phòng thủ nữa, lại càng không nỡ để cô mình đây m ò hôi mà vẫn kiên trì muốn thắng anh, rút cục đành mặc kệ để An Nhã muốn làm gì thì làm.

Anh nằm xuống sàn, An Nhã đề lên, giọng điệu đây hưng phấn: "Em thắng r ồi"

Kiến Thành vòng tay siết cô vào lòng mình, mỉm cười trả lời: "Tối nay anh phục vụ em"

"Nói lời giữ lời"

"Nhất ngôn cửu đỉnh".

***

Những ngày sau đó, tất cả thời gian rảnh rỗi của mình, Kiến Thành đều đích thân dạy An Nhã tập luyện. Cô là người phụ nữ có lòng kiên trì và nhẫn nại vô cùng phi thường, cho nên dù đôi khi đánh nhau không tránh khỏi bị thương nhưng An Nhã không vì bản thân bị đau mà giảm tần suất luyện tập, ngược lại, cô còn bắt anh dạy cách phá thế võ đó bằng được mới thôi.

Cũng cùng thời gian này, thiệp cưới của Kiến Thành cùng Tạ Vân đã được gửi đi khắp nơi, Hông Nhân dự định tổ chức tiệc cưới ngay trong khuôn viên của biệt khu cho nên Kiến Thành cũng thỉnh thoảng tới đó cho ông ta vui lòng. Những chuyện như thế này chỉ cần vung một khoản tiền cho trung tâm tổ chức sự kiện là xong, tất nhiên số tiền ấy cũng là do Kiến Thành bỏ ra, cha con Hông Nhân thấy anh như vậy càng cảm thấy an tâm, còn dự định kết hôn xong sẽ chuyển hoàn toàn công ty Minh Dã cho Kiến Thành.

Sau khi suy tính kỹ lưỡng, anh nhận thấy thời cơ thuận lợi nhất để tấn công Hông Dã là vào đêm trước ngày tổ chức hôn lễ. Thời điểm này cha con Hông Nhân đang ở biệt khu tiếp đãi các bang phái từ khắp các nơi đến, hầu hết đều là những vị nguyên lão đại từng cùng lăn lộn trong xã hội ngầm cùng Hông Nhân trước đây. Khi đó chắc chắn bọn họ sẽ lơ là cảnh giác.

Kiến Thành báo cáo tổng cục xong xuôi, tổng cục trưởng và ban chuyên án đều thống nhất kế hoạch truy quét Hông Dã vào đêm ngày hai mươi lăm tháng sáu.

Ba ngày thấm thoát trôi qua, chiều tối ngày hôm đó, sau khi bàn bạc với bốn trợ thủ lần cuối trước khi trận chiến diễn ra, anh chậm rãi đứng dậy bước về phía phòng luyện tập nơi có An Nhã.

Cô mặc một chiếc áo ba lỗ ôm sát thân, cả người lấm tấm mồ hôi, hăng say dấm vào bao cát đến nỗi anh đi đến đứng ở sau lưng lúc nào không biết.

"Nhã"

An Nhã giật mình quay lại, khi thấy Kiến Thành đứng đó, khoe môi liền nở ra một nụ cười tươi rói: "Anh. Xong rồi à"

"Nghỉ thôi, đến giờ ăn tối rồi"

"Vâng, đợi em đi tắm chút đã"

Bữa ăn tối cuối cùng của hai người vẫn ở trong phòng nghỉ trên tầng bốn mươi lăm của công ty Minh Dĩ. Kiến Thành kéo toàn bộ rèm trong phòng, để lộ ra một nửa bầu trời thành phố A qua cửa sổ rộng lớn sát đất, sau đó châm vài ngọn nến sáng lấp lánh.

Anh cắt cho cô một ít thịt bò rồi đặt lên đĩa, nhẹ nhàng nói: "Tối nay anh phải đi xử lý một chút công việc. Lát nữa ăn xong Dương đưa em về nhà nhé"

Miếng thịt bò trên đĩa vẫn còn hơi chảy máu tựa như trái tim khổ đau của cô, dù xót xa bị thương đến nhầy nhụa nhưng An Nhã vẫn phải gồng mình mỉm cười: "Em ở lại đây chờ anh cũng được mà"

"Không phải trước đây em vẫn luôn muốn về nhà à? Sao giờ thay đổi nhanh vậy?"

"Không biết, chắc tại vì em quen có anh ở bên rồi"

"Em cứ trở về thăm ba mẹ một thời gian đi, chừng nào anh xong việc sẽ qua đón em, được không?"

Miếng thịt bò nghẹn ứ trong cổ họng khiến cô đột nhiên cảm thấy không sao thở nổi, An Nhã cố ngăn cho nước mắt của mình không chảy xuống, run rẩy trả lời: "Bao giờ anh mới về?"

"Anh chưa biết, xong sớm, anh sẽ về sớm với em"

Cô chỉ có thể gật gật, bởi vì bây giờ chỉ cần nói thêm một câu nữa thôi, cô chắc chắn sẽ òa khóc trước mặt anh mất.

Kiến Thành với tay lấy một ly nước lọc đưa cho An Nhã, sau đó lại tiếp tục cẩn thận cắt nhỏ từng miếng thịt bò cho cô. An Nhã nhìn vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra của anh, rồi lại nhìn từng cử chỉ đầy yêu thương anh dành cho cô, lòng ngực như bị ai khoét một lỗ sâu hoắm.

Thực lòng, cô rất muốn ích kỷ một lần, rất muốn chạy đến ôm lấy anh, muốn giữ anh ở lại bên mình, nhất định không cho anh đi nữa.

Thế nhưng, trận chiến này chính là lựa chọn của Dương Kiến Thành, là quyết định của người đàn ông cô yêu... anh đã không muốn nói cho cô biết, bởi vậy An Nhã hiểu rất rõ rằng: dẫu có ngăn cản cũng không tác dụng gì!!!

"Em ăn nhiều vào, luyện tập cần rất nhiều năng lượng, ăn thịt bò là tốt nhất"

"Em biết rồi"

"Về nhà cũng phải ăn nhiều, nhớ chưa?"

"Vâng"

"Không có anh ở cạnh, phải biết tự bảo vệ cho mình"

An Nhã hít sâu một hơi, cố nuốt ngược nước mắt vào trong lòng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười méo xệch: "Sao hôm nay anh dặn dò kiểu như sau này không gặp lại nhau nữa vậy? Anh sắp phải làm chuyện gì nguy hiểm lắm à?"

Kiến Thành cười cười, cần dĩa dứt một miếng cá cho cô: "Không, làm gì có chuyện gì nguy hiểm chứ"

"Anh đã nói với em không đối đầu với Hồng Nhân rồi, anh phải giữ lời đấy"

Đáy mắt Kiến Thành chợt dấy lên mấy tia chua xót rõ rệt, sau đó lại ngay lập tức bị vẻ thâm trầm át đi: "Anh biết rồi. Sau chuyến đi này sẽ trở

về làm người chồng tốt của em, không nhúng tay vào xã hội đen nữa, chịu không?"

An Nhã gật gật, một giọt nước mắt lạnh lẽo lăn dài trên má.

Đúng lúc đó, điện thoại của Kiến Thành đổ chuông.

Anh khẽ liếc cô rồi chậm rãi bấm nút nghe máy, An Nhã có thể nghe loáng thoáng giọng của Kiệt từ đầu dây bên kia: "Đại ca, đến giờ rồi."

Kiến Thành hít sâu một hơi rồi trả lời: "Tôi biết rồi". Sau đó cúp máy.

Anh đứng dậy bước về phía cô đang ngồi, khẽ cúi xuống hôn lên tóc An Nhã, lần đầu tiên cô thấy bàn tay to lớn của anh trở nên run run: "Anh đi đây. Lát nữa về nhà nhé"

Nụ hôn đầy thâm tình của anh rơi lên mái tóc cô, thấm vào từng mạch máu muôn phần tình cảm cao quý của Dương Kiến Thành. An Nhã có thể cảm nhận được rõ ràng tình yêu của anh lớn lao và vĩ đại không một trái tim nào có thể chứa đựng nổi, sự chân thành của anh rút cục cũng có thể khiến cô vượt qua được cả một biển hận thù, đến phút cuối chỉ còn lại mỗi yêu thương.

"Thành"

"Ừ"

"Nhớ trở về nhé. Em đợi anh"

"Anh biết rồi"

Dứt câu, anh đứng thẳng dậy rồi vội vã xoay người rời đi, dường như chỉ cần ở đây thêm một phút nữa thôi, anh sẽ vì lưu luyến cô mà không thể hạ quyết tâm được.

An Nhã nhìn theo bóng lưng anh cho đến khi khuất hẳn mới gục đầu xuống bàn bật khóc nức nở. Cuộc chiến này cô đã biết rồi, chiếc USB kia

cô cũng nhất định không giao cho cảnh sát rồi, bây giờ chỉ có thể nhẫn nại chờ vào sự quyết định của số phận thôi.

Cô yêu Dương Kiến Thành, đi đâu đó vĩnh viễn không thay đổi, và cũng vì tình yêu khắc cốt ghi tâm ấy mà cô tình nguyện chấp nhận làm người xấu giống như anh, bảo vệ anh như anh từng bảo vệ cô, nhất định không để anh phải một mình chịu trừng phạt.

Xã hội đen tàn nhẫn cũng được, giết người không chớp mắt cũng được, không có trái tim cũng được. Chỉ cần người đó là Dương Kiến Thành, cô sẽ mãi mãi làm người đàn bà đứng sau anh, âm thầm yêu thương anh, ủng hộ anh, vĩnh viễn không oán không hờn.

***

Lời tác giả: Truyện cũng gần hết rồi, mà hôm nay WordCup cũng đến rồi. Tớ thích ngôn tình nhưng cũng nghiện bóng đá, thế nên thời gian tới sẽ không thể ra truyện đều đều vào lúc 21h hàng ngày được nữa.

Có thể hai ngày tớ sẽ viết một đoạn, nếu rảnh rỗi hơn sẽ mỗi ngày một đoạn, chắc truyện cũng chỉ còn khoảng 2 hoặc 3 đoạn nữa là hết thôi.

Chúc mọi người xem WC vui vẻ!!!

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Tên truyện: Bảy Năm Không Oán Không Hối.

Thể loại: Ngôn tình, xã hội đen, phiêu lưu, hành động, kịch tính và có tình tiết hư cấu.

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Đoạn 50

Trong một nhà kho cách thung lũng chứa vũ khí của Hồng Nhân không xa, Kiến Thành bình thản ngồi trên ghế, xung quanh gần một trăm đàn em được trang bị vũ trang đầy đủ đứng hai bên.

Kiệt mặc một bộ đồ đen, đầu đội mũ đen, vai đeo một khẩu FN SCAR-H tiến lên phía trước, nghiêm cẩn nói:

"Đại ca, lực lượng và vũ khí đã xong xuôi, chỉ chờ đại ca ra lệnh"

Ánh mắt anh quét khắp khu nhà kho một lượt, vô cùng lưu luyến nhìn những người anh em đã cùng sinh ra tử với mình suốt tám năm qua thêm một lần. Trận đánh này dù thắng hay thua, sau này bọn họ sẽ vĩnh viễn không thể nào trở lại thành anh em được nữa. Cũng bởi vì thế cho nên Kiến Thành đã chuẩn bị sẵn một khoản tiền từ nguồn vốn của công ty tài chính Minh Dã, sau đó gửi vào thẻ của một trăm anh em đang đứng tại đây, số tiền ấy không ít không nhiều, đủ để họ có thể quay đầu làm ăn lương thiện, sau này không cần phải lẩn lộn dâm dâm chém chém nữa.

"Tôi hỏi lại một lần cuối cùng, các chú không hối hận chứ?"

Cả một đoàn người đồng loạt hô to: "Đại ca, bọn em không hối hận"

"Trận chiến này khác rất nhiều so với các lần chúng ta đi cướp hàng trước đây, chúng ta không có quân chi viện, không có vũ khí tối tân, bước đi rồi cũng không còn đường quay đầu, chết cũng không sợ chứ?"

"Chết có gì đáng sợ. Nếu không có đại ca, bọn em đã chết cả trăm nghìn lần rồi"

"Được". Kiến Thành hài lòng đứng dậy, lạnh giọng nói: "Lôi dẫn theo 40 người tấn công vào kho vũ khí ở thung lũng"

"Rõ"

"Mặc đem theo 20 người tấn công bên cảng Dốc Đá"

"Rõ"

"Kiệt cùng số người còn lại theo tôi đến biệt khu của Hồng Nhân"

"Rõ"

Nói đến đây, anh giơ tay bấm vào đồng hồ Smartwatch trên tay, nói: "Dương, đến đâu rồi?"

Ở đầu dây bên kia, mười đầu ngón tay Dương đang múa phím loạn xạ trên laptop, tai đeo headphone trả lời: "Đại ca, đã chuẩn bị xong xuôi, hệ thống điều khiển ở máy chủ của biệt khu sẽ bị hack trong vòng ba phút, thời gian đó anh Lôi phải dẫn được anh em vượt qua khỏi vùng có camera và phạm vi bom nổ"

Lôi nhíu mày trả lời: "Luyện tập nhiều như vậy mà mày không hack được thêm chút thời gian nào à?"

"Sau chuyến đi này anh nên bớt ăn thịt để giảm trọng lượng cơ thể đi. Người nhẹ cân chạy nhanh hơn đấy"

"Trở về tao sẽ đấm mày đầu tiên"

"Trước khi đấm được thì anh phải sống cái đã. Em chờ anh trở về đấy"

Lôi hít sâu một hơi, sống mũi đột nhiên lại trở nên cay cay: "Im miệng đi". Sau đó quay người đi đến chỗ máy để chiếc hỏa tiễn, ng ồi lặng im ở đó.

Kiến Thành để đồng hồ SmartWatch ở chế độ kết nối với tai nghe, chậm rãi lên tiếng:

"Đúng mười lăm phút nữa xuất phát, mọi người kiểm tra lại vũ khí và áo chống đạn cẩn thận, tránh để xảy ra bất cứ sai sót gì"

"Vâng, đại ca"

Sau khi kiểm tra lại đồ dùng xong xuôi, ba nhóm xếp thành ba hàng dài đứng trước mặt Kiến Thành, đồng loạt nói: "Đại ca, đã đến giờ xuất phát"

Anh bình thản gật đầu, bàn tay nắm chặt khẩu súng ngắn bên hông: "Các anh em, nhất định phải sống sót trở về"

"Rõ, đại ca"

***

Đoàn người chia nhau lên xe rồi tách nhau ra đi ba hướng, liên lạc với nhau bằng tai nghe mini gắn trên tai. Lôi g ần thung lũng nhất cho nên đến đó đầu tiên.

Anh ta đứng tựa người vào thân xe, trầm giọng nói qua tai nghe: "Dương, hack đi"

"Accept"

Tiếng gõ phím lạch cạch ở đầu dây bên kia truyền vào trong tai nghe, chừng một phút sau còn nghe rõ ràng tiếng phím Enter bấm mạnh một cái. Dương lạnh giọng lên tiếng: "Anh có ba phút, bắt đầu"

Camera hồng ngoại ở xung quanh vùng bảo vệ thung lũng lập tức ngừng hoạt động mặc dù hình ảnh truyền về phòng máy chủ của biệt khu vẫn như bình thường. Lôi dẫn bốn mươi anh em cẩn thận vượt qua phòng

tuyến hàng ngoại trong thời gian hai mươi giây, sau đó đến khu vực dự kiến đặt bom phi hạt nhân của thung lũng.

Dương chăm chú quan sát hành động của họ qua một Flycam mini, khi thấy nguy hiểm liền gào lên: "Bên phải có lính canh".

"Bên trái cũng có"

"Thằng chó Thước kẻ, băm chết nó đi"

"Anh Lôi, thằng Chính anh ghét kìa".

Lôi nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: "Dương, câm miệng"

Tiếng súng đạn vang dội khắp thung lũng rồi vọng lại tạo thành những âm thanh vô cùng đinh tai nhức óc. Đám người của Lôi cầm súng máy hạng nặng bắn toát loạn về phía lính gác kho vũ khí, bọn chúng thấy vậy liền huy động tất cả lực lượng tạo thành một phòng tuyến dày đặc, hung mãnh bắn trả.

Khải chột hét lên: "Báo cáo đại ca. Báo cáo đại ca"

Tín hiệu từ thiết bị kết nối của Khải Chột đến phòng máy ở biệt khu đã bị Dương hack hoàn toàn, không thể liên lạc trong vòng ba phút. Hắc gào lên cũng không nghe thấy động tĩnh gì từ đầu dây bên kia liền điên tiết vút súng nhảy lên một xe tăng quân sự.

Lôi thấy xe tăng từ từ trườn ra, sắc mặt lập tức trở nên khó coi: "Dương, còn mấy phút nữa"

"Một phút hai mươi giây"

"Mẹ kiếp. Mày hack cái xe tăng đó dừng lại tao xem nào"

"Đem cái thiết bị cảm biến gắn vào phần bụng xe tăng, mau lên"

Xe tăng này tuy không hiện đại như T-14 Amarta mà bọn họ từng đối đầu trong trận chiến với bang Búa Sắt, tuy nhiên ở đây bọn họ không có

tàu quân sự, cũng không có một người xuất chúng như Dương Kiến Thành, rút cục Lôi chỉ có thể lựa chọn cách mạo hiểm nhất, hack hệ thống điểu khiển của xe tăng.

Anh ta quay đầu lại, gầm lên: "Tất cả anh em lùi lại phía sau, lùi càng xa càng tốt". Sau đó một mình bất chấp mưa bom bão đạn càn súng xông lên, vừa tiêu diệt địch vừa chạy như bay về phía xe tăng, lao vào gầm giữa hai bánh xích.

Dương vừa nhìn qua màn hình máy tính, vừa điểu khiển họng súng từ Flycam mini yểm trợ Lôi: "Cẩn thận bánh xích"

Gầm xe tăng rất thấp cho nên không thể chui người hoàn toàn vào được, chỉ có thể tiến sát đến bụng dưới nòng tháp pháo, trong vòng hai giây phải gắn xong thiết bị cảm biến rồi lại lập tức quay đầu, nếu không sẽ bị nghiền chết.

Dương lẫn toàn bộ anh em đồng loạt nín thở chờ hành động của Lôi. Anh ta chạy nửa đường bị ăn một phát đạn vào bả vai, sau đó vẫn cắn răng chịu đau tiếp tục chạy đến gầm xe tăng, nhảy lên bám một tay vào trục tháp pháo, tay còn lại nhanh như cắt càn thiết bị cảm biến gắn vào bụng xe tăng.

Trong hai giây thiết bị cảm biến được gắn vào thành công. Ngón tay của Dương ngay lập tức gõ loạn xạ trên bàn phím.

Lôi gắn xong thiết bị liền chạy ngược lại phía rìa thung lũng, lấy chính bản thân mình làm mồi nhử đạn để tránh thương vong cho các anh em còn lại. Khỏi chột thấy anh ta như vậy phá lên cười, sau đó xoay nòng tháp pháo chĩa thẳng vào Lôi, chuẩn bị khai hỏa: "Mẹ kiếp, thằng chó Lôi, tao ngứa mắt mày lâu rồi".

Đám đàn em đứng phía sau thấy xe tăng sắp nhả hỏa tiễn về phía Lôi liền đồng loạt gào lên: "Anh Lôi"

Lôi vừa chạy vừa hét qua tai nghe: "Mẹ kiếp. Nhanh lên"

Ở phía bên này, dù ng ửi trong phòng có máy lạnh nhưng m ồ hôi trên trán Dương vẫn túa ra như tắm, anh ta không trả lời mà vẫn chuyên tâm gõ phím. Đúng lúc Khải chốt bấm nút khai hỏa thì Dương cũng hack được hệ thống đi ều khiển xe tăng thành công, thời gian đó cũng vừa v ạn hết ba phút toàn bộ máy chủ trong biệt khu t ề liệt, camera h ồng ngoại đ ồng loạt hoạt động trở lại.

Khải Chốt bực tức d ậm đá vào bàn đi ều khiển mà xe tăng vẫn không si nhê gì, đúng lúc đang không biết phải làm thế nào thì đột nhiên tín hiệu truy ền v ề biệt khu được kết nối trở lại.

Hắn ta g ầm lên: "Báo cáo đại ca, có xâm nhập. Người của Dương Kiến Thành xâm nhập"

Tên trực phòng máy ở biệt khu lập tức nối máy với H ồng Nhân, ông ta lúc này đang tiếp rượu mấy vị khách quý ở phòng ăn lớn, sau khi nghe tin này li ền tức gi ận đến nỗi bóp nát cả ly rượu trong tay.

H ồng Nhân lập tức đi đến phòng máy, nhìn qua camera thấy đám người của Kiến Thành đang c ầm súng bắn toán loạn v ề phía người của ông ta, li ền g ầm lên: "Con mẹ nó. Cấp quy ền sử dụng M1 Abrams cho thằng Khải. Mở hệ thống đẩy phản lực, đem tất cả vũ khí còn lại cất vào trong h ầm tránh bom"

"Đại ca, nhưng hệ thống đi ều khiển... đại ca chưa mở"

H ồng Nhân hai mắt long sòng sọc gi ơ chân đạp tên đàn em trong phòng máy một phát, sau đó gi ận dữ đi đến phòng của Tạ Vân, mở hệ thống đi ều khiển.

Có đi ều, ông ta có mở thế nào thì tất ẩy phản lực cũng không si nhê gì, Dương ng ửi ở màn hình máy tính bên kia đã g ầm như ngay lập tức hack theo máy chủ, xâm nhập lại vào hệ thống đi ều khiển kho vũ khí, vô hiệu hóa toàn bộ quy ền đi ều khiển của H ồng Nhân.

Dương gõ Enter một cái r ửi thoải mái nói qua tai nghe: "Anh Lôi, tất ẩy phản lực cùng toàn bộ số vũ khí được đi ều khiển bằng máy tính đã

được em vô hiệu hóa xong xuôi, còn lại anh lo"

"Bom thì thế nào?"

"Yên tâm, lão già Nhân tiếc đồng vũ khí chưa được cất vào h ầm tránh bom, còn lâu mới kích hoạt bom nổ. Trong thời gian đó, anh nhanh chóng xử lý đi"

"Ok"

"Hẹn gặp lại ở địa điểm nhé". Dương vừa nói vừa đứng dậy mặc áo khoác da vào người, khi anh ta vừa xoay lưng lại liền nhìn thấy một người.

"Chị... chị dâu"

An Nhã từ đầu đến chân mặc nguyên một cây đen, chân đi boots ngắn cổ khỏe khoắn, mái tóc lại được búi lại gọn gàng phía sau đầu, dáng vẻ ng ầu khỏi nói.

"Làm cái gì mà sắc mặt cậu nghiêm trọng vậy?"

Dương vội vàng đứng chắn trước màn hình, mặt mày méo xệch:

"Em có làm gì đâu, chơi game thôi. Đi, em đưa chị về nhà"

"Đưa tôi đến chỗ anh ấy"

"Đại ca ra nước ngoài rồi, chị về nhà nghỉ ngơi vài ngày đi"

An Nhã lạnh lùng đi đến trước mặt, đẩy cậu ta sang một bên, ánh mắt dừng lại ở bốn góc màn hình có Lôi, A Mạc, Kiệt và Dương Kiến Thành.

Hiện tại anh đang ng ồi trong xe, sắc mặt vẫn duy trì một vẻ cực kỳ bình thản, những ngón tay của anh gõ gõ xuống đùi không theo nhịp điệu gì, hàng mi dài rủ xuống đôi mắt trong veo.

Cô lưu luyến nhìn anh rồi chậm rãi hít sâu một hơi, nhàn nhạt nói:

"Bây giờ cậu đưa tôi đến biệt khu hay để tôi tự đến?"

"Chị dâu... nhưng em..."

"Anh em vào sinh ra tử, có chết cùng chết, không phải cậu định đưa tôi về nhà rồi cũng đến đó sao?"

Dương kinh ngạc kêu lên: "Sao chị biết?"

"Còn phải hỏi à?". An Nhã xoay người đi ra cửa: "Chúng ta mau đến đó, có chết cũng phải cùng chết với anh ấy"

"Chị dâu, ở đó nguy hiểm lắm"

An Nhã ngoảnh đầu nhìn Dương, khóe môi nở ra một nụ cười cô đơn: "Cậu biết không? Điều đáng sợ nhất với tôi không phải là chết đi". Cô ngừng lại một lát, ngữ khí chất chứa đầy bi thương: "... Mà là mất đi anh ấy"

Nghe câu này, Dương bất giác thẫn người. Cách đây gần một năm, Khiêu An Nhã mà anh ta biết chỉ là một cô gái yếu đuối mảnh mai, khi đến rừng Kim La nhìn thấy đồng quan tài treo còn hoảng sợ ôm chặt Kiến Thành khóc lóc. Bây giờ đứng trước mặt anh ta là một Khiêu An Nhã điệu bộ khỏe khoắn, nghị lực phi thường, sự kiên định và tình yêu không biên giới của cô dành cho đại ca mình khiến anh ta cũng phải cảm thán cúi đầu. Cô ấy nói đúng, có chết cùng chết, điều đáng sợ nhất trên đời đâu phải là chết, cảm giác tẻ nhạt trên thế gian này chính là mất đi người mà mình yêu thương.

Dương cúi người lấy ra từ trong ngăn kéo bàn làm việc ba khẩu súng ngắn, ném cho An Nhã một khẩu, hai khẩu giữ lại cho mình: "Chị dâu, đi thôi".

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kỳ Cầu Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Tiếng súng đạn của hai bên giao chiến gầm rú trên bầu trời của thung lũng khiến cho không khí ban đêm vốn yên tĩnh đột nhiên trở nên xáo động dữ dội.

Hệ thống đẩy phản lực cùng các vũ khí hiện đại đã bị Dương vô hiệu hóa quyên kiểm soát hoàn toàn cho nên đám người của Hồng Nhân không thể sử dụng xe tăng hay máy bay gì, chỉ có thể dùng các loại vũ khí thông thường như bom và súng máy giống như người của Kiến Thành. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc tương quan vũ khí của hai bên trở về trạng thái cân bằng như nhau, quyết định thắng thua bây giờ chỉ phụ thuộc vào duy nhất một điều: người của bên nào tinh nhuệ hơn, bên đó thắng.

Lôi vai chảy máu ròng ròng, tay ôm súng máy quét toán loạn về phía mấy nóc hầm hình nấm nơi Khải Chột đang ẩn nấp, gào lên: "Thằng khốn Khải Chột, dám bắn ông mày"

Khải Chột thực lực chinh chiến vốn không bằng Lôi cho nên chỉ dám núp trong hầm bắn lén, đúng lúc hắn ta vừa thò đầu ra thì đột nhiên trông thấy phía bìa rừng có một đoàn người rầm rập đi tới.

Lôi cũng ngay lập tức phát hiện ra điều này, vội vội vàng vàng gầm lên: "Mọi người, mau tản ra"

Bọn Roger mang theo rất nhiều đàn em cùng các loại vũ khí hạng nặng bước ra khỏi vùng tối, tháp pháo của hai chiếc xe tăng T-14 Armata xoay nửa vòng rồi chĩa thẳng vào khu vực mà đám Lôi và Khải Chột đang giao tranh lạnh lẽo bắn ra một đầu đạn hỏa tiễn.

Hỏa tiễn bay đi, nổ ầm một tiếng kinh thiên động địa, Khải Chột cùng đám đàn em của hắn phản ứng không nhanh nhẹn bằng người của Kiến

Thành cho nên đã bị nổ cho tan thân nát thịt, mấy nắp hòm hình nấm cũng trở thành một hố bom đen ngòm sâu hoắm.

Lôi gào lên qua tai nghe: "Đại ca, xảy ra tình huống bất ngờ. Bọn Roger tấn công"

Những ngón tay gõ gõ không theo quy luật nào của Kiến Thành đột ngột dừng lại, anh hơi cau mày rồi bấm một nút nhỏ trên tai nghe, lạnh lùng nói: "Baron, tới lượt cậu"

Baron lúc này đang ở ng ồi trên một chiếc trực thăng cách thung lũng không xa, về mặt đây nham nhờ trả lời:

"Accept"

Kiệt ng ồi bên cạnh đương nhiên cũng nghe thấy đi ều này, anh ta kinh ngạc hỏi: "Đại ca, anh đã biết Roger sẽ đến cướp vũ khí?"

Kiến Thành lãnh đạm gật đầu.

Thực ra trưa ngày hôm nay, Baron đã gọi điện thoại thông báo cho anh biết chuyện Roger sẽ đến Việt Nam. Bọn chúng ng ồi chờ Kiến Thành và Hồng Nhân đánh nhau sút đầu mẻ trán, sau đó nhàn nhã làm ngư ông đắc lợi, đến phút cuối sẽ tới cướp sạch toàn bộ vũ khí ở thung lũng của Hồng Dã.

Đương nhiên, kế hoạch tấn công lần này của Kiến Thành được thực hiện rất bí mật, gần một trăm anh em của anh đã được sàng lọc kỹ càng cho nên không thể có nội gián. Sau khi nhận được tin này, anh lập tức nghi ngờ phía Tổng cục đã có cảnh sát trong ban chuyên án bị bọn Roger mua chuộc. Cuối cùng, Kiến Thành một mặt vẫn thực hiện kế hoạch tấn công như không có chuyện gì xảy ra, mặt khác lại âm thầm gọi Baron đến hỗ trợ cho mình.

Baron trước kia cũng là cảnh sát quốc tế được gài vào xã hội đen như anh, sau này vì làm ra quá nhiều tội ác cho nên không thể quay đầu phục vụ ngành vũ trang được nữa. Vài năm sau đó, anh ta lên làm trùm Mafia Đông

Mỹ, tuy không phải là người tốt như trước nhưng Baron cũng giống như Kiến Thành, cả đời anh ta có một nguyên tắc là không đụng đến cảnh sát, thêm vào đó, Baron cũng làm rất tốt nhiệm vụ kiềm chế các bang phái khác trên thế giới lộng hành, bởi thế cho nên giới cảnh sát ở Đông Mỹ và anh ta nước sông không phạm nước giếng, không đụng chạm đến nhau.

Kiến Thành quan sát tình hình ở thung lũng qua camera, nhàn nhạt mở miệng: "Lôi, chỉ huy anh em rút"

Lôi núp sau một gốc cây tránh đường đạn của T14-Armata, thở hắt ra: "Đại ca, nhưng chúng ta chưa cướp được kho vũ khí"

"Rút đi. Đã có Baron"

Lôi nắm chặt khẩu súng trong tay, trả lời: "Rõ"

Đúng lúc bọn Lôi vừa rút ra khỏi bìa rừng thì một đoàn máy bay trực thăng ầm ầm xé gió lao tới. Baron vác hỏa tiễn trên vai, sáng khoái nói qua tai nghe: "Thành, hôm trước cậu tiêu diệt được T14 - Armata, hôm nay đến lượt tớ"

"Làm được rồi nói"

Bọn Roger đứng dưới nhìn thấy máy bay quân sự thì ngay lập tức chuyển hướng tấn công, tất cả vũ khí hạng nặng cùng hai chiếc xe tăng đều đồng loạt xoay nòng hướng lên trời, dự định bắn rơi máy bay từ mặt đất.

Baron nhắm chặt một mắt, mắt còn lại ngắm qua kính hồng ngoại, ngắm đi ngắm lại một hồi cũng không tìm thấy nơi chôn bom phi hạt nhân ở đâu, cuối cùng đành gào ầm lên: "Thành, có biết lão già đó chôn bom ở đâu không?"

"Bìa rừng"

"Vị trí cụ thể đi. Mẹ kiếp, sắp ăn đạn từ xe tăng rồi"

"Làm sao biết được vị trí cụ thể, bắn bừa đi"

Baron đành khai nòng hỏa tiễn bừa một cái, đầu đạn bay xuống đất nổ ầm một tiếng rung chuyển trời đất nhưng không rơi trúng nơi chôn bom phi hạt nhân của Hồng Nhân. Đúng lúc đó nòng tháp pháo của xe tăng rung lên bần bật, Baron vội vàng quay sang phi công hét lớn: "Sang bên trái, tránh hỏa tiễn".

Một đầu đạn từ nòng tháp pháo của T14 - Armata vọt thẳng lên không trung, cùng lúc đó máy bay của Baron đánh lái sang bên trái một góc ba mươi độ, đạn sượt qua vỏ máy bay, suýt chút nữa đem Baron thiêu sống.

Baron hận đến nghiến răng nghiến lợi, ôm hỏa tiễn bắn túi bụi về phía bìa rừng. Lần này, Roger đứng dưới chỉ huy đàn lấp ráp một bộ phóng di động, sau đó đặt một đầu đạn tên lửa hành trình lên, nhắm thẳng về phía máy bay của Baron.

Baron nhìn thấy tên lửa hành trình, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán. Đây là loại tên lửa hành trình tầm ngắn, cũng không phải loại tiên tiến gì nhưng cũng đủ để máy bay của anh ta không thể né tránh được như đạn bắn ra từ T14 - Armata, nó sẽ đeo đuổi Baron đến cùng mới thôi.

Baron mặt mày méo xệch: "Con bà nó. Thành, tôi sắp thành cá nường rồi"

"Thử bắn vào dây camera hồng ngoại xem sao"

"Chỗ nào?"

"Chỗ nào có mấy vệt sáng nhấp nháy, tìm đi"

Bộ phóng di động được châm hỏa rung lên bần bật, Baron vội vã ngoảnh đầu tìm kiếm ánh sáng từ dàn Camera mà Kiến Thành nói kia, đúng lúc tên lửa hành trình sắp bay lên trời thì anh ta nhìn thấy một vệt sáng mờ mờ từ dưới mặt đất, Baron chẳng còn bận tâm đến việc nơi đó có đúng là ánh sáng từ camera không, ngay lập tức vác hỏa tiễn nhắm vào

hướng ấy. Sau đó gào lên với phi công: "Tăng độ cao, tăng độ cao, con mẹ nó, nhanh lên".

Hỏa tiễn vừa chạm mặt đất thì một luồng sáng màu xanh lam lập tức vọt lên, sau đó bom phi hạt nhân nổ theo hiệu ứng dây chuyền, xóa sổ toàn bộ cả một vùng thung lũng chứa vũ khí của Hồng Nhân cùng bọn người của Roger, hai chiếc T14 - Armata dù được trang bị giáp phản ứng nổ cũng không thể chống cự lại được sức mạnh của bom phi hạt nhân, vỡ vụn thành hàng ngàn mảnh.

Baron ngồi trên máy bay thấy cảnh này liền phẫn khích hét lớn: "Mẹ kiếp, đã quá. Một mình hai chiếc Armata"

Kiến Thành nghe tiếng nổ ầm ầm từ bên kia vọng đến qua tai nghe, khẽ cười một tiếng: "Giỏi lắm. Hết nhiệm vụ của cậu rồi, quay về đi".

Dứt lời, anh quay sang nói với Kiệt: "Đến lượt chúng ta".

Baron nghe anh nói vậy, mặt mày liền ngẩn ra, sau đó kêu ầm lên: "Này, Thành, này, này". Tuy nhiên, đầu dây bên kia đã lạnh lùng ngắt kết nối.

Đoàn xe của Kiến Thành gầm rú xông thẳng vào trong biệt khu, húc bay cả cánh cửa lớn được trang hoàng lộng lẫy của bang Hồng Dã.

Hồng Nhân lúc này đang cùng toàn bộ anh em chuẩn bị đến thung lũng sau khi bị mất sạch tín hiệu kết nối ở đó, trông thấy cảnh này, tất cả đều đồng loạt rút súng ra.

Xe của Kiến Thành thuộc loại xe chống đạn, Kiệt cầm lái dẫm chân phanh đột ngột, sau đó đánh lái cho xe quay ngang giữa sân biệt khu, bánh xe ma sát trên nền sân tạo thành những tiếng rít đinh tai nhức óc, khói bụi tung đầy trời.

Kiến Thành cùng đàn em nhân lúc này nhảy xuống, cầm súng nhắm đạn liên tục về phía Hồng Nhân. Ông ta cùng đàn em đã sớm có sự chuẩn bị nhưng trước một Dương Kiến Thành giỏi giang xuất chúng như vậy, người nào người nấy trán đều túa ra đầy mồ hôi lạnh.

Hai bên giao tranh nhau quyết liệt, người của Hồng Nhân đông hơn nên thế trận có hơi nhỉnh một chút. Kiến Thành nép sát vào thân xe chống đạn, hai tay hai súng bắn như chẻ tre, dù lực lượng ít hơn nhưng sức tấn công thì mạnh như vũ bão.

Hồng Nhân gầm lên: "Lái xe, đâm thẳng"

Một tên đàn em vội vã nhảy lên xe, lái xe với tốc độ cực nhanh về phía xe của Kiến Thành. Anh lùi về sau mười bước lấy đà, sau đó căn đúng điểm xe của Hồng Nhân lao tới thì bật mạnh nhảy qua mũi xe, một tay nã đạn từ nóc xe xuống, xuyên qua đầu của tên đang cầm lái, tay còn lại bắn về phía Hồng Nhân, tự yểm trợ cho mình.

Hồng Nhân sắc mặt trắng bệch, rút chốt một quả bom ném về phía người của Kiến Thành.

Kiệt đứng phía sau neho mắt căn điểm rơi của bom, sau đó lạnh lẽo nổ súng, viên đạn từ họng súng của anh ta xuyên qua bom, nổ thành trăm nghìn đốm sáng trên không trung. Nhân cơ hội đó, Kiến Thành xoay người đúng một góc chín mươi độ, nhảy khỏi mũi xe, chạy như bay về hướng ngược lại.

"Đồ loại ném bom. Dù có phải hủy cả biệt khu cũng phải giết chết chúng nó cho tao"

Nghe Hồng Nhân gào lên như vậy, đám đàn em của ông ta đồ loại vút súng sang một bên, rút bom ném về phía Kiến Thành đang chạy.

Đúng lúc đó, dãy tường dài cao hơn hai mét trước cổng biệt khu bị húc đổ ầm một tiếng, sau đó là tiếng còi hú của cảnh sát, tiếng động cơ gầm rú, ánh sáng từ bóng đèn công suất lớn lia khắp biệt khu.

Một giọng ồm ồm nói truyền đến qua loa phóng thanh: "Tạ Hồng Nhân, ông đã bị bắt, mau hạ vũ khí xuống, đầu hàng đi"

Hồng Nhân nghiêng răng nghiêng lợi lắm bầm: "Con mẹ nó. Cảnh sát"

Ông ta lâm vào bước đường cùng, hai mắt đỏ ngầu: "Cảnh sát cũng giết".

Sau đó tiếp tục chỉ huy đàn em của mình chống trả quyết liệt, một nửa chia ra chiến đấu người của Kiến Thành, một nửa đấu với cảnh sát. Ba bên giao tranh, mưa bom bão đạn cùng khói lửa mù mịt ngập tràn khắp biệt khu, Hồng Nhân vừa chạy đến núp sau một chiếc cột lớn trong tòa nhà thì bị trúng một phát đạn vào hông.

Kiến Thành hai tay cầm súng, mắt nhắm chuẩn chiếc cột ông ta đang đứng, lạnh lẽo nói: "Hồng Nhân, đầu hàng đi, ông hết đường rồi"

"Mẹ kiếp, mày là cảnh sát?"

"Bất ngờ lắm phải không?"

"Dương Kiến Thành, tám năm qua tao bạc đãi gì mày?"

Ánh mắt Kiến Thành vẫn chằm chằm nhìn vào chiếc cột đá màu trắng, khẩu súng nắm chặt trên tay: "Tám năm qua tôi làm kẻ chết thay ông bao nhiêu lần, ông là người rõ nhất"

"Con mẹ nó, thằng khốn phản bội"

"Ông giết chết bao nhiêu anh em vô tội, nhúng tay vào chính trị, còn dưng trữ cả kho vũ khí tiên tiến. Ông còn sống ngày nào, nhân dân và những anh em đã mất không yên lòng ngày ấy. Hồng Nhân, đầu hàng đi"

Ông ta một tay ôm bụng, máu nhỏ tong tong xuống nền gạch bóng loáng, sắc mặt trắng bệch: "Mày... giỏi lắm Dương Kiến Thành?"

"Ông yên tâm, chứng cứ phạm tội của ông cùng đường dây chân rết của Hồng Dã đã sớm ở trong tay cảnh sát rồi. Ông có chạy cũng không thoát đâu"

Hồng Nhân cười nhạt, sau đó bất ngờ lao ra khỏi chiếc cột đá, ném một quả bom nhồi nòng tự xoay về phía Kiến Thành. Đây là loại bom đặc biệt,

khi va chạm xuống đất có thể đứng thẳng, mười hai nòng từ bom sẽ tự xoay quanh trục, nhả đạn theo hình vòng tròn. Những người đứng ở cự ly gần hầu như không thể tránh được, cơ thể sẽ bị dính đạn chỗ chỗ mà chết.

Kiệt đứng cách đó một quãng nhìn thấy Hồng Nhân ném bom trực liền hoảng sợ gào lên: "Đại ca"

Kiến Thành lập tức xoay người bật sáo một vòng, sau đó nhanh như cắt dùng chính báng súng của mình đỡ đạn. Mặc dù thân thủ vô cùng linh hoạt nhưng mười hai trục của bom cũng tương đương với mười hai khẩu súng đồng loạt nhắm vào cơ thể anh, dù có giỏi giang và tốc độ nhanh đến mấy thì vẫn không tránh được việc bị trúng đạn.

Hồng Nhân có vũ khí như vậy, tại sao anh lại không biết? Con cáo già này, đúng là lẫn lộn quá lâu trong xã hội ngầm, đến vũ khí nguy hiểm như vậy cũng dám đem theo bên mình, nếu lúc này viên đạn của anh không phải bắn trúng hông ông ta mà bắn vào quả bom trực trên người Hồng Nhân, chắc chắn ông ta sẽ trở thành một bó đuốc sống.

Kiệt thấy vậy lập tức lao đến đỡ lấy cơ thể Kiến Thành, anh bị trúng hai viên đạn, một viên vào cánh tay, một viên ngay đùi, tuy mất nhiều máu nhưng tạm thời không trúng chỗ hiểm, cần máu kịp thời sẽ không sao.

"Đại ca"

"Không sao. Mau đuổi theo Hồng Nhân"

"Nhưng mà...". Kiệt ngoảnh đầu nhìn màn mưa đạn, bây giờ không có ai bảo vệ Kiến Thành, anh lại bị thương như vậy, rút cục anh ta phải chọn đuổi theo Hồng Nhân hay ở lại bảo vệ đại ca mình đây?

Đúng lúc Kiệt không biết làm thế nào thì đột nhiên sau lưng xuất hiện một giọng nói: "Anh Kiệt, đuổi theo đi"

Nghe giọng nói này, Kiệt lập tức ngoảnh đầu lại, trông thấy Dương, hai mắt liền sáng lên: "Dương"

"Mau đi đi"

"Bảo vệ đại ca"

Dứt câu, anh ta vội vã cầm súng lao về phía tòa nhà Hồng Nhân vừa chạy đến, ra sức đuổi theo.

An Nhã lúc này chạy lướt qua chỗ Kiến Thành, cô đứng trên hành lang nhìn thấy rõ ràng anh bị thương, cũng đoán được có lẽ vết thương không nặng cho nên Kiệt mới bỏ đi như vậy. Đúng lúc đó, một bóng áo đen chạy vụt qua, nhìn thấy đôi boots cao gót của Tạ Vân, An Nhã đành bỏ qua việc chạy đến bên Kiên Thành, lập tức đuổi theo cô ta.

Tạ Vân chạy xuyên qua một dãy hành lang, chạy đến một phòng lớn trên tầng thượng của biệt khu, cô ta mở khóa cửa bằng vân tay rồi vội vã lao vào phòng. Lúc An Nhã đến nơi mới phát hiện ra căn phòng đó hóa ra chứa một chiếc trực thăng.

Tạ Vân hét qua tai nghe đeo trên tai: "Ba, mau chạy lên tầng thượng". Sau đó bấm nút gì đó đi đâu khiến từ xa, nóc của căn phòng từ từ tách ra, để lộ một khoảng không rộng lớn đủ để trực thăng bay lên.

Tạ Vân vừa đi đến gần máy bay thì sau lưng cô ta liền truyền đến một giọng nói: "Định đi đâu mà vội vậy?"

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kỳêu Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Mất Mắc

Nghe thanh âm này, Tạ Vân lập tức ngoảnh đầu nhìn về phía cửa chính, liền phát hiện ra ở đó có một họng súng đen ngòm đang chĩa vào mình, và người đang cầm khẩu súng này không ai khác, chính là Kỳêu An Nhã.

Cô ta chửi thề một tiếng trong lòng: "Mẹ kiếp", sau đó nhanh như cắt nép vào thân sau trực thăng, cùng lúc này An Nhã cũng nổ súng bắn vào chân Tạ Vân, viên đạn sượt qua quần bò của cô ta rồi găm vào vỏ máy bay bên cạnh làm tóe ra mấy tia lửa. Tuy nhiên, tốc độ của An Nhã dù nhanh đến mấy thì cũng vẫn không thể bằng được sự nhạy bén của người sinh ra từ trong xã hội đen như Tạ Vân, rút cục vẫn là chậm hơn cô ta một nhịp.

Bắn xong, cô ngay lập tức nép vào sau một chiếc cột lớn trong phòng, nói lớn: "Mẹ kiếp, đừng hòng thoát"

"Con bà mày, bị đánh một lần vẫn chưa sợ sao? Đến đây nộp mạng à?"

"Để xem hôm nay tao chết hay mày chết"

Vừa nói, cô vừa lao ra nhắm súng bắn liên tiếp ba bốn phát đạn về phía Tạ Vân, thành công ép cô ta lùi sâu vào bên trong ba bốn bước, đồng thời cũng khiến Tạ Vân cách khỏi cửa lên máy bay xa thêm một quãng.

Tạ Vân gần như ngay lập tức chạy tới núp sau một góc khuất trong phòng, giờ súng nhắm về phía cây cột nơi An Nhã đang đứng, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng của cô in dưới nền nhà. Khi An Nhã vừa xoay người định di chuyển thì mấy viên đạn từ họng súng của Tạ Vân lập tức ghim lỗ chỗ vào bức tường bên cạnh, sượt qua mạng sườn cô, thuốc súng bay ù ùng nặc trong không khí.

Quả thực, Tạ Vân lớn lên từ trong bom đạn cho nên thân thủ quá mức linh hoạt, bắn súng cũng nhạy bén hơn hẳn An Nhã mười bậc. Đúng lúc cô đang loay hoay không biết phải làm thế nào mới so được với tốc độ của Tạ Vân thì đột nhiên nhớ ra một chuyện.

An Nhã bỗng dừng hét to: "Thành"

Đúng như cô dự đoán, Tạ Vân đang đứng sau góc khuất nghe thấy tên Kiến Thành liền bị phân tán tư tưởng, tầm mắt đang nhìn chằm chằm bóng của An Nhã cũng dời về phía cửa chính. An Nhã nhân cơ hội này ngay lập tức lao ra bắn xối xả về phía cô ta, Tạ Vân cũng phản ứng cực kỳ nhanh, cô ta gần như ngay lập tức định thần lại rồi giương súng chống trả.

Có đi đâu, đúng lúc quan trọng thì súng của Tạ Vân hết đạn.

"Tạ Vân, đâu hàng đi"

"Đâu hàng thì sao? Mày định bắt tao à?"

An Nhã cầm chặt khẩu súng bước lại gần phía cô ta đang đứng, lạnh giọng nói: "Chuyện đó còn phải hỏi nữa sao?"

"Phải xem mày có bản lĩnh đó không đã"

Vừa nói, Tạ Vân vừa dồn hết lực ném khẩu súng của mình vào cổ tay đang cầm súng của An Nhã khiến súng của cô văng xuống nền nhà, sau đó chạy như bay lao lại định cướp súng. Tuy nhiên, lần này tốc độ của An Nhã lại nhanh hơn cô ta một bước, khi Tạ Vân còn chưa chạm được đến nơi thì khẩu súng đã bị An Nhã đá văng ra xa.

Cô xuống tấn thủ thế, hai bàn tay nắm chặt thành quyền, khóa miệng nhếch lên để lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: "Vậy cũng phải xem bản lĩnh mày đến đâu"

Hai mắt Tạ Vân vẫn lên mấy tia máu đỏ, cô ta ngay lập tức đứng thẳng dậy rồi lao đến tung nắm đấm về phía An Nhã, gào lên: "Con mẹ nó. Mày cũng chỉ là con điếm núp dưới bóng anh Thành"

An Nhã cuối cùng cũng không phụ công sức dạy dỗ của ba người Lôi, Dương, Kiệt cùng vị đại ca xuất chúng nào đấy, cô nhanh như cắt nghiêng người né tránh, sau đó dồn lực giờ tay đâm trả Tạ Vân. Hai người lao vào đánh nhau tóe bụi, các thế võ được triển khai hết sức linh hoạt, dường như không bên nào chịu lép vế trước bên nào.

Trong khi đó, Kiệt cầm súng đuổi theo Hồng Nhân vào một dãy nhà được xây dựng tách riêng trong biệt khu. Ông ta dù bị thương nhưng thông thạo địa hình nên vẫn có thể di chuyển linh hoạt hơn Kiệt, khiến anh không thể ngay lập tức tóm gọn được.

Khi Hồng Nhân chạy vào một căn phòng có tấm cửa sắt dày khủng bố thì Kiệt cũng đuổi kịp. Anh cầm súng hướng vào mặt Hồng Nhân, lãnh đạm lên tiếng:

"Chú Nhân, cùng đường rồi"

Hồng Nhân ôm bụng thở hổn hển, máu từ hông ông ta chảy qua kẽ tay, nhỏ tong tong xuống nền nhà: "Mày cũng phản bội tao?"

"Ông chưa từng là đại ca của tôi"

"Tao có thể cho mày tiền, cho mày lên làm đại ca thứ hai của Hồng Dã. Chỉ cần mày bỏ súng xuống, chúng ta vẫn là anh em"

Kiệt lạnh lẽo nhìn Hồng Nhân, trả lời: "Cả đời tôi chỉ có một đại ca". Anh ngừng lại một lát, ngữ khí vô cùng kiên định: "Chính là Dương Kiến Thành"

Hồng Nhân bỗng phá lên cười lớn: "Đại ca? Anh em? Mày có biết đại ca mày là cảnh sát không?"

Kiệt nhíu mày im lặng. Anh biết lần này Kiến Thành lật đổ Hồng Nhân không chỉ bởi vì ông ta làm ra quá nhiều tội ác, mà còn có nguyên nhân khác nữa. Tuy nhiên, dù đó có là nguyên nhân thế nào thì mạng của anh cũng là do Kiến Thành cứu, đừng nói là lật đổ một Hồng Nhân, đâu có phải vì đại ca mà hy sinh cả bản thân thì anh cũng vẫn phục tùng vô điều kiện.

Hùng Nhân thấy Kiệt im lặng bèn chớp thời cơ: "Không ngờ lắm phải không? Nó là công an ẩn mình bao lâu nay trong Hùng Dã. Nó với mày không cùng một thế giới, cũng chưa từng coi mày là anh em. Kiệt, nghe tao, bỏ súng xuống. Chúng ta ra nước ngoài xây dựng lại Hùng Dã"

"Vậy sao?"

Hùng Nhân nhích người sang bên trái mấy bước, trả lời: "Nếu nó thật sự coi mày là anh em, lẽ ra nó đã sớm nói với mày thân phận thật của nó"

"Ông có bằng chứng không?"

"Mày không nhìn thấy cảnh sát đến đây sao? Nếu không nắm được bằng chứng phạm tội của tao, đến lệnh khám xét còn không có, nói gì đến việc chúng nó có thể tấn công vào biệt khu. Người có bằng chứng phạm tội của tao, chỉ có mình Dương Kiến Thành". Ông ta lắc đầu thở dài: "Chỉ trách tao đã quá tin tưởng nó, nuôi cáo trong nhà"

"Tôi tin ông".

Nghe Kiệt nói đến đây, Hùng Nhân vui như mở cờ trong bụng, chỉ tiếc khi ông ta còn chưa kịp nói gì thì nòng súng của Kiệt đã hướng đúng vào bắp đùi ông ta, lạnh lẽo bóp cò: "Nhưng tôi chỉ có một đại ca"

Khoảnh khắc Hùng Nhân trúng đạn, ông ta cũng ngay lập tức bấm nút gì đó ở bức tường phía sau lưng mình. Cửa chính tự động đóng lại rầm một tiếng, sau đó nền gạch dưới chân ông ta cũng nứt ra một kẽ vừa đủ một người chui lọt, Hùng Nhân nhanh chóng chớp cơ hội này nhảy xuống đó mất hút.

Mặc dù Kiệt đã ngay lập tức lao đến nhưng khe hở kia chỉ mở ra vài giây rồi đóng lại hoàn toàn, khiến cho anh không thể nào bắt kịp Hùng Nhân. Kiệt vội vàng lần mò bức tường sau chỗ ông ta vừa đứng liền phát hiện ra ở đó có một bảng đi đầu khiến được cảm biến bằng vân tay. Thứ này không cần thử cũng biết chỉ có vân tay của Hùng Nhân mới kích hoạt mở được cánh cửa của phòng ngầm kia lần nữa.

Hồng Nhân đúng là con cáo già đã sống quá lâu năm, ông ta bỏ công sức dụ anh đến đây, sau đó giả vờ nói chuyện để phân tán tư tưởng rồi thừa cơ trốn thoát, đồng thời cũng khóa luôn cửa chính nhất Kiệt trong căn phòng này, bây giờ anh có muốn đuổi cũng không thể đuổi được nữa.

Cùng lúc này ở trên tầng thượng, An Nhã bị Tạ Vân đập một phát trúng ngực văng xa ra vài mét, xương cốt trong người tưởng như gãy vụn, nói không chừng còn rạn cả xương sườn. Cô đau đớn chống tay ngẩng dậy, kiên cường tiếp tục xuống tấn thủ thế nhìn Tạ Vân, sắc mặt trắng bệch:

"Mẹ kiếp"

Nói gì thì nói, Tạ Vân được rèn luyện lâu hơn nên sức chịu đựng tốt hơn, xương cốt cũng rắn chắc hơn An Nhã vài phần cho nên sau khi đánh nhau sứt đầu mẻ trán thì thể lực cô ta vẫn còn rất khỏe. Tạ Vân giơ tay quệt quệt vết máu trên khóe miệng ban nãy đã bị An Nhã dùng chân đập vào, khinh bỉ trả lời: "Dựa vào mày mà muốn thắng được tao? Còn lâu lắm"

"Bớt huyênh hoang đi". An Nhã vừa nói vừa nén đau lao đến tấn công vào yết hầu của Tạ Vân, cô ta dùng một tay giữ chặt tay cô, tay còn lại đâm liên tục vào mạng sườn vốn đang đau đớn cực điểm của An Nhã.

Rút cục, nửa phút sau đó An Nhã không thể tiếp tục chịu đựng được nữa nên đành phải buông tay ra. Tạ Vân nhân cơ hội này gài chân quật ngã cô xuống nền nhà, sau đó nhanh như cắt với tay nhặt khẩu súng của An Nhã.

Cô ta dùng chân dẫm mạnh lên ngực khiến cô lập tức phun ra một ngụm máu tươi: "Sau này sẽ có một ngày tao quay trở về đòi lại anh ấy. Còn mày bây giờ...". Tạ Vân cười nhạt, khẩu súng hướng vào ấn đường của An Nhã: "Chết đi".

Dứt lời, ngón tay cô ta lạnh lùng bóp cò, tuy nhiên khẩu súng trên tay lại không hề nổ. Tạ Vân tức giận bóp cò đến ba bốn lần nhưng cũng không si nhê gì, có lẽ súng của An Nhã cũng đã hết đạn từ trước giống như súng của cô ta rồi.

"Ngạc nhiên không?". Bàn tay An Nhã lia mạnh một đường: "Súng của tao cũng hết đạn lâu rồi"

Cổ chân Tạ Vân như có một luồng điện chạy qua, sau đó cảm giác đau đớn dội thẳng lên đại não đột ngột khiến cô ta buột miệng hét ần lên, khổ sở ôm gót chân lão đảo ngã xuống nền nhà.

Trên tay An Nhã lúc này đang cầm con dao ba trăm năm tuổi của Tây Vực mà trước đây Kiến Thành đã tặng cho cô. Khi đó ở rừng Kim La anh đã nói "con dao này sẽ có lúc cần dùng", cô biết, lúc cần dùng ấy không phải là dùng để phi cá trên đảo hoang mà là dành cho thời khắc này đây, cắt đứt gân Achilles của Tạ Vân, khiến cô ta không thể bước đi được nữa.

Tạ Vân ôm bàn chân đầy máu lăn lộn trên nền nhà, hai mắt long lên sòng sọc, gào lên: "Con chó này, mẹ kiếp, tao sẽ giết mày"

An Nhã nhìn đồng máu vương vãi trên nền gạch bóng loáng, sau đó liêu xiêu ôm ngực đứng dậy nhìn Tạ Vân: "Mày định giết tao bằng cách nào?"

"Con mẹ nó"

"Mày biết không Vân? Dù mày có giết tao, anh ấy cũng sẽ không bao giờ yêu mày"

Tạ Vân bị mất máu nhiều nên hai mắt bắt đầu hoa đi, cô ta cào tay loạn xạ xuống nền nhà để đứng dậy nhiều lần nhưng lực bất tòng tâm khiến mười đầu ngón tay toác ra: "Tao sẽ giết mày, tao sẽ giết mày"

An Nhã không tiếp tục trả lời mà chỉ cầm dao lạnh lùng đi đến, khí chất lạnh lẽo phát ra từ cô khiến cho Tạ Vân đang hăng máu đột nhiên lại cảm thấy lạnh buốt sống lưng, sau đó vô thức cào tay lùi lại: "Mày... mày định làm gì?"

An Nhã ngẩng xồm xuống đất, gờ mũi dao dí vào cổ của Tạ Vân khiến cô ta kinh sợ đến mức hai mắt mở to, cả người cứng đờ lại. Tạ Vân xưa nay chỉ quen hành hạ kẻ khác chứ chưa từng đối diện với cảm giác sắp chết bao giờ, bây giờ rơi vào hoàn cảnh sắp bị giết thế này, cô ta dù có sống

trong xã hội đen lâu đến mấy cũng không thể tránh khỏi việc run rẩy sợ hãi như những người bình thường khác.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Tạ Vân, An Nhã chỉ nhếch môi cười nhạt, sau đó lại đột ngột di chuyển mũi dao xuống dưới cổ ngọt một đường. Có đi đâu, không phải là cắt cổ Tạ Vân mà là cắt sợi dây chuyền trên cổ cô ta: "Tao sẽ không giết mày. Mày nên bị pháp luật trừng trị"

Dứt lời, cô đứng dậy bấm nút đi đâu khiến ở đằng sau dây chuyền của Tạ Vân khiến cho trần của căn phòng từ từ đóng lại. Đúng lúc này một người đàn ông mình đầy máu cũng từ đâu chạy đến, ông ta vừa vào đến cửa thì liền bị mấy người công an bất ngờ xông tới quật ngã

An Nhã thấy vậy, nhân cơ hội bọn họ không chú ý đến mình liền đánh ngất Tạ Vân rồi chạy đến núp vào một góc im lặng quan sát. Cô là con gái của Chủ tịch thành phố, đột nhiên xuất hiện ở biệt khu của tội phạm như thế này cũng không hợp lý cho lắm, tránh đi vẫn là tốt hơn.

Bất Hờng Nhân xong xuôi, một vài người cảnh sát tiến đến dùng còng số tám khóa tay Tạ Vân lại, cùng lúc đó, Đăng cũng vội vã từ ngoài cửa chạy vào. Anh ta vừa thở hổn hển nhìn Tạ Vân, vừa nói: "Chân cô ta bị thương rồi, để tôi bế cô ta xuống sơ cứu trước đã"

"Được. Cần thận, đây là nghi phạm quan trọng, đừng để cô ta chết"

"Tôi biết rồi"

Sau khi bọn họ đi khỏi, An Nhã mới chợt nhớ ra một chuyện. Lúc này rõ ràng cô nhìn thấy Kiệt đuổi theo Hờng Nhân, vậy tại sao bây giờ ông ta lại có thể lên đến tận đây? Hờng Nhân dù có không bị thương thì cũng không thể chạy thoát được một người thân thủ nhanh nhẹn như Kiệt mới phải, lẽ nào Kiệt đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nghĩ đến đây, cô vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Kiệt nhưng lần nào tổng đài cũng báo số máy bận.

Lúc này, sau khi bị Hồng Nhân nhốt trong căn phòng kia, Kiệt đã cố tìm cách để thoát ra nhưng quả thực nơi này được thiết kế như một cứ điểm có thể chịu được bom đạn, không những tường rất dày mà cánh cửa cũng được làm bằng sắt đúc nguyên khối dày đến mười lăm centimet, nếu không thể mở được bằng hệ thống điểu khiển, đừng nói đến sức người, có ô-mê-ha tiến ném vào đây thì cũng chưa chắc có thể mở ra.

Đúng lúc đang loay hoay không biết phải làm thế nào thì Kiệt đột nhiên nghe thấy những tiếng "tích... tích... tích" từ phía chiếc bàn trong phòng truyền đến.

Anh sống trong xã hội đen nhiều năm, chỉ cần nghe qua cũng biết đây là âm thanh đếm thời gian của bom đã được kích hoạt.

Quả bom được gắn dưới gầm bàn là loại bom hẹn giờ đếm ngược AVATS của Mỹ, loại bom này không có dây nóng dây nguội, cũng không thể ngắt được ngòi nổ, cách duy nhất để đối phó chỉ là để nó đếm hết thời gian rồi tự nổ mà thôi.

Nhìn loại bom này, Kiệt hiểu rằng: dù có chuyên gia tháo bom Dương ở đây thì cũng không thể nào ngăn được nó phát nổ, mà anh lại không thể thoát khỏi căn phòng này... đi đâu đó cũng tương đương với việc thời gian một phút mười lăm giây đếm ngược trên quả bom kia cũng là thời gian cuối cùng của anh. Sinh mạng bây giờ chỉ có thể đếm bằng từng giây từng khắc.

Còn nhớ cách đây tám năm, khi ấy anh bị chính ông chủ của mình trói trong một nhà kho, sau đó gắn bom vào xung quanh người anh hùng bấy Dương Kiến Thành cùng chết. Không ngờ, lúc đó Kiến Thành không những không giết anh, mà còn tự tay tháo quả bom trên người anh ra. Thật sự khi ấy anh chỉ nghĩ Kiến Thành cắt dây bom theo phán đoán, thực sự không thể nghĩ được người mà anh ta một lòng tôn sùng suốt tám năm qua lại là một cảnh sát được đào tạo và rèn luyện bài bản.

Nghĩ đến đây, anh vô thức nở ra một nụ cười bình thản: Đúng vậy, người như đại ca phải là cảnh sát, làm sao có thể là một tên xã hội đen như anh.

Kiệt giờ tay bấm nút trên tai nghe, âm thanh rì rì kết nối với tất cả những người trong bang H ồng Dã, tất nhiên cũng lọt với tai Kiến Thành: "Đại ca, anh không sao chứ?"

"Không sao. Chú thế nào?"

"Em xin lỗi, em không bắt được H ồng Nhân r ồi"

Ngữ điệu của Kiến Thành vẫn vô cùng thoải mái, anh chậm rãi trả lời: "Không sao, quay về đi. Hẹn chú ở cứ điểm"

"Đại ca, anh hãy bảo trọng"

"Tôi biết r ồi"

"Mọi người cứ đến cứ điểm trước đi, em đang xử lý nốt mấy tên đàn em của H ồng Nhân, lát nữa sẽ đến đó"

"Được. Phải sống sót quay về đây. Chúng tôi đợi chú"

"Vâng, đại ca"

Nói xong, Kiệt thở dài một tiếng r ồi rút tai nghe trên tai ra, bấm nút ngắt hoàn toàn kết nối. Anh nhìn đồng hồ trên quả bom còn năm mươi giây, vẫn đủ thời gian gọi một cuộc điện thoại.

Anh không cha không mẹ, cũng không còn ai thân thích, trước đây, trên đời này người thân của Kiệt chính là những anh em cùng với Dương Kiến Thành, bây giờ cuộc sống của anh còn có thêm một người thân nữa. Người con gái ấy chính là Diệp Linh.

Chuông điện thoại đổ đến hồi thứ ba thì Diệp Linh nhắc máy. Hiện tại cô đang xem chương trình truyền hình cùng bà ngoại nhưng không hiểu sao ruột gan cứ c òn cào không yên, mí mắt từ tối đến giờ cũng giật giật liên hồi.

"Em đây"

"Em đang làm gì vậy?"

"Em đang xem tivi. Sao vậy anh?"

Kiệt ng ồi dựa vào thành bàn, mỉm cười trả lời: "Không sao. Chỉ là anh đột nhiên nhớ ra một chuyện"

"Chuyện gì vậy?"

"Anh xin lỗi, có khả năng anh thất hẹn r ồi. Cuối tháng này anh không thể đến thăm bà ngoại cùng em được. "

Mí mắt Diệp Linh tiếp tục giật giật, lòng dạ nóng như lửa đốt: "Kiệt, đã xảy ra chuyện gì à?"

Đ ồng h ồ còn ba mươi giây, anh bình thản trả lời: "Nếu anh nói ngay từ l ần đầu gặp em, anh đã thích em, em có tin không?"

Màn hình trước mặt Diệp Linh đột nhiên nhòe đi, Kiệt không phải là người nói nhi ều, cũng không phải kiểu đàn ông dễ dàng từ bỏ đi ầu gì, bây giờ nghe anh nói những lời như vậy cô cũng đủ hiểu được rằng: người đàn ông cô th ần thương đã thực sự xảy ra chuyện r ồi.

Thế nhưng bây giờ ngoài việc ng ồi ở đây và nghe điện thoại của anh, cô lại chẳng thể làm gì cả: "Anh biết không? Kể từ lúc biết anh dù bị thương cũng vẫn cố gắng bế em lên máy bay, em cũng đã thích anh r ồi"

Lúc đó ở rừng Kim La, Diệp Linh vì chạy ra bảo vệ An Nhã mà đã bị treo xương mất cá, không thể tự mình leo lên trực thăng được. Kiệt khi ấy không nói không rằng câu nào, l ẳng l ẳng cúi xuống ôm cô lên đặt vào trong máy bay. Đến khi đã ng ồi yên vị r ồi, Diệp Linh mới phát hiện ra bàn tay mình đ ầy máu, nhìn sang lưng Kiệt mới biết bả vai anh đã trúng một phát đạn, lại vì g ồng sức để bế cô nên máu tươi vẫn chảy ròng ròng.

Nghe được câu trả lời này, khóe miệng Kiệt bỗng nở ra một nụ cười hài lòng: "Anh xin lỗi. Sau này anh...."

Nói đến đây, đầu dây bên kia bỗng vọng lại mấy tiếng ầm... ầm... rất dữ dội, Diệp Linh vội vã gọi tên anh: "Kiệt, Kiệt, anh đâu rồi? Kiệt"

Đáp lại cô là những tiếng tút dài.

Diệp Linh bấm điện thoại gọi lại rất nhiều lần nhưng đều không thể liên lạc được với số máy của Kiệt. Cho đến khi bà ngoại cầm một chiếc khăn giấy đưa cho cô, cô mới phát hiện ra này giờ khuôn mặt mình đã nhoe nhoẹt nước mắt.

Nước mắt cô rơi đầy mặt, cả khoảng không gian phía trước đều không nhìn thấy gì, vội vàng cầm lấy chiếc khăn giấy từ tay bà ngoại, cúi đầu khóc nức nở.

Người đàn ông cô yêu là người dẫn bà vai bị thương máu chảy ròng ròng cũng vẫn nhất định bế cô lên trực thăng ở rừng Kim La. Anh là xã hội đen nhưng lại luôn dành tiền lương của mình đã làm từ thiện, anh không quan tâm đến việc cô từng bị bán đi làm gái, cũng không quan tâm đến việc cô trở thành người hầu của thủ lĩnh bộ tộc Koro, anh nói "cô xứng đáng được sống một cuộc đời tươi đẹp", anh còn đánh cho cái gã đã bán cô một trận sống không bằng chết, tự tay đòi lại công bằng cho cô.

Anh là xã hội đen hai tay vấy đầy máu, người chẳng chịt vết thương... nhưng cũng là người mà cô yêu nhất.

Thế nhưng, lần đầu tiên hai người nói một câu tình cảm với nhau thì cũng là lần cuối cùng, Diệp Linh hiểu rằng: người đàn ông cô yêu bây giờ đã lạnh ít dữ dội rồi.

Xã hội đen là cuộc sống liếm máu trên đầu lưỡi dao, lấy xác người làm đệm trải giường... hôm nay sống, ngày mai đã chết. Yêu một người đàn ông xã hội đen cũng tựa như chơi một trò chơi may rủi, là ngày ngày đều phải nơm nớp lo sợ người đàn ông mình yêu bị thương, hoặc anh ta có bẽ gì.

Bây giờ cuối cùng đi đâu cô lo sợ cũng đã đến rồi.

Mưa bắt đầu rơi lộp độp trên mái hiên nhà của Diệp Linh, bầu trời vừa phủ đầy sao sáng bây giờ lại bất ngờ đổ mưa tầm tã, cũng giống như đáy lòng của cô, hiện tại đã không còn c òn cào như lửa đốt nữa mà đau đớn đến mức tê dại, đau không còn cảm giác gì nữa, đau chỉ muốn chết đi...

Người đàn ông thật sự yêu thương và bảo vệ cho cô, bây giờ có lẽ không thể nào trở lại được nữa rồi!!!

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Kết

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Kết (Tiếp)

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Kết (Tiếp)

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

***Thông Báo Trailer Truyện Mới**

Trailer: TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP (Có up Facebook và chắc hơn 1 tuần nữa sẽ bắt đầu viết)

Bảy năm trước, anh là cảnh sát đặc biệt được quốc gia huấn luyện đặc biệt để cài vào một bang phái xã hội đen lớn ở thành phố A.

Bảy năm trước, anh là đại ca của những anh em trong bang Hồng Dã, đã từng biết bao lần cùng nhau vào sinh ra tử, cùng sống cùng chết, thương như máu như thịt.

Bảy năm trước, anh khắp người đầy máu rơi từ trên đỉnh núi xuống, vốn dĩ tưởng đã hóa hết một kiếp người... thế nhưng không ngờ diêm vương lại một lần nữa từ chối anh, để anh có thể tiếp tục sống từ trong cái chết.

Cũng vào bảy năm trước, anh yêu một người con gái, cô gái ấy sau này không những oán hận anh, mà còn làm tổn thương anh sâu sắc không cách nào quên được.

Bảy năm sau, anh đã không còn là cảnh sát, cũng không còn là xã hội đen. Hai người tình cò gặp nhau ở một thành phố khác trong một thân phận hoàn toàn khác, và một lần nữa duyên phận lại khiến họ phải bắt đầu lại từ đầu.

Đi đến cuối cùng, sau bảy năm dài dang dở anh mới hiểu ra rằng: Hóa ra con người anh vốn dĩ cực kỳ cố chấp, cố chấp đến nỗi vì một tình yêu đầy khổ đau như vậy mà trái tim vẫn mãi mãi không thay đổi. Vẫn vĩnh viễn không oán không hối, vĩnh viễn cố chấp yêu cô!!

(Ngoại truyện của Bảy năm không oán không hối viết về BẢY NĂM HAI NGƯỜI XA NHAU. Còn lúc gặp lại chính là ở trong truyện TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP này. Ngoại truyện in sách - vẫn post lên FB nhưng phải chờ đợi khá lâu. Truyện mới sẽ up lên Facebook bình thường vào 21h hàng ngày)

BẢY NĂM KHÔNG OÁN KHÔNG HỐI

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

***Thông Báo**

Mọi người ơi truyện Tình Yêu Là Cố Chấp đã ra được 2 chap rồi. Mọi người nhớ qua đọc nha ♥♥